

פרויקט גוטנברג: הספר "גאווה ודעה קדומה" (Pride and Prejudice)

ספר דיגיטלי זה מיועד לשימושו של כל אדם, בכל מקום בארץות הברית וברוב חלקי העולם האחרים, ללא עלות ומעט ללא הגבלות כלשהן. ניתן להעתיק אותו, להעניק אותו במתנה או לעשות בו שימוש חוזר תחת תנאי הרישיון של פרויקט גוטנברג הכלול בספר זה או באופן מקוון בכתבوبة www.gutenberg.org. אם איןך נמצא בארץות הברית, עלייך לבדוק את חוקי המדינה בה אתה נמצא לפני השימוש בספר דיגיטלי זה.

כותרת: גאווה ודעה קדומה

מחברת: ג'יין אוסטן

תאריך הוצאה: 1 ביוני 1998 [ספר דיגיטלי מס' 1342]

עדכן אחרון: 22 בספטמבר 2025

שפה: אנגלית

קדריים: צ'אק גרייף וצוות הagation ההפקה המקוונת בכתבوبة <http://www.pgdp.net> (קובץ זה הופק מהתמונות הזמין בארכיון האינטרנט)

*** תחילת הספר הדיגיטלי של פרויקט גוטנברג: גאווה ודעה קדומה ***

גאווה ודעה קדומה

(Pride and Prejudice)

מאט

ג'יין אוסטן

עם הקדמה מאט

ג'ורג' סינטסברי

ואיריים מאט

י סטיוארט תומסון

בית ראסקין.

רחוב צ'רינג קרומ 156.

לונדון

ג'ורג' אלן.

דף ציוזיק: צ'ארלס וויטינגהאם ושות'.

טוקס קוורט, צ'נסרי ליין, לונדון.

וולט ויטמן הבחן פעם הבדיקה דקה וצדקה בין "לאהוב מתוך רשות" לבין "לאהוב באהבה אישית". הבדיקה זו תקפה לגבי ספרים בדיקות כשם שהיא תקפה לגברים ונשים; ובמקורה של אותן סופרים לא רבים מהם מושא לחיבת אישית, היא מביאה עמה תוצאה מעניינת. קימם הבדל גדול בהרבה בוגרנו לצירמת הטובה ביותר מאשר בוגרנו במקורה של אחרים האהובים "מתוך רשות" – מתוך מוסכמה, ובגלל התחששה שזהו הדבר הנכון והראוי לאהוב אותם. ובכתה – הגדולה למדי ארן הנבחרת באופן יוצא – של ה"אוסטניאנים" או ה"ג'יניטים", ימצאנו כנראה חסידים לטענת הבכורה של כמעט כל אחד מהרומנים. עברו חלק, הרענות וההומור המונגיגים של "מנזר נורת'אנגר", שלמותו וקצבו, מאפיילים על העבודות הביקורתיות הבלתי מעורערות שקנה מידתה שלו קטן, ותוכנתו היא, אחרי הכל, של בורלסקה או פרודיה – סוגה שבה קשה להגיע לדרגה הראשונה. ל"השפה", העדן יחסית בטון שלו ואינו מרתק בעילן שהוא מעורר, יש חסידים המרומנים מעל כל היתר את עדנותו המופלאה ואת איחידותו. הקטסטרופה של "מנספילד פארק" היא אמונה תאטרלית, הגיבור והגבורה תפלים, והמחברת כמעט באוצרות הרסה כל עניין רומנטי בכר שהודתה במפורש שאדם נודע את פאני רקס מושם מררי זיעעה אותו, ושפאני הייתה מושה מואוד לקחת את קרוורד לו היה קצת יותר שקצת; ובכל זאת, צונות החזרות שאין לה מתחירה ודמיותיהן של גברת נוריס ואחרים הבטיחו לו, אני מאמין, קהל תומכים ניכר. ל"תבונה ורגשות" יש אולי הci מוערך מושבעים; אך הוא אינו חסר אותם.

אני מניח, עם זאת, שרוב הקולות המוסמכים לפחות יתחלקו, בהתחשב בכל הגורמים, בין "אמה" לבין הספר הנוח; ואולי פסק הדין העממי (אם אכן חיבה לעלמה אוטיסטינה עצמה כתוב פטור מכל אשמה אפשרית של עמימות) יילך לטובות "אמה". הוא גדול יותר, מגוון יותר, פופולרי יותר; המחברת ראתה בזמן כתיבתו כמעט יותר מהעולם, ושיפרה את הדיאלוג הכללי שלה, אם כי לא את המיחיד והאופני ביותר לה; דמיות כמו מיס בייטס או בני זוג אלטון אין יכולות אלא לאחד את קולותיהם של כולם. מנגד, אני, מצד', מכיר עלי "גאווה ודעה קדומה" ללא היסוס. הוא נראה לי היצירה המשולמת ביותר, האופנית ביותר והתמציתית ביותר של מחברתה; ובמסגרת הצרה המקצתה לי, אני מציע כאן לנמק טענה זו.

ראשית, יש להזכיר לקורא כי הספר נכתב בצרפת הראשונה מוקדם מאוד, בסביבות 1796, כשהייתה אוטיסטינה בת פחות מעשורים ואחת; אף על פי שהוא שונה ולוטש ביצוון כחמש עשרה שנים מאוחר יותר, ולא פורסם עד 1813, ארבע שנים בלבד לפני מותה. אני יודע אם בשילוב זהה של החזון הרענן והנמרץ של הנערומים לבין העריכה הביקורתית של מצב החיים, ניתן למצאו את המקור לעליונות המובהקת במבנה שלו, שלדעתו הוא מחזיק על פני כל היותר. העילה, אף שאינה מורכבת, כמעט סדרה מספיקה עבור פילדינג; כמעט אף דומות, כמעט אף תקירות לא יכול להיגרעד ללא הפסד לשיפורו. בריחתם של לידיה וויקהאם אינה, כמו זו של קרופורד וגברת ראשורת', מהלך תאטרלי; היא מתחברת בדרך המהמירה ביותר למלהל הסיפור הקודם, ומביאה את ההתרה בנאותות מוחלטת. כל קטעי המשנה – אהבתם של ג'יין ובינגלי, הופיעו של מר קולינס, הביקור בהאנספורד, הסיר בדרבישייר – משתלבים באותה אופנה לא מתלהמת אך מופתית. אין ניסיון למשחק מתחאים מורכבים, שבעניינים שבין פרנק צ'רצ'יל לג'יין פירפקס תורמים ללא ספק רבות לתככי "אמה", אך עושים זאת בדרך שאיני מחשיב כתכמה הטובה ביותר של אותו ספר ראוי להערכתה. למרות שמייס אוטיסטן תמיד אהבה א-הבנות מסוימות, שספיקו לה הזדמנויות להפגנת הכישרון הייחודי וחסר ההשווואה שיצין מיד, היא הסתפקה בכך בנסיבות הטבעות לחלוון שמספק הדיווח השקרי על התנהגותו של דארטי שננתן וויקהאם, ובמボכה (הנובעת בנסיבות שווה) מהשינוי הדרמטי ברגשותיה של אליזבת עצמה מסלידה מוחלטת לאהבה של ממש. אני יודע אם ידו של מחזאי הונחה אי פעם על "גאווה ודעה קדומה"; ואני מעד לומר שאם הייתה מונחת, הסיטואציות היו מתגלות כלל מדהימות או צעקות מסויק עבר אורות הבמה, וממבנה הדמיות דק ועדין מדי עבור הקהל. אך לו היה נעשה הניסיון, הוא בוודאי לא היה נתקל בהם רפויונות מבנים המופיעים לעתים על הבמה.

אני חושב, עם זאת – אף שהמחשبة תיראה ללא ספק ככפירה ליותר מסוכלת ביקורת אחת – שהמבנה אימם המעליה הגבוהה ביותר או המתנה המובהרת ביותר של הספר. הוא מבילט את מתנותיו האחירות בנסיבות הטובה ביותר לעין הביקורתית; וחסכנו עלול לעתים לפוגם באוטם חסדים – באופן מורגש, אם כי לא מודע לחלוון – בעניינים שאין אולטרה-ביקורתית. אך רומן בניי רע מאד המצטיין בדמות מעוררת חמלת או הומוריסטיית, או המפגין שליטה מושלמת בדיולוג – אולי הנדירה שבעל הכישרונות – יהיה דבר טוב לאין

שיעור מעיליה ללא רבב המבצעת ומסופרת על ידי בובות. ולמרות היכולת שהפגינה מיס אוסטן בبنית הסיפור, אני אישית הייתה מציב את "גאווה ודעה קדומה" נמוך בהרבה לו לא היה מכיל את מה שנראות לי כיצירות המופת הגדולות ביותר של ההומר של מיס אוסטן ושל יכולתה ליצור דמיות.

מאפייני ההומר של מיס אוסטן כה עדינים ודקים, עד שהם נראה תמיד קלים יותר לתפיסה מאשר לביטוי. בעיני, להומר זה יש זיקה גדולה יותר, בסך הכל, לפחות לאידיסון מאשר לכל סוג אחר בסוגה הבריטית הגדולה זו. ההבדלים בתוכנית, בזמן, בנושא ובמוסכמות הספרותיות הם כמובן ברורים מספיק; הבדל המין אולי אינוorch נחשב הרבה, שכן היה אלמנט נשיש מובהק ב"מר ספקטור", ובגאונותו של ג'ין אוסטן היה הרבה הגדיר, אם כי דבר לא מן ה"גבר-גבר". אך הדמיון באיכות מורכב ממשמספר רב של תתי-aicיות משותפים – צניעות, מגע עזיר במינוח, והימנעות מطنונים גבוהים ואפקטים עצקיים. כמו כן, בשנייהם ישנה אכזריות מסוימת, לא בלתי אנושית או בלתי נעימה. נהוג בקרב השופטים באופן גס להשוות בין טוב הלב של אידיסון לפראות של סוויפט, ובין העדינות של מיס אוסטן לקולוניות של פילדינג וסומולט. עם זאת, גם אצל מר אידיסון וגם אצל מיס אוסטן קיימת הנאה בלתי נדלית וחסרת רחמים ב"צילה" וחיתוך של טיפשים.

מבחינת האמנות שלה באופן כללי, מר גולדוין סמית' צין בצדק כי "המטפורות מוצו בתיאור שלמותה, בשילוב עם צורת השدة שלה"; והוא הוסיף בצדק שאין לנו צורך למלת השוואה שלה עצמה לאמנונו של ציר מיניאטוריות. כדי להפוך תצפית אחרתה זו למדוקית לחלוין, علينا לא להשתמש במונח מיניאטורה במובנו המקורי, אלא לחשב על מליניג בקצת אחד של תולדות הציר ועל מייסוניה בקצתה השניה. ואני עצמי אני כה בטוח שהייתי משתמש במילה "צירה" בהקשר אליו. אם עולמה הוא מיקורוקסמוס, הרי שהאיך הקוסמית שבו בולטות לפחות כמו הקטנות. היא אינה נוגעת במה שלא חשה עצמה נקראת לציר; אני כה בטוח שלא יכולה לציר את מה שלא חשה עצמה נקראת לגעת בו.

שכן אם הידע שלה לא היה מורחב מאד, היא ידעה שני דברים שרק גאנוט יודעת. האחד היה האנושות, והשני היה האמנות. בראשון היא לא יכולה לטעתו; הגברים שלה, אף שהם מוגבלים, הם אמיטיים, ונשיה הן "מוחלטות". באשר לאמנות, אם מעולם לא ניסתה אידיאליזם, הרי שהריאליزم שלה הוא אמיטי בדרגה שהופכת את הריאליزم המזוויף של ימינו למית-חי גרידא. אצל מיס אוסטן אינספור המשיכות הקטנות והלא מאולצות בונות את התמונה כמו קסם. דבר אינו מזוויף; דבר אינו מיותר. כפי שקרה בספר הנוכחי, כאשר מר קולינס משנה את דעתו מג'ין לאלייזבת "בזמן שగברת בנט בחרשה באש", המגע בכל מקרה הוא כמו זה של סוויפט – מגע שהרשים אפילו את תאكري.

איזות סוויפטית זו מופיעה ברומן הנוכחי כפי שהיא מופיעה בשום מקום אחר בדמותו של מר קולינס בnal המלומות. מר קולינס הוא באמת גדול; גדול בהרבה מכל מה שאדיסון עשה אי פעם. נאמר שאיש מעולם לא היה כמוו. אך ראשית, הוא היה כמוני; הוא שם – חי, בלתי נשכח, אמיטי יותר ממאות ראשי ממשלה וארכיבישופים. שנית, לדעתי זה פוץ להסיק שמר קולינס ממש היה בלתי אפשרי בסוף המאה השמונה-עשרה. מר קולינס הואطبع לחלוין וחילחולין. למעשה, למורות ה"מיניאטוריה", יש שהוא ענק בדרך שבה צד מסויים של האנושות – הפלשתיניות שלה, המוסר המוגבל שלה, הקטוניות הרשミת שלה והכבד הזוחל לתואר – מקבלים ביטוי.

אך גודלו של מר קולינס לא הייתה יכולה להיות מוצגת באופן כה משבע רצון לו המחברת לא הייתה מתאימה לו בכישרונו כה רב את דמיותיהם של מר בנט ולידי קתרין דה ברג. האחורה, כמו מר קולינס עצמו, הואשמה בהגזמה. אולי יש שמצד הצדקה לאשמה; אך הוא נראה לי קלוש ביותר. אפילו עכשו אני חשב שהיא בלתי אפשרי למצוא אנשים, ובמיוחד נשים, לאו דזוקא ממוצא אצילי, שהן כה שתלטניות וחסרות נימוסים כמו לידי קתרין. לפני מאה שנה, לבת של רוזן, היו הزادמןויות לפתח את המאפיינים ה"נעימים" הללו שמעטים פוגשים היום. באשר למר בנט, מיס אוסטן, ומר דארט, ואיפלו מיס אליזבת עצמה, נתו לדעתי להחמיר איתו על "חוואר הנאותות" שבתנהגותו. אשתו הייתה דרכן לא ספק, ותמיד הייתה חייבת להיות, טיפסה חסרת תקנה; אלא אם כן היה יורה בה או בעצמו, לא הייתה דרכן מוצא עבור אדם בעל שלל ורוח מלבד האירונית.

הטוב שבשאר הדמויות ב"גאווה ודעה קדומה" כבר הוזכר. גברת בנט – קשה לומר אם היא משעשעת יותר או אמיתית באופן מחריד יותר. הרבה מזה ניתן לומר על קיטי ולידי. עם מרין, מיס אוסטן השקיעה מעט פחות מאמץ, אם כי הייתה אפילו פחות נחמדה אליה. הבנגליז והగרדינרס והלוואסים, מיס דארס ומייס דה ברג, ג'יין, וייהאם והשאר, חיבטים לעבור ללא הערה מיוחדת, מעבר לציוון שרטוטו ליקאסו הוא מחקר מבריק להפליא של אפור מסוג אחד, וויקהאם הוא רישום לא פחות בולט באפור מסוג אחר. רק גאנוט יכלה להפוך את שרטוטו למזה שהיא, ובכל זאת לא בלתי נעימה; ואת וייהאם למזה שהוא, מבלי להלבישו במשיכת זולת של دون ז'אן או בנבזיות מגעילה. אך הגיבור והגיבורה אינם גווים שניים לפחות בלי כלום.

דארט' תמיד נראה לי כתוב והמעניין ביותר מבין גיבורייה של מייס אוסטן. לעיתים נטען שගאוותו אינה טבעית בביותיה בהתחלה ובכוניתה מאוחר יותר, בעוד שעצם התאהבותו אינה סבירה במיוחד. גם כאן אין יכול להסביר. התיאור של דארט' עצמו על הדרכו שבה גאוותו טופחה הוא רצינלי ומספיק לחלוטין. שום דבר אצל מחרתנו אינו מעודן יותר מהשינוי בהתnageותה בפגישה הפתואמית באחוזה פמברלי. באשר לתאהבותו, אליזבת נתנה הסבר צודק לגורמי התופעה הזה בדיקוק כפי שדארט' הסביר את תנאי מצבו הבלתי-מתוקן.

סוד הקסם זהה הורגש על ידי גברים ולא מעט נשים, ממש אוסטן עצמה ומטה, כמו רוב סוג הקסם, זהה דבר שיש להרגיש יותר מאשר להסביר. אליזבת כמובן שייכת לחטיבת "אלגרו" של צבא ונוש. מייס אוסטן תמיד קמצה בתיאור יופיין של גיבורתה; מלבד העיניים היפות, ושמץ או שניים על כך שהיא לה לעיתים עור פנים בהיר, ושליא הייתה גבואה מאד, איןנו שומעים דבר על המראה שלה. אך ההבדל העיקרי שלו מגיבורות אחרות מהסוג המלא חיים נראה כטמון ראשית בהיותה פיקחית במובהק – כמעט בעלת דעה חזקה – ושונית בהיותה נתולת רוע לב לחלוטין למרות נטייתה להקנית וחidot לשונה. אליזבת יודעת להחזיר כगמולה כשמתקיפים אותה; אך היא לעולם אינה "שורטת", ולעולם אינה תוקפת ראשונה.

בכל זאת, כל זה אינו מסביר את קסמה, שעשו אולי להיות מרכיב מהתוספת לשובבותה, לשניונתה ולטבעה האובי, של חוסר פרח מסויים שאינו שכיח אצל גיבורות מסווגה ובגיליה. כמעט כולם היו חשות יראת כבוד משתקת לפני דארט' המפואר; כמעט כולם היו רוטטות ומריגשות מהרעין של הצעות מהויקהאם המקסם. אליזבת, ללא שום דבר פוגعني או "גבר", ניחנה בטבעיות במא שיש לנשים המודניות הטובות ביותר מכוח חינוך וניסיון – חופש מושלם מהרעין שכל הגברים רשאים להציג לה אם ירצו.

ואחרי הכל, מה הטעם בחיפוש אחר הסיבה לקסם? – הוא פשוט שם. ברומנים של מאה השנים האחרונות יש מספר עצום של נשים צעירות שזה עשוי להיות להטהב בהן; יש לפחות חמיש שאייתן, כפי שנדרשה לי, אף אדם בעל טעם ורוח איננו יכול שלא לעשות זאת. שמוטיהן, לפי סדר קרנולוג, הם אליזבת בנט, דיאנה ורנון, ארג'מן לאביבנטון, ביאטרייקס אסמנד וברברה גרנט. הייתה מתהב ביותר ביאטרייקס ובארג'מן; הייתה מעדיף, נדמה לי, לחברה מזדמנת בלבד, את דיאנה וברברה. אך כדי להיות איתה ולהינsha לה, אין יודע אם מישיה מהארבע יכולה להתחזרות באלייזבת.

ג'ורג' סינטסברי.

רשימת אורים.

עמוד השער הקדמי ו

דף השער 7

הקדשה ו'

cotratt להקדמה או

cotract to the list of authors xxx

cotract to chapter A, 1

"he goes down to see the place" 2

mar and gavrat bennet 5

"I am in love with my English friend, I love you" 6

"I am tall in height" 9

"he is tall" 10

"as the heroine came in" 12

"he is tall" 15

cotract to chapter D, 18

cotract to chapter h, 22

"I will open my mouth and I will open it again" 24

Conclusion to chapter h, 26

cotract to chapter i, 27

"their ways are like water and water" 31

"fountain over Moses" 36

"predictions of the upper world" 40

"the movement of the sky" 43

"milk from a goat" 45

"she was born and she was born in the city of the cities in the rest" 53

cotract to chapter i, 60

"no, no; they allowed the icon that they were" 67

"feed the fire" 69

cotract to chapter i, 75

cotract to chapter i, 78

cotract to chapter i, 84

- "הזהיר שמדובר לא קרא רומנים" 87
cotreta לפרק ט"ז 89
cotreta לפרק ט"ז 95
"קציני חיל ה——שיר" 97
"מרוצים לראות שוב את חברם היקר" 108
cotreta לפרק י"ח 113
"ריקוד כה מעולה לא נראה לעתים קרובות" 118
"להבטיח לך בשפה הנמרצת ביוטר" 132
cotreta לפרק כ' 139
" הם נכנסו לחדר ארכות הבוקר" 143
cotreta לפרק כ"א 146
"חזר איתם בצעידה" 148
cotreta לפרק כ"ב 154
"כל כך הרבה אהבה ורהיות" 156
"הזהיר שהוא ודאי טועה לחלוtin" 161
"בכל פעם שדיברה בקול נמוך" 166
cotreta לפרק כ"ד 168
cotreta לפרק כ"ה 175
"העליב שניים או שלוש עלמות צערות" 177
"האם תבואו לבקרים?" 181
"על המדרגות" 189
"בדלת" 194
"בשיחה עם הגברות" 198
"ליידי קטריין", אמרה, "הענקת לי אוצר" 200
cotreta לפרק ל" 209
"הוא מעולם לא שכח לידע אותם" 211

"הגןטלמנים ליוו אותו" 213	
כותרת לפרק ל"א 215	
כותרת לפרק ל"ב 221	
225 "מלווים על ידי דודתם"	
228 "במבט למעלה"	
כותרת לפרק ל"ג 235	
243 "שומעת את שמה נקרא"	
253 כותרת לפרק ל"ז	
256 "פגש מקרי בעיר"	
261 "קידת הפרידה שלו"	
263 "דואן"	
267 "רוממות רגשות"	
270 "هم שכחו להשיר הודה כלשהי"	
272 "כמה יפה אנחנו דחשים כאן!"	
278 כותרת לפרק מ'	
283 "אני נחושה בדעתך לעולם לא לדבר על כך שוב"	
285 "כאשר רגימנט של קולונל מיילר עזב"	
290 "פלרטוט רר"	
294 הגעתם של בני זוג גרדינר	
301 "משערם לגבי התאריר"	
318 כותרת לפרק מ"ד	
321 "להפור עצמה לנעימה עברו כולם"	
327 "עסוקים ליד הנהר"	
334 כותרת לפרק מ"ז	
339 "אין לי רגע לאבד"	
345 "הסמן המשמח הראשון לקבלת הפנים שלהם"	

"למי שסיפרתי לו את העניין" 363

כותרת לפרק מ"ט 368

"אבל אולי תרצה לקרוא זאת" 370

"הגברות הנקנות והצורות" 377

"בחין מלא חיבה" 385

"אני בטוחה שהיא לא הקשيبة" 393

"מר דארט' עמו" 404

"במקרה גיון הביטה לאחר" 415

"גברת לנוג ואחיניותה" 420

"לייז', יקירתתי, אני רוצה לדבר איתך" 422

כותרת לפרק נ"ו 431

"לאחר סקירה קצרה" 434

"אבל עכשו זה מתגלה" 442

"מאמציה של דודתו" 448

"לא מסוגל להוציא הברה" 457

"הأدיבות המתרפסת" 466

כותרת לפרק ס"א 472

הסוף 476

פרק א'

זהה אמת המוסכמת על כלם, שרוק בעל הון נאה ודאי זקוק לאישה.

יהיו רגשותיו או השקפותיו של אדם כזה מעורפלים ככל שהוא עם בואו לראשונה לשכונה כלשהי, אמת זו נתועה כה עמוק בთודעתן של המשפחות הסובבות, עד שהוא נחשב לרכיבן החוקי של זו או אחרת מבנותיהן.

"מר בנט היקר שלי", אמרה לו רעיתו يوم אחד, "האם שמעת שפארק נט'רפיילד הושכר סוף סוף?"

מר בנט השיב שלא שמע על כך.

"אך הוא אכן הושכר", ענתה היא; "שכן גברת לנוג הייתה כאן זה עתה, והיא סיפרה לי הכל."

מר בנט לא השיב דבר.

"האם אין רוצה לדעת מי שכר אותו?" קראה אשתו בחוסר סבלנות.

"את הרוי רוצה לספר לי, ואין לי התנגדות לשמו עזאת".

"הוא ירד כדי לראות את המקום"

[זכויות יוצרים 1894, ג'ורג' אלן]

הזמןה זו הספיקה.

"ובכן, יקירים, דע לך, גברתelong אומרת שנט'רפלד נשכר על ידי בחור צער בעל הון רב מצפון אנגליה; שהוא הגיע ביום שני בכרכרה ותומה לארבעה כדי לראות את המקום, וכל קר הטלהב ממנו עד שהסכים עם מר מורייס מיד; שהוא עתיד לקבל את החזקה לפני חג המיכאלשטיין, וחלוקת משרתיו אמרוים להגיע לבית כבר בסוף השבוע הבא".

"מה שמו?"

"בינגלי".

"האם הוא נשי או רווק?"

"הוא, רווק, יקירים, בוודאי! רווק בעל הון רב; ארבעה או חמישה אלפי בשנה. איזה דבר נפלא זה עבר בנותינו!"

"כיצד? איך זה נוגע להן?"

"מר בנט היקר", השיבה אשתו, "איך אתה יכול להיות כל כך מעיף? עלייך להבין שאני חושבת עלך שישאacht מהן לאישה".

"האם זו כוונתו בהשתקעותו כאן?"

"כוונה? שטויות, איך אתה יכול לדבר כך! אבל סביר מאוד שהוא עשוי להתחייב באחת מהן, וכך עלייך לבקר אותו מיד עם בואו".

"אני רואה כל סיבה לכך. את והבנות יכולות ללבת – או שתוכלי לשלוח אותן בעצמן, זה אולי יהיה אף טוב יותר; שכן כיוון שאתה לא פחות מכל אחת מהן, מר בינגלי עשוי לחבר אותך יותר מכל החבורה".

"יקירים, אתה מחמייא לי. ללא ספק היה לי חלק ביופי, אך אני מתיימרת להיות דבר יוצא דופןCut. ככל איש יש חמץ בנות בוגרות, עליה להפסיק לחשב על יופיה שלה".

"במקרים כאלה, לא נותר לאישה יופי רב לחשב עליו".

"אבל, יקירים, אתה באמת חייב ללבת לראות את מר בינגלי כשיגיע לשכונה".

"זה יותר ממה שאני מוכן להתחייב לו, אני מבטיח לך".

"אבל חשוב על בנותיך. רק חשוב איזו משענת זו תהיה עבור אחת מהן. סר ויליאם ולידי לוקאס נחשים בעתם ללבת, רק בשל סיבת זו; שהרי בדרך כלל, כידוע לך, הם אינם מבקרים אנשים חדשים. באמת שעלייך ללבת, שכן יהיה זה בלתי אפשרי עבורנו לבקרו, אם אתה לא תעשה זאת".

"את ודי מדקיקת מדי. אני מעז לומר שמר בינגלי ישמח מאד לראותך; ואני אשלח איתך כמה שורות כדי להבהיר לו את הסכמתך המלאה לכך שיישא לאישה את מי מהבנות שיבחר – אם כי עלי' להוסיף מילה טובת עבור לי' הקטנה שלי".

"אני מבקשת שלא תעשה דבר זהה. לי' אינה טובת במאומה מהאחרות; ואני בטוחה שהיא אינה יפה כמו ג'ין אףלו במחצית, ואני נעימת מזג כמו لديك אפילו במחצית. אך אתה תמיד מעדיף אותה".

"לאף אחת מהן אין הרבה מה להמליץ עליה", השיב הוא; "כלן אוזחות פוטות ובורות כמו שאר הבנות; אבל לי' יש מעט יותר פיקחות מאשר לאחיזותה".

"מר בנט, איך אתה יכול להעליב את ילדי שלך בדרך כזו? אתה נהנה להרגיז אותי. אין לך חמלת כלפי העצבים האומללים שלי".

"את טועה בהבנתך אותי, יקירתתי. יש לי כבוד רב לעצבים שלך. הם חברים הווותיכים. שמעתי אותך מזכיר אתם בהתחשבות כבר עשרים שנה לפחות".

"אה, אין לך יודע מה אני סובלת".

"אך אני מקווה שתתגברי על כך, ותזכה לראות בחורים צעירים רבים בעלי הכנסה של ארבעת אלפיים בשנה מגיעים לשכונתך".

"זה לא יעיל לנו כלל, גם אם יגעו עשרים כאלה, כיוון שאתה מסרב לבקר אותם".

"סמי עליי, יקירתתי, שכאשר יהיו עשרים, אבקר את כולם".

מר בנט היה תערובת כה מוזרה של פיקחות, הומו סרקסטי, איפוק וଘמנות, עד שניסיון של עשרים ושלוש שנים לא הספיק לאשתטו כדי להבין את אופיו. את דעתה שללה היה קל יותר לפענח. היא הייתה אישה בעלת בינה דלה, ידע מועט ומזג הפכפך. כאשר לא הייתה מושacha, דמיינה שהיא סובלת מעצבים. עיסוק חייה היה להשיא את בנותיה; נחמתה הייתה בילדים וחידושים.

הוא רכב על סוס שחור.

פרק ג'.

כל מה שגברת בנט, בסיעון של חמש בנותיה, יכלה לשאול בנושא, לא הספיק כדי לחלץ מבعلا תיאור מספק כלשהו של מר בינגלי. הן תקפו אותו בדריכים שונות, בשאלות חצופות, בהנחות מחוכמות ובהשערות עקייפות; אך הוא חמק מכלן, ובസוף של דבר הן נאלצו להסתפק במידע מכלי שני משכנתן, לידי לוקאס. הדיווח שלה היה אחד ביותר. סר ויליאם התלהב ממנו מאד. הוא היה צער למדי, יפה תואר להפליא, נעים הליכות באופן קיצוני, וכדי להכתר את הכל, הוא התכוון להגיאו לנשף הקהילתית הבא עם חבורה גדולה. שום דבר לא יכול היה להיות מענג יותר! חיבה לriskodium הייתה צעד בטוח לקראת התאהבות; ותקות חיות מאד בוגר ללבו של מר בינגלי החלו להתפתח.

"אם רק אוכל לראות את אחת מבנותי" מסודרת באושר בנט'רפילד", אמרה גברת בנט לבعلا, "ואת כל האחרות נשואות היטב באוthonה מידה, לא יהיה לי דבר נוסף לבקש".

כעבור ימים אחדים השיב מר בינגלי למר בנט ביקור, וישב כעשר דקות איתו בספרייתו. הוא קיווה שיוכל לראות את העלומות הצערות, שלו יופיין שמע רבות; אך הוא ראה רק את האב. הגברות היו בנות מזל מעט יותר, שכן היה להן היתרון לוודאי, מחולון עליון, שהוא לובש מעיל כחול ורכוב על סוס שחור.

הזמן לארוחות ערבות נשלחה זמן קצר לאחר מכן; וגברת בנט תכננה את המנות שיביאו כבוד לניהול משק הבית שלה, כאשר הגיעה תשובה שדחתה את הכל. מר בינגלי נאלץ לשחות בעיר ביום המחרת, ולן לא היה יכולתו לקבל את הכבוד שבזמןנו וכו'. גברת בנט הייתה נסערת לגמרי. היא לא יכולה לדמיין איזה עסוק עשוי להיות לו בעיר זמן קצר כל כך לאחר הגעתו להרטפורדשייר; והיא חלה לחושש שהוא יהיה תמיד בתנועה למקום מסוים, ולעולם לא ישתקע בנוטריפילד כפי שעליו לעשות. לידי לוקאס הגיעו את חששותיה מעט כשהעלתה את הרעיון שייתכן כי נסע לונדון רק כדי לאסוף חברה גדולה לנשף; ודיווח הגיע במהרה שמר בינגלי עתיד להביא עמו שתים-עשר גברות ושבעה ג'נטלמנים לנשף. הבנות הצעירות על מספר צה של גברות; אך התnehmenו יום לפני הנשף כששמעו שבמקום שתים-עשרה, הוא הביא עמו רק שש מלונדים – חמיש אחיוותיו ובת דודה. ואשר החבורה נכנסה לאולם הנשפים, היא כללה רק חמישה בסך הכל: מר בינגלי, שתי אחיוותיו, בעלה של הבכורה, ובחוור צער נסוף.

מר בינגלי היה נאה ובעל חזות של ג'נטלמן: היה לו פנים נעימים ונימוסים קלילים וטבעיים. אחיוותיו היו נשים מרשימות, בעלות חזות אופנתית מובהקת. גיסו, מר הרסט, רק נראה כג'נטלמן; אך חברו, מר דארטס, משך במהרה את תשומת הלב של הנוכחים בחדר בזכות קומתו התמייה והmarsimah,תווי פניו הנאים, הופעתו האצילה, והדיווח, שהופיע בחדר תוך שימוש מרגע כניסה כניסתו, על כך שהכנסתו היא עשרה אלפיים לפחות. הג'נטלמנים קבעו כי הוא דמות גברית מרשימה, הגברות הצהירו שהוא נאה בהרבה מאשר מר בינגלי, והביטו בו בהערכתה גדולה ממחצית הערב, עד שניים-עשרה סלידה שהפכה את גל הפופולריות שלו; שכן התגלה שהוא גאותון, שהוא מרגיש מעל החבורה שבה הוא נמצא, ומועל ליכולת להיות מרצויה; וכל אחזותו הגדולה בדרביшир לא יכולה לצליל אותו מלהיות בעל חזות דזהה ובלתי נعימה ביזה, ומלהיות בלתי ראוי להשוואה לחברו.

מר בינגלי הכיר במהרה את כל האנשים החשובים בחדר: הוא היה תוסס וגלי לב, רקך בכל ריקוד,icus על כך שהנשף הסתiens מוקדם כל כך, ודיבר על כך שיארגן נשף עצמוני בנוטריפילד. תוכנות חברויות אלה מדברות بعد עצמן. איזה ניגוד בין חברו! מר דארטס רק פעם אחת עם גברת הרסט ופעם אחת עם מיס בינגלי, סירב שיזאכפני כל גברת אחרת, ובילה את שאר הערב בהליכה בחדר, תוך שהוא מדבר מדי פעם עם אחד מבני חברותו שלו. אופיו נחטם. הוא היה האיש הагאות והבלתי נעים ביותר בעולם, וכולם קיוו שלعالם לא יגיע לשם שוב. בין הקיצוניים ביותר נגדו הייתה גברת בנט, שלידתה מהתנהגותו הכללית החרפה לכדי טינה מיוחדת בשל העובדה שאזל באתה מבוניתה.

אליזבת בנט נאלצה, בשל המחסור בג'נטלמנים, לשבת במשר שני ריקודים; ובחלק מהזמן הזה, מר דארטס עמד קרוב מספיק כדי שהוא תשמע במקרה שיחה בין חברו בינגלי, שניגש מהריקוד לכמה דקות כדי להפיצו לחברו לה萃ף אליו.

"בואו, דארטס", אמר, "אני חייב שתיריקוד. אני שונא לראות אותך עומד כאן לבדוק בצורה טיפשית כזו. מוטב שתיריקוד".

"בזודאי שלא אעשה זאת. אתה יודע כמה אני מתעב זאת, אלא אם כן אני מכיר מקרוב את בת זוגי לריקוד. בנשף זהה, זה יהיה בלתי נסבל. אחיוותיך תפוסות, ואין אישת בחדר שלא תהיה עבורי עונש לקום ולריקוד איתה".

"לא הייתי ברקן כמוך", קרא בינגלי, "אפילו לא תמורה מלוכה! נשבע לך, מעולם לא פגשתי כל כך הרבה בנות נעימות בחו"ל כמו הערב; ויש כמה מהן, כפי שאתה רואה, יפות באופן יוצא מן הכלל".

"אתה רקך עם הבכורה היחידה בחדר שהיא יפה", אמר מר דארטס, מביט במיס בנט הבכורה.

"הו, היא היצור היפה ביותר שראיתי מעוד! אבל ישנה אחת מאחוותיה שישובת ממש אחריך, שהיא יפה מאוד, ואני מעד לומר שגם געימה מאוד. הרשה לי לבקש מבת זוגי להציג אותה בפנייה".

"היא נסבלת"

"למי אתה מתכוון?" הוא הסתובב והבט לרגע באלייזבת, עד שצשנפגשו עיניהם, הוא הסיט את מבטו ואמר בקירות: "היא נסבלת; אך לא יפה מספיק כדי לפותת אותך; ואני במצב רוח כהעט להעניק חשיבות לעמלות צערות שזכה להתעלמות מוגברים אחרים. מוטב שתחזר לבת הזוג ותיהנה מהחיוכיה, שכן אתה מבהיר את זמני איתך".

מר בינגלי פועל לפי עצתו. מר דארטי התרחק; ואלייזבת נותרה ללא גשות לבבים במילויים בלבד כלפיו. היא סיפרה את הסיפור, עם זאת, ברוח גדולה בין חברותיה; שכן הייתה לה נטיה תוססת ומשתובבת, שהתענגה על כל דבר מגוחך.

הערב בכללותו עבר בנעים על המשפחה כולה. גברת בנט ראתה את בתה הבכורה זוכה להערכתה רבה מצד חברות נתרפיילד. מר בינגלי רקד אליה פעםיים, והוא זכתה ליחס מיוחד ממחיאותטי. ג'ין הייתה מושנחת מכך לא פחות מאימה, אם כי בדרך שקטה יותר. אלייזבת חשה בשמחתה של ג'ין. מריו שמעה את שמה מוזכר בפני מיס בינגלי כנעירה המשכילה ביותר בסביבה; וקתרין ולידייה היו בנות מזל מספיק כדי שלא ישארו ללא בני זוג לריקוד, שזה היה כל מה שלמדו עד כה שחוש בו נפש. הן חזרו, לפיכך, במצב רוח מרומם לונגרון, הכהר שבו חי ובו היו התושבים המכובדים ביותר. הן מצאו את מר בנט עדיין עיר. עם ספר בידו, הוא לא היה מודע בזמן; ובזהzmanות הנוכחית הייתה לו סקרנות רבה לגבי אירועי הערב שעורר ציפיות כה מזהירות. הוא קיווה למדים שכל תוכניותיה של אשתו לגבי הזר יכשלו; אך מהר מאד גילה שיש לו סיפור שונה לחולטן לשמעו.

"הו, מר בנט היקר שלי", אמרה כשכנסה לחדר, "היה לנו הערב המונג ביותר, נשף מצוין ביותר. הלואו! שהיית שם. ג'ין זכתה להערכתה צו, ששם דבר לא משתווה לה. כולם אמרו כמה טוב היא נראתך; ומר בינגלי חשב שהיא יפהפייה ממש, ורקד אליה פעםיים. רק תהשוו על זה, יקיר: הוא ממש רקד אליה פעםיים; והוא היה הינו היצור היחיד בחדר שהוא בקfic לרקוד אותו פעמי שנייה. קודם כל, הוא בקfic את מיס לוקאס. כל כך התעכבותני לראות אותו קם לרקוד אליו; אבל, בכל זאת, הוא לא העירץ אותה כלל; באמת, אף אחד לא יכול אתה יודע; והוא נראה המומם ממש מג'ין כשהיא עברה בריקוד. אז הוא בירר מי היא, והזעג בפניה, וביקש ממנו לרקוד בשני הריקודים הבאים. אחר כך, בשני הריקודים השלישיים הוא רקד עם מיס קינגד, ובשני הרבעיים עם מרי לוקאס, ובשני החמישיים שוב עם ג'ין, ובשני השישיים עם לייז', וב'בולאנם'ה——"

"לו הייתה לו חמלת כלשהי כלפיי", קרא בעלה בחומר סבלנות, "הוא לא היה רוקד אפילו מחצית מזה! למען השם, אל תגיד לי יותר מילה על בנות הזוג שלו. הלואו שהיא נקעה לו הקרטול בריקוד הראשוני!"

"הו, יקיר", המשיכה גברת בנט, "אני פשוט מוקסמת ממנה. הוא כל כך יפה תואר בצורה מוגצתת! ואחריו הנו נשים מקסימות. מעולם לא ראיתי בחוי דבר אלגנט יותר מאשר מהשלמות שלהן. אני מעזה לומר שהתחרחה על שמלה של גברת הרסטט——"

כאן היא נקעה שוב. מר בנט מחה נגד כל תיאור של מחלצות. היא נאלצתה, לפיכך, לחפש ענף אחר של הנושא, וסיפרה, במרירות רבה ובמידה מסוימת של הגזמה, על גסות הרוח המזעצעת של מר דארטי.

"אבל אני יכולה להגיד לך", היא הוסיףה, "שליזי לא מפסידה הרבה מכך שהיא לא מצאה חן בעיניו; שכן הוא אדם בלתי נעים ביותר, נורא, שככל לא שווה לנסוט לרצותו. כל כך היר וככל כך גאותן, שאוי אפשר היה לשאת אותו! הוא הילך לכואן והלך לשם, מדמיין שהוא אדם כל כך גדול! לא יפה מספיק כדי לרקוד אליה! הלואו! שהיא שם, יקיר, כדי להעמיד אותו במקומו כמו שאתה יודע. אני פשוט מתעבת את האיש."

פרק ד'

כאשר ג'ין ואלייזבת נותרו לבדן, האחרונה, שקדום לכך נהגה בזהירות בשבחיה למר בינגלי, הביעה בפני אחותה עד כמה היא מעריצה אותו.

"הוא בדיק כפי שגבר צער צריך להיות", אמרה, "נבען, נעים מזג, תוסס; ומעולם לא ראייתי גינונים כה ממשיכים! נינוחות צוז, עם חינוך מושלם כל כרא!"

"הוא גם נאה", השיבה אליזבת, "מה שגבר צער צריך להיות גם כן, אם הדבר עולה בידו. בך אופיו מושלם."

"חומריה לי מאוד העובדה שביקש ממני לרקוד פעם שנייה. לא ציפיתי למחרמה צוז."

"את לא? אני ציפיתי לה עבורה. אך זהו הבדל גדול ביןינו. מחומריה תמיד מפתיעות אותך, והוא לעולם לא. מה יכול להיות טבעי יותר מכך שביקש מכם שוב? הוא לא יכול היה שלא להבהיר שאת יפה פי חמישה מכל אישת אחרת בחדר. אין להודות לאדיבותו עלך. ובכן, הוא בהחלט נעים מאד, ואני מרשה לך לחבר אותו. חיבבת כבר אנשים טיפשים ממוני בהרבה."

"לייזי היקרה!"

"הו, את נטה הרבה יותר מדי, כידוע לך, לחבר אנשים באופן כללי. את לעולם אינך רואה פגם באיש. כל העולם טוב ונעים בעניין. מעולם לא שמעתי אותך מדברת רעה על בן אדם בחוי."

"היאתי רוצה לא להזדרז לגנות איש; אך אני תמיד אומרת את מה שאני חושבת".

"אני יודעת שאתה עונה זאת: וזה מה שמעורר פלאה. עם התבוננה שלך, להיות עיורת בכנותך צוז לטיפשות ולשיטיות של אחרים! העמדת פנים של ישר היא נפוצה מספיק; נתקלים בה בכל מקום. אך להיות ישרה לאראווננות או כוונה – לקחת את הטוב באופיו של כל אחד ולהפקיד אותו לטוב עוד יותר, ולא לומר דבר על הרע – זה שיר לך לבדוק. ואם כן, את מhabבת גם את אחיוו של האיש הזה, נכון? הגינונים שלחן אינם משתווים לשלו".

"בוחלת לא, בתחילת; אך הן נשים נעימות מאד שימושוחים איתן. מיס ביג'לי עתידה לגור עם אחיה ולנהל את ביתו; ואני טועה מאד אם לא נמצא בה שכנה מקסימה ביותר".

אליזבת הקשיבה בשתייה, אך לא השתכנע: התנרגותן בנשף לא הייתה מכוננת לרצות את הכלל; עם כשר הבינה מהיר יותר ומזג פחות גמיש מזה של אחותה, עם שיפוט שלא הושפע מכל תשומת לב כלפי עצמה, היא לא נתה כללה לאחוד אותן. הן היו, למעשה, גברות מהודרות מאוד; לא חסרו נעימות כשמבוקשן ניתן להן, ולא את הכוח להיות חברותו בך; אך הן היו גאותוניות ויהירות. הן היו נאות למד', התהנכו באחד המוסדות הפרטיים המוביילים בעיר; החזיקו בהן של עשרים אלף פאונד; נהגו לבזבז יותר מכפי שהיו צריכים ולהתרause עם אנשי מעלה; ולפיכך חשו מכל בחינה זכויות לחשב טבות על עצמן ורעות על אחרים. הן היו משפחה מכובדת מצפון אנגליה; עובדה שהייתה חוקקה בזיכרון עמוק יותר מאשר העובדה שהונם של אחיהן ושלחן נרכש באמצעות מסחר.

מר ביג'לי ירש רכוש בסך קרוב למאה אלף פאונד מאביו, שהתקoon לרכוש אחוזה אך לא זכה לעשות זאת. מר ביג'לי התקoon לכך גם כן, ולעתים אף בחר במחוץ; אך כיון שכעת עמדו לרשותו בית טוב וחירות של אדון אחוזה, היה ספק בלב רבים מאלו שהכiero את קלות מזגו, שמא יעביר את שארית ימיו בנט'רפילד וישאיר את הרכישה לדoor הבא.

אחיוו השתווקו מאד שתהיה לו אחוזה משלו; אך למרות שכעת התבוסס כשורר בלבד, מיס ביג'לי לא התנגדה כלל לשבת בראש שולחנו; וכך גם גברת הרסטן, שנישאה לאיש שהיה בעל אופנויות הרבה יותר מאשר הואן, לא נתה פחות לראות בביטו את ביתה כشنוח היה לה. מר ביג'לי טרם מלאו לו שנתיים לבגרות כאשר פיתחה אותו המלצה מקרית לבחון את בית נט'רפילד. הוא אכן בבחן אותו, ובתוכו, במשך חצי שעה; היה מרוצה מהמייקום ומהחדרים העיקריים, הסתפק بما שאמר הבעלים בשוחו, ושכר אותו מיד.

בין לדארס' שרה ידידות איתה מואוד, למרות ניגוד אופי גדול. ביג'לי היה חובב על דארס' בשל קלותנו, פתיחותו וgemäßישות מזגו, אף ששום אופי לא יכול היה להציג ניגוד גדול יותר לשלו, ולמרות שמעולם לא נראה

לא מרצה מאופיו שלו. בחזק הערכתו של דארטס נתן בינגלי את מבטו המלך, ובשיפוטו החזיק בדעה gabohah biyoter. בינה, דארטס היה הנעלם. בינגלי לא היה חסר בינה כלל; אך דארטס היה מבריק. הוא היה בה בעת היה, מאופק וברך; וגינויו, אף שהוא מחונכים, לא היו מזמינים. מבחינה זו היה לחברו יתרון גדול. בינגלי היה בטוח שהחביבו אותו בכל מקום בו הופיע; דארטס עורר טינה ללא הרף.

האוף שבו דיברו על הנשף במריטון היה אופייני להם למד'. בינגלי מעולם לא פגש בחיזיו אנשים נעים יותר או נערות יפות יותר; כולם היו אדיבים וקשובים אליו ביוטר; לא הייתה רשמיות, לא נוקשות; הוא חש מהר מאוד בנות עם כל הנוכחים; ובאשר למיס בנט, הוא לא יכול היה לדמיין מלאך יפה ממנו. דארטס, לעומת זאת, ראה אוסף של אנשים שביהם היה מעט יופי ואפס אופנתיות, איש מהם לא עורר בו עניין קלוש ביותר, ומאיש לא קיבל תשומת לב או הנאה. ביפויה של מיס בנט הודה; אך היא חיכתה יותר מדי.

גברת הרסט וחותמה הסכימו לכך; אך ככל זאת העריצו אותה וחיבבו אותה, וקבעו שהיא נערה מתוקה, צזו שלא יתנגדו להכיר טוב יותר. מיס בנט הוגדרה אפוא כנערה מתוקה; ואוחיה הרגיש מוסמך מהמלצת זו לחשב עליה ככל שחייב.

פרק ה'

במרקח הליכה קצרה מלונגבוון היה משפחה שעמה היו בני בنت ביחס קרובה מיוחדים. סר וליליאם לוקאס עסוק בעבר במסחר במריטון, שם צבר הון סביר, זוכה לתואר אבירות בזכות פניה למלך בתקופת כהונתו הראשית. ההבחנה חז', אולי, הרגישה אכן חזק מדי. היא עזרה בו סלידה מעסקיים וממגוריו בעירת שוק קטנה; ובעזובו את שניהם, עבר עם משפחתו לבית המרוחק כחצי קילומטר מריטון, שנקרא מאוחרת עת "אחוזה לוקאס"; שם יכול היה להרהר בהנהה בחשיבותו שלו, וכשהוא משוחרר מעסקים, לעסוק אך ורק בלחיות אדיב כלפי העולם. שכן, למרות שהתגאה במגדלו, הדבר לא הפר אותו ליהיר; נהפוך הוא, הוא היה יכול תשומת לב לכולם. בהיותו מטבעו אדם לא פוגעני, ידידותי ונוח לבריות, הצגתו בחצר סנט ג'יימס הפכה אותו לאדם מנומס ביותר.

ליידי לוקאס הייתה אישה טובה מאוד, שלא הייתה פיקחית מדי מכדי להיות שכנה יקרת ערך לגברת בנט. היו להם ילדים. הבכורה שלהם, אישה צעירה, נבונה ואינטלקטואלית כבת עשרים ושבע, הייתה חברתה הקרובה של אליזבת.

הפגש בין בנות לוקאס לבנות בנט כדי לשוחח על הנשף היה הכרחי לחלווטן; והבוקר שאחרי האספה הביא את הראשונות לונגבורן כדי לשמעו ולהשמיע.

"התחלת את הערב היטב, שרלוט", אמרה גברת בנט באיפוק מנומס למיס לוקאס. "היית בחירותו הראשונה של מר בינגלי".

"כן; אבל נראה היה שהוא מחבב את השניה יותר".

"זה, את מתקונות לג'יין, אני מנוחה, כיון שרקך איתה פעמים. ללא ספק זה נראה כאילו הוא מעריץ אותה – למעשה, אני נוטה להאמין שאכן כך – שמעתי שהוא על זה – אבל אני בקושי יודעת מה – מהهو על מר רובינסון".

"אולי את מתקונות למה ששמעתי במקרה בין מר רובינסון: האם לא הזכרתי זאת לפנייך? מר רובינסון שאל אותו איך הוא מוצא את האספות שלנו במריטון, והאם איינו חשוב שיש הרבה נשים יפות בחדר,ומי לדעתו היפה ביותר? והוא השיב מיד לשאלת האחורה, 'הו, מיס בנט הבכורה, ללא ספק; לא יכולות להיות שתוי דעתות בונוא'. "

"בחיזי! ובכן, זה היה החלטי מאד, באמת – זה נראה כאילו – אבל, בכל זאת, הכל יכול להיגמר בלי כלום, את יודעת".

"הדברים שני שמעתי היו רלוונטיים יותר משלך, אליזה", אמרה שרלוט. "לא כדאי להקשיב למר דארט' כמו לחברו, נכון? אליזה המסכנה! להיות רק 'נסבלת' בקושי".

"אני מבקשת שלא תכenis לראשה של ליז' את הרעיון להתרגם מהתנагותו הרעה, שכן הוא אדם כה בלתי נעים שהיה יהיה ממש אסון למצוא חן בעינו. גברת לונג אמרה לי אם ששהוא ישב לידה במשרץ חצי שעה מבלי לפתח את שפטיו ولو פעם אחת".

"ambil לפתח את שפטיו ولو פעם אחת"

[זכויות יוצרים 1894, ג'ORG' אלן]

"האם את בטוחה לגמרי, גבירתי? האם אין כאן טעות קטנה?" אמרה ג'ין. "אני בהחלט ראייתי את מר דארט' מדבר אליה".

"אה, כי היא שאלת אותו סוף סוף איך הוא מוצא את נת'רפילד, והוא לא יכול היה שלא לענות לה; אבל היא אמרה שהוא נראה כועס מאוד על כך שפנו אליו".

"מיס בינגלי אמרה לי", אמרה ג'ין, "שהוא מעולם לא מדבר הרבה הרבה מכך קרובים. אתם הוא נעים הליכות באופן יוצא דופן".

"אני מאמין למיליה מזה, יקרת. אילו היה כה נעים, הוא היה משוחח עם גברת לונג. אבל אני יכולה לנחש איך זה היה; כולם אומרים שהוא אכלה גאותה, ואני מזעza לומר שהוא שמע אייכשו שלגברת לונג אין הכרה משלה, והיא נאלצה להגיע לנשף בכרכרה שכורה".

"לא אכפת לי שאינו מדבר עם גברת לונג", אמרה מיס לוקאס, "אך הלוואי שהיא רוקד עם אליזה".

"בפעם אחרת, ליז', אמרה אימה, "לא הייתה רוקדת איתנו, לו הייתה במקומך".

"אני מאמין, גבירתי, שאוכל להבטיח לך בבטיחון שלעולם לא ארകוד איתנו".

"גאוות", אמרה מיס לוקאס, "אינה מעלהבה אותי כפי שגאווה מעלהבה לעיתים קרובות, כיוון שיש לה תירוץ. אי אפשר להתפלא שגבר צער כה מרשימים, עם ייחוס, הון וכל דבר לטובתו, יחזק בדעתה גבואה על עצמו. אם יורד לי להתבטא לך, יש לו זכות להיות גאוותן".

"זה נכון מאד", השיבה אליזבת, "והייתי יכולה לסלוח בקלות על גאוותן, אלמלא פגע בזה שלי".

"גאווה", העירה מר, שהתגאגתה בעומק הרהורה, "היא פגם נפוץ מאוד, אני מאמין. מכל מה שקרהתי אי פעם, אני משוכנעת שהיא אכן נפוצה מאוד; שהטבע האנושי נוטה לה במינוח, ושיש מעתים מאייננו שאים מטפחים רגש של שביעות רצון עצמית בשל תוכנה זו או אחרת, אמיטית או דמיונית. יהרה וגואה הן דברים שונים, למרות שהamilים משמשות לעיתים קרובות כמיילים נרדפות. אדם יכול להיות גאוותן מבלי להיות יהיר. גאווה נוגעת יותר לדעה שלנו על עצמנו; יהרה לממה שהיינו רוצים שאחרים יחשבו علينا".

"לו הייתה עשיר כמו מר דארט'", קרא לוקאס הצער, שהגיע עם אחיוותיו, "לא היה אכפת לי כמה גאוותן אהיה. הייתה מחזק להקת לבבי ציד ושותה בקבוק יין בכל יום".

"از הייתה שותה הרבה יותר מכפי שאתה ציריך", אמרה גברת בנט; "אם הייתה רואה אותך עווה זאת, הייתה לוקחת מך את הבקבוק מיד".

הילד מחה על כך שלא תעשה זאת; היא המשיכה להצהיר שתעשה זאת; והויכוח הסתיים רק עם סיום הביקור.

הגברות מLONGEVIRON ביקרו במהרה אצל אלו מנט'רפיילד. הביקור הושב כמתוח'יב. נימוסיה הנעים של מיס בנט חיבבו אותה יותר ויוטר על גברת הרסט ומיס ביג'ל; ולמרות שהיא נמצאה בלתי נסבלת, והאחיות הצעריות כמו שאין ראויות לשיחה, הובע הרצון להכיר טוב יותר את השתיים הבוגרות. מצד ג'יין, תשומת לב זו התקבלה בהנהה רבה; אך אליזבת עדין ראתה התעניינות ביחסן לכל אדם, כמעט ללא יוצא מן הכלל אפילו לאחותה, ולא יכולה לחבב אותן; אם כי לטוב ליבן לפני ג'יין, כפי שהיא, שכן בע כל הנראת מהשפעת הערכתו של אחיהן. היה נראה בדרך כלל, בכל פעם שנפגשו, שהוא אכן מעריץ אותה; ועבור אליזבת היה נראה באותה מידה שג'יין נכנעת להערכה שהחלה לחוש כלפי מהרגע הראשון, ונמצאת בדרך להיות אהובה מאוד; אך היא שקרה בהנהה כי אין זה סביר שהדבר יתגלה לעולם הרחב, שכן ג'יין שילבה עם עצמת רגשות הרבה איפוק של מגז עליונות קבועה, שיגנו עליה מפני חשודותיהם של החזוים. היא הזכירה זאת בפני חברתה, מיס לוקאסו.

"זה עשוי להיות נעים, אולי", השיבה שרלוט, "להיות מסוגלת להטעתו את הציבור במקרה זה; אך לעיתים זה חיסרונו להיות כה זהירה. אם אישesse מסתירה את חיבתה באותו מיטומנות גם ממושא הח'יבת, היא עלולה לאבד את ההזדמנות לקשור אותו אליה; ואז תהיה זו נחמה דלה להאמין שהעולם שרויה באותו אפליה. יש כל כך הרבה מהכרת תודה או מיהרה כמעט בכל התקשרות, שאין זה בטוח להשאיר רגש לנפשו. כולנו יכולים להתחיל בחופשיות – העדפה קלה היאطبع מספיק; אך יש מעתים מאייתנו בעלי לב רחב מספיק כדי להיות מאוהבים באמת ללא עידוד. בתשעה מתוך עשרה מקרים, מוטב לאישה להראות יותר חיבה מכפי שהיא חששה. ביג'ל מחייב את אהותך ללא ספק; אך הוא עשוי לא לעשות יותר מאשר לחבב אותה, אם היא לא תסייע לו".

"אבל היא כן מסיימת לו, ככל שטבעה אפשר לה. אם אני יכולה לבדוק בהערכתה לפני, הוא חייב להיות פתי גמור אם לא יגלה זאת גם הוא".

"זכרי, אליזה, שהוא אינו מכיר את אופיה של ג'יין כפי שתאת מכירה".

"אך אם אישesse נוטה לטובת גבר, ואני מתאמצת להסתיר זאת, הוא חייב לגלות זאת".

"אולי הוא חייב, אם הוא רואה אותה מספיק. אך למורות שביג'ל וג'יין נפגשים לעיתים קרובות למד', זה מעולם לא קורה לשעות רבות ייחד; וכיון שהם תמיד רואים זה את זו בחברות מעורבות גדולות, בלתי אפשרי שככל רגע יוקדש לשיחה ביניהם. על ג'יין, אם כן, לנצל את המרב מכל חצי שעה שבה היא זוכה לתשומת ליבו. כשהוא יהיה מובטח לה, יהיה פנאי להתחaab כמה שתחפוץ".

"תוכניטהך טוביה", השיבה אליזבת, "כאשר אין על הפרק דבר מלבד הרצון להינsha האיטב; ואילו הייתה נחושה להשיג בעל עשיר, או כל בעל שהוא, אני מעדת לומר שהייתי מאמצת אותה. אך אלו אינם רגשותיה של ג'יין; היא אינה פועלת לפִי תכנון. נכון לעכשיו היא יכולה איפלו להיות בדרגת הערכתה שליה, ולא בסביבותה. היא מכירה אותו רק שבועיים. היא רקדה אליו ארבעה ריקודים במריטון; היא ראתה אותו בוקר אחד בביתו, ומaz שудה בחברתו ארבע פעמים. זה לא מספיק כדי לגרום לה להבין את אופיו".

"לא כפי שתאת מציגה זאת. לו הייתה רק סעודת איתו, אולי הייתה מגלה רק אם יש לו תיאנון טוב; אך עלייך לזכור שגם ארבעה ערבים בילו יחד – ארבעה ערבים יכולים לעשות הרבה".

"כן: ארבעת הערבים הללו אפשרו להם לוודא שנייהם מעדייפים 'אנט-אן' על פני 'קומרס', אך ביחס לכל מאפיין מוביל אחר, אני מדמיינת שדבר רב נחשף".

"ובכן", אמרה שרלוט, "אני מוחלת לג'יין הצלחה בכל ליבי; ואילו הייתה נישאת לו מחר, הייתה חושבת שיש לה סיICI טוב לאושר בבדיקה כפי שהיא לה לו היה לה לומדת את אופיו במשך שנה תמיימה. אושר בנישואין הוא עניין של מזל גרידא. גם אם אופי הצדדים מוכר היטב זה לזה, או דומה מאוד מראש, אין זה מקדם את אושרמ

במעט. הם תמיד ממשיכים להפוך דברים מסוימים לאחר מכן כדי לקבל את חלוקם בעוגמת הנפש; וモוטב לדעת מעט ככל האפשר על חסרונותיו של האדם אליו את עתידה להעביר את חי'ך".

"את מצחיקה אותי, שRELLOT; אך זה אינו נכון. את יודעת שהה אינו נכון, ושמעוולם לא היה פועל בדרך זו"
בעצמך".

כשהיא עוסקה בתוכנות הלב של מר ביגלי לאחותה, אליזבת הייתה רוחקה מלהשוד שהיא עצמה הופכת למושא עניין בעיני חברו. מר דארט, בקושי הודה בתחילת שהיא נאה: הוא הביט בה ללא הערכה בנשף; וכשנפגשו שוב, הביט בה רק כדי לבקר. אך לא חלף זמן רב מאז שהבהיר לעצמו ולחבירו כי אין בפניה כמעט אף תועה, והוא החל לגלות מהם ניחנים באינטיגנציה בלתי רגילה בזכות ההבעה של עיניה הכהות. לתגלית זו נלווה כמה אחריות, מעליות באותה מידה. למרות שזיהה בעין ביקורתית יותר מפגם אחד בסימטריה המושלמת של דמותה, הוא נאלץ להודות שאזרתת קלילה ונעימה; ולמרות קביעתו כי גינויו אינם של העולם האופנתי, הוא נשבה בשובותם הקליל. היא לא הייתה מודעת לכך כלל: עבורה הוא היה רק האיש שאינו מוצא חן בעיני איש בשום מקום, ושלא חשב שהיא יפה מספיק כדי לרקוד אליה.

הוא החל לרצות לדעת עלייה יותר; וכצעד לקרה שיחה אליה בעצמו, הקשיב לשיחותה עם אחרים. עשייתו זו משכה את תשומת ליבה. היה זה בבית סר ויליאם לוקאס, שם התאספה חבורת גדולה.

"למה מתכוון מר דארט?", אמרה לRELLOT, "באהזנה לשיחתי עם קולונל פורסטר?"

"זו שאלת שرك מר דארט יכול לענות עליה".

"אבל אם יעשה זאת שוב, אבהיר לו בהחלטתו שנייני רואה מה הוא מעול. יש לו עין סאטירית מאוד, ואם לא אתהיל בלהיות חצופה בעצמי, מהר מאוד אתהיל לפחד ממנו".

כאשר ניגש אליהם זמן קצר לאחר מכן, אף שלא נראה שכונתו לדבר, קראה מיס לוקאס לחברתה להעלות נושא זה בפנוי; דבר זה התגירה אליזבת לעשות זאת מיד, היא פנתה אליו ואמרה:—

"אם אין לך חשב, מר דארט, שהתבטאת יפה באופן בלתי רגיל זה עתה, כשניסיתי לשדר את קולונל פורסטר לעורך עבורה נשף במריטון?"

"במרץ רב; אך זהנו נושא שתמיד הופך גברות לנמרצת".

"אתה מחמיר איתנו".

"בקרוב יגיע תורה להיות משודלת", אמרה מיס לוקאס. "אני הולכת לפתח את כל הנגינה, אליזה, ואת יודעת מה יבוא בעקבות זאת".

"את יצור מוזר מאוד בתור חברה!—תמיד רוצה שאנגן ואשיר בפני כל אחד וכל אחד! לו היומנות של' הייתה פונה לכיוון מוזיקלי, הייתה יקרת ערך; אך במצב הנוכחי, באמת היתי מדיפה שלא לשבת בפני אלו שבוואדי רגילים לשמעו את טובי המבצעים". אולם, נוכח עקשנותה של מיס לוקאס, הוסיףה, "טוב ויפה; אם כך חיב להיות, כך יהיה". ובמבט רציני לעבר מר דארט אמרה, "ישנו פtagם ישן ומשובח, שבוואדי כולם כאן מכירים—'שמור את נשימתך כדי לצנן את דייסטר'—ואני אשמור את נשימתך כדי לנפח את שiri".

ביצועה היה נעים, אם כי בשום אופן לא מעולה. לאחר שיר או שניים, ובטרם הספיקה להшиб לתחנוניהם של כמה נוכחים שתשרירשוב, הוחלפה בלהיות ליד כל הנגינה על ידי אחותה מריה, אשר כתוצאה מהיותה היחידה שאינה יפת תואר במשפחה, עמללה קשות לרכישת ידע וכיירות, ותמיד הייתה קצרת רוח להפגנים.

למרי לא היו כישرون או טעם; ואף שהיומנות העניקה לה שקדנות, היא העניקה לה גם חזות פדנטית ונימוסים היירים, שהיו פוגמים גם בrama גבורה יותר של מצוינות מזו שהגיעה אליה. לאлизבת, הכנוכה והטבעית,

הקשיבו בהנאה רבה יותר, אף שלא ניגנה מחלוקת טוב ממנה; וمرة, בתום קונצ'רטו ארוך, שמחה לזכותם בשבחים ובהכרת תודה באמצעות נעימות סקוטיות ואריות, לביקשת אהיותה הצעירות, אשר יחד עם חלק מבני לוקס ושנים או שלושה קצינים, הצלרכו בלהיות לרכיב בקצחו האחד של החדר.

מר דארט עמד בקרבתם בתרעומת שקטה על דרך זו של העברת הערב, תוך הדעה של כל שיחה, והיה שקווע כל כך במחשבותיו עד שלא הבין כי סר ויליאם לוקס עומד לצידיו, עד אשר סר ויליאם פתח ואמר:—

"איזה שעשו מקסים זה לצעירים, מר דארט! אין דבר כרי קוד, בסופו של דבר. אני מחשיב זאת כאחד העידונים הראשוניים של חברות תרבותיות".

"בוזדי, אדוני; ויש לך גם היתרון של להיות הדבר פופולרי בקרב החברות הפחות תרבותיות בעולם: כל פרא אדם יכול לרכיב".

סר ויליאם רק חיר. "חברך מבצע זאת להפליא", המשיך לאחר הפוגה, כשראה את ביגלי מצטרף לקבוצה; "ואין לי ספק שאתה עצמן עצמן מומחה במידע זה, מר דארט".

"ראית אותו רוקד בבריטון, אני מאמי, אדוני".

"כן, אכן, ושابت הינה ניכרת מהמרהה. אם אתה רוקד לעיתים קרובות בסנט ג'יימס?""לעולם לא, אדוני".

"אם איןך חושב שגם תהיה מחמה רואייה למקום?"

"זהו מחמה שמעולם אינו חולק לשום מקום אם אני יכול להימנע מכך".

"יש לך בית בעיר, אני מסיק?"

מר דארט קד קידה.

"לי, עצמי היו פעם מחשבות להשתקע בעיר, שכן אני חובב חברה נعلاה; אך לא הייתה בטוח לגמרי שהאווי של לונדון יטב עם לידיו לוקס".

הוא עצר בתקווה לתשובה: אך בן לווייתו לא נתה להшиб; ובאותו רגע אליזבת נעה לעברם, והוא נתפס לרעיען לעשות מעשה אדיב מאד, וקרא לעברה,—

"מיס אליזה היקרה, מדוע איןך רוקדת? מר דארט, עלייך להרשות לי להציג בפניך את העלמה הצעירה ההז桓ת צבת זוג רציה מאד לרכיב. אני בטוח שלא תוכל לסרב לרכיב כשיופי צזה ניצב לפניך".

הוא נטל את ידה ובקש למסרה למר דארט, אשר למרות שהופתע מאד, לא נתה לסרב לקבלה, כאשר היא נסoga מיד ואמרה במבוכה מסוימת לסר ויליאם,—

"באמת, אדוני, אין לי כל כוונה לרכיב. אני מפצירה בך שלא תניח שנעתית לכאן כדי לבקש בן זוג".

מר דארט, בנימום רציני, בקש שיוענק לו הכבוד שבידה, אך לשוו. אליזבת הייתה נחושה; וסר ויליאם לא ערער כלל את החלטתה בניסיונות השכנוע שלו.

"את מצטיינת כל כך בריקוד, מיס אליזה, שהאכזרי למנוע ממני את האושר שכצפייה בך; ואף שג'נטלמן זה אינו מחבב את השעשוע באופן כללי, אין לי ספק שלא תהיה לו התנגדות להיעתר לנו למשר חצי שעה".

"מר דארט הוא ככלו נימוס", אמרה אליזבת בחיוור.

"הוא אכן צזה: אך בהתחשב בתמരץ, מיס אליזה היקרה, איננו יכולים להתפלא על אדיבותו; שכן מי יתנגד
לבת זוג שכזו?"

אליזבת שלחה מבט שובב ופנתה לדרך. התנגדותה לא פגעה בערכה בעין הג'נטלמן, והוא הרהר בה
בשביעות רצון מסוימת, כשפנתה אליו מיס בינגלי קר,—

"אני יכולה לנחש את נושא הרהורייך."

"אני מניח שלא."

"אתה שוקל עד כמה בלתי נסבל יהיה להעביר ערבים רבים בצורה זו,—בחברה כזו; ובאמת, אני שותפה
מלאה לדעתך. מעולם לא הייתה מוטרדת יותר! הטישות, ובכל זאת הרעש—האפסיות, ובכל זאת החשיבות
העצמית של כל האנשים הללו! מה הייתה נתנת כדי לשמעו את ביקורתך עליהם!"

"השערתך מוטעית לחלוין, אני מבטיח לך. מוחי היה עסוק בצורה נועימה יותר. הרהרתי בהנהה הגדולה
מאוד שזוג עיניים יפות לפניה של אישת נאה יכול להעניק."

מיס בינגלי נעצה מיד את עיניה בפנוי, וביקשה שיספר לה מי הגברת שזכה להשראת הרהורים כאלו.

מר דארסי השיב, באומץ רב,—

"מיס אליזבת בנט."

"מיס אליזבת בנט! חזרה מיס בינגלי. "אני יכול פליאה. ממתי היא מועדף כל כך? ואמור לי, מתי עלי' לברר
אותך על המוגמר?"

"זהו בדיקת השאלה שציפיתי שתשאל. דמיונה של גברת הוא מהיר מאוד; הוא קופץ מהערצה לאהבה,
ומאהבה לנישואין, ברגע אחד. ידעתי שתבקשי לברך אותו".

"נו, אם אתה כה רציני לגבי זה, אחשב את העניין כסוגר לחלוין. תהיה לך חמות מקסימה באמת, וכמוובן
שהיא תהיה תמיד בפמברלי איתכם".

הוא הקשיב לה באדישות מוחלטת בזמן שבחרה לשעשע את עצמה בדרך זו; וכיון שקור רוחו שכנע אותה
שהכל בטוח, שנינותה המשיכה לזרום.

פטק עבר מיס בנט.

פרק ז'

רכשו של מר בנט הורכב כמעט כולו מأחוזה שהניבה אלףים פאונד בשנה, אשר לרוע מזל של בנותיו,
היתה כפופה לחוק ירושה הקובלע כי בהיעדר יורשים זרים, היא תעבור לקרוב משפחה רחוק; והוניה של אימן,
אף שהיא מכובד למעטה, בקושי יכול היה לפצות על המחסור בהוון שלו. אביה היה עורך דין בבריטון,
והוריש לה ארבעת אלפי פאונד.

היתה לה אחות הנושאה למר פיליפס, שהיא פקיד של אביהן וירוש את עסיקיו, ואuch שהשתקע בלונדון בתחום
מסחר מכובד.

הכפר לונגרון היה מרוחק מיל אחד בלבד מריטון; מרחק נוח ביותר עבור העלומות הצעירות, שפייטון משל
אותן לשם שלוש או ארבע פעמים בשבוע, כדי לחולק כבוד לדודתן ולהchnerות כובעים הנמצאת ממש ממול.
השתיים הצעירות במשפחה, קתרין ולידיה, היוו במיוחד בbijoux אלו: מוחן היה פניו יותר מאשר זה של
אחיוותיהן, וכששומם דבר טוב יותר לא הוציא, הליכה למריטון הייתה הכרחית כדי לשעשע את שעות הבוקר

ולספיק נושא שיחה לערב; ויהי המחוֹז דל בחדשות כל شيء, הן תמיד הצליחו ללמידה משהו מודודתן.Cut,
אכן, הן היו מציאות היטב הן בחדשות והן באושר בשל הגעתו האחרונה של רגימנט מיליציה לסייעתה; הוא
עתיד היה להישאר שם כל החורף, ומריטון הייתה המפקדה שלו.

ביקוריהן אצל גברת פיליפס הניבו כתעת את המידע המעין ביותר. כל יום הוסיף משה לדיעתן על שמות
הקדינים וקשריהם. מקומות מגורייהם לא נותרו סוד זמן רב, ולבסוף הן החלו להכיר את הקדינים עצםם. מר
פיליפס ביקר את כולם, וזה פתח בפני אחיניותו מקור של נחת שלא נודע כמותו לפני כן. הן לא יכולו לדבר על
דבר מלבד קדינים; והוא הרוב של מר בינגלי, שהזכיר הפicha חיים באימן, היה חסר ערך בעיניהם לעומת
המודים של צוּר.

לאחר שהקשיב בוקר אחד להשתפכויותיה בנושא זה, העיר מר בנט בקרירות,—
"מכל מה שאני יכול להסביר מאופן דברוכן, אתן ודאי שתי הבנות הטיפשות ביותר במדינה. חשדתי בכר זמן
מה, אך עת אמי משוכנע".

קתרין נבוכה ולא עונתה; אך לידה, באדישות מוחלטת, המשיכה להביע את הערכתה לקפטן קרטר, ואת
תקווותה לראותו במהלך היום, כיון שהוא נושא למחرات בבודק לונדון.

"אני נדהמת, יקיר", אמרה גברת בנט, "שהתבה כה מוכן לחשב שילדיך שלך טיפשים. לו הייתי רוצה לחשב
בזהול על ילדי של מישהו, לא היו אלה ילדי שלי".

"אם ילדי טיפשים, עלי ליקוות שתמיד אהיה מודע לך".

"כן; אבל כפי שקורה, ככל פיקחות מאד".

"זו היא הנΚודעה היחידה, אני מתהנף לעצמי לחשב, שעליה אין אנו מסכימים. קיימות שרגשותינו חופפים בכל
פרט, אך עלי לחלק עלי עד כדי כך שאחשוב ששתי בנותינו הצעירותן אוזחות פוטות באופן בלתי רגיל".

"מר בנט היקר, אין לך יכול למצוות שבנות כאלו יהיו בעלות תבונה כמו של אביהן ואימן. כשיגיעו לגילנו, אני
מעזה לומר שלא יחשבו על קדינים יותר מאיתנו. אני זוכרת את התקופה שבה אני עצמי חיברתי מאוד מעיל
אדום—ובאמת, אני עדין מחבתת זאת בלבבי; ואם קולונל ציר ונאה, עם חמישה או שישה אלף במנה,
ירצה את אחת מבנותי, לא אומר לו לא; וחשבתי שקולונל פורטס נראה הנה מאוד בלילה ההוא אצל סר
ויליאם במדין".

"اما", קראה לידה, "דודתי אומרת שקולונל פורטס וקפטן קרטר אינם הולכים למסיס ווטסון לעיתים קרובות
כפי שעשו כשרק הגיעו; היא רואה אותם כתעת לעיתים קרובות עומדים בספריה של קלארק".

גברת בנט נמנעה מלהшиб בשל כניסה של המשרת עם פתק עברו מיס בנט; הוא הגיע מנתרפילד, והמשרת
המתין לתשובה. עיניה של גברת בנט נצכו בהנהה, והיא קראה בלהיותה בזמן שבתה קראה,—

"ובכן, ג'יין, ממי זה? על מה הוא אומר? ובכן, ג'יין, מהרי וספרி לנו; מהרי, אהובתי".

"זה מmis בינגלי", אמרה ג'יין, ועוד קראה זאת בקול.

"חברתך היקרה,

אם לא תהי רוחמה מספיק כדי לסעוד היום עם לואיזה ואני, נהיה בסכנה לשנוא את השניה עד סוף
חיינו; שכן יומם של שיחה בארבע עיניים בין שתי נשים לעולם לא יוכל להסתיים ללא מריבה. באו ברגע
שתוכלי עם קבלת מכתב זה. אחיו והג'טלמנטים סועדים עם הקדינים.

שלך תמיד,
קרוליין בינגלי".

"עם הקצינים! קראה לידיה: "אני מתפללת שדוודתי לא ספירה לנו על כף".
"סועדים בחוץ", אמרה גברת בנט; "זה חוסר מזל גדול".
"האם אוכל לקבל את הרכרה?" שאלת ג'יין.

"לא, יקירתתי, מוטב שתלכי ברכיבה על סוו, כיון שנראה שעומדת לרדת גשם; ואז תאלצי להישאר שם כל הלילה".

"זו תהיה תוכנית טובה", אמרה אליזבת, "לו היית בטוחה שהם לא יציעו לשלווה אותה הביתה".
"הוא, אבל הגאנטלים נייקחו את הרכרה של מר בינגלי למרייטון; ובנוי זוג הרסט אין סוסים עבורי שליהם".
"היא מעדיפה בהרבה לנסוע ברכרה הסגורה".

"אבל יקירתתי, אביך אינו יכול לוותר על הסוסים, אני בטוחה. הם נחוצים בחוותה, מר בנט, נכון?""
"הם נחוצים בחוותה לעתים קרובות הרבה יותר מכפי שאינו יכול להשיגם".
"אבל אם השגת אותם היום", אמרה אליזבת, "מטרתה של אימי תונשג".

לבסוף היא חילצה מאביה הودאה כי הסוסים תפואים; ג'יין נאלצתה, אם כן, לצאת ברכיבה, ואמה ליוויתה אותה אל הדלת עם תחזיות עליזות רבות ליום גשם. תקוותיה נענו; ג'יין לא הרחיקה לכת בטרם החל לרדת גשם שוטף. אחיותיה דאגו לה, אך אמה הייתה מרווחה. הגשם נמשך כל הערב ללא הפוגה; ג'יין ודאי לא יכולה לחזור.

"זה באמת היה רעיון מוצלח של!]" אמרה גברת בנט יותר מפעם אחת, כאילו הזכות על ירידת הגשם הייתה כולה שלה. אולם עד למחזרת בבוקר, היא לא הייתה מודעת לכל האושר שהניבת תחבולתה. ארוחת הבוקר בקושי הסתימה כஸירת מנט'רפילד הביא את הפטק הבא עבורי אליזבת:—

"לייזי יקירתתי מכל,

אני מרגישה רע מאד הבוקר, מה שיש לייחס, אני מניחה, לך שנרטบทי עד לשד עצמותי אתמול. חברינו הטובים אינם מוכנים לשמוע על חזורי הביתה עד שמצובי משתפר. הם גם עומדים על לך שאראה את מר ג'ונס — لكن אל תיבחלי אם תשמעו שהוא ביקר אצלך — ומלאך כאב גרון וכאב ראש, אין לי דבר חמור במיוחד.
שלך, וכו'".

"ובכן, יקירתתי", אמר מר בנט, לאחר שאליזבת קראה את הפטק בקול, "אם בתר תלקה במחלה מסוכנת — אם היא תמות — זו תהיה נחמה לדעת שהכל היה במרדף אחר מר בינגלי, ותחת פקדותיך".

"הוא, אין פוחדת כלל שהיא תמות. אנשים אינם מתים מצינונים קטנים וחסרי חשיבות. טיפולו בה היטב. כל עוד היא נשארת שם, הכל טוב ויפה. הייתי הולכת לבקרה לו יכולתי לקבל את הרכרה".

אליזבת, שחשה חרדה אמיתית, החליטה לכת אליה אף שהרכרה לא הייתה בנמצא; וכיון שלא הייתה פרשנית, הליכה הייתה הברירה היחידה שלה. היא הצהירה על החלטתה.

"אייר את יכולה להיות כל כך טיפשה", קראה אמה, "לחשוב על דבר זהה בכל הלכלוך הזה! את לא תה' רואיה להיראות כשתגיגי' לשם".

"אהיה רואיה מאד לראות את ג'ין – שזה כל מה שאני רוצה".

"האם זהו רמז עבורי, ליז?", אמר אביה, "לשלוח להביא את הסוסים?"

"לא, בהחלט. אין מוניות להימנע מההילכה. המרחק הוא לא כלום ממש מנייע; רק שלושה מיילים. אחזור עד ארוחת הערב".

"אני מעריצה את פעולתונתך של נדיבותך", העירה מר, "אך כל דחף של רגש צריך להיות מונחה על ידי ההיגיון; ולדעתי, המאמץ צריך להיות תמיד ביחס ישיר למקרה שנדרש".

"ניר איתך עד מריטון", אמרו קתרין ולידי. אליזבת קיבלה את חברתן, ושלוש הعلامات הצעירות יצאו לדרך יחד.

"אם נמרה", אמרה לידיה בזמן שצעדו, "אולי מכיה לראות משחו מקפטן קרטר לפני שייל".

במריטון הן נפרדו: שתי הצעירות פנו למעונה של אחת מנשות הקצינים, ואלייזבת המשיכה בצעידתה לבדה, חוצה שדה אחר שדה בקצב מהיר, מנתרת מעל גדרות ומגדלות מעל שלוליות בעילות חסורת סבלנות, ומוצאת את עצמה לבסוף אל מול הבית, עם קרסולים עייפים, גרבאים מלוכלים ופניהם זוהרים מחום המאמץ.

היא הוכנסה לחדר אrophyת הבוקר, שם היו כולם בלבד ג'ין, והופעתה עוררה פליאה רבה. העובדה שצעידה שלושה מיילים בשעה כה מוקדמת של היום במצג אויר כה מלוכלך, ולבדה, הייתה כמעט בלתי נתפסת עבור גברת הרסט ומייס בינגלי; ואלייזבת הייתה משוכנעת שהן בוחות לה על כך. עם זאת, היא התקבלה על ידן בnimoso רב; ובnimoso של אחיה היה טוב יותר מnimoso – היו בהם טוב מצג וטוב לב. מר דארטי אמר מעט מאוד, וממר הרסט לא אמר דבר בכלל. הראשון היה חצוי בין הערכתו להזורה שהמאיץ העניק לעורה לבן ספק אם האירוע מצדיק את בואה למרחק זהה בלבד. האחרון חשב רק על אrophyת הבוקר שלו.

התעניתה של שלומה לא עונתה בתשובות מעודדות במיוחד. מיס בנט ישנה רע, ואף שקמה מהמייטה, הייתה קדחתנית מאד ולא חשה בטוב מספיק כדי לעזוב את חדרה. אליזבת שמהה שהובלה אליה מיד; וג'ין, שرك החחש לעורר דאגה או אי-נוחות מען ממנה להביע בפתח שלא עד כמה היא משתייקת לביקור זהה, התמוגגה מבואה. אולם היא לא הייתה מסוגלת לשיחה מרובה; וכאשר מיס בינגלי חותירה אונן לבدن, יכול בקושי לעשות דבר מלבד להביע הכרת תודה על טוב הלב יוצאה הדוף שבוי צכתה. אליזבת סודה אותה בשתייקה.

"הרקע הגיע"

כשארוחת הבוקר הסטימאה, הctrappו אליהן האחיות; ואלייזבת החלה לחבב אותן בעצמה כשראתה כמה חיבה ודאגה הן מגינות כלפי ג'ין. הרוקח הגיע; ולאחר שבחן את החולים, אמר, כפי שניתן היה לצפות, שהוא ל Kohah צינן חריף וכי עליהם להשתדל להתגבר עליון; הוא עץ לה לחזור למיטה והבטיח לה כמה שיקויים. העצה התקבלה ברצון, שכן תסמנני החום גברו וראשה כאב מאד. אליזבת לא עזבה את חדרה לרגע, וגם הגברות האחרות לא נעדרו לעתים קרובות; כיון שהגאנטליםנים היו בחוץ, למעשה לא היה להן דבר לעשות במקום אחר.

כשהשען הורה שלוש, אליזבת חשה כי עליה ללקת, ואמרה זאת בא-רצון רב. מיס בינגלי הציעה לה את הכרכרה, והיא נזקקה רק למעט הפצרות כדי להסתכנים, כאשר ג'ין הפגינה צער כה רב על הפרידה ממנה, עד שמשיס בינגלי נאלצת להפוך את הצעת הכרכרה להזמנה להישאר בנט'רפילד לעת עתה. אליזבת הסכימה בתודה רבה, ומשרתת נשלח לונגבורן כדי להודיע למשפחה על השותה ולהביא לה בגדים.

מכסה פרגוד.

פרק ח'

בשעה חמיש פרשו שתי הגברות להתלבש, ובשש וחצי זמנה אליזבת לארכות הערב. לשאלות המונומסות שזרמו אז, וביניהן היה לה העונג להבחן בדאגה הנעלאה בהרבה של מר בגין, היא לא יכולה להשיב תשובה מעודדת במיוחד. מצבה של ג'ין לא השתפר כלל. האחותות, לשמע הדבר, חזרו שלוש או ארבע פעמים על צערן הרב, על כמה שהוא מזעزع לשובל מצינון קשה, ועד כמה הן עצמן מתעבות להיות חולות; ואז לא חשבו עוד על העניין; וחוסר האכפתיות שלahan כלפי ג'ין, כשהיא לא הייתה לנגד עיניה, השיב לאלייזבת את כל הנאטה מסלידתה המקורית מהן.

אחינן, אכן, היה היחיד בחבורה שכילה להתבונן בו בשביעות רצון כלשהי. חרדתו לג'ין הייתה גלויה, ותשומת הלב שהעניק לה עצמה הייתה נעימה מאד; והיא מנעה ממנה להרגיש כפולשת כפי שהאמינה שהאחרים מחשיכים אותה. היא זכתה לתשומת לב מועטה מאד מאיש מלבד ממנו. מיס בגין הייתה שקוועה במר דארס, אחותה כמעט באותה מידת; ובאשר למר הרסט, שלידו ישבה אליזבת, הוא היה אדם עצל שח' רק כדי לאכול, לשותות ולשחק בקפלים, וכאשר גילה שהיא מדיפה מנה פשוטה על פניה נזיד בשיר, לא היה לו דבר לומר לה.

כשהסתימה הארכותה, היא חזרה מיד לג'ין, ומיס בגין הchèלה להשמיiza ברגע שיצאה מהחדר. נימוסיה הוגדרו כגרועים מאד – תערובת של גאותה וחוצפה: אין לה שיחה, אין לה סגנון, אין לה טעם ואין לה יופי. גברת הרסט חשה אותו הדבר והוסיפה,—

"אין בה דבר, בקיצור, שמליץ עליה, מלבד העובדה מהלכת מצוינת. לעולם לא אשכח את הופעתה הבוקר. היא באמתך נראה כמעט פראית".

"היא אכן נראה כך, לויזה. בקושי יכולתי לשמור על פנים רציניות. זה היה שוטותי לגמרי לבוא בכלל! למה עליה להתרוצץ ברחבי המחווז רק בגל לשלאותה יש צינון? שURA היה כה פרוע, כה מרושל!"

"כן, והחצאיות התחרתונה שלה; אני מקווה שראית את החצאיות התחרתונה שלה, מכוסה בבוץ בעומק שיישה אינצ'ים, אני בטוחה לחלווטין, והشمלה שהורדה כדי להסתיר זאת לא עשתה את עבודתה".

"התיאור שלך עשוי להיות מדויק מאד, לויזה", אמר בגין; "אבל כל זה נעלם מעיני. חשבתי שמייס אליזבת בנט נראה טוב להפלייא כשנכנסה לחדר הבוקר. החצאיות המלוכלת שלה חמקה לגמרי מתשומת ליבי".

"אתה הבחנת בה, מר דארס, אני בטוחה", אמרה מיס בגין; "ואני נטה לחשב שלא הייתה רוצה לראות את אחותך מציצה הופעה כזו".

"בוודאי שלא".

"לכלת שלושה מיליון, או ארבעה מיליון, או חמישה מיליון, או כמה שהוא לא יהיה, בבוץ עד מעל לקרטולים, בלבד, בלבד לגמרי! מה היא רצתה להשיג בזה? זה נראה לי כמויד על סוג מתועב של עצמאות יהירה, על אדישות של עיררת שדה לכללי הנימוס".

"זה מעיד על חיבה לאחותה שהיא נעימה מאד", אמר בגין.

"אני חוששת, מר דארס", העירה מיס בגין בחצי לחישה, "שההרפטקה הזה פגמה מעט בהערכתך לעינה הפוט".

"כל לא", השיב הוא: "הן נצטו יותר מהמאז". הפוגה קצרה באה בעקבות דברים אלו, וגברת הרסט התחילה שוב,—

"יש לי הערכה רבה לג'ין בנט – היא באמת בחורה מותקה מאוד – ואני מאהלת בכל ליבי שתסתדר היטב. אך עם אב ואם כאלה, וקשרים נחותים כל כך, אני חוששת שאין לכך סיכוי".

"נדמה לי ששמעתי אתך אומרות שדוודן הוא עורך דין בבריטון?"

"כן; ויש להן עוד אחד, שגר איז שם ליד צ'ייפסайд".

"זה פשוט מעולה", הוסיף אחותה; ושתייהן צחקו בלבבות.

"לו היו להן מספיק דודים כדי למלא את כל צ'ייפסайд", קרא בингלי, "זה לא יהיה הופך אותן לפחות נעימות ולפחות".

"אך זה חייב להפחית באופן מהותי את סיכוייהן להינשא לגברים בעלי חשיבות כלשהי בעולם", השיב דארט. על דברים אלו בингלי לא ענה; אך אחיותו נתנו להם את הסכמתן המלאה, והתענגו על צחוקן במשך זמן מה על חשבון קרוביו המשפחה הוולגריים של חברתן היקרה.

אולם עם חידוש גילוי החיבה, הן פנו לחדרה עם עזיבתן את חדר האוכל, וישבו אליה עד שעומנו לקפה. מצבה של ג'ין היה עדין דל, ואליzbת לא עזבה אותה כלל עד שעלה מאוחרת בעבר, כאשר זכתה לנחמה לראותה ישנה, וכאשר ראה לה בכך יותר מאשר נעים לדدت למיטה בעצמה. עם כניסה לחדר האורחים, היא מצאה את כל החבורה משחקת ב"לו" (משחק קלפים), ומיד הזמינה להצטרף אליום; אך כיוון שהשודה שלהם משחקים על סכומים גבוהים, היא סיירבה, ובתירוץ שזה למען אחותה, אמרה שתשתעשע את עצמה בספר בזמן הקצר שתוכל להישאר למיטה. מר הרסט הביט בה בפלייה.

"את מעדיפה קריאה על פני קלפים?" שאל; "זה די שונה".

"מייס אליזה בנט", אמרה מיס בינגלי, "בזה לקלפים. היא קוראת גדולת, ואין לה הנאה בשום דבר אחר".

"אני רואיה לא לשבח כזה ולא לגינוי כזה", קראה אליזבת; "אני קוראת גדולת, ויש לי הנאה בדברים רבים".

"בטיפול באחותך אני בטוח שיש לך הנאה", אמר בингלי; "ואני מקווה שהיא תגבר במהרה כשטראי אותה בריאה לגמר".

אליזבת הودתה לו מכל הלב, ואז צעה לעבר שולחן שעליו היו מונחים כמה ספרים. הוא מיד הציע להביא לה אחרים; כל מה שספריתו הציעה.

"זה לוואי שאוסף הספרים שלי יהיה גדול יותר לטובתך ולכבודך; אך אני אדם עצל; ואף שאין לי רבים, יש לי יותר מאשר פעם עיינתי בהם".

אליזבת הבטיחה לו שתוכל להסתפק בהחלט באלו שנמצאים בחדר.

"אני נדהמת", אמרה מיס בינגלי, "שבבי הותיר אוסף ספרים כה קטן. איך ספרייה מענגת יש לך בפמברלי, מר דארט!?"

"עליה להיות טובה", השיב; "זה היה מפעל של דורות רבים".

"ואז הוספת לה כל כך הרבה עצמן – אתה תמיד קונה ספרים".

"אני יכול להבין הזנחה של ספרייה משפחתית בימים כאלה".

"הזהנה! אני בטוחה שאין מזמן דבר שיכל להויסף ליווי של המקום האצלי' ההוא. צ'ארלס, כשתבנה את ביתך, הלוואי שהיה חצי מעוג כמו פמברלי".

"הלוואי שהיא".

"אך באמת היות מייעצת לך לבצע את הרכישה בשכונה ההיא, ולקחת את פמברלי כמעין מודל. אין מחוז יפה יותר באנגליה מאשר דרבישייר".

"בכל ליבי: אקנה את פמברלי עצמה, אם דארס' יסכים למכור".

"אני מדברת על אפשרויות, צ'ארלס".

"בחוי, קרוולין, אני חושב שיתר אפשרי להשיג את פמברלי על ידי רכישה מאשר על ידי חיקוי".

אליזבת הייתה כה מרותקת למה שנאמר, עד שהקדישה לספרה תשומת לב מועטה מאוד; ומחר מאוד הניחה אותו הצדחה לחלוטין, התקרבה לשולחן הקლפים והתייצבה בין מר בינגלי לאחותו הבכורה כדי להתבונן במשחק.

"אם מיס דארס' צמחה הרבה מאז האביב?" שאלת מיס בינגלי: "אם היא תהיה גבוהה כמווני?"

"אני חושב שכן. היא ענת בערך בגובה של מיס אליזבת בנט, או אולי מעט גבוהה יותר".

"כמה אני משתוクת לראותה שוב! עולם לא פגשתי מישיה שהסביה לי הנאה כך. פנים כללו, גינונים כללו, וכל כך מוכשרת באופן קיזוני לגילה! נгинתה בפסנתר היא מעולה".

"זה מדהים בעיני", אמר בינגלי, "איך לעלמות צעירות יכולה להיות סבלנות להיות כל כך מוכשרות כפי שכון".

"כל העלמות הצעירות מוכשרות! צ'ארלס היקר, למה אתה מתכוון?"

"כן, כן, לדעת. ככל מצירות על שולחנות, מסכות פרוגדים וсорגות ארנקים. אני מכיר כמעט אף אחת שאינה יכולה לעשות את כל אלו; ואני בטוח שמדובר לא שמעתי על עלמה צעירה שדוברה בה בפעם הראשונה מבלי שייאמר לי שהיא מוכשרת מאוד".

"רשימה שלך על היקף ההצלחות הנפוץ", אמר דארס', "יש יותר מדי מן האמת. המילה מוחלת על נשים רבות שאין ראויות לה אלא בזכות סריגת ארנק או כסוי פרוגד; אך אני רוחק מאוד מלהסכים איתך בהערכתך את הנשים בכלל. אני יכול להתגאות בהיכרות עם יותר מחצי תריסר בכל מעגל מכרי' שהן באמת מוכשרות".

"גם אני לא, אני בטוחה", אמרה מיס בינגלי.

"אם כך", העירה אליזבת, "המושג שלך לאישה מוכשרת חייב לכלול דברים רבים מאוד".

"כן, הוא אכן כולל דברים רבים מאוד".

"הה, בוודאי", קראה עוזרת הנאמנה, "איש אינו יכול להיחשב באמת לモכשר אם איום עולה בהרבה על מה שפוגשים בדרך כלל. איש חיבות להיות בעל ידע עמוק בМОזיקה, שירה, ציור, ריקוד וسوفות מודרניות כדי להיות ראוייה למילה; ומלאך כל אלו, היא חיבות להחזיק ב'משהו' מסוים בחזותה ובאופן הליכתה, בטון קולה, בדרך פניתה ובהבעותיה, אחרת היא תהיה ראוייה למילה רק למחצה".

"את כל אלו עליה להחזיק", הוסיף דארס', "ואל כל אלו עליה להויסף עוד משהו מהותי יותר בשיפור מוחה על ידי קרייה נרחבת".

"כעת איני מופתעת עוד שאתה מכיר רק שיש נשים מוכשרות. אני תמהה עכשוו איך אתה מכיר ولو אחת".

"אם את כה מוחמירה עם בני מיןך עד שאת מטילה ספק באפשרות של כל זה?"

"מעולם לא ראיתי אישת כזו. מעולם לא ראיתי יכולת כזו, וטעם, וקידנות, ואלגנטיות כפי שאתם מתארים, כשהם מאוחדים יחד".

גברת הרסט ומייס בינגלי קראו שתיהן נגד חוסר הצדק שבספק המרומז שלה, ושתיهن הצעירות שהן מכירות נשים רבות העוננות לתיאור זה, כאשר מר הרסט קרא להן לסדר בתלונות מרות על חוסר תשומת לבן למאה שקורה במשחק. כיוון שככל השיחה הגיעה לכך לקצה, אליזבת עצה את החדר זמן קצר לאחר מכן.

"אליזה בנט", אמרה מיס בינגלי כשהදלת נסגרה מאחוריה, "הייא אחת מהאותן עלמות צעירות המבקשות להמליץ על עצמן בפניו המין השני על ידי המעתע ערכו של המין שלו; עם גברים רבים, אני מעה לומר, זה מצליח; אך לדעתי, זהה תחבולת עלובה, אמצעי מאד".

"לא ספק", השיב דארטי, שאליו הופנתה העלה זו בעייר, "יש נבות בכל האמצעים שగברות משפילות עצמן לעיתים להשתמש בהם כדי לשבות לבבות. כל דבר שיש לו זיקה לערמות הוא בזו".

מיס בינגלי לא הייתה כה מרוצה מתשובה זו כדי להמשיך בנושא.

אליזבת ה策פה אליהם שוב רק כדי לומר שמצבאה של אחותה החמיר ושהיא אינה יכולה לעזוב אותה. בינגלי הפיצר לשולח לקרה למר ג'ונס מיד; בעוד אחיותו, משוכנעות ששם עצה מהפרובינציה לא תוכל להיעיל, המליצו לשולח שליח לעיר עבור אחד הרופאים הבולטים ביותר. היא לא רצתה לשמוע על כך; אך היא לא התנגדה כל כך להיעתר להצעתו של אחיהן; והוא שיטר להביא את מר ג'ונס מוקדם בבוקר, אם מצבאה של מיס בנט לא ישטרוף באופן מובהק. בינגלי היה חסר מנוחה למגרי; אחיותו הצעיר שהן אומללות. אולם הן ייחמו את אומלולותן בניגינת דואטים לאחר ארוחת הערב; בעוד הוא לא מצא הקלה טוביה יותר לרגשותיו מאשר לחתת לסתונת הבית שלו הוראות שכל תשומת לב אפשרית תינתק לגברת החולה ולאחותה.

גברת בנט ושתי בנותיה הצעירות.

פרק ט'

אליזבת העבירה את מרבית הלילה בחדרה של אחותה, ובבוקר זכתה לעוגן לשולח תשובה מנicha את הדעת לשאלות שקיבלה בשעה מוקדמת מאוד בינגלי באמצעות משרותה, וכעבור זמן מה משתי הגברות ההדוות ששירתו את אחיותו. למרות שיפור זה, היא ביקשה לשולח פתק לונגבורן, בו קראה לאיומה לבקר את ג'יין ולגבש דעתה על מצבאה. הפתק נשלח מיד, ותוכנו קויים במאירות דומה. גברת בנט, מלאה בשתי בנותיה הצעירות, הגיעו לנתרפילד זמן קצר לאחר ארוחת הבוקר המשפחתי.

לו מצאה את ג'יין בסכנה גלויה כלשהי, גברת בנט הייתה אומללה מאוד; אך משונוכה לדעת שמחלה אינה מעוררת דאגה, לא היה לה כל רצון שתחלים מיד, שכן שיבתה לבריאות ודאי תרחק אורה מנת'רפילד. היא לא רצתה לשמוע, לפיכך, על הצעת בתה להעבירה הביתה; וגם הרוקח, שהגיע בערך באותו זמן, לא חשב שהדבר מומלץ כלל. לאחר שישבו מעט עם ג'יין, עם הופעתה והזמנתה של מיס בינגלי, ליוו אותה האם ושלוש הבנות אל חדר ארוחת הבוקר. בינגלי קיבל את פניהן בתקווה שగברת בנט לא מצאה את מיס בנט במצב גרווע מאכפי שציפתה.

"באמת שמצאתי, אדוני", הייתה תשובהה. "הייא חוליה הרבה מכדי שניין יהיה להזיזה. מר ג'ונס אומר שאסור לנו לחשוב על העברתה. علينا לנצל את טוב לבך עוד זמן מה".

"להעבירה!" קרא בינגלי. "אין לחשוב על כך. אחותי, אני בטוח, לא תסכים לשמוע על עזיבתה".

"תוכל לסמוך על כך, גבירותי", אמרה מיס ביגל' בניינוס צוֹן, "שמעיס בנט תזקה לכל תשומת לב אפשרית כל עוד היא נשארת איתנו".

גברת בנט הפליגה בדברי תודה.

"אני בטוחה", הוסיף, "אלמלא חברים טובים כל כך, איני יודעת מה היה עולה בגורלה, שכן היא חולה מאוד באמת וסבלות רבות, אם כי בסבלנות הגדולה ביותר בעולם, בדרך תמיד, שכן יש לה, ללא יוצא מן הכלל, את המזג המתוק ביותר שפגשתי מעודי. אני אומרת לעתים קרובות לבנותי האחרות שהן אכן ואפס לעומתה. יש לכם כאן חדר מתוק, מר ביגל', ונוף מקסים לעבר שביל החץ ההוא. איני מכירה מקום במחוז המשתווה לנטרפילד. אני מקווה שלא תחשוב לעצוב אותו במרה, למרות שיש לך חוות שכירות קצר בלבד".

"כל מה שאני עשו נעשה בחיפזון", השיב הוא; "ולפייך אם אחלייט לעזוב את נט'רפיילד, נראה אצא לדרכך חמש דקות. נכון לעכשיו, מכל מקום, אני רואה את עצמי קבוע כאן לחלוון".

"זה בדיק מה שהייתי מניחה לגביר", אמרה אליזבת.

"את מתחילה להבין אותי, נכון? קרא הוא כשהוא פונה לעברה.

"הו, כן – אני מבינה אותך היטב".

"הלוואי שיכלתי לראות בכך מחמהה; אך העובדה שקל כל כך לעמוד על קנקני היא, איני חשש, מעוררת רחמים".

"זה תלוי בנסיבות. לא בהכרח נובע מכך שאופי עמוק ומורכב הוא ראוי להערכתך יותר או פחות מאופי כשלו".

"לייז", קראה אימה, "זכרי היכן את נמצאת, ועל דברך בדרכך הפרועה כפי שמרשים לך לעשות בבית".

"לא ידעתי קודם לכן", המשיך ביגל' מיד, "שאת חוקרת של אופי האדם. זו ודאי חקירה משעשעת".

"כן; אך דמיות מורכבות הן המשעשעות ביותר. יש להן לפחות את היתרון הזה".

"הכפר", אמר דארס, "יכול לספק בדרך כלל רק נושאים מעטים לחקריה צזו. בשכונות כפרית אתה נע בחברה מוגבלת מאוד ונוטלת شيئا".

"אך האנשים עצם משתנים כל כך, שתמיד יש בהם משהו חדש שנitin להבחן בו".

"כן, באמת", קראה גברת בנט, שנעלבה מואפן אזכוריו את השכנות הכפרית. "אני מבטיחה לך שיש לא פחות מכך בכפר מאשר בעיר".

olumn הופתעו; ודארס, לאחר שהביט בה לרגע, פנה משם בשתייה. גברת בנט, שדמיינה שנחלה ניצחון מוחץ עלייו, המשיכה בניתוחה,—

"אני רואה שלлонדון יש יתרון גדול כלשהו על הכפר, מצד', מלבד החנויות והmarkerות הציבוריים. הכפר נעים הרבה יותר, נכון?", קרא מר ביגל'?

"כשאני בכפר", השיב הוא, "אני חפש לעולם לעזוב; וכשאני בעיר, זה כמעט אותו דבר. לכל אחד מהם יתרונות מסוימים, ואני יכול להיות מאושר במידה שווה בשניהם".

"אה, זה ממש שיש לך המזג הנכון. אך הגנטלמן הזה", הביטה בדארס, "נראה כמו שחוש שהכפר אינו נחוץ לדבר".

"באמת, אמא, את טועה", אמרה אליזבת, מסמיקה בשל דברי אימה. "לא הבנת כלל את מר דארס. הוא רק התכוון שאין מוגן של אנשים לפגוש בכפר כפי שיש בעיר, ועליך להודות שזה נכון".

"בודאי, יקירתי, איש לא אמר שיש; אך באשר לאי-פיגישת אנשים רבים בשכונה זו, אני מאמין שיש מעט שכונות גדולות מזו. אני יודעת שאנו סודדים עם עשרים וארבע משפחות".

רק הדאגה לאלייזבת אפשרה לבינגלי לשמר על פנים חתומות. אחותו הייתה עדינה פחותה, והפנתה את מבטה לעבר מר דארס בחירות רב-משמעות. אליזבת, כדי לומר מהו שיסיח את דעתה של אימה, שאלה אותה כעת אם שרלוט לוקאס בקרלה בלונגבורן מאז שעזבה היא את הבית.

"כן, היא קפיצה אתמול עם אביה. איזה אדם נעים הוא סר ויליאם, מר בינגלי – נכון? מה איש העולם הגדול! מה צאילי וונינוח! תמיד יש לו משהו לומר לכל אחד. זהו המושג שלו לחינוי טוב; ואתם אנשים המדמים בנפשם שהם חשובים מאוד ולעולם אינם פותחים את פיהם, טועים בדבר לחלווטין".

"אם שרלוטسعدה איתכם?"

"לא, היא רצתה לлечת הביתה. אני מניחה שהייתה נחוצה עברו פשוטיות הבשר. מצד', מר בינגלי, אני תמיד מחזיקה משרותים שיכולים לעשות את העבודה; בנותי חונכו אחרת. אך כל אחד ישפוץ בעצמו, ובנות לוקאס הן בחורות טובות מאוד, אני מבטיחה לך. חבל שאתה יפות! לא אני חשבתי שרלוט כה חסרת חן; אך ככל זאת היא חברתנו הקרובה".

"היא נראית אישת צעירה נעימה מאוד", אמר בינגלי.

"הו יקיר, כן; אך עליך להודות שהיא מאוד פשוטה לגברת. ליידי לוקאס עצמה אמרה זאת לעיתים קרובות, וקינאה בי על יופייה של ג'יין. אני אוהבת להתפרק בילדתי שלי; אך ללא ספק, ג'יין – לא ראויים לעיתים קרובות מישיה שנראית טוב יותר. זה מה שיכלים אמרים. אני סומכת על משוא הפנים שלי. כשהייתה רק בת חמיש-עשרה הייתה גנטלמן אצל אחיו גרדינר בעיר שהיא כה מאוהב בה, עד שגיסתיה הייתה בטוחה שיוציא לה נישואין לפני שעזבנו. אך מכל מקום, הוא לא עשה זאת. אולי חשב שהיא צעירה מדי. עם זאת, הוא כתב עליה כמה חרוזים, והם היו יפים מאוד".

"ובכן בא קץ לחיבתו", אמרה אליזבת בחוסר סבלנות. "היו רבים, אני מניחה, שהתגבורו בדרך דומה. אני תוהה מי גילה לראשונה את ייעולתה של השירה בגירוש האהבה!"

"אני רגיל הייתה להחשב שירה כמו זו לאהבה", אמר דארס.

"לאהבה יפה, חסונה ובריאה – אולי. הכל מזמן את מה שהזק כבר. אך אם מדובר רק בנטיה קלה וקלואה, אני משוכנע שטונטה אחת טוביה תרעיב אותה למאות לחלווטין".

דארטס רק חייר; והשתיקה הכללית שהשתררה גרמה לאלייזבת לרעוד פן אימה תבזה את עצמה שוב. היא השתקקה לדבר, אך לא מצאה מילה; ולאחר דmma קצרה החלה גברת בנט לחזור על תודותיה למר בינגלי על טוב.Libvo cellpadding="0" style="text-align: right;">ג'יין, תוך התנצלות על שהטרידה אותו גם עם לייז. מר בינגלי היה אדיב ללא העמדת פנים בתשובהו, ואילץ את אחותו הצערה להיות אדיבה גם כן, ולומר את מה שהairoע דרש. היא מילאה את חלקה, אכן, ללא חן רב, אך גברת בנט הייתה מרצה, וזמנן קצר לאחר מכן הורתה להביא את כרכרתה. לאות זה, התיצבה הצערה בלבונתיה. שתי הבנות התחלשו בינהן לאורך כל הביקור; והתוכזאה הייתה שהצערה תتابע ממר בינגלי לקים את הבטחתו שננתן עם באו לראשונה למחוז, לעורר נשף בנט'רפלד.

לידיה הייתה נערה חסונה ומופתחת בת חמיש-עשרה, בעלת עור פנים נאה ומראה נעים מזג; מועדף על אימה, שחייבתה הוציא אותה לחברה בגיל עיר. היא הייתה מלאת חיים ובעלת חשיבות עצמית טبيعית, שתשומת הלב של הקצינים – להם המליצו עליה ארוחותינו הטובות של דודה וגינונה הקליילים שלו – הגדילה לכדי ביטחון עצמי מופר. היא הייתה מסוגלת בהחלט, לפיכך, לפנות למר בינגלי בנושא הנשף, והזכירה לו

בבבויות את הבטחתו; תור שהיא מוסיף שהיא זה הדבר המביש ביוטר בעולם אם לא יקיים אותה. תשובה
להתקפה פתאומית זו הייתה צליל ערבית לאוזני אימה.

"אני מוכן בהחלט, אני מבטיח לך, לפחות את התהיהותי; וכאשר אחותך תבריא, תוכל את, אם תרצה, לקובע
את יום הנשף עצמו. אך ודאי לא תרצה לרקוד בעוד היא חולה?"

לידיה הצהירה כי היא מרוצה. "הו כן – יהיה זה טוב בהרבה להמתין עד שג'ין תבריא; ועוד אז, ככל הנראה,
קפטן קרטר יהיה שוב מריטון. וכשתעורר את הנשף שלך", הוסיף, "אני עומד על כך שגם הם יערכו אחד.
אומר לקולונל פורסטר שהוא יהיה ממש בושה אם לא יעשה זאת."

גברת בנט ובנותיה עזבו אז, ואליצתה חזרה מיד לג'ין, מותירה את התנהוגותה שלה ושל קרובייה להעורתה
של שתי הגברות ומר דארס; אולם האחרון לא הסכים בשום אופן להצטרף לגינויו לפני, למרות כל
הלצהותיה של מיס בינגלי על עיניהם יפות.

פרק י'

היום עבר בדומה מאד ליום שקדם לו. גברת הרסט ומיס בינגלי בילו שעות אחדות מהבוקר עם החולה,
שמצבה הוסיף להשתפר, אם כי לאיטו; ובערב, ה策רפה אליזבת לחבורתם בחדר האורחים. אולם שולחן
משחק ה"לו" לא הופיע. מר דארס עסוק בכתיבת, ומיס בינגלי, שישבה סמוך אליו, עכבה אחר התקדמות
מכתבו, וקטעה שוב ושוב את ריכוזו בהודעות עבור אחותו. מר הרסט ומר בינגלי שיחקו "פיקט", וגברת הרסט
התבוננה במשחקם.

אליזבת נטלה מעשה רקמה, ושיעשה עצמה די הצורך בהקשבה למה שהתרחש בין דארס לבת לווייתו.
דברי השבח הבלתי פוסקים של הגברת, פעם על כתב ידו, פעם על שירות שורותיו או על אורך מכתבו, בצד
חוסר העניין המוחלט שבו התקבלו שבחיה, יצרו דיאלוג מוזר, שהלם בדיק את דעתה על כל אחד מהם.

"כמה תשמח מיס דארס לקבל מכתב זהה!"

הוא לא ענה.

"אתה כותב מהר באופן בלתי רגיל".

"את טועה. אני כותב לאט למד".

"כמה מכתבים ודאי מזדמן לך לכתוב במהלך השנה! גם מכתבי עסקים! כמה מאושים הם ודאי בעיניך!"

"מזל הוא, אם כן, שהם נופלים בחלקי ולא בחלקו".

"אני אמור לאחותך שאני משתוkeit לראותה".

"כבר אמרתי לך זאת פעם אחת, לפי בקשתך".

"אני חוששת שאינך אוהב את העט שלך. הרשה לי לתקן אותו עבורה. אני מתקנת עיטים היבט להפליא".

"תודה לך – אך אני תמיד מתקן את עטך בעצמי".

"AIR אתה מצליח לכתוב ביושר זהה?"

הוא שתק.

"אמור לאחותך שאני מאושרת לשמע על התקדמותה בsenal, ואני הודיע לך שאני פשוט מוקסמת מהעיצוב הקטן והיפה שלא לשולחן, ולדעתך הוא עולה לאין שיעור על זה של מיס גראנטלי".

"התואיל להרשות לי לדוחות את הקסמהך עד שאכתוב שוב? נכון לעכשוו אין לי מקום כדי להעניק לה את הכבוד הרואו".

"זה, אין לך חשיבות. אראה אותה בינוואר. אך אם אתה תמיד כותב לה מכתבים ארוכים ומקסימים כאלה, מר דארט?".

"הם בדרך כלל ארוכים; אך באשר להיותם מקסימים תמיד, אין זה מתקיד לקבוע."

"זהו כלל אישי, שאדם יוכל לכתוב מכתב ארוך בקלות אינו יכול לכתוב רע."

"זה לא יצליח כמחמאה לדארט, קרוילין", קרא אחיה, "משום שהוא איננו כותב בקלות. הוא מתאץ יותר מדי בחיפוש אחר מיילים בננות ארבע הברות. נכון, דארט?".

"סגנון הכתיבה שלו שונה מאוד משלך".

"זה", קרא מיס בינגלי, "צ'ארלס כותב בדרך הרשלנית ביותר שניתן לדמיין. הוא מחסיר מחצי מלילותיו, ומכתבים את השאר".

"רעיוןות זורמים במהירות צזו שאין לי פנאי להביעם; וכך קורה שמכתבי לעיתים אינם מעבירים שום רעיון כלל לנמעני".

"ענווותך, מר בינגלי", אמרה אליזבת, "ודאי מקהה את עוקצתה של כל נזיפה".

"אין דבר מטה יותר", אמר דארט, "מהופעה של ענווה. לעיתים קרובות אין זו אלא חוסר אכפתיות מדעתם של אחרים, ולפעמים זהה התרבותות עקיפה".

"ואיזה משני אלו אתה מכנה 'מעשה הצניעות הקטן' שלו מהעת האחורה?".

"התרבותות עקיפה; שכן אתה גאה באמת במאגרות הכתיבה שלך, מכיוון שאתה רואה בהן תוצאה של מהירות מחשבה ורשלנות ביצוע, אשר אם אין ראיות להערכה, אתה סבור כי הן לפחות מעניינות ביותר. היכולת לעשות דבר מה במהירות תמיד מוערכת מאד על ידי בעלייה, ולעתים קרובות מבלי להקדיש כל תשומת לב לפגמים שבביצוע. כשאמרת לגברת בנט הבוקר, שאם אי פעם תחליט לעזוב את נטרפילד תצא בדרך בטור חמיש דקות, התכוונת שיהיה זה מעין שיר הלל, מחמאה לעצמך; ובכל זאת, מה כה ראוי לשבח בפזיות שודאי מותירה עניינים נחוצים ללא טיפול, ושאינה יכולה להביא תועלת ממשית לך או לאיש מלבדך?".

"לא", קרא בינגלי, "זה כבר יותר מדי, לזכור בלילה את כל דברי הבעל שנאמרו בבוקר. ובכל זאת, בעיני האמנתי שאמרתי על עצמי היהאמת, ואני מאמין בכך גם ברגע זה. לכל הפחות, אם כן, לא אימצתי לעצמי דמות של פיזיות מיותרת רק כדי להרשים את הגברות".

"אני מעד לומר שהאמנת בכך; אך אני משוכנע כלל שהיא עוזב במהירות צזו. התנהגותך תלויות בידי המקרה בבדיקה כמו זו של כל אדם שאינו מכיר; ואילו, בבדיקה כשהאתה עולה על סוסך, היה חבר אמור לך, 'bingley', מוטב שתישאר עד השבוע הבא, סביר שהיא עשוה זאת – סביר שלא הייתה נושא – ובמיליה נוספת, אולי הייתה נשאר חודש".

"הוכחת בכך רק דבר אחד", קרא אליזבת, "שמר בינגלי לא עשה חס德 עם מזגו שלו. אתה הצגת אותו כעת הרבה יותר מכפי שהציג הוא את עצמו".

"אני מרוצה ביותר", אמר בингלי, "מכך שאת הופכת את דברי חכרי למחמאה על געם מזגי. אך אני חשש שאת מעניקה להם פרשנות שגנטילמן זה כלל לא התכוון אליה; שכן הוא ודאי היה מעריך יותר לו הייתה, בנסיבות כאלה, משיב בסירוב מוחלט ורוכב לדרכי מהר ככל שאוכל".

"האם מר דארס יחשיב זאת הפזיות שכונתך המקורי ככזו שכופר עליה באמצעות עקשותך לדבק בה?"

"בחי", איני יכול להסביר את העניין בדיק – על דארס לדבר בשם עצמו".

"את מצפה ממש לחת דין וחשבון על דעתך שת בוחרת לכנות 'של', אך מעולם לא הודיעתי בהן. אולם, לו נניח שהדברים הם כפי שהציגו אותם, עלייך לזכור, מיס בנט, שהחבר שמניחים כי הוא חף בשובו אל הבית ובעיכוב תוכניתו, בסך הכל בקש זאת, שאל זאת מבלי להזכיר ولو טיעון אחד בזכות ראיות הדבר".

"להיעתר בקלות – במהירות – לשכנועו של חבר, אינו נחשב למעלה בעיניך".

"להיעתר ללא שכנוע פנימי אינו מחמאה לבינתו של איש מצדדים".

"נראה לי, מר דארס, שאינך מייחס שום חשיבות להשפעתן של יידידות וחיבה. הערכה לiłבוקש תגרום לעיתים קרובות לאדם להיעתר לבקשה בקלות, מבלי להמתין לטיעונים שישכנעו אותו בהגינוים. איני מדברת ספציפית על מקרה כפי שהנחה לגבי מר בינגלי. מוטב שנמתי, אולי, עד שהמקירה יתרחש, בטרםណון בתבונה שבהתנהגותו בעקבותיו. אך במקרים מסוימים ורגילים, בין חבר לחבר, כאשר האחד מתבקש על ידי الآخر לשנות החלטה שאינה בעלת חשיבות רבה, האם תחשוב רעות על אותו אדם אם ייעתר לבקשה מבלי להמתין שישכנעו אותו בטיעונים?"

"האם לא יהיה זה מן הראו, בטרם נמשיך בנושא זה, לקבוע בדיק רב יותר את מידת החשיבות שיש לייחס לבקשה זו, כמו גם את מידת האינטימיות הקיימת בין הצדדים?"

"בזהלטן" קרא בינגלי; "הבה נשמע את כל הפרטים, ולא נשכח את גובהם ומידותיהם הייחודיים, שכן לך יהיה משקל רב יותר בטיעון, מיס בנט, מכפי שאתה עשוי לשער. אני מבטיח לך שגם דארס לא יהיה בחור גבוי וגדול כל כך בהשוואה אליו", לא הימי חולק לו מחיצית המכבוד שאני חולק לו. אני מצהיר שאני מכיר מושא מעורר יראה יותר מdarstī באירועים מסוימים ובמקומות מסוימים; בביתו שלו במיאוד, ובערבי יומם ראשון, כשאין לו דבר לעשות".

מר דארס חיר; אך אליזבת סקרה כי היא מבחינה שהוא נעלם מעט, ולפיכך כבשה את צחוקה. מיס בינגלי התרעמה בחומר על העלבון שספג, ובדברי תוכחה פנתה לאחיה על שהוא מדובר בדברי הכל כאלו.

"אני מבין את כוונתך, בינגלי", אמר חברו. "אתה סולד מווייכחים, ורוצה להשתיק את זה הנוכחי".

"אולי אכן כך. ויוכחים דומים מדי למיריבות. אם אתה ומיס בנט תדחו את שלכם עד שאצא מהחדר, אודה לכם מאוד; ואז תוכלו לומר עליי ככל העולה על רוחכם".

"מה שאתה מבקש", אמרה אליזבת, "אינו הקרבה מצד; וモוטב למר דארס שיסיים את מכתבו".

מר דארס שמע לעצמה, ואכן סיים את מכתבו.

כשהסתיים עניין זה, הוא פנה למיס בינגלי ולאליזבת בבקשת להנעים את זמנה במויזקה. מיס בינגלי נעה בזריזות אל הפסנתר, ולאחר מכן בבקשת מנומסת שלאליזבת תפתח בנינה – בקשה שנענתה בסירוב מנומס ונחרץ עוד יותר – התישבה במקומה.

גברת הרסט שרה עם אחותה; ובעוודן עוסקות בכך, אליזבת לא יכולה שלא להבחין, בעוד היא מדפדת בכמה ספרי תווים שהיו מונחים על כל הרגינה, בתכיפות שבה נגענו בה עינוי של מר דארט. היא בקושי ידעה כיצד להעלות על דעתה שהוא יכול להיות מושך להערכתה עבור אדם גדול כל כך, ובכל זאת, העובדה שיביט בה משומש שהוא סולד ממנה מוזרה עוד יותר. היא יכולה רק לשער, בסופו של דבר, שהיא מושכת את תשומת ליבו ממשם שיש בה משהו פגום ומוגנה יותר, לפ' תפיסותיו על הטוב והראוי, מאשר בכל אדם אחר שנכח שם. ההשערה לא הכאיבה לה. היא חיבבה אותו מעט מידי מכדי שהיא לה אכפת מאישו.

לאחר שניגנה כמה שירים איטלקיים, גיונה מיס בינגלי את הקסם בנעימה סקוטית עלייה; וזמן קצר לאחר מכן, ניגש מר דארט אל אליזבת ואמר לה:—

"אם אין לך חששה נתניה עזה, מיס בנט, לנצל הזדמנות זו כדי לרוקוד 'ריל'?"

היא חייכה, אך לא ענתה. הוא חזר על השאלה, בהפתעה מסוימת נוכח שתיקתה.

"הו," אמרה, "שמעתה אתה קודם; אך לא יכולתי להחליט מיד מה לומר בתגובה. רצית שאגיד כן', אני יודעת, כדי שתוכל להנחות מהבזע לפני טעמי; אך אני תמיד מתענגת על הכשלת תוכניות מסווג זה, ועל שלילת הבזע המתוכנן מאדם. לפיכך, גמלה בלבי החלטה לומר לך שאתה רוצה לרוקוד 'ריל' כלל; ועכשו, בזע לי אם תעז."

"באמת שאין מעז".

אליזבת, שציפתה דווקא להעליבו, נדהמה מאדיבותו; אך היה שילוב של נעם ושובבות בגינונה שהקשה עלייה להעליב איש, ודארט מועלם לא הוקסם מאיישה כפי שהוקסם ממנו. הוא האמין באמת ובתמים, שלא נחיתות קשייה המשפחתיים, הוא היה נתון בסכנה מסוימת.

מיס בינגלי ראתה, או חודה, די הצורך לקנא; וחדרתה הגדולה להחלמתה של חברותה היקרה ג'יין קיבלה חיזוק מהרצון להיפטר מאליזבת.

היא ניסתה לעיתים קרובות להתגרות בדארט כדי שיסלוד מאורחותם, בדיורים על נישואיהם המשוערים ותוכנונם אושרו בברית צזו.

"אני מקווה," אמרה, בעודם מטיילים יחד בחורשה למחירתה, "שתיתן לחמותך כמה רמזים, כשairoע רצוי זה יתרחש, באשר ליתרונות ששמירה על לשונה; ואם תוכל להשיג זאת, לרפא את הבנות הצעירות מהריצה אחרי הקצינים. ואם יורד לי להזכיר נשוא כה רגish, השתדל לרטן את המשהה הקטן הזה, הגובל בהירות ובחוץפה, שבו מחזיקה גבירתך".

"לא, לא; הישארו היכן שתתם".

"אם יש לך עוד משהו להציע למען אשרי הבית?"

"הו, כן. דאג שדיוקנאותיהם של דודך ודודתך פיליפס יוצבו בגלריה במברלי. שים אותם ליד דוד-רבא שלו השופט. הם באותו מקצוע, אתה יודע, רק בתחוםים שונים. באשר לתמונהה של אליזבת שלך, אל תלנסה להזמנה, שכן איזה ציר יוכל לעשות חסד עם העיניים היפות הנה?"

"אכן, לא יהיה קל לטעוס את הבעתן; אך את צבען וצורתן, ואת הראשים המרהיבים כל כך, ניתן יהיה להעתיק".

באוטו רגע פגשו אותם משביל אחר גברת הרסט ואליזבת עצמה.

"לא ידעתי שבכונתך לטיל", אמרה מיס בינגלי, במבוכה מסוימת, פן דבריהם נשמעו.

"נהגתן בנו רע מאד", ענתה גברת הרסט, "כשברחותן מבלתי לומר לנו שאtan יוצאות".

از, בנטלה את זרעו הפנינה של מר דארס, הותירה את אליזבת ללבת לבדה. השביל איפשר מעבר לשלווה בלבד. מר דארס חש בגסות רוחן, ומיד אמר: —

"שביל זה אינו רחוב די עبور כולם. מוטב שנפננה אל השדרה".

אך אליזבת, שלא היה לה כל רצון להישאר איתם, ענתה בצחוק: —

"לא, לא; הישארו היכן שאתם. אתם נראים כקבוצה מקסימה, וניצבים במיטבכם. המראה הציפורן ייגם אם יתוויסף אדם רביעי. שלום לכם".

از רצתה לה ממש בעליונות, מתענגת בשוטטו על התקווה שתיה שוב בבית בטור ים או יומיים. ג'ין כבר החלימה די הצורך לעזוב את חדרה לשעתיהם באותו ערב.

מצינה את האש.

פרק י"א.

כאשר הגברות פרשו לאחר ארוחת הערב, מיהרה אליזבת אל אחותה, ולאחר שווידאה כי היא מוגנת היטב מפני הצינה, ליוותה אותה אל חדר האורחים. שם התקבלה ג'ין על ידי שתי חברותיה בהצהרות רבות של עונג; ואליזבת מעולם לא ראתה אותן כה נעימות כפי שהיו במהלך השעה שהלפה בטרם הופיעו הג'נטלמנים. כישורי השיחה שלהם היו ניכרים. הן ידעו לתאר אירע חברתי בדיונות, לספר אנקודטה בהומור, וללעוג למכריהן בשניות.

אך כאשר נכנסו הג'נטלמנים, ג'ין לא הייתה עוד המשא המרכז; עיניה של מיס בינגלי הופנו מיד לעבר דארס, והיה לה דבר מה לומר לו בטרם צעד צעדים ספורים. הוא פנה ישירות אל מיס בנט בברכת מזל טוב מנומסת; מר הרסט קד לה קידה קלה ואמר שהוא "שם מאוד"; אך אריכות דבריהם וחמיות נשמרו לברכתו של בינגלי. הוא היה מלא שמחה ותשומת לב. חצי השעה הראשונה הוקדשה להזנת האש באח, פן תסבול ג'ין מהשינוי בטemptorient החדר; והוא עברה, לפ' בקשתו, לצד השני של המזק, כדי שתיה רוחקה יותר מן הדלת. לאחר מכן התישב לצדה ושותה בקושי עם איש מלבד כמעט איתה. אליזבת, שעסקה במלאת יד בפינה הנגדית, ראתה את כל זאת בעונג רב.

כאשר הסטיימה הגשת התה, הזכיר מר הרסט לגיסתו את שולחן הקלפים — אך לשואו. היא השיגה מידע חסוי שמר דארס אינו חוץ בקהלים, ומיר הרסט גילה במהרה שגם בקשתו הגלויות נדחוית. היא הבטיחה לו שאיש אינו מתכוון לשחק, ושתייקתה של החבורה יכולה בנושא נראתה כמאשחת את דבירה. למר הרסט לא יותר, לפיכך, דבר לעשות אלא להשתרע על אחת הספות ולהירדם. דארס נטל ספר. מיס בינגלי עשתה כמות; וגברת הרסט, שהייתה עסוקה בעיקר במשחק בצדיה ובטבעותיה, ה策רפה מדי פעם לשיחתו של אחיה עם מיס בנט.

תשומת לבה של מיס בינגלי הייתה נתונה למעקב אחר התקדמותו של מר דארס בקריאת ספרו לא פחות מאשר לקריאת ספרה שלה; היא לא חדרה מלහפנות אליו שאלות או להציג בדף שבו קרא. אולם היא לא הצליחה לפתחו לשם שיחה; הוא פשוט ענה על שאלותיה והמשיך לקרוא. לבסוף, מותשת לגמר מהניסיונו להשתעשע בספרה שלה — אותו בחרה רק ממשם שהיא הכרך השני של הספר שבידו — פלטה פיהוק גדול ואמרה: "כמה נעים להעיר ערבית בצדקה זו! אני מצהירה שאתה הנאה כמו קריאה! כמה מהר מתעניינים מכל דבר אחר מלבד ספר! כשיהיה לי בית משל, אהיה אומללה אם לא תהיה בו ספרייה מעולה".

איש לא ענה. היא פיהקה שוב, השילכה את ספרה הצדקה, והעבירה את מבטה בחדר בחיפוש אחר שעשו כלהו; כאשר שמעה את אחיה מזכיר נספ' בפני מיס בנט, פנתה אליו לפתע ואמרה: —

"דרך אגב צ'ארלס, האם אתה באמת רצני בכוונתך לעורך ריקודים בנתרפילד? היתי מייעצת לך, בטרם תחליט עליך, להתחשב ברצונותיה של החבורה הנוכחית; אני טועה מאוד אם אין בינו לבין כל שונשוף יהיה עבורי עונש יותר מאשר הנהה".

"אם את מתקוננת לדארטס", קראה אחותה, "הוא מוזמן ללקת לישון, אם ירצה, בטרם הנשף יתחיל; אך באשר לנשף, העניין סגור ומוחלט, וברגע שניקולס יcin מספיק 'מרק לבן', אשלח את ההזמנות".

"היתה אוחבת נשפים לאין שיעור", השיבה, "לו היו נערבים באופן שונה; אך יש שהוא משעמם ממושוא בתהלייך הרגיל של מפגשים כאלו. אין ספק שהייתה זה רצינלי הרבה יותר אם שיחחה, ולא ריקודים, תהיה סדר היום".

"רצינלי הרבה יותר, קרולין קירטי, אני מניה שכן; אבל זה לא יהיה דומה כלל לנשף".

מיס בינגלי לא ענתה, וכעבור זמן קצר קמה והתהלך בחדר. גזרתיה הייתה אלגנטית והליכתה נאה; אך דארטס, שאלוי כוון כל זה, נותר שוקד על ספרו ללא ניע. מתוך ייאוש, החלטתה על ניסיון אחד נוספת; ובפנותה אל אליזבת, אמרה:—

"מיס אליזה בנט, הרשי לי לשכנע אותך לנוהג כמוותי ולעשות סיוב בחדר. אני מבטיחה לך שלא מרגען מואוד לאחר ישיבה כה ממושכת בתנוחה אחת".

אליזבת הופיעה, אך הסכימה מיד. מיס בינגלי הצליחה בהשגת המטרה האמיתית של אליזבתה: מר דארטס הרים את עיניו. הוא היה ער לחידוש שבתשומת הלב בכיוון ההוא כדי לבדוק כפי שהיא אליזבת עצמה, ובאופן לא מודע סגר את ספרו. הוא הוזמן מיד להצטרף אליהן, אך הוא סירב, בציימיו כי הוא יכול לדמיין רק שני מניעים לבחירתן לצעוד יחד בחדר, ובשני המקדים הceptorsו רק תפירע. למה הוא התכוון? היא השתקוקה לדעת למה התכוון — ושאלת אליזבת אם היא מבינה אותו בכלל.

"כלל לא", הייתה תשובהה; "אך סמכי עליך שהוא מתקoon להיות עוקצני לפניינו, והדרך הבטוחה ביותר לאכזב אותו תהיה לא לשאול עליך דבר".

מיס בינגלי, מכל מקום, לא הייתה מסוגלת לאכזב את מר דארטס בדבר, ולפיכך התעקשה לקבל הסבר לשני מניעיו.

"אין לי התנגדות קלה שבקלותם להסבירם", אמר, ברגע שאיפשרה לו לדבר. "או שבחורתן בדרך זו להעביר את הערב משומשאותן בסוד עניינה של זו ויש לנו מושאים סודים לדון בהם, או משומשאותן מודעות לכך שגזרותיכן נראות במיטבן בשעת הליכה. אם המנייע הוא הראשון, אני אפריע לך לחלווטין; ואם השני, אני יכול להעריץ אתך הרבה יותר בעודי יושב ליד האת".

"הו, מזעצעע! קראה מיס בינגלי. "מעולם לא שמעתי דבר כה מתועב. כיצד נענייש אותו על נאום זהה?"

"אין דבר קל מזה, אם רק תרצי", אמרה אליזבת. "כלנו יכולים להציג ולהעניש זה את זה. הקנייט אותו — חזקי עליו. כדייה קרובה שלו, את ודאי יודעת איך עושים זאת".

"אבל בחיי שאין יודעת. אני מבטיחה לך שהידידות שלנו טרם לימדה אותי זאת. להקנית שלווה של מגז ונוכחות נפש חזק לא, אלא; אני מרגישה שהוא יכול להביס אותנו בכך. ובאשר לצחוק, לא נבזה את עצמונו, בראשותך, בניסיון לצחוק ללא סיבה. מר דארטס יכול להיות שבע רצון מעצמו".

"אסור לצחוק על מר דארטס!" קראה אליזבת. "זהו יתרון נדי, ואני מקווה שיישאר נדי, שכן יהיה זה הפסד גדול עבורי להכיר אנשים רבים כליך מסוגו. אני אהבת לצחוק בכלabi".

"מיס בינגלי", אמר הוא, "ייחסה לי יותר מכפי שניתן לייחס לאיש. החכם והטוב שבאנשימים — ואף החכמה והטובה שבפעולותיהם — עלולים להפוך לנעלמים ביד אדם שככל מטרתו בחיים היא בדיחה".

"בוזדי", השיבה אליזבת, "ישנים אנשים כאלה, אך אני מוקוה שאיני אחות מהם. אני מוקוה שמדוברים איני מלייגת על מה שהוא חכם או טוב. שטויות ואיוילט, גחמות וחוסר עקביות – אלו אכן משעשעים אותי, אני מודה, ואני צוחקת עליהם בכל הזדמנויות. אך אלו, אני מניחה, הם בדיקת הדברים שהם אתה חף".

"אולי זה בלתי אפשרי עבור איש. אך שאיפת ח'י הייתה להימנע מאותן חולשות החושפות לעיתים קרובות בינה חזקה לעג".

"כמו יירות וגאויה".

"כן, יירות היא אכן חולשה. אך גאויה – במקומות שבו קיימת עליונות שכילת אמיתית – גאויה תהיה תמיד תחת שליטה נאותה".

אליזבת פנתה הצדה כדי להסתיר חייך.

"חקירתך את מר דארטי הסתיימה, אני מניחה", אמרה מיס בינגלי, "ואם יורד לי לשאול, מה התוצאה?"

"אני משוכנעת לחוטין שמר דארטי חסר פגמים. הוא מודה בכך בעצמו ללא כל וspark".

"לא", אמר דארטי, "לא טענתי טענה כזו. יש לי פגמים למכביר, אך הם אינם, אני מוקוה, פגמים שבשכל. עלי מזגי אני מעז להתחייב. הוא, אני מאמין, נוקשה מדי; בוזדי נוקשה מדי עברו נוחותם של העולם. אני יכול לשכוח את פתויותם וחטאיהם מהר כפי שרואו היה, וגם לא את פגיעותיהם ביב. רגשותי אינם מתנודים עם כל ניסיון להכנעם. המזג שלי אולי יקרא 'ונטר טינה'. דעתך הטובה, מרגע שאבדה, אובדנת לנצח".

"זהו אכן מגבלה!" קראה אליזבת. "טינה שאינה שוככת היא צל על האופי. אך בחרת היטב את פgam שלך. באמתך אני יכולה לzechok עלי". אתה בטוח מפוני".

"ישנה, אני מאמין, בכל מזג נתיה לרעה מסוימת, פgam טבעי, שגם החינוך הטוב ביותר אינו יכול להכניע".

"והפגם שלך הוא נתיה לשנוא את כולם".

"ושלך", השיב הוא בחיק, "הוא להבין אותם שלא כהלה במתכוון".

"הבה נשמע מעט מזיקה", קראה מיס בינגלי, עיפה משיכחה שלא היה לה בה חלק. "לוואיזה, לא יהיה לך אכפת אם עיר את מר הרסט".

அகחותה לא הביעה שום התנגדות, והפסנתר נפתח; ודארטי, לאחר רגעים ספורים של הרהורים, לא הפסיק עלי כך. הוא החל לחש בסקנה שבמבחן תשומת לב מרובה מדי לאлизבת.

פרק י"ב

בעקבות הסכמה בין האחיות, כתבה אליזבת למחרת בובוקר לאמה וביקשה כי הרכרה תישלח עבורה במהלך היום. אולם גברת בנט, שהייתה כי בנותיה ישראו בנט'רפליד עד יום שלישי הבא – מה שישלים בדיק שבוע לשחותה של ג'ין – לא יכלה להביא את עצמה לקבלן בשמחה קודם לכך. תשובהלה, לפיכך, לא הייתה חביבת, לפחות לא עבור רצונותיה של אליזבת, שהשתוקקה כבר לשוב הביתה. גברת בנט שלחה להן הודעה כי בשום אופן לא יוכל לקבל את הרכרה לפני יום שלישי; ובתוספת למכתב צוין כי אם מר בינגלי ואחותו יפיצרו בהן להישאר זמן רב יותר, היא תוכל לוותר על נוכחותן בבית בלבד. נגד השוואת הממושכת, לעומת זאת, הייתה אליזבת נחושה בדעתה – והיא גם לא ציפתה במוחך שיתבקשו להישאר; ומרצון להימנע מהחשש שמא יראו כמו שכופות את נוכחותן זמן רב מדי, היא דחקה בג'ין לבקש את כרכרטו של מר בינגלי לאalter. לבסוף סוכם כי כוונת המקורית לעזוב את נט'רפליד באותו בוקר תזוכר, והבקשה תוגש.

ההודעה עוררה הצהרות דאגה רבות; ונאמר די על הרצון שיישאר לפחות עד למחרת כדי להשפיע על ג'יין, וכן עזיבתן נדחתה עד ליום המחר. מיס בינגלי הצעירה אז על שהציגה את העיכוב; שכן קנאתה וolidתנה מהות אחת עליו בהרבה על חיבתה לשניה.

על הבית שמע בצעיר אמרתי כי עלייהן לлечת כה מוקדם, וניסיה שוב ושוב לשכנע את מיס בנט שהדבר לא יהיה בטוח עבורה – שהיא טרם החלימה די הצורך; אך ג'יין הייתה איתנה במקום שבו חשה שהצדק אינה.

עבור מר דארטי היו אלו חדשות מברכיות: אליזבת שהטה בנתרפילד זמן רב מדי. היא משכה אותו יותר מכפי שאהבת; ומיס בינגלי נהגה בה בחוסר נימום והציקה לו עצמה יותר מהרגיל. הוא החליט בתבונה להיזהר במילוד שיום סימן של הערכה לא יחמק ממנו כעת – דבר שלא עלה על דעתה את התקוויה להשפיע על אושרו; הוא היה מודע לכך שאמם רעיזון צזה העולה, הרי שהתנוגות ביום האחרון חייבות להיות בעלת משקל מכריע באישורו או ברישוקו. נאמן למטרתו, הוא בקושי החליף אותה עשר מילימ' במהלך יומם שבת כלו; ואף שפעם אחת נותרו שניהם לבדם למשך חצי שעה, הוא דבק בספרו במצפון נקי ולא העף בה ולן מבט אחיד.

ביום ראשון, לאחר טיפול הבוקר, התרחשה הפרידה, שהייתה נעימה כמעט לכלם. אדיבותה של מיס בינגלי כלפי אליזבת גברה לבסוף במחירות הרבה, וכך גם חיבתה לג'יין; וכשנפרדו, לאחר שהבטיחה לאחורה כי תמיד תשמח לראותה הן בלונגבורן והן בנתרפילד וחיבקה אותה ברוך רב, היא אף לחיצה את ידה של הראשונה. אליזבת נפרדה מהחברה כולה במצב רוח מרוםם ביותר.

הן לא התקבלו בבית בלביבות יתרה על ידי אימן. גברת בנט תהטה על בואן, וחשבה שטעו מאוד כשהטריחו כל כך, והייתה בטוחה שגם תצטנןשוב. אך אביהן, אף שהוא תמציתו מאד בהבעת שמחתו, באמת שמה לראותן; הוא חש בחסרון בمعال המשפחתי. שיחת הערב, שכולם היו מאוחדים, איבדה הרבה מחינותיהם, וכמעט את כל הטעם שבה, בהיעדרן של ג'יין ואליזבת.

הן מצאו את מרטי, קריגל, שקוועה בלימוד ה"באסו קונטינואו" וטבע האדם; היו לה כמה קטעים חדשים להקריא להן להערכתה וכמה תוצאות חדשות על מוסר שחוק שעלייהן היה להן להקשיב להן. לקתרין ולידייה היה מידע מסווג אחר עבורה. הרבה נעשה והרבה נאמר ברגימנט מאז יומם רביעי הקודם; כמה מהקצינים שעמדו לאחרונה עם דודן; חיל פשוט הולקה; ולמעשה נרמז כי קולונל פורסטר עומד להינsha.

פרק י"ג

"אני מקווה, יקירתה", אמר מר בנט לאשתו בעת ששעדו את ארוחת הבוקר למחרת, "שהזמן ארוחת ערביתה להיום, שכן יש לי סיבה לצפות לתוספת לחבורה המשפחתי שלנו".

"למי אתה מתכוון, יקירה? אני יודעת על איש שעומד לבוא, אני בטוחה, אלא אם כן שרלווט לוקאס תקוף במרקחה; ואני מקווה שארכחות הערב שלו טובות מספיק עבורה. אני מאמין שהיא זוכה לראות כמותן לעתים הקרובות בביתה".

"האדם עליו אני מדבר הוא ג'נטלמן וזר".

עינה של גברת בנט נצצו. "ג'נטלמן וזר! זהו מר בינגלי, אני בטוחה. ובכן, ג'יין – מעולם לא רמזת על כך מילה – ערומהית שכמותך! ובכן, אני בטוחה שאשכח מאד לראות את מר בינגלי. אבל – אלהים אדירים! איזה חוסר מזל! אין להציג ולוי טיפת דג היום. לדיה, אהובתי, צלצלי בפעמון. אני חיבת לדבר עם היל ברגע זה".

"זה אינו מר בינגלי", אמר בעלה; "זהו אדם שמעולם לא ראיתי במהלך כל ימי חי".

הדבר עורר תמייהה כללית; והיה לו העונג להישאל בשקייה על ידי אשתו וームש בנותיו בביטחון אחד.

לאחר ששיעשע עצמו זמן מה בסקרנות, הסביר כך: "לפנִי כחודש קיבלתִי את המכתב הזה, ולפנִי כשבועיים עניתי עליו; שכן חשבתי כי זהו מקרה בעל עדינות מסוימת, הדורש תשומת לב מוקדמת. המכתב הוא מבן דודי, מר קולינס, אשר לכשאמות, יכול לגרש את כולן מהבית הזה ברגע שיחفوֹ".

"הו, יקְרֵי", קראה אשתו, "אני יכולה לשאת אתจำกו הדבר. أنا אל תדבר על האיש המאoso הזה. אני באמת חשבתי שהזה הדבר הקשה ביותר בעולם, שנחלתו תימסר בירושה הרחק מלידיך שלך; ואני בטוחה שאילו היהתי במקום, היהתי מנסה כבר מזמן לעשות דבר מה בעניין".

ג'ין ואליזבת ניסו להסביר לה את מהותה של "הסדרת ירושה" (entail). הן ניסו זאת פעמים רבות בעבר; אך היה זה נושא שבו גברת בנט הייתה מעבר להישג ידו של היגיון; והיא המשיכה להשתלח במרירות באוצרות שבקביעת נחלה הרחוק משפחה בת חמיש בנות, לטובת אדם שלאף אחד לא אכפת ממנו דבר.

"זהו אכן עניין מרושע ביותר", אמר מר בנט; "ודבר לא יכול לנתק את מר קולינס מאמנת היירושה של לונగבורן. אך אם תסכים להאזין למכתבו, אולי תתרככי מעט לנוכח האופן שבו הוא מתבטא".

"לא, אני בטוחה שלא אתרכך; ואני חשבתי שזו הייתה חוצפה מצדך לכתוב לך בכל, וצביות רבה. אני שונאת חברי שווה כאלו. מדוע לא יכול היה להמשיך לריב איתך, כפי שעשה אביו לפני?"

"ובכן, באמת, נראה שיש לו כמה נקודות מצפון של כבוד אב בעניין זה, כפי שתשמעו".

"האנسفורד, ליד וווטרהאם, קנט, 15 באוקטובר.

אדוני הנכבד,

חוסר ההסכמה ששרר בין אבי המנוח והמכובד תמיד גרם לי אי-נוחת רבה; ומazel שפקד אותי חוסר המזל לאבדו, השtopicקי תכופות לאחות את הקሩ: אך ממש זמן מה, עוכבת עלי ידי ספקותי של, מחשש שמא יראה הדבר כחוסר כבוד לזכרו אם אהיה ביחסים טובים עם אדם שעמו תמיד היה רצונו להיות במחלוקת". – 'שמעת, גברת בנט?' – "אולם כתעת גמלה בלבבי ההחלטה בנושא; שכן לאחר שהוסכםתי כמוורה בחג הפסחא, שפר עלי גורי לזכות בחסותו של כבוד הלידי קתרין דה-ברג הנכבדה, אלמנתו של סר לואיס דה-ברג, אשר נדיבותה וחסדייה העדיפו אותו למשרת הכהן של קהילת ערך זו, שבה עשה כמעט יכולתי לנוהג בכבוד והכרת תודה כלפי הود מעלהה, ולהיות מוקן תמיד לקים את אותם טקסים ופולחנים שנקבעו על ידי כנסיית אנגליה. יתרה מכך, כאיש דת, אני מרגיש שחוותי לקדם ולבסס את ברכת השלום בכל המשפחה הנמצאות בטוווח השפעתי; ועל סמך דברים אלו אני מתכבד להנחתיכי הצעותי' הנוחיות לרצון טוב הן ראויות לשבח, וכי העובדה שאני הבא בתור בירושת נחלת לונגבורן תזכה להתעלמות אדיבה מצדכם, ולא טוביל אתכם לדוחות את עליה הזית המושט. אני יכול אלא להיות מודאג מכך שאני האמצעי לפגיעה בבנותיכם הנערימות, וمبקש רשות להתנצל עלך, כמו גם להבטיח לכם את נוכנותם לפיצותן בכל דרך אפשרית; אך עלך נדבר בהמשך. אם לא תהיה لكم התנגדות לקבלני אל ביתהם, אני מציע לעצמי את הסיכון שבביקור אצלך ואצל משפחתך, ביום שני, ה-18 בנובמבר, בשעה ארבע, וכנראה אצליח את הכנסת האורחים שלכם עד ליום שבת בשבוע שלאחר מכן; דבר שאוכל לעשות ללא כל אי-נוחות, שכן ליידי קתרין רוחקה מלהתנגד להיעדרותי המזדמנת ביום ראשון, ובלבך שאיש דת אחר ימונה למלא את חבות היום. נשארתי, אדוני היקר, עם ברכות מכובדות לגברתך ולבנותיך, ידיך ומאחל טובתך,

ויליאם קולינס".

"בשעה ארבע, אם כן, אנו יכולים לצפות לגנטלמן רודף שלום זה", אמר מר בנט בעודו מkapל את המכתב. "נראה שהוא בחור צער ומנומס ביותר, באמת; ואין לי ספק שיתגלה כמכיר יקר ערך, במיחוד אם ליידי קתרין תהיה כה רחומה ותאפשר לו לבקרנו שוב".

"יש היגיון מסוים במה שהוא אומר על הבנות, בכל זאת; ואם הוא נוטה לפיצותן בדרך כלשהי, אני לא אהיה זו שאיני אש אותה".

"אֲפַקְשָׁה לְשֹׁעַר", אָמָרָה גֵּין, "בָּאִיזוֹ דָּרָךְ הוּא מַתְכֹּון לְהֻנְּיק לִמְוֹד הַפִּיצְיוֹ שֶׁהָאָחָזֶב שְׁרָאוִי לְנוּ, עַצְם הַרְצֹן וְדָאִ נְזָקָף לְזָכוֹתּוּ".

אליזבת התרשמה בעיקר מהכבד יוצא הדופן שלו כלפי לידיו קתרין, ומכוונתו הטובה להטביל, להשיא ולקבור את בני קהילתנו בכל עת שיידרש.

"הָאָוֹ וְדָאִ טִיפּוֹס מָזָר, כֵּר אֲנִי חֹשֶׁבֶת", אָמָרָה. "אֲנִי מַצְלִיחָה לְעַמּוֹד עַל קְנָקָנוּ. יְשַׁ מְשַׁהָׁוּ נְפֹוח מָאָוד בְּסָגָנוּן. וְלֹמַה הוּא מַתְכֹּון בְּהַתְנַצְּלוּתוֹ עַל הַיוֹתוֹ הַבָּא בְּתוֹר בִּירּוֹשָׁה? אַינְנוּ יְכוֹלִים לְהַנִּיחָה שְׁהָאָמָת זֹאת לוֹ יְכוֹלַה הָאָמָת הוּא יְכוֹלַה לְהִיּוֹת אָדָם נְבוּן, אָבָא?"

"לֹא, יְקִירָתִי; אֲנִי חֹשֶׁבֶת שְׁלָא. יְשַׁ לִי תְּקוּתָּה גְּדוּלָּה לְמַצְאָוֹת כְּהַיּוֹכוֹן הַגּוֹמוֹר. יְשַׁ שִׁילּוּבָּה שְׁלַתְּהַרְפָּסוֹת וְחַשְׁיבָּות עַצְמִית בְּמַכְתְּבוֹ הַמְּבֻטִּיחָה טָבוֹת. אֲנִי קָצָר רֹוח לְרָאוֹתוֹ".

"מַבְחִינָת סָגָנוּן הַכְּתִיבָה", אָמָרָה מָרִי, "מַכְתְּבוֹ אַינְנוּ נְרָאָה פָּגָום. הַרְעִיוֹן שְׁלַעַלְהָה הַזִּית אָוְלִי אַינְנוּ חָדֵש לְגָמָרִי, וּבָכְלָזָאת אֲנִי חֹשֶׁבֶת שְׁהָאָוֹבָע הַיְּטָבָה".

עַבְור קְתָרִין וְלִידָה, לֹא המכתב ולא כתובו היו מעניינים במידה כלשהי. היה זה כמעט בלתי אפשרי שבן דודן יגיע במעיל אדום (של קצין), וכבר חלפו כמה שבועות מאז שהאבנה מחברתו של גבר בכל צבע אחר. באשר לאימן, מכתבו של מר קולינס העלים חלק ניכר מרצונה הרע, והיא התכוונה לראותו במידה של קורחו שהפתיעה את בעלה ובנותיה.

מר קולינס דיק בזמןנו, והתקבל בנים מושך רב על ידי המשפחה כולה. מר בנט אמן אמר מעט; אך הגברות היו מוכנות ומצוונות לדבר, ומר קולינס לא נראה צדוק לעידוד, וגם לא כמו שנותה לשtopic עצמה. הוא היה בחור צעיר, גבוח וכבד מראה, בן עשרים וחמש. חזותו הייתה רצינית ומכובדת, וגינויו היו רשימים מאוד. לא עבר זמן רב מאז שהתיישב בטרם החמיא לגברת בנט על כך שיש לה משפחה כה נאה של בנות, אמר ששמע רבות על יוֹפִין, אך שבמקרה זה, השמעה פיגרה אחרי האמת; והוסיף כי אין לו ספק שהיא תראה את כולם מסודרות היטב בנישואין בבוא העת. דברי חן אלו לא עלו יפה בקינה אחד עם טעם של כמה ממאנז'ינו; אך גברת בנט, שמעולם לא רבה עם מחמות, ענתה מיד:

"אתה טוב לב מָאָוד, אָדוֹנִי, אָנִי בְּטוֹחָה; וְאָנִי מַקְוָה בְּכָל לְבִי שָׁאָקָן כֵּר יְהִיָּה; שְׁקָן אַחֲרָת הַן תְּהִיָּה חִסְרוֹת כָּל. הַדְּבָרִים מְוֹסְדִּירִים בְּצָורה כָּה מְשׂוֹנָה".

"את רומזת, אָוְלִי, לְהַסְּדָר הַיְּרֹשָׁה שְׁלַנְּחָלָה זוּ".

"אה, אָדוֹנִי, אָקָן כֵּר. זֶה עֲנֵיַן מַצְעָר עַבְור בְּנוֹתֵי המַסְכָּנוֹת, עַלְיָר לְהֻודּוֹת. לֹא שְׁאָנִי מַתְכֹּונָת לְמַצְאָה פָּגָם בָּרָן, שְׁקָן דְּבָרִים כָּאָלוּ, אַנְיִוְדָעַת, הַם עֲנֵיַן שְׁלַמְזָל בְּעוֹלָם הַזָּהָה. אַיִן לְדָעַת לְאָנָן יְלַכְּדָנָה בְּרֶגֶע שְׁהָן מְוֹסְדָרָות בִּירּוֹשָׁה".

"אֲנִי עָרָמָאָוד, גִּבְּרִיתִי, לְקֹשְׁיָה שְׁלַבְנָות דָּודָתִי הַיּוֹתָה, וַיְכֹל הַיִּתְיָי לְוֹמֶר רְבּוֹת בְּנוֹשָׁא, אַלְמָלָא הַיִּתְיָי נְזָהָר מְלֹהֵיָהָאָתָּה פְּזִיז וְנְדַחְף. אָרְךִיְלָאָנִי לְהַבְּטִיחָה לְעַלְמֹות הַצְּעִירָות כִּי בָאָתִי מַזְכִּין לְהַעֲרִיצָן. כַּעַת לֹא אָוּסִיף עוֹד, אָרְךִיְלָאָוְלִי, כְּשַׁנְכִּיר טָבָה יוֹתָר——"

הוא נקטע על ידי הציגון לארחות הערב; והבנות חיויכו זו לזו. הן לא היו המושאים היחידים להערכתו של מר קולינס. אולם הכנסיה, חדר האוכל וכל רהיטיו נבחנו וושובחו; ושבחוו לכל דבר היו נוגעים ללבנה של גברת בנט, אלמלא ההשערה המעציבת שהוא בכל אלו את רכשו העתידי. גם ארחות הערב, בתורה, זכתה להערכתה הרבה; והוא ביקש לדעת למי מבנות דודתו היפות יש לייחס את הצעירותיות הבישול. אך כאן הוא העמד על טעותו על ידי גברת בנט, שהבטיחה לו בקוצר רוח מסוימים כי הן יכולות בהחלט להחזיק טבחית טובה, ושבנותיה אין עושות דבר במטבח. הוא ביקש סליחה על שהכעיסה. בטון מרכז הצהירה היא כי אינה נעלבת כלל; אך הוא המשיך להנצל במשך כרביע שעיה.

במהלך ארוחת הערב כמעט ולא פצה מר בנט את פיו; אך כאשר פרשו המשרתים, סבר כי הגעה העת לנهل שיחה כלשהי עם אורהו, ולפיכך העלה נושא ציפה כי הלה יבריק, בצדינו כי נראה ששפר גורלו מאד בכל הנוגע לפטרונית שלו. תשומת הלב של לידי קתרין דה-ברג לרצונתי והתחשבותה בנסיבותנו נראו ראויות לציון. מר בנט לא יכול היה לבחור נושא טוב יותר. מר קולינס הפליג בשבייה. הנושא חומם אותו לרצינות הרבה מהרגיל; ובארשת חשיבות רבת הצהיר כי מעולם לא חזה ביום חמיו בהתנהגותן צו מצד אדם רם מעלה – אדיבות וענווה כפי שחווה הוא עצמו מלידי קתרין. היא ניאוותה בטובה לאשר את שתى הדרשות שכבר זכה לכבוד לשאת בפניה. היא אף הזמינה אותו פעמיים לסעוד ברוזינגם, ושלחה לקראו לו רק בשבת האחורה כדי להשלים את רבייעית משחק הקדריל שלה בערב. לידי קתרין נחשבה לגאותנית בעיני אנשים רבים, והוא ידע, אך הוא מעולם לא ראה בה דבר מלבד נועם הליכות. היא תמיד דיברה אליו כפי שהייתה מדברת אל כל גנטלמן אחר; היא לא הביעה שמצ ש התנדבות לcker שישתלב בחברת השכונה, ואף לא לcker שיעזוב את קהילתו מדי פעם לשבעו או שבועיים כדי לבקר את קרוביו. היא אף השפילה עצמה לעזץ לו להינשא מהר ככל שיכל, בתנאי שיבחר בתבונה; ופעם אחת אף ביקרה אותו בבית הcombeן הצנווע שלו, שם אישרה לחלוון את כל השינויים שערכ, ואף הגדילה לעשות והצעה כמה עצמה – כמה מדפים בארונות שבקומה למעלה.

"כל זה ראוי ומונומס מאד, אני בטוחה", אמרה גברת בנט, "ואני מעה לומר שהיא אישה נעימה מאד. חבל שגבירות רמות בדרך כלל אין דומות לה יותר. האם היא קרובה אליו, אדוני?"

"הגן שבו ניצב מעוני הצנווע מופרד רק על ידי סמטה מפארק רוזינגם, מקום מגוריו של הود מעלהה."

"נדמה לי שאמרת שהיא אלמנה, אדוני? האם יש לה משפחה?"

"יש לה בת יחידה, היורשת של רוזינגם ושל רכוש רב מאד."

"אה", קראה גברת בנט, מנידה בראשה, "אם כן מצבה טוב מזה של נערות רבות. ואיזו מין עלייה צעירה היא? האם היא יפה?"

"היא עלייה צעירה מקסימיה ביותר, באמת. לידי קתרין עצמה אומרת שככל הנוגע ליופי אמייתי, מיס דה-ברג עולה בהרבה על היפות שבבנות מינה; שכן יש בתווי פניה דבר המעיד על היotta אישה צעירה ממוצא נעלם. לרוע המזל היא בעל חום גוף נחלש, מה שמנע ממנה להתקדם בהישגים רבים שלא מלאן כן לא הייתה נכשלה בהם, כפי שנמסר לי על ידי הגברת המפקחת על חינוכה, ועדין מתגוררת עם. אך היא נעימה לחלוון, ולעתים קרובות משפילה עצמה לנסוע ליד מעוני הצנווע ברכבת הפטון הקטנה שלא עם סוסי הפוני".

"אם היא הוצאה בחזר המלוכה? אין זכרת את שמה בין הגבירות בחזר".

"מצבה הבריאות הרעווע מונע ממנה, למרבה הצער, לשחות בעיר; ובכך, כפי שאמרת לידי קתרין עצמה יומ אחד, נשל מחצר המלוכה הבריטית עיטורה המבריק ביותר. הוד מעלהה נראית מרווחה מהרענון; ואטם יכולם לתאר לעצמכם שאני שמח בכל הздравות להציג את אותן מחמות עדינות וקטנות שתמיד מתקבלות בברכה אצל גבירות. ציינתי יותר מפעם אחת לפני קתרין כי בתה המקסימה נראית כמו שנולדה להיות דוכסית; וכי הדרגה הרמה ביותר, במקום להעניק לה חשיבות, תתכבד בנוכחותה. אלו הם סוג הדברים הקטנים המשחחים את הוד מעלהה, וזהו תשומת לב שאני רואה עצמי מחוייב במיעוד להעניק".

"אתה שופט נכון מאד", אמר מר בנט; "ואשריך שנתברכת בכישרונו להחמי בעידנות. האם יורשה לי לשאול אם דברי תשומת הלב הנעים הללו נובעים מדחף הרגע, או שהם פרי לימוד מוקדם?"

"הם נובעים בעיקר ממה שמתרכש באוטה עת; ואף שלעיתים אני משעשע את עצמי בהצעה ובארגון של מחמות קטנות ואלגניות כאלו שיכלות להתאים לאירועים רגילים, אני תמיד שואף להעניק להן חזות לא מעובדת ככל האפשר".

ציפיותו של מר בנט נענו במלואן. בן דודו היה מגוחך כפי שקיוה; והוא הקשיב לו בהנאה מרובה, תוך שהוא שומר על ארשת פנים קפואה בהחלט, ומלבד מבט מזדמן לעבר אליזבת, לא נזק לשותף להנאותו.

אולם עד שעת התהה, המנה הייתה גודשה דיה, ומר בנט שמח להוביל את אורחו שוב אל חדר האורחים. כשחוטאים התחה, שמח להזמין לקרוואן בקהל בפני הגברות. מר קולינס נתר ברצון, וספר הובא; אך למראהו (שכן הכל העיד עליו כי בא מספרית השאלת), נרתע לאחר, וביקש סליחה כשהוא מצהיר שמעולם אינו קורא רומנים. קיטי בהתחה בו, ולידיה קראה בקהל. ספרים אחרים הובאו, ולאחר התלבטות מסוימת בחר ב"דרשותי של פורד"יס". לידיה פורה פיה בשיעום כשבטה את הכרך; ובטרם הספיק לקרוא שלושה דפים ברצינות מונוטונית ביותר, היא קטעה אותו:—

"האם את יודעת, 아마, שדוד פיליפס מדבר על פיטורי של ריצ'רד? ואם יעשה זאת, קולונל פורסטר ישכו אותו. דודתי אמרה לי זאת בעצמה בשבת. אף למריון מהר כדי לשמע עוד על כך, ולשאול מתי מר דני חוזר מהעיר".

ליידי נצטווה על ידי שתי אחיוותיה הגדולות לנstor את לשונה; אף מר קולינס, פגוע מאוד, הניח את ספרו ואמר:—

"נוכחת לדעת לעיתונים קרובות כמה מעט מתעניינות עלמות צערות בספרים בעלי חותם רציני, אף שנכתבו אף ורק לטובתן. הדבר מדהים אותי, אני מודה; שכן ודאי אין דבר מועיל עבון יותר מלימוד. אף לא אטריד עוד את בת דודתי הצעירה".

از, בפנותו אל מר בנט, הצעיר עצרו כיריב למשחק שש-בש. מר בנט קיבל את האתגר, בציינו כי הוא נהוג בתבונה רבה כשהוא מותיר את הבנות לשעשועיהן קל' הערך. גברת בנט ובנותיה התנצלו בניינם רב על הפרעטה של לידיה, והבטיחו כי הדבר לא ישנה אם ישוב לקרוא בספר; אף מר קולינס, לאחר שהבטיח להן כי איננו נוטר טינה לבת דודתו הצעירה ולעולם לא יראה בהתנגדותה לעבון, התישב בשולחן אחר עם מר בנט והתכוון למשחק.

פרק ט"ו

מר קולינס לא היה אדם נבון, וחסרונות הטבע שלו זכו לסיווע מועט בלבד מצד השכלה או חברה; את מרבית חייו בילה תחת הדריכתו של אב בער וכיל. אף שנמנה עם בוגרי אחת האוניברסיטאות, הוא רק העביר שם את הסמסטרים ההכרחיים מבלי ליצור שם היכרות מועילה. הceptionות שבה גידל אותו אביו העניקה לו במקור ענוהה רבה בגינויו; אף עצת עמדה מולה תחשות חשיבות עצמית של ראש הח' בבדידות, ורגשות של חשיבות כתוצאה משגשוג מוקדם ובלתי צפוי. יד המקירה המזלחה המליצה עליו לפני ליד' קתרין דה-ברג כאשר התפננה משרות המכורה בהאנספורד; והכבד שחש כלפי מעמדה הרם, והערכתו אליה כפטרונית שלו, בשילוב עם דעה חיובית מאוד על עצמו, על סמכותו כאיש דת ועל זכויותיו ככומר הקהילה, הפכו אותו לתערובת של גאווה והתרפסות, חשיבות עצמית ונונה.

כעת, כישל לו בית טוב והכנסה מספקת ביותר, התכוון להינsha; ובחיפוש הפיאס עם משפחת לונגרון הייתה לו אישة לנגד עניין, שכן התכוון לבחור באחת הבנות, אם ימצא אותן יפות ונעימות כפי שתיארה השMOVEDה. זו הייתה תוכניתו לפיצוי – לכפרה – על ירושת נחלת אביה; והוא חשב שזו תוכנית מצוינת, הולמת ומתאימה להפליא, ונדייה וחסרת פניות באופן יוצא דופן מצדיו.

תוכניתו לא השתנתה שראה אותו. פניה המקסימים של מיס בנט אישרו את השקפותו וביססו את כל תפיסותיו המחייבות ביותר לגבי הזכות השמורה לבכורה; ובערך הראשון היא הייתה בחירתו הסופית. אולם בבורק למחרת חל שניין; שכן בשיחה בת רביע שעבה בארבע עניינים עם גברת בנט לפני ארכות הבוקר – שיחה שהחלה בבית הכומר שלו והובילה באופן טבעי להודאה בתקוותיו כי עקרת בית עבורה תימצא בלונגרון – הינה ממנה, בין חיכוכים מראצים ועידוד כליל, אזהרה מפני אותה ג'ין שעליה ננעלה דעתו. "באשר לבנותיה

ה策ירות יותר, לא תוכל לומר דבר – לא תוכל לענות בזדאות – אך היא אינה יודעת על שום נטייה מוקדמת; אולם על בתה הבכורה עליה רק לציין – היא חשה חובה לרמז – כי סביר להניח שהיא תתארס בקרוב מאוד".

למר קולינס לא נותר אלא לעבור מג'ין לאלייזבת – והדבר נעשה במהרה – נעשה בעוד גברת בנת בוחשת באש. אליזבת, שהייתה הבאה בתור אחר ג'ין הן בילדותה והן ביופיה, ירשה את מקומה כטבע הדברים.

גברת בנת נצירה את הרمز בלבד, וקיוותה כי בקרוב יהיה לה שתי בנות נשואות; והאיש שלא יכול לשאת את אצחו יום קודם לכן, זכה כתם לחסド רב בעיניה.

כוונתה של לידיה ללקת למרייטון לא נשכח: כל אחות מלבד מריה הסכימה ללקת אותה; ומר קולינס היה אמר לווילן, לביקשת מר בנט, שהשתוקק להיפטר ממנה ולהותיר את ספרייתו לעצמו; שכן לשם עקב אחורי מר קולינס לאחר ארוחת הבוקר, שם המשיך לשוחות, כשהוא עוסק כביכול באחד מספריו הפולויים הגדולים באוסף, אך למעשה מדבר אל מר בנט, ללא הרף, על ביתו וגנו בהאנספורד. מעשים אלו הוציאו את מר בנט משלוותו. בספריתו תמיד היה בטוח בפנאי ובשקט; ואף שהיה מוכן, כפי שאמר לאלייזבת, לפגוש באיוולת ובוירות בכל חדר אחר בבית, הוא היה רגיל להיות חופשי מהן שם. לפיכך, נימוסו היה מהיר ביותר בהזמנת מר קולינס להצטראף לבנותיו לטילון; ומר קולינס, שהיה למעשה מתאים הרבה יותר להליכה מאשר לקריאה, שמח מאוד לסגור את ספרו הגדול וללקת.

בדברי הבל נפוחים מצדיהם, ובהסכמה מנוונסota מצד בנות דודו, עבר זמן עד שנכנסו למרייטון. אך לא יכול היה עוד לזכות בתשומת לבן של策ירות. עיניה נדדו מיד במעלה הרחוב בחיפוש אחר הקצינים, ודבר לא פחות מכובע מהודר מאוד או بد מושלן חדש באמת החלון ראווה לא יכול היה להסביר את ריכוזן.

אך תשומת ליבה של כל גבירה נמלכה במהרה על ידי גבר צער, שמעולם לא ראו קודם לכן, בעל הופעה גנטלמנית ביותר, שהלך עם קצין לצד השני של הרחוב. הקצין היה אותו מר דני שעלה אודוט שבו מלונדון באה לידי להברר, והוא קד קידה כשחלפו על פניהם. ככלם נדהתו מהופעתו של הזר, כולם תהו מי הוא עשוי להיות; וקיטי ולידיה, נחשוות בדעתן לאלו זאת במידת האפשר, הובילו את הדרך מעבר לרחוב בתירוץ של צורך בדבר מה בוחנות ממול, ולמרבה המזל הגיעו למדרכה בדיקון כשהשנים חזרו והגיעו לאותה נקודה. מר דני פנה אליהן ישירות, וביקש רשות להציג את חברו, מר ויקהאם, שחרז איטו יום קודם להליכה, והוא שמח לבשר כי קיבל מינוי ביחסתם. זה היה בדיקון כפי שצריך להיות; שכן לאוות צער היו חסרים רק מדי הצבא כדי להפוך למקסים לחלווטין. הופעתו שיחקה מאוד לטובתו: היו לו כל המעלות של היופי, פנים נאות, גזרה טيبة ודרך פניה נעימה מאוד. ההיכרות לוותה מצדו בנסיבות שמחה לשיחה – נוכנות שהייתה בעת ובעונה אחת נcona להחולוין וצמעה; וכל החבורה עדין עמדה ושוחחה יחד בנעים, כאשר קול סוסים משך את תשומת ליבם, ודארטי ובינגלי נראו רוכבים במורד הרחוב. כצדיהו את הגברות בקוצואה, ניגשו שני הגנטלמנים ישרות אליהן והחלו במילוט הנימוס הרגילים. בינגלי היה הדובר העיקרי, ומיס בנט המושא העיקרי. הוא היה אז, וכך אמר, בדרכו לונגבורן במיחוד כדי לדרוש בשולמה. מר דארטי אישר זאת בקידה, והחל לגמול בלבבו שלא למקד את עינו באלייזבת, כאשר אלו נלכדו לפטע לمراה הזר; ואלייזבת, שצתה לראות את הבעת פניהם של שניהם כשהשביטו זה זהה, נדרמה מהשפעת המפגש. שניהם שינו את צבע פניהם, האחד החוויר והשני האדים. מר ויקהאם, לאחר רגעים ספורים, נגע בכובעו – מחווה שמר דארטי בקושי ניאות להסביר לה. מה יכולה להיות המשמעות של זה? אי אפשר היה לדמיין; אי אפשר היה שלא להשתוקק לדעתה.

כעבור דקה נוספת מר בינגלי, מבלי שנראה כי הבחן במתרחש, נפרד ורכב הלאה עם חברו.

מר דני ומר ויקהאם הילכו עם העلمות策ירות עד לפתח ביתו של מר פיליפס, ואז קדו את קידתם, למרות היפותיה של מיס לידיה שייכנו פנימה, ואףלו למרות שగברת פיליפס פתחה את החלון חדר האורחים והצטראפה בקהל להזמנה.

గברת פיליפס תמיד שמחה לראות את אחיניותה; ושתי הבכורות, בשל היעדרותן האחורה, התקבלו בברכה מיוחדת; והיא הביעה בשיקיקה את הפתעתה על שום הפתאומי הביתה – שעליו לא הייתה יודעת דבר, מכיוון שכרכרתן שלחן לא אספה אותן, אלמלא פגשה במקרה ברחוב את הנער מחנותו של מר ג'ונס, שסיפר לה כי

אין לשלוּח יותר תרומות לנתר'רפילד משום שהבנות לבית בנט עזבו – כאשר נדרש ניוסה כלפי מר קולינס בעקבות הצעתו על ידי ג'ין. היא קיבלה אותו באדיותה המיטבית, והוא השיב לה באדיותה רבה אף יותר, כשהוא מתנצל על התפרצתו ללא היכרות מוקדמת אליה – שאינו יכול שלא להחמי לא עצמו, בכל זאת, כי היא מוצדקת בשל קרבתו לעלמות הצערות שהציגו אותו בפניה. גברת פיליפס התמלאה יראה מעודף הליקות טובות שכזה; אך התבוננותה בזר אחד הגעה לסייעתה במהרה בשל קריאות ושאלות על الآخر, שעליו יכלו רק לספר לאחייניותה את מה שכבר ידעו: שמר דני הביא אותו מלונדון והוא עמד לקבל מינוי של סגן בריגמנט של המחוֹז. היא עקבה אחריו בשעה האחרונה, כך אמרה, בעודו מתהלך הולך ושוב ברוחבו – ואילו מר ויקהאם היה מופיע, קיטי ולידיה ודאי היו ממשיכות בעיסוק זה; אך לרוע המזל איש לא חלף ליד החלונות כתע מלבד כמה קצינים, שבהשוואה לזה הפקו ל"בחורים טיפשים ובלתי נעימים". כמה מהם היו אמורים לסייע עם משפחת פיליפס למחרט, ודודtan הבטיחה לגרום לבקרה את מר ויקהאם ולהזמין גם כן, אם המשפחה מלונגבורן תעג בערב. הדבר סוכם; וגברת פיליפס הבטיחה שייהיה להם משחק נחמד, נוח ורועש של "כרטיסי לוטו", וארחות עבר חמלה קלה לאחר מכן. הסיכוי לתענוגות אלו היה מעודד מאד, והן נפרדו במצב רוח טוב הדדי. מר קולינס חזר על התנצלויותו בצלתו מהחדר, והובטה לו, בנימוס בלתי מלאה, שהן מיותרות לחלוֹטן.

בעודן הולכות הביתה, סיפורה אליזבת לג'ין על מה שראתה מתתרחש בין שני הגאנטלים; אך אף שה'ין הייתה מגנה על כל אחד מהם או על שניהם לו גראו כתועים, היא לא יכולה להסביר התנהגות כזו יותר מאשרתה.

מר קולינס, עם שובו, גرم נחת רוח לגברת בנט כשшибチ את גינונה ואדיותה של גברת פיליפס. הוא ה策יר כי מלבד ליידי קתרין ובתה, מעולם לא ראה אישת אלגנטית יותר; שכן היא לא רק קיבלה אותו באדיות מופלאת, אלא אף כללה אותו במפורש בהזמנתה לערב המחר, למחרות שלא היה מוכן לה כל לפניו כן. דבר מה, הניח, ניתן ליחס לקשרו איתן, ובכל זאת הוא מעולם לא זכה לתשומת לב רובה כל כך במהלך כלימי חייו.

פרק ט"ז

מהחר ששם התנגדות לא הוועלה כנגד התהייבותם של הערים כלפי דודתם, וכל נקודות המצחון של מר קולינס בוגר לעזיבת מר וגברת בנט לערב יחיד במלון ביקרו ננדפו בנחישות, הובילו הכרכה אותו ואת חמישה בנות דודו בשעה הולמת למריטון; והבנות זכו לשמעו עם כניסה לחדר האורחים כי מר ויקהאם נעה להזמנת דודן והוא כבר נמצא בבית.

כאשר נמסר מידע זה וכולם תפסו את מקומותיהם, היה מר קולינס פניו להביט סביבו ולהתפעל; הוא התרשם כל כך מגודלו ומריהוטו של החדר, עד שה策יר כי כמעט יכול היה לדמיין שהוא נמצא בחדר ארוחות הבוקר הקטן של הקוץ ברוז'ינס. השווה זו לא הסבה נחת רוח רובה בתחילתה; אך כאשר הבינה ממנו גברת פיליפס מהו רוז'ינסומי בעלי, ולאחר שהקhiba לטיואר של חדר אורחים אחד בלבד של ליידי קתרין וגילהה כי כרכוב האח לבחדו עליה שמונה מאות פאונד, היא חשה בכל עצמותה של המחמה, וכמעט שלא הייתה נעלבת לו היה משווה את החדר לمعונה של סוכנת הבית.

הוא היה עסוק בחודה בתיאור כל פארן של ליידי קתרין ואחזותה בפניה, תוך סטיות מזדמנות לשבח את מעונו הצנוע שלו ואת השיפורים שנערכו בו, עד שה策טרפו אליום הגאנטלים; הוא נמצא בגברת פיליפס מاذינה קשובה מאד, שדעתה על חשיבותו גדלה ככל ששמעה יותר, ואשר גمرا בלילה להפיץ את כל הפרטים בין שכינה בהקדם האפשרי. עבור הבנות, שלא יכולו להקשב לבן דודן ושלאו נותר להן דבר לעשות מלבד ליהל לכלי נגינה ולבחון את חיקויו החרסינה הבינוויים שעל מדף האה, נראתה ההמתנה ארכאה מאד. אולם לבסוף היא הסתימה. הגאנטלים אכן קרבו; וכאשר נכנס מר ויקהאם לחדר, חשה אליזבת כי לא בראייתו קודם לכך ולא במחשבותיה עליו מאז הייתה ולוי מידה קטנה של הערכה חסרת בסיס. קציני הרגימנט של המחוֹז היו בדרך כלל חבורה מכובדת וѓטלאמאנית, והטובים שבהם נכוו בפגש זה; אך מר ויקהאם עלה על כלם בהופעתו, בתוי פניו, בחזותו ובהליךתו, באותה מידה שבה הם עלו על הדוד פיליפס רחב הפנים והמיוזע, הננדף ריח של יין פורט, שפועע אחריהם לתוך החדר.

מר ויקהאם היה האיש המאושר שלו הופנו כמעט כל עיני הנשים, ואלייזבת הייתה האישה המאושרת שלצדיה התישב לבסוף; והאften הנעים שבו פתח מיד בשיחה, אף שהייתה רק על היוטו של הלילה גשם ועל הסבירות לעונה ברוחה בגשמיים, גרם לה לחש שגם הנושא הרגיל, המשעמם והשחוק ביותר יכול להפוך למשמעותי במיומנותו של הדבר.

לנוח יריבים כאלו על תשומת לבן של העلمות כמו מר ויקהאם והקצינים, נראה היה שמר קולינס שוקע אל חוסר חשיבות; עברו העلمות הצעריות הוא ודאי לא היה דבר; אך עדין מצא מדי פעם מاذינה אדיבה בדמותה של גברת פיליפס, ובזכות ערכותה זכה לאספקה שופעת ביותר של קפה ומאפיינו.

כאשר הוצבו שולחנות הקלפים, ניתנה לו ההזדמנות לגמול לה בטובה ולהתיישב למשחק וויסט.

"כרגע ידיעותי במשחק מועטות", אמר, "אך אשמה להשתפר; שכן במעמד בח'ים——" גברת פיליפס הודהה לו מאוד על העונתו, אך לא יכולת להמתין לשמיית נימוקיו.

מר ויקהאם לא שיחק וויסט, ובשמחה גליה התקבל בשולחן האחורי בין אליזבת לילדיה. בתחילת המשחק שקיים חשש שהוא תשלט עליו לחלוטין, שכן הייתה דרבנית נחרצת ביותר; אך היה שהיא גם חובבת מושבעת של משחק הגרלה, היא שקרה במרחיק, להוטה מדי בהימורים ובקריאות התפעלות על הפרטים מכך להזכיר להקדיש תשומת לב למשהו מסוים.

בהתחשב בדרישות הרגילות של המשחק, מר ויקהאם היה פניו לשוחח עם אליזבת, והיא הייתה מוכנה מאוד להקשיב לו, אף שתדבר העיקרי שביקשה לשמע לא יכולה לומר שיטופור לה — תולדות היכרותו עם מר דארט. היא אפילו לא העזה להזכיר את הג'נטלמן ההוא. אולם סקרנותה באה על סיפוקה באופן בלתי צפוי. מר ויקהאם פתח בנושא עצמו. הוא בירר מה המרחק בין נת'רפילד למרטון; ולאחר מכן קיבל את תשובה, שאל בהיסוס מה משך שהותו של מר דארט שם.

"חדש", אמרה אליזבת; ואז, מתוך חוסר רצון להניח לנושא לגוע, הוסיף, "הבנייה שהוא בעל רכוש רב מאוד בדרביшир".

"כן", השיב ויקהאם; "אחזתו שם מפוארת. עשרה אלפי פאונד נקיים לשנה. לא יכולת פגוש אדם המסוגל לתת לך מידע מהימן יותר בנושא זה ממשני — שכן הייתה קשור למשפחה באופן מיוחד מאוד ינקוטי".

אליזבת לא יכולה שלא להיראות מופתעת.

"את ודאי מופתעת, מיס בנט, מהצחורה צו, לאחר שראית, כפי שודאי ראית, את האופן הקר מאד של פגישתנו אתמול. האם את מכירה היטב את מר דארט?"

"היכרות מספקת בהחולט מבחינתי", קראה אליזבת בחמימות. "ביליתי ארבעה ימים באותו בית איתו, ואני חשבתי שהוא אדם בלתי נעים ביותר."

"אין לי זכות להביע את דעתך", אמר ויקהאם, "באשר להיווטו נעים או לאו. אני כשיר לגבש דעה צו. הכרתית אותו זמן רב מדי וטוב מדי מכדי להיות שופט הוגן. בלתי אפשרי עבורי להיות חסר פניות. אך אני מאמין שדעתך עלייך תדעים את הכלל — ואולי לא הייתה מביאה אותה בעוצמה צו בשום מקום אחר. כאן את בחיק משפחתך".

"בח'", אין אומרת כאן דבר שלא הייתה אומרת בכל בית אחר בסביבה, מלבד בנת'רפילד. הוא אינו אהוד כלל בהרטפורדשייר. כולם סולדים מגאותו. לא תמצאי איש שידבר עלייך בחיק הרבה יותר".

"אני יכול לעמוד פנים שאני מצטער", אמר ויקהאם לאחר הפסקה קצרה, "על כך שהוא או כל אדם אחר אינם יכולים להערכתה מעבר למגיעה להם; אך במקורה שלו אני מאמין שהוא לא קורה לעיתים קרובות. העולם מסנוור מעשונו ומחשיבותו, או מפוחד מגינוני הרמים והמרשים, ורואה אותו רק כפי שהוא בוחר שיירה".

"היה מחייב אותה אוטו, גם על סמך היכרותי הקצרה, לאדם בעל מזג רע".

ויקח האם רק הניד בראשו.

"אני תוהה", אמר בהזדמנות הראשונה שניתנה לו לדבר, "האם סביר שיישאר באזור זה עוד זמן רב".

"אני יודעת כל'ך; אך לא שמעתי דבר על עזיבתו כשהייתי בנט'רפילד. אני מקווה שתוכנויותיך בוגרין המחויז לא יושפעו מנוכחותו בסביבה".

"זה לא – אין זה מתפקידי להיות מגורש על ידי מר דארט. אם הוא חופשי להימנע מלראותי, עליו ללקת. איננו ביחסים ידידותיים, ותמיד כאב לי לפגוש בו, אך אין לי סיבה להימנע ממנו בלבד זו שיכל להיות בפני העולם כולו – תחששה של יחס גרווע מאד, וחרטה כאבת על היותו מה שהוא. אבי, מיס בנט, מר דארט המנוח, היה אחד האנשים הטובים ביותר ששוו אי פעם, והחבר האמיתי ביותר שהוא לי; ומעולם אין יכול לשוחות במחיצת מר דארט הנוכח מבלתי להצער עד עמק נשמתי בשל אלף זיכרונות יקרים. התנהגוותו כלפי הייתה שעורוריתית; אך באמת ובתמים אני מאמין שיכלתי לסלוח לו על הכל, מלבד על כך שאיכזב את תקוותיו של אבי וביצה את צרכו".

אליזבת חשה כי העניין בנושא גובר והקשייה בכל לבה; אך עדינות הנושא מנעה ממנה להוסיף ולשאול.

מר ויקח האם החל לדבר על נושאים כלליים יותר – מריטון, הסביבה והחברה – ונראה מרווח מאוד מכל מה שראה עד כה, כשהוא מדבר על האחרון במילוי בדרכו חן עדינים אך ברורים מאד.

"הסיכוי לחברת קבוצה, לחברת טובה", הוסיף, "היה המaniu העיקרי שלי להצטרף לרגימנט המחויז. ידעתי שהזהו חיל מכובד ונעים ביותר; וחברי דני פיתה אותו עוד יותר בתיאורו את מגורייהם הנוכחים ואת תשומת הלב הרבה וההיכריות המצוינות שמריטון זימנה להם. חברה, אני מודה, נחוצה לי. אני אדם מאוכזב, ונפשי אינה יכולה לשאת בדידות. אני זוקק לתעסוקה ולהחברה. חי צבא אינם מה שיעוד לי במקור, אך הנסיבות הפכו אותם כתע לבחירה הולמת. הכנסתה הייתה אמורה להיות מקטעה – חונכת עבור הכנסתה; וכעת היא מחייבת להחזיק במשרת כומר יקרת ערך ביותר, לו היה הדבר נראה לגאנטמן שלו דיברנו זה עתה".

"באמת!"

"כן – מר דארט המנוח הודיע לי את המינוי הבא של משרת המכמורה הטובה ביותר בשירותו. הוא היה הסנדק שלי, וקשרו אליו מאד. אני יכול לתאר כראוי את טוב לבו. הוא התכוון לככל אות בשפע, וחשב שעשה זאת; אך כשההמירה התפנתה, היא נתינה לאדם אחר".

"אלוהים אדירים!" קראה אליזבת; "אבל איך זה יתכן? כיצד ניתן להתעלם מצוואתו? מדוע לא ביקש סעד משפט?"

"היה ליקי' טכני צחה בניסוח הירושה שלא נותר לי שום סיכוי בחוק. אדם של כבוד לא היה מפקפק בכוכנה, אך מר דארט בחר לפפק בה – או להתייחס אליה כל המלצה מותנית בלבד, ולטעון כי איבדתי כל זכות עליה בשל בזבזנות, פיזות, וביצור, בגלל כל דבר או שם דבר. עובדה היא שהמירה התפנתה לפני שנתיים, בדיק שחייבתי בגיל המתאים להחזיק בה, ושיהיא נתינה לאדם אחר; ועובדת לא פחות ודאית היא שאני יכול להאשים את עצמי בדבר שבאמת היה גורם לי להפסידה. אני בעל מזג חם ולא מרושן, ואולי לעיתים הבעתי את דעתך עלי, ובפני, בחופשיות רבה מדי. אני זוכר דבר גרווע מזה. אך העובדה היא שאנו חזו אנשים שונים מאוד, ושהוא שונא אותך".

"זה פשוט מזעדי! הוא ראוי להיות מבוזה בפומבי".

"מתישו זה יקרה – אך לא על ידי. כל עוד לא אשכח את אבי, לעולם לא אוכל להתייצב נגדו או לחשוף אותו".

אליזבת העrica אותה על רגשות כלו, וחשבה שהוא נראה יפה מעתם כשהbieו אותם.

"אך מה?", אמרה לאחר שתיקה, "יכול היה להיות המנייע שלו? מה יכול היה להניע אותו להתנהג באכזריות כזו?"

"סלידה מוחלטת ונוחשה ממנה – סלידה שנייה יכול אלא לייחס במידה מסוימת לכנאה. לו מר דארס' המנוח היה אהוב אותו פחות, יתכן שבנו היה סובל אותו יותר; אך הקשר יצא הדוף של אביו אליו הרגיז אותו, אני מאמין, כבר בשלב מוקדם בחיים. לא היה לו מזג שיכל היה לשאת את סוג התחרות שבה עמדנו – את סוג ההעדפה שניתנה לי לעיתים קרובות".

"לא חשבתי שמר דארס רע עד כדי כך – אף שמעולם לא חיברתי אותו, לא חשבתי עליו סרה כל כך – הנחת' שהוא בז לבני אדם בכלל, אך לא חשבתי בו שהוא מידדר לנקנות זדונית כזו, לא-צדק זהה, לא-אנושות כזו!"

לאחר כמה דקות של הרהורים, המשיכה בכל זאת: "אני אכן זכרת אותו מתרבב יומ אחד, בנת'רפילד, על כרך שטינטוינה אינה שוככת לעולם, ושיש לו מזג שאינו סולח. אופיו ודאי נורא".

"לא ארשה לעצמי להרחב בנושא", השיב ויקהאם; "קשה לי להיות הוגן לפניו".

אליזבת שקרה שוב במחשבות עמוקות, ולאחר זמן מה קראה, "להתיחס באופן צחה לבן הסנדקנות, לחבר, למעודך של אביו! היא הייתה יכולה להוסיף", ולבוחר צער כמור, שחוויות פניו לבדה מעידה על כך שהוא נעים הליכות. אך היא הסתפקה בכך – "ולאדם שודאי היה בן לווייתו מילדות, קשרים ייחודיים, כפי שנדרמה לי" שאמרה, באופן ההדוק ביותר.

"נולדנו באותה הקהילה, בתוך אותו פארק; רוב געוריינו עברו יחד: ד"רים באותו בית, חולקים את אותם שעשושים, מושאים לאותה דאגה הורית. אבי החל את חייו במקצוע שודך, מר פיליפס, מוסיף לו כבוד כה רב; אך הוא יותר על הכל כדי לעזור למר דארס' המנוח, והקידיש את כל זמנו לטיפול בנחלת פמברלי. הוא הוערך מאד על ידי מר דארס, חבר קרוב ואיש סוד. מר דארס' הודה תכופות שהוא חוב גדור לפיקוח הפעיל של אביו; וכאשר, מיד לפני מות אביו, נתן לו מר דארס' הבטחה מרצון לדאוג לכלכלי, אני משוכנע שחש כי זהו חוב של הכרת תודה לפניו לא פחות מחיבתו לפניי".

"כמה מוזר!" קראה אליזבת. "כמה נתבע! אני תוהה כיצד אפילו הגאוות של מר דארס' זהה לא גרמה לו לנဟג בר בהגינות. אם לא מניע טוב יותר, לפחות שלא יהיה גאה מדי מכדי להיות ישר – שכן חוסר יושר הוא השם שלילי למתת לך".

"זה אכן מפליא", השיב ויקהאם; "שכן ניתן לייחס כמעט כל פעולותיו לגאוות; והגאוות הייתה לעיתים קרובות חברותו הטובה ביותר. היא קשרה אותו למידות טובות יותר מכל רגש אחר. אך איש מאיתנו אינו עקי"; ובהתנהגותו לפניי היו דחפים חזקים אפילו מהגאוות.

"האם גאוות נתבעת כשלו יכולה אי פעם להביא תועלות?"

"כן; היא הובילה אותו לעיתים קרובות להיות נדיב ורחב לב; לתת מכספו בחופשיות, להפגין הכנסת אורחים, לשיער לאריסיו ולעוזר לעניים. גאוות משפחתיות וגאוות בניים – שבן הוא גאה מאוד במאה שהוא אביו – עשו זאת. הרצון שלא להיראות כממית חרפה על משפטו, כמו שנסוג מהתקנות הפופולריות או מאבד מהשפעתה של אחוזת פמברלי, הוא מניע רב עצמה. יש בו גם גאות אחרים, אשר יחד עם חיבתו מסויימת, הופכת אותו לאפוטרופוס טוב ודואג לאחוטו; ואת תשמעו עליו בדרך כלל שימושיים אותו כאח המסור והטוב ביותר".

"איזה מן נערה היא מיס דארס?"

הוא הניד בראשו. "הלוואי שיכלתי לקרוא לה נעימה. כאב לי לדבר סרהبني משפחת דארט; אך היא דומה מדי לאחיה – גאה מאוד, מאוד. ככליה היא הייתה מלאת חיבה ונעימה, וקשרה אליה מאוד; והקדשת שעת על גבי שעת לשעשועיה. אך כיום היא אינה דבר עברי. היא נערה יפה, כבת חמיש-עשרה או שש-עשרה, וכפי שהבנתוי, בעלת היישגים רבים. מאז מות אביה ביתה הוא בלונדון, שם חייה עמה גברת המפקחת על חינוכה".

לאחר הפסוקות רבות וניסיונות רבים לעبور לנושאים אחרים, אליזבת לא יכולה שלא לחזור פעם נוספת לנושא הראשוני ולומר:

"אני נדהמת מהידידות שלו עם מר בינגלי. כיצד מר בינגלי, שנראה כתוב לב בהתגלמותו והוא באמת, אניمامינה, נעים הליכות באמת, יכול להיות חבר של אדם זה? כיצד הם מתאימים זה לזה? האם אתה מכיר את מר בינגלי?"

"כלל לא."

"הוא אדם בעל מגז נוח, נעים ומקסים. הוא לא יכול לדעת מהו באמת מר דארט".

"סביר להניח שלא; אך מר דארט יכול למצוא חן במקום שבו הוא בוחר בך. לא חסרים לו כישורים. הוא יכול להיות בן לויה לשיחה אם הוא חושב זהה כדי. בין אלו שהם שווים לו בחשיבותם, הוא אדם שונה ממה שהוא ככלפי אלו שספר עליהם גורלם פחות. גאוותו לעולם אינה נוטשת אותו; אך עם העשירים הוא רחב אופקים, הגאון, כן, רצינלי, מכובד, ואולי אף נעים – אם מבאים בחשבון את עשרו ומעמדו".

משחק הוויסט הסטיים זמן קצר לאחר מכן, השחקנים התאספו סביב השולחן الآخر, ומר קולינס תפס את מקומו בין בת דודתו אליזבת לגברת פיליפס. האחרונה ערכה את הבירורים הרגילים באשר להצלחתו. זו לא הייתה גדולה במילוי; הוא הפסיד כל נקודה; אך כשבגרת פיליפס החלה להביע את דעתה מכך, הבטיח לה בכובד ראש שאין לה חזיבות כלל; שהוא בכספי דבר של מה בך, וביקש שלא תטריד את עצמה.

"אני יודעת היטב, גבירתי", אמר, "שכאשר אנשים מתישבים לשולחן הקלים עליהם לקבל את מזלם בדברים אלו – ולשםחתך אני נמצא בנסיבות שבהן חמישה שלינגן הם עניין ממשוני. ישנו, ללא ספק, דברים שלא יכול לומר את אותו הדבר; אך בזכות לידי קתרין דה-ברג, אני נמצא הרחק מעבר לצורך להתחשב בעניינים קטנים".

תשומת לבו של מר ויקהאם נלכדה; ולאחר שבחן את מר קולינס לכמה רגעים, שאל את אליזבת בקול נמוך האם קרוב משפחתה מכירים מקרוב את משפחת דה-ברג.

"לידי קתרין דה-ברג", השיבה, "העניקה לו רק לאחרונה משרת כומר. אין יודעת כיצד מר קולינס הובא לידיעהה לראשונה, אך הוא ודאי אינם מכיר אותה זמן רב".

"את יודעת כמובן שלידי קתרין דה-ברג ולידי אן דארט היו אחיו; מכאן שהוא דודתו של מר דארט הנוכחי".

"לא, באמת שלא ידעתי. לא ידעת דבר על קשייה המשפחה של לידי קתרין. מעולם לא שמעתי על קיומה עד שלושם".

"בתה, מיס דה-ברג, תזכה לירושה גדולה מאוד, ומאמינים שהיא ובן דודה ייחדו את שתי האחזקות".

מידע זה גרם לאлизבת לחיר, כשחשיבה על מיס בינגלי המסכנה. שווה ודאי היו כל מאמציה, שווה ומיותרת חיבתה לאחחותו ושבחיה לו עצמו, אם הוא כבר יועד לעצמו לאחרת.

"מר קולינס", אמרה, "מדובר בשבחים רבים הן על לידי קתרין והן על בתה; אך מכמה פרטים שסיפור על אודות הود מעלה, אני חושדת שהכרת התודעה שלו מטעה אותה; ועל אף העובדה הפטרונית שלו, היא אישת היירה ושהצנית".

"אני מאמין שהוא אכן שניהם במידה רבה", השיב ויקהאם; "לא רأיתי אותה שנים רבות; אך אני זוכר היטב שמדובר לא חיבורתי אליה, ושגינונה היו דיקטוריים ווחצניים. יש לה מוניטין של אישה נבונה וחכמה באופן יוצא דופן; אך אני מאמין שהליך מכישוריו נובעים ממעמדה ומעורורה, חלק מגישתה הסמכותית, והשאר מගאוותה של אחיננה, שבוחר שכלי מישקורי אליו יהיה בעל בינה מהמעלה הראושונה".

אליזבת הסכימה שתיארו היה רצוני מאד, והם המשיכו לשוחח בסיפור הדדי עד שארוחת הערב שמה קץ לקלפים, והעניקה לשאר הגברות את חלוקן בתשומת לבו של מר ויקהאם. לא ניתן היה לנחל שיחה ברعش של ארוחות הערב אצל גברת פיליפס, אך גינונו של ויקהאם מצאו חן בעיני כלם. כל מה שאמר נאמר היטב; וכל מה שעשה, עשה בחן. אליזבת הלכה ממש כשרהשה מלא בו. היא לא יכולה לחשב על דבר מלבד מר ויקהאם ומה שסיפר לה כל הדרך הביתה; אך לא היה לה זמן אפילו להזכיר את שמו בלכטן, שכן לא לדייה ולא מר קולינס שתקו ולו לרגע. לידיה דיברה ללא הפסקה על כרטיסי הלווטו, על ה"דגים" שהפסידה ואלו שהרוויחה; ומר קולינס, בתארו את אדיבותם של מר וגברת פיליפס, בהצהיריו כי לא אכפת לו כלל מהפסדיו בויסט, בפירותו כל המנות בארוחת הערב, ובחשש חוזר ונשנה שהוא מצופף את בנות דודו, היה לו הרבה יותר לומר מכפי שיכל היה להספיק בטרם עקרה הכרקרה בבית לונגרון.

פרק י"ז

אליזבת סיפרה לג'ין למחרת את כל מה שעבר בינה לבין מר ויקהאם. ג'ין הקשيبة בתדהמה ובדאגה: היא לא ידעה כיצד להאמין שמר דארטי עשוי להיות כה בלתי ראוי להערכתו של מר בינגלי; עם זאת, לא היה זה מطبعה להטיל ספק בירושתו של גבר צער בעל הופעה נעימה כל כך כשל ויקהאם. האפשרות שהוא אכן סבל מיחס כה חסר התחשבות הספיקה כדי לעורר את כל רגשותיה הרכים; ולא נותר לה לעשות דבר מלבד לחשב טובות על שניהם, להציג את התנהגותו של כל אחד מהם, ולזקוף לזכות המקירה או הטעות כל דבר שלא ניתן היה להסבירו אחרת.

"שניהם", אמרה, "הולם שולל, אני מעזה לומר, בדרך זו או אחרת שאיננו יכולות להעלות על דעתנו. יתכן שאנשים בעלי אינטראxisציה כל אחד מהם באור מסולף בפניו השני. בקיצור, בלתי אפשרי עבורנו לשער את הסיבות או הנסיבות שגרמו לניכור ביניהם, ללא אשמה ממשית של אף אחד מהצדדים".

"נכון מאד, אכן; וכעת, ג'ין יקירתה, מה יש לך לומר בזכותם של אותם אנשים בעלי אינטראxisציה כנראה מעורבים בעניין? טרי גם אתם, אחרת ניאלץ לחשב רעה על מישחו".

"צחוקי ככל שתרצה, אך לא תצליח להניא אותי מודעתך בצחורה. לייז' יקירתה, רק חשבבי באיזה אור מחפיר זה מעמיד את מר דארטי, להתייחס כך לאדם שהוא מועדף על אבי – אדם שאביו הבטיח לדאג לכלכלתו. זה בלתי אפשרי. שום אדם בעל אוניות בסיסית, שום אדם המוקיר את שמו הטוב, לא היה מסוגל לכך. האם יתכן שחבריו הקרובים ביותר טועים בו עד כדי כך? הוא, לא".

"קל לי הרבה יותר להאמין שמר בינגלי הולך שולל מאשר שמר ויקהאם ימציא תלדות חיים כאלה כפי שסיפר ליames; שמות, עובדות, הכל הוזכר ללא גינונים. אם אין זה כך, שמר דארטי יכחיש זאת. מלבד זאת, האמת ניבטה ממבטיו".

"זה אכן קשה – זה מצער. אדם לא יודע מה לחשב".

"סלחי לי; אדם יודע בדיקות מה לחשב".

אך ג'ין יכולה לחשב בזדאות רק על נקודה אחת – שמר בינגלי, אם אכן הולך שולל, יסבול רבות כשהענין יווידע ברבים.

שתי העلمות הצעירות נקראו מחרשת השיחים שבה התנהלה השיחה לרגל בואם של כמה מהאנשים שעיליהם דיברו זה עתה; מר בינגלי ואחיותיו באו למסור הזמן אישית לנשף המצופה בנטרפליד, שנקבע ליום שלישי הבא. שתי הגבירות שמחו לראות שוב את חברתן היקרה, אמרו שעבר נצח מאז שנפגשו, וחזרו

ושאלו מה מעשיה מאז פרידtan. לשאר בני המשפחה הן הקדישו תשומת לב מועטה; הן נמנעו מגברת בנט כל האפשר, לא אמרו הרבה לאלייזבת, ולא כלום לאחרים. הן מיהרו לлечת שוב, קמות ממושביהן בנמרצות שהפתיעה את אחיהן, וمسئלתיקות כאלו הן להווטות להימלט מגינוי הנימוס של גברת בנט.

הציפייה לנשף בנט'רפיילד הייתה נעימה ביוור לכל נשות המשפחה. גברת בנט בחירה לראות בו מחווה לבת הבכורה, והוחמאה במיעוד מקבלת ההזמנה מר בינגלי עצמו במקום בכרטיס רשמי. ג'ין דמיינה לעצמה ערבית אפשר בחברת שתי חברותיה וחתת תשומת לבו של אחיהן; ואלייזבת חשבה בהנהה על ריקודים רבים עם יקאהם, ועל קבלת אישור לכל השקופותה במבטו ובהתנהוגותו של מר דארט. האשור שחזקו קתרין ולידיה היה תלוי פחות באירוע בודד או באדם מסוים; שכן אף שככל אחת מהן, כמו אליזבת, התכוונה לרקוד מחציית המערב עם יקאהם, הוא לא היה בשום אופן בן הזוג היחיד שיכול אותה, ונשף הוא, מכל מקום, נשף. ואפילו מריו יכול להבטיח למשפחה שאין לה שם הסתייגות ממנו.

"כל עוד הבקרים שלי עומדים לרשותי", אמרה, "זה מספיק. אני חושבת שאין זו הקרויה להצדיף מדי פעם למפגשי ערבי. לחברה יש דרישות מכלנו; ואני מעדיה על עצמי כאחת מלאו הרואים בפרק זמן של בילוי ועשוע דבר רצוי לכולם".

מצב רוחה של אליזבת היה כה מרוםם באותו עת, שעל אף שלא הרבתה לדבר שלא לצורך עם מר קולינס, היא לא יכולה לשאול אותו אם בכונתו להיענות להזמנתו של מר בינגלי, ואם יעשה זאת, האם יחשוב זהה ראוי להשתתף בשעשועי הערב; והיא הופתעה למדוי לאלהות שאין לו שום נקיפות מצפון בעניין, ושחוא רחוק מאד מלחושו מנזיפה, הן מצד הארכיבישוף והן מצד ליידי קתרין דה-ברג, בשל העזתו לרקוד.

"אני סבור כלל וכלל, אני מבטיח לך", אמר, "שנשף מסוג זה, הנitin על ידי גבר צעיר בעל שיעור קומה לאנשים מכובדים, יכול להיות בעל נטייה רעה כלשהי; ואני כה רחוק מהתנגדות לריקודים עצמו, עד שאקווה הזכות בכבוד לרקוד עם כל בנות דודתי היפות במהלך הערב; ואני מנצל הזדמנות זו כדי לבקש את ידר, מיס אליזבת, במיוחד לשני הריקודים הראשונים; העדפה שנייה בטוח שבת דודתי ג'ין תיחס לסייעת הנכונה, ולא לשום חוסר כבוד כלפייה".

אליזבת חשה כי הופלה לחלווטין בפח. היא תכננה לגמרי להיות מוזמנת על ידי יקאהם לאותם ריקודים ממש; ולקבל את מר קולינס במקומו! – עליותה מעולם לא הגיעה בתזמן גרוע יותר. אולם לא היה מנוס מכך. אושרו של מר יקאהם ואושרה שללה נאלצו להידחות מעט, והצעתו של מר קולינס התקבלה בחן רב ככל שיכלה להיות. היא לא הייתה מרווחה יותר מחייביה כראוי להיות עקרת הבית של בית הטעmr בהאנספורד, לראשונה המחשבה כי היא נבחרה מבין אחיויה כראוי להיות עקרת הבית של בית הטעmr בהאנספורד, ולסייע בהרכבת שולחן קדריל ברוזינס בהיעדרם של מבקרים מתאימים יותר. הרעיון הפך במהרה לביטחון גמור, כשהבחינה באדיבותו הגוברת כלפייה ושמעה את ניסיונותיו התכופים להחמיר לשכנינה ולהזכיר אותה; ואף שהיא מופתעת יותר מאשר מוחמת מהשפעת קסניה זו, לא עבר זמן רב טרם נתנה לה אמה להבין כי האפשרות לנישואיהם נעימה לה ביותר. אליזבת, לעומת זאת, בחרה שלא להבין את הרמז, בזדעה היטב של תגובה טוביל לויכוח רציני. מר קולינס עשוי מעולם לא להציג את הצעה, ועד שיעשה זאת, אין טעם לריב בגלו.

אלמלא היה נשף בנט'רפיילד להתקון אליו ולדבר עליו, היו האחוות הצערות לבת בנט במצב מעורר רחמים באותה עת; שכן מיום ההזמנה ועד יום הנשפך ירדו גשמיים כה רצופים שמנעו מהן לлечת למריטון ולו פעם אחת. לא דודה, לא קצינים ולא חדשות ניתן היה לחפש; אפילו קישוטי הנעלים לנשף הושגו באמצעות שליח. אפילו סבלנותה של אליזבת העמדה לבחן בمزג אויר שהסבירה לחלווטין את העמוקת היכרותה עם יקאהם; ודבר לא פחות מריקוד ביום שלישי לא יכול היה להפוך את ימי שישי, שבת, ראשון ושני לכאלו שנינו לשאתם עבורי קיטי ולידיה.

עד לרגע שבו נכנסה אליזבת לחדר האורחים בנט'רפילד וחיפשה לשווה את מר ויקהאם בין שלל המעילים האדומים שנאספו שם, לא עלה בדעתה כל ספק לגבי נוכחותו. הוודאות שתפגוש אותו לא התערערה בשל אף אחד מאותם זיכרונות שבאופן סביר היו עשויים להציג אותה. היא התלבשה בקפידה רבה מהרגיל, והתכוונה במצב רוח מרווחם ביותר לכיבוש כל מה שנותר מחוץ בלבו, בוטחת בכך שהיא שנותר איננו רב מדי שתוכל להשיג במהלך הערב. אך כהרף עין עלה החשד הנורא כי הוא הושמט בכוונה, למען שביעות רצונו של מר דארט, מהזמן נתם של הבינגאלים לקצינים; ואף שלא זה היה המקרה במידעך, העובדה המוחלטת על היעדרו הוכרזה על ידי חברו מר דני, שאלו פונתה לידי בשקייה, ואשר סיפר להן כי ויקהאם נאלץ לנסוע לעיר בענייני עסקים יום קודם לכן וטרם חזר; והואיף בחירות רב-משמעות:—

"איי מדמיין שעסקי היו מחייבים אותו לנסוע לבדוק עכשי, אלמלא ביקש להימנע מפגש עם ג'נטמן מסוים שנמצא כאן".

חלק זה במידע שלו, אף שלא נשמע באוזני לדייה, נקלט על ידי אליזבת; ומאהר שזה אישר לה שדארט אינו פחות אחראי להיעדרו של ויקהאם מאשר אילו השערתה הראשונה הייתה נכונה, כל תחושת חוסר שביעות רצון כלפי הראשן הוחרפה כל כך בשל האכזבה המידית, עד שבquo Vadella לעונת בניויס נסבל לשאלות האדירות שבנה ניגש אליה מיד לאחר מכן. תשומת לב, איפוק וסבלנות כלפי דארט נראו בעיניה כפגיעה בויקהאם. היא הייתה נחושה שלא לנחל אותו שום סוג של שיחה, ופונתה ממש במידה של מצב רוח רע שלא יכולה להשנה ניגש אליה אפילו כshedibrah עם מר ביג'לי, שימוש הפנים העיור שלו הרגיז אותה.

אך אליזבת לא נצירה למצב רוח רעים; ואף שככל תוכניותיה לאותו ערב נהרסו, הדבר לא יכול היה להעיב על רוחה זמן רב; ולאחר שסיפה את כל יוגנה לשRELLOT לוקאס, שאודה לא ראתה מזה שבוע, יכולת במהרה לעבור מרצוניה לעסוק במוזרויותיו של בן דודה, ולהפנות אליו את תשומת לבה המיוונית. אולם שני הריקודים הראשונים שהיבו את המזקקה: אלו היו ריקודים של השפה. מר קולינס, מגושם וכבד ראש, מתנצל במקומם להקפיד על הצעדים, ונע לעתים קרובות בכיוון הלא נכון מבלי להיות מודע לכך, גורם לה לכל הבושה והאמללות שבן זוג בלתי נעים לצמד ריקודים יכול לגרום. רגע שחרורה ממנו היה בבחינת אקסטזה.

לאחר מכן רקדה עם קצין, זכתה להתרענות שبشיחה על ויקהאם ובשמיעה כל כך שהוא אחד על הכל. כשסתמיינו הריקודים ההם, שבה אל שRELLOT לוקאס, והייתה עסוקה בשיחה עמה כאשר מצאה עצמה לפתע פונה אליה מר דארט, שהפתיע אותה כל כך בבקשתו לרקוד עמה, שבתנווה חסרת מחשבה נענתה לו. הוא התרחק שוב מיד, והיא מותה להתייסר על חוסר נוכחות המחשבה שלו: שRELLOT ניסתה לנחם אותה.

"אני מעזה לומר שתמצאי אותו נעים מאוד".

"חס וחלילה! זה יהיה חוסר המזל גדול מכולם! למצוא אדם נעים שగמלת בליך לשנוא! אל תאחלי לי רעה צו".

כשחדרשו הריקודים, לעומת זאת, ודארט ניגש לבקש את ידה, שRELLOT לא יכולת להזהיר אותה בלחישה שלא תהיה טיפשה ולא תאפשר לנטיית ליבה כלפי ויקהאם לגרום לה להיראות בלתי נעימה בעיני אדם שחויבתו גדולה פי כמה וכמה. אליזבת לא ענתה, ותפסה את מקומה בשורה, נדחתת מהדרגה שאליה הגיעה בזכות האפשרות לעמוד מול מר דארט, וקוראת במבטינו שכינה תדמהה דומה למראה המזהה. הם עמדו זמן מה מבלי להוציא מילה; והיא חלה לדמיין שתתיקתם תימשך לאורך שני הריקודים, ובתחילה הייתה נחושה שלא להפר אותה; עד שפתחה בדעתה שהעונש הגדול ביותר לבן זוגה יהיה לאlez אותו לדבר, והוא העירה העירה קלה על הריקוד. הוא השיב, ושוב השתק. לאחר הפסקה של כמה דקות, פונתה אליו בפעם השנייה:—

"עכשי תורך לומר דבר מה, מר דארט. אני דיברתי על הריקוד, ועליך להעיר העירה כלשהי על גודל החדר, או על מספר הזוגות".

הוא חייך, והבטיח לה שככל מה שתחפש שיאמר – ייאמר.

"טוב מאוד; התשובה הזאת תספיק לעת עתה. אולי בעוד זמן מה אציג שנשפכים פרטיים נעימים הרבה יותר מציבוריים; אך כעת אנו יכולים לשთוק."

"האם את מדברת לפִי כלִים, אם כן, בזמן שתאת רוקדת?"

"לפעמים. חיבבים לדבר מעט, אתה יודע. זה נראה מוזר להיות שתקנים לחלוtin במשר חצי שעה רצופה; ובכל זאת, לטובותם של כמה, יש לארגן את השיחה כך שהם יטרחו לדבר מעט ככל האפשר."

"האם את מתיעצת עם רגשותיך שלך במקורה הנוכחי, או שאתה מדמיינת שאת גורמת נחת לשלי?"

"שניהם", השיבה אליזבת בשובבות; "שכן תמיד ראייתי דמיון רב במבנה המחשבה שלנו. לשני יש מזג בלתי חברתי ושתקן, חסרי רצון לדבר, אלא אם כן אנו מצפים לומר דבר מה שידיהם את החדר כולו וימסר לדורות הבאים עמו כל הדרת הכבד של פטgam".

"זהו אינו תיאור מדויק של אופייך שלך, אני בטוח", אמר. "כמה קרוב הדבר לשלי, לא עז לומר. את חשבת שזהו דיוקן נאמן, ללא ספק".

"אסור לי לחרוץ משפט על ביצועי שלי".

הוא לא ענה; והם שבו לשתקון עד שסימנו את הצעדים לאורך השורה, ואז שאל אותה אם היא ואחותיה אין מרבותות לילכת למיריטון. היא ענתה בחיווב; ומבליל שיכלה לעמוד בפייתו, הווסיפה, "כשפגשת אותנו שם לפני כמה ימים, בדיק ערכנו היכרות חדשה".

ההשפעה הייתה מיידית. צל עמוק יותר של יהירות פשוט על תוכו פניו, אך הוא לא אמר מילה; ואליזבת, על אף שהאישמה את עצמה על חולשתה, לא יכול להפסיק. לבסוף דבר דארט, ובאופן מאולץ אמר:

"מר ויק האם התבורך בגינויים כה נעימים שעשוים להבטיח לו רכישת חברים; האם הוא מסוגל באותה מידת לשומר עליהם, זהו דבר פחות ודי".

"הוא היה חסר מזל מספיק כדי לאבד את ידיזותך", השיבה אליזבת בהדגשה, "ובאופן שכנראה יגרום לו לסבול כל חייו".

דארט לא ענה, ונראה כדי שחפץ לשנות את הנושא. באותו רגע הופיע סר ויליאם לוקאס קרוב אליו, בכוונה לעبور דרך הרוקדים לצד השני של החדר; אך כשראה את מר דארט, עצר, בקיידה של אדיבות יתרה, כדי להחמיר לו על ריקודו ועל בת זוגו.

"אכן זכית לנחת רוח רבה, אדוני היקר; ריקוד כה נעלם אינו נראה לעיתים קרובות. ניכר שאתה שיר לחוגים המורומים ביותר. הרשה לי לומר, עם זאת, שבת הזוג היפה אינה מבышת אותך; ועלי לזכור שהתעונג הזה יחזור על עצמו תכופות, במיוחד כאשר אירע רצוי מסוים, מיס אליזה היקרה (כשהוא מביט עבר אחותה ובינגלי), יתרחש. אילו ברכות יזרמו אז! אני פונה אל מר דארט; – אך אל לי להפריע לך, אדוני. ודאי לא תודה לי על כך שאני מעכב אותך מהשיחה המכשפת של אותה עלמה צעריה, שעניינה המבריקות אף הן נזיפות בי".

חלקן האחרון של פניה זו כמעט לא נשמע באוזני דארט; אך הרמיזה של סר ויליאם לחברו נראהה כמו שהכתחה בו בעוצמה, עיניו הופנו, בהבעה רצינית מאוד, לעבר BINAGLI וגיין שרוקדו יחד. אולם הוא התעשתה במהרה, פנה לבת זוגו ואמר:

"הפרעתו של סר ויליאם השכיחה ממנה על מה שוחחנו".

"איני חשבת שחווכנו כלל. סר ויליאם לא היה יכול להפריע לשני אנשים בחדר שיש להם פחות מה לומר לעצם. כבר ניסינו שניים או שלושה נושאים ללא הצלחה, ועל מה נדבר הלאה – איני יכולה לדמיין".

"מה דעתך על ספרים?" שאל בחיוור.

"ספרים – هو לא! – אני בטוחה שמדובר לא קראנו את אותם הספרים, או לפחות לא באותם הרגשות."

"אני מצטער שאתה חושבת כך; אך אם זה המצב, לפחות לא יהיה מחסור בנושאים. נוכל להשווות את דעתינו השונות."

"לא – אין יכולה לדבר על ספרים באולם נשפים; ראש תמיד מלא בדברים אחרים."

"הוואת תמיד מעסיק אותך בסצנות כאלה – הלא כן?" אמר במבט של ספק.

"כן, תמיד," השיבה, מבלי לדעת מה אמרה; שכן מחשבותיה נדדו הרחק מהנושא, כפי שהתרברר זמן קצר לאחר מכן כשקראה לפטע: "אני זוכרת ששמעתי אותך אומר פעם, מר דארס', שאתה כמעט אף פעם לא סולח; – שטיינר, מרגע שנוצרה, אינה ניתנת לשיכור. אתה ודאי זהיר מאוד בנוגע להיווצרותה?"

"אני אכן זהיר," אמר בקוי יציב.

"ולעולם אין לך מראה לעצמך להיות מסונור מדועות קדומות?"

"אני מקווה שלא."

"מולטת חובה מיוחדת על אלו שמדובר לא משנים את דעתם, להיות בטוחים שהם שופטים ראויים מלכתחילה".

"אם אוכל לשאול לך השאלות הללו חותרות?"

"רק להמחשת אופייך," אמרה, מנסה להתנער מכובד ראשו. "אני מנסה לעמוד על קנקן."

"ומה הצלחתך?"

הייא הנידה בראשה. "אני מתקדמת כלל. אני שומעת עלייך עדויות כה שונות, שהן מבלבלות אותי לחлотין."

"אני יכול להאמין בקהלות", ענה בכובד ראש, "שהדיוקים עשויים להשתנות מאוד ביחס אליו; והיית מייחל, מיס בנט, שלא תشرطתי את אופיibr ברגע הנוכחי, שכן יש יסוד לחשש שהביצוע לא יביא כבוד לאף אחד מאיתנו."

"אך אם לא א תפוא את דמותך כתעט, יתכן שלא תהיה לי הזדמנות נוספת."

"לא הייתי רוצה לעכב שום תעוג שלק בשום אופן", השיב בקרירות.

הייא לא הוסיף דבר, והם סיימו את הריקוד הבא ונפרדו בשתקה; שני הצדדים היו חסרי שביעות רצון, אם כי לא במידה שווה; שכן בלבו של דארס' פיעם רגש חזק למדוי כפיה, שמהר מאוד גרם לו לסלוח לה וacific את כל העוסנו נגד אדם אחר.

הם לא נפרדו לחמן רב בטרם ניגשה אליה מיס בינגלי, ובהבעה של בוז מנומס, פנתה אליה כך:

"אם כן, מיס אליזה, שמעתי שאתה מלהבת מאוד מג'ורג' ויקהאם? אחותך דיברה איתך עליי ושאלת אותה אולי אלף שאלות; וגיליתי שהבחור הצעיר שכח לספר לך, בין שאר דברים, שהוא בן של ויקהאם הצעקן, סוכן הבית של מר דארס' המנוח. הרשי לי להמליץ לך, בטור חברה, לא לחתן אמון מוחלט בכל הצהורותיו; שכן באשר לך שמר דארס' נהג בו רע, זהו שקר מוחלט: להיפך, הוא תמיד היה אדיב אליו באופן יוצאת דופן, אף שג'ורג' ויקהאם נהג במר דארס' באופן חזוי ביותר. אני יודעת את הפרטים, אך אני יודעת היטב שמר דארס' אינו אשם כלל בכלל; שהוא אינו יכול לשאות את אזכור שמו של ג'ורג' ויקהאם; ושאף שאחיו חשב שלא יוכל להימנע

מהכללתו בהזמנה לקצינים, הוא שמח מאוד לגלות שהלה סילק את עצמו מהדרך. בואו לאזרז זהה בכלל הוא מעשה חצוף ביוטר, ואני תהה איך הוא העד לעשות זאת. אני מרחמת עליך, מיס אליזה, על הגלי הזה של אשמת המועדף שלך; אך באמת, בהתחשב בנסיבות, לא ניתן היה לצפות להרבה יותר".

"אשמתו ומוצאו נראים, לפי תיאורך, דבר אחד", אמרה אליזבת בכעס; "שכן לא שמעתי אותך ממשימה אותו בדבר גרווע יותר מאשר היותו בנו של סוכן הבית של מר דארס, ועל כן, אני יכולה להבטיח לך, הוא יידע אותך בעצמו".

"אני מבקשת את סליחתך", השיבה מיס בינגלי, פונה משם בגיחוך. "סליחי לי על התערבותי; היא נעשתה מתוך כוונה טובה".

"נערה חזופה!" אמרה אליזבת לעצמה. "את טועה מאוד אם את מצפה להשפיע עליי באמצעות התקפה עלובה זו. אני רואה בה דבר מלבד בעורותך המכוננת והזדונית של מר דארס". לאחר מכן חיפשה את אחותה הבכורה, שנטלה על עצמה לברר את אותו הנושא אצל בינגלי. ג'ין פגשה אותה בחיויר של שביעות רצון מתוקה, בזוזר של הבעה מאושרת כל כך, שהuidio בבירור עד כמה היא מרצה מאירען הערב. אליזבת קראה מיד את רגשותיה; ובאותו רגע, הדאגה לויקהאם, הטינה כלפי אוביי וכל השאר, פינו את מקומם בפני התקווה שג'יין נמצאת בדרך המלך אל האושר.

"אני רוצה לדעת", אמרה, בפנים מחיכות לא פחות מלאו של אחותה, "מה למדת על מר ויקהאם. אך אולי הייתה עוסקה בעניינים מדי מכדי לחשב על אדם שלישי, ובמקרה כזה את יכולה להיות בטוחה בסליחתי".

"לא", השיבה ג'יין, "לא שכחתי אותן; אך אין לי דבר ממשיבע רצון לספר לך. מר בינגלי אינו מכיר את כל תולדותיו, והוא בור לחלוין בנוגע לנסיבות שפגעו בעיקר במר דארס; אך הוא מוכן לעורב להתנהגותו הטובה, לישרטו ולכבודו של חברו, והוא משוכנע לחלוין שמר ויקהאם היה ראוי להרבה פחות תשומת לב מר דארס מזו שקיבל; ואני מצטערת לומר שלפי תיאורו, כמו גם זה של אחותו, מר ויקהאם אינו בחור צער מכובד כלל. אני חשושת שהוא נגה בחוסר זהירות רב, והיה ראוי לאבד את הערכתו של מר דארס".

"מר בינגלי אינו מכיר את מר ויקהאם בעצםו".

"לא; הוא מעולם לא ראה אותן עד אותו בוקר בבריטון".

"אם כן, תיאור זה הוא מה שקיבל ממאר דארס. זה מספק אותי לחלוין. אך מה הוא אומר על משרת הכמורה?"

"הוא אינו זכר את הנسبות במדוייק, אף ששמע אותן ממאר דארס. יותר מפעם אחת, אך הוא מאמין שהוא הושarra לו באופן מותנה בלבד".

"אין לי ספק בנסיבות של מר בינגלי", אמרה אליזבת בחמיות, "אך עלייך לסלוח לי על כך שאינו משתכנע מהצהרות בלבד. הגנתו של מר בינגלי על חברו הייתה מוצלחת מאוד, אני מעזה לומר; אך מכיוון שהוא אינו מכיר כמה חלקים בסיפור, ולמד את השאר אותן חבר עצמו, ארשה לעצמי להמשיך לחשוב על שני היג'נטלמנים כפי שחשבתי קודם".

לאחר מכן שינתה את נושא השיחה לכזה שהיא מנהה יותר לשתייהן, ושבו לא הייתה להיות מחלוקת. אליזבת הקשיבה בתענו לתקנות המאושرات אך הצנעות שטיפחה ג'ין לגבי הערכתו של בינגלי, ואמרה כל שביבולתה כדי לחזק את ביטחונה בכך. כאשר הctrף אליום מר בינגלי עצמו, נסעה אליזבת אל מיס לוקאנס; וקושי הספיקה להסביר לשאלתה האם בן זוגה האחרון היה נעים, בטרם ניגש אליהם מר קולינס וסיפר לה בהתרgestות רבה כי היה לו המזל לגנות גילי חשוב ביוטר.

"ג'לית", אמר, "במקרה מוזר, שנמצא כת בחדיר קרוב משפחה של הפטרונייט של". הזרמן לי לשמוע את היג'נטלמן עצמו מזכיר בפני העלמה הצעירה המארחת בבית זה את שמותיהן של בת דודתו מיס דה-ברג, ושל

אמא, ליד'י קתרין. כמה נפלא שדברים כאלה קוררים! מי היה מאמין שאפגוש – אולי – באחין של ליד'י קתרין דה-ברג באספה זו! אני אסיר תודה שהഗileyו נעשה בזמן כדי שאוכל לחלוק לו כבוד, דבר שאינו הולך לעשות כתעת, ואני בוטח שישליך לי על שלא עשית זאת קודם לכן. בערותי המוחלטת לגבי הקשר המשפחתית תהיה התנצלות".

"אין מתכוון להציג את עצמך בפני מר דארטי?"

"בWOODAI שכן. אבקש את סילוחתו על שלא עשית זאת קודם לכן. אני מאמין שהוא אחיניה של ליד'י קתרין. יהיה בכוחו להבטיח לו שהוד מעלה היה בקען הבריאות אתמול לפני שבוע".

אליזבת ניסתה ככל יכולתה להניא אותו מתוכנית כזו; היא הבטיחה לו לשמור דארטי יראה בפניהם אליו לא היכרות רשמית חוצה חסורת נימוס, ולא מחמה לדודתו; שאין זה הכרחי כלל שתהיה הכרה כלשהי בין הצדדים, ואם כבר, הרוי שעלה מר דארטי, הנעלם במעמדו, לפתח בהיכרות. מר קולינס ביקש לה במבט נחוש ללבת בעקבות נתית ליבו, וכשסייעה לדבר, השיב קר:—

"מייס אליזבת היקרה, יש לי את הדעה הגבוהה ביותר בעולם על שיפור המצון בכל העניינים שבתחום בינתך, אך הרשי לי לומר שחייב להיות הבדל רב בין כל' הטקס המקבילים בקרב הדידות לבין אלו המצדירים את ח'י המכורה; שכן, הרשי לי לציין שאני רואה במשרת המכורה שווות ערך בדרגתה למעמד הגבולה ביותר במלוכה – בתנאי נשמרות בעת ובונה אחת ענווה רואיה בהתנהגות. לפיך, עלייך לאפשר לי ללבת בעקבות צו מצפוני בהזדמנות זו, המנחה אותה לבצע את מה שאני רואה כחובבה. סלח לי על שאני מפיק תועלת מעצתק, אשר בכל גושא אחר תהיה מדרכתי הקבועה, אם כי במקורה שלפנינו אני רואה את עצמי כמתאים יותר בזכות השכלתי ולימודי להכريع מהו הדבר הנכון מאשר עלמה צעריה כmor"; ובקדחה עמוקה עזב אותה כדי "لتעקוף" את מר דארטי. היא צפתה בשקייה באופן קבלת פניו, ותדהמתו על כך שפונים אליו כר הייתה ניכרת לעין. בן דודה הקדים לדבריו קידה חגיגית, ואף שלא יכולה לשמעו מילה, היא חשה כאלו היא שומעת הכל, וראתה בתנועת שפתיו את המילים "התנצלות", "האנספורד" ו"ליד'י קתרין דה-ברג". זה הריגץ אותה לראות אותו מבזה את עצמו בפני אדם כזה. מר דארטי הביט בו בתמייה חסרת מעצורים; וכאשר לבסוף אפשר לו מר קולינס לדבר, השיב בראשת של נימוס מרווח. מר קולינס, עם זאת, לא נרתע מלדבר שוב, ונראה שבוזו של מר דארטי גבר והלך כל שהתארך נאומו השני; ובסיומו הוא רק קד לוי קידה קלה ופנה בדרך אחרת. מר קולינס חזר אז אל אליזבת.

"אין לי שום סיבה, אני מבטיח לך", אמר, "להיות חסר שביעות רצון מקבלת הפנים שלי. נראה שמר דארטי היה מרוצה מאוד מתשומת הלב. הוא ענה לי בנימוס מרבי, ואפילו חלק לי מחמה באומרו שהוא משוכנע כל כך ביכולת ההבנה של ליד'י קתרין, עד שהוא בטוח שלעולם לא תעניק חסד למי שאינו ראוי לכך. זו הייתה באמת מחשבה יפה מאוד. בסך הכל, אני מרוצה ממנה מאוד".

מאחר שלאליזבת לא היה עוד עניין אישי לעסוק בו, היא הפנתה את תשומת ליביה כמעט לחלוון לאחוותה ולמר בינגלי; ושרשרת המחשבות הנעימות שעוררו בה תכופות היפה אותה אויל למאושרת כמעט כמו ג'יין היא ראתה אותה בדמיונה כמו שהשתקעה באותו בית ממש, בכל האושר שנישואים של חיבת אמת יכולם להעניק; והיא חשה מסוגלת, בניסיבות כאלו, לנסות אפילו לחבר את שתי אחיו של בינגלי. היא ראתה בבירור שמחשובותיה של אמה פנו לאותו כיוון, וגמרה בלביה שלא להתקרב אליה, שמא תשמע יותר מדי. לפיך, כשנガשו לסעוד, היא ראתה בכך התעקשות מצערת של הגורל שהציגה אותן במרקח אדם אחד זו מזו; והיא התרגזה עמוקות לגלות שאמה מדברת אל אותו אדם (ליידי לוקאס) בחופשיות, בgalio, ועל לא דבר מלבד ציפייה שהיא תינsha בקרוב למר בינגלי. היה זה נושא מעורר חימם, ונראה היה שהגברת בנט אינה מתעיפפת מלמןות את יתרונות השידוך. העובה שהוא בחור צער מקרים כל כך, ועשיר כל כך, וח'י במרקח שלושה מיילים בלבד מהן, היו הנקודות הראשונות לשמה; ואז זה היה צזה נחמה לחשב כמה שתיא האחים מחבבות את ג'יין, ולהיות בטוחה שהן ודאי חפצות בקשר באותה מידת שהיא חפצה בו. יתרה מכך, זה היה דבר מבטיח כל כך עבור בנותיה הצעירות, שכן נישואיה המפוארים של ג'יין ודאי יציבו אותן בדרכם של אנשים עשירים אחרים; ולבסוף, זה היה כל כך נעים בשלב זה של חייה להיות יכולה להפקיד את בנותיה הרווקות בידי אחותן, כדי שלא תיאלץ לצאת לחברה יותר מכפי שהיא אוהבת. היה צורך להציג נסיבות אלו כענין של

תעוג, משום שבאיורים كانوا אלו הם כלל הטעס; אך איש לא היה רחוק יותר מגברת בנט מלמזה נחמה בשיבה בבית בשם תקופה בחיה. היא סימנה באיחולים רבים שגם לידי לואס תשכה בקרוב למצל דומה, אם כי ניכר היה שהוא מאמין בנינוחו שהיה שום סיכון.

לשוא ניסתה אליזבת לבلوم את שטף מילוטיה של אמה, או לשכנע אותה לתאר את אושרה בלחישה פחות נשמעת; שכן למורת רוחה שאין לתארה היא הבחינה שעיקר הדברים נשמעו על ידי מר דארסי, שישב מולן. אמה רק גערה בה על שהיא מדברת שטויות.

"מהו מר דארס' עברו', אני מבקשת לדעת, שאפחד ממנה? אני בטוחה שאיננו חבים לו נימוס מיוחד צהה
שנאלץ לא לומר דבר שהוא לא יאהב לשמעו'."

"למען השם,اما, דברי חלש יותר. איזה יתרון יצמח לך מפגיעה במרק דארס? לעולם לא תמצאי חן בעיניו חברו בדרכך זו".

אולם לשום דבר שאמרה לא הייתה השפעה. אם המשיכה לדבר על תוכניותיה באאותה נימה ברורה. אליזבת הסמיקה שוב ושוב מבושה וממצוקה. היא לא יכולה שלא להביט תכופות בעבר מר דארטס, אף שככל מבט איש את מה שחששה ממנו; שכן אף שלא תמיד בבית באהמה, היא הייתה משוכנעת שתשומת ליבו רותקה אליה ללא הרף. הבעת פניו השתנתה בהדרגה מבוז צועם לכובד ראש שלו ויציב.

בסוף מילוי הכתובת, לא היה לגברת בנט עוד מה לומר; ולידי לקובוס, שפייה קה זמן רב נוכח החזרה על התענוגות שלא ראתה סיכוי לחלק בהם, נותרה עם הנחמה שבשינקה קרה וועף. אליזבת החלה להתאושש. אך פרק הזמן של השקט לא ארך; שכן לאחר סיום הארוחה עלה נושא השירה, והיא נאלצת לסבול את המחזה שבו מרין, לאחר הפעירות מעוטות בלבד, מתכוונת לשמח את החברה. במבטאים רב-משמעות רבים ובהפעירות שקטות ניסתה למנווע הוכחה צזו של נוכנות לרצות – אך לשוווא; מרין לא רצתה להבין אותן; הגדמנות צזו להפגין את כישורייה הייתה תעונג עבורה, והיא החלה בשירה. עניינה של אליזבת היו נועצות בה, בתחושות מכabies ביותר; והיא עקבה אחר התקדמותה בין הבטים השונים בקוצר רוח שזכה לגמול כל בסיסיים; שכן מרין, שקיבלה בין דברי התודעה סביב השולחן רמז לתקווה שנייתן היה לשכנע אותה ללבך אותן שוב, החלה בשיר נוסף לאחר הפסקה של חצי דקה. יכולותיה של מרין לא התאימו כלל להופעה צזו; קולה היה חלש וגינוייה היו מאולצים. אליזבת הייתה בייסורים. היא הביטה בג'ין כדי לראות כיצד היא עומדת בכרך; אך ג'יין שוכחה בשלווה הרבה עם בינגלי. היא הביטה בשתי אחיזותיו וראתה אותן מחליפות סימני לעג זו עם זו, ואת דארטס, שהמשיך, עם זאת, לשמור על רצינות בלתי חדרה. היא הביטה באביה כדי לבקש את התערבותו, שמא מרין תמשיך לשיר כל הלילה. הוא הבין את הרمز, וכשימייה מרין את שירה השני, אמר בקול:

"זה יוספיק בהחלטת ילדי. שימחת אותנו זמן רב מספיק. תני לעלומות הצעירות האחירות זמן להפגין את כישורייה".

מרי, אף שהעמידה פנים שאינה שומעת, הייתה נבוכה במודע מה; ואליצת, שהצטערה בשבייה והצטערה על דברי אביה, חששה שדאגתה לא הועילה. כתעת פנו לאחררים בחבורה.

"לו היה לי המזל", אמר מר קולינס, "להיות מסוגל לשיר, היה לי תענוג רב, אני בטוח, לשם את החברה בלחן; שכן אני רואה במוזיקה שעשוע תמים מאד, ותואם לחלווטין את מקצוע הcamorra. אין מתקoon, עם זאת, לטעון שאנו מצדיקים בהקדשת זמן רב מדי למוזיקה, שכן ודאי ישנים דברים אחרים שיש להקפיד עליהם. כאמור הקהילה יש הרבה מה לעשות. ראשית, עליו לערוך הסכם מעשרות שהיה מועיל לעצמו ולא פוגענו כלפי הפטרן שלו. עליו לכתוב את דרישותיו בעצמו; וזהן שנותר לא יהיה רב מדי עבור חובות הקהילה שלו, והטיפול והסיפור של מעומן, שאין לו מחלוקת אם לא הופיע אותו לנוכח הכל האפשר. ואני חושב שזה עניין קל ערך שהיה לו גינויים חשובים ומפוייסים כלפי כולם, במיחוד כלפי אלו שחוב להם את קידומו. אני יכול לפטור אותו מחובבה זו; ולא יכולתי לחשב טבות על אדם שייחמץ הזדמנות להheid על כבודו כלפי כל מי שקשרו למפשחה". ובקידה למר דארסי, סיים את נאומו, שנאמר בקהל-ca רם עד ששמעו על ידי חצי מהחדר. ריבים

בזה – רבים חיכו; אך איש לא נראה משועשע יותר ממר בנט עצמו, בעוד שאשתו שיבחה ברצינות את מר קולינס על דבריה כה בתבונה, וכיינה, בחצי-לחישה לילדי לוקאסו, שהוא בחור צער פיקח וטוב לב באופן יוצאות דופן.

אליזבת נראה היה שאילו משפחתה הייתה עורכת הסכם להבזות את עצם הכל שיכל במהלך הערב, לא היה זה אפשרי עבורם לשחק את תפקידיהם בלהט רב יותר או בהצלחה גדולה יותר; והיא חשבה שזהו מזל עבור בינגלי ואחותה שחילק מהמורע נעלם מעיני, וציזי הרגשות שלו אינו מסוג שייפגע בקלות מהאיוולת שודאי היה עד לה. אולם העבודה שלושת Achioiti' ולמר דארטי' נתנה הזדמנויות צזו לעוגג לקרובי משפחתה הייתה גורעה מספיק; והוא לא יכול להחליט אם הבוז השקט של הגאנטמן או החיכוכים החצופים של הגברות היו בלתי נסבלים יותר.

המשך הערב הסב לה מעט הנאה. מר קולינס הציק לה כשהוא ממשיך להתميد לצידה; ואף שלא הצליח לשכנע אותה לירקוד איתושוב, הוא שלל ממנה את היכולת לרקוד עם אחרים. לשוא הפצרה בו לרקוד עם מישמי' אחרת, והציעה להציג אותו בפני כל עלהمة צערה בחדר. הוא הבטיח לה שבאשר לירקודים, הוא אディיש אליהם לחלוין; שמטרתו העיקרית היא, באמצעות תשומת לב עדינה, למצוא חן בעיניה; וכן הוא מקפיד להישאר קרוב אליה כל הערב. לא היה טעם להתוויח עם תוכנית כזו. ההקללה הגדולה ביותר של הגעה לחברתה מיס לוקאס, שהצטרפה אליה לעיתים קרובות ובוטוב לב משכה את שיחתו של מר קולינס אליה.

פחות היה הייתה פטורה מהטרדה של תשומת לב נוספת מצד מר דארטי': אף שעמד לעיתים קרובות במרחק קצר ממנה, פניו לחלוין, הוא מעולם לא ניגש מספיק כדי לדבר. היא חשה שזו כנראה תוצאה של רמיזותיה למיר ויקאמ, ושמחה על כך.

חברות לונגבורן הייתה האחראה מכל המזומנים לעזוב; ובשל תמרון של גברת בנט נאלצו להמתין לכרכרתם רביע שעה לאחר שככל השאר כבר הילכו, מה שנותן להם זמן לראות עד כמה חלק מבני המשפחה ייחלו לעזיבתם. גברת הרסט ואחותה בקשי' פתחו את פיהן אלא כדי להתלוון על עיפויות, וניכר היה שהן קוצרות רוח להישאר לבדן בבית. הן הדפו כל ניסיון של גברת בנט לשיחה, ובכך הטילו לאות על החבורה כולה, לאות שהוקלה אף מעט בשל נאומי הארכיכים של מר קולינס, שהחומר בינגלי ולאחויטו על האלגנטיות של אירוחם, ועל הכנסת האורחים והニmos שאפיינו את התנהוגותם כלפי אורחיהם. דארטי' לא אמר דבר כלל. מר בנט, בשתייה דומה, נהנה מהסתנה. מר בינגלי וג'יין עמדו יחד מעט מרוחקים מהשאר, ושווחו רק זה עם זו. אליזבת שמרה על שתיקה עקבית כמו גברת הרסט או מיס בינגלי; ואפילו לידייה הייתה עיפה מדי מכדי להוציא מפה יותר מאשר את הקראה המזדמנת "אלוהים, כמה אני עייפה!", מלאה בפיהוק עצ.

כאשר לבסוף הגיעו להיפרד, גברת בנט הייתה אדיבה ומפצירה ביותר בתקוותה לראות את כל המשפחה בקרוב בלונגבורן; והיא פנתה במיהודה למר בינגלי, כדי להבטיח לו עד כמה ישמה אותם אם יסעד אותם ארוחת ערב משפחתייה בכל עת, ללא הטקס של הזמנה רשמית. בינגלי היה כלו הנאה של הכרת תודה; והוא התching'ב מיד לנצל את ההזדמנויות המוקדמות ביותר לבקר אותה לאחר שבו מלונדון, שאליה נאלץ לנסוע למחזר זמן קצר.

גברת בנט הייתה מרצה לחלוין; ועצבה את הבית בשכנוו המונג שבהתחשב בהכנות הנחוצות של הסדרי רכוש, כרכרות חדשות ובדי' חתונה, היא תזכה ללא ספק לראות את בתה משתקעת בנט'רפילד במהלך שלושה או ארבעה חודשים. על נישואיו בת אחרית למר קולינס חשבה בוודאות דומה, ובסיוף ניכר, אם כי לא שווה. אליזבת הייתה קירה לה פחות מכל לידיה; ואף שהאיש והשידור היו טובים מספיק עברוה, ערכם של כל אחד מהם הועם לעומת מר בינגלי ונט'רפילד.

פרק י"ט.

היום הבא פתח מערכת חדשה בלונגבורן. מר קולינס הגיע את הצהרת כוונותיו באופן رسمي. לאחר שגמר בילבו לעשות זאת ללא איבוד זמן, שכן חופשטו נמשכה רק עד יום שבת הבא, ומאחר שלא פיעמו בו רגשות של בישנות שփכו את המועד למעט עבורי אפילו באותו רגע, הוא ניגש למלוכה באופן מסודר מאוד, תוק

הקפדה על כל הגינונים שחייב לחלק בלתי נפרד מהענין. כשמצא את גברת בנט, את אליזבת ואת אחות הבנות הצעירות יחד, זמן קצר לאחר ארוחת הבוקר, פנה אל האם במילים אלו:—

"האם אוכל לקוות, גבירת, לעזרתך אצל בתר היפה אליזבת, כאשר אבקש את הקבוד לשיחת פרטית עמה במהלך הבוקר?"

ברם היה לאלייזבת זמן לדבר, מלבד סומק של הפתעה, השיבה גברת בנט מיד:—

"הו, יקר! כן, בוודאי. אני בטוחה שליזי תשמה מאד — אני בטוחה שלא תהיה לה שום התנגדות. באו, קיטי, אני צריכה אותך למעלה". וכשהיא אוספת את מלאכת היד שלה, מירהה לצתת, כשאליזבת קוראת אחריה:—

"אםא יקרה, אל תלci. אני מתחננת שלא תלci. על מר קולינס לסלוח לי. אין לו דבר לומר לי שאינו יכול להישמע באוזני כל אדם. אני עצמי הולכת מפה."

"לא, לא, שטויות, ליז. אני דורשת שתישאר היכן שתאת". וכשראתה שאלייזבת אכן נראית, במבט מרוגז ונבור, כמו שעומדת להימלט, הוסיףה: "ליז, אני עומדת עלך שתישאר ותקשייבי למר קולינס".

אליזבת לא רצתה להתנגד לזו זהה; ומחשבה של רגע הבבירה לה שייהזה נבון ביותר לסיטם את העניין מהר ובקטן ככל האפשר. היא התישבה שוב וניסתה להסתיר, באמצעות עיסוק בלתי פוסף, את רגשותיה שנחצטו בין מצוקה לשעשוע. גברת בנט וקיטי יצאו, וברגע שהלכו, החל מר קולינס:—

"האמיני לך, מיס אליזבת היקרה, שצניווער, הרחק מלהזיך לך, רק מושיפה למלותיך האחרות. הייתה נראית פחות נעימה עבוני לולא חסור הרצון הקל הזה; אך הרשי לי להבטיח לך שיש לך את רשותה של אמר המכבדת לפניה זו. בקושי תוכל לטלטיל ספק בכוננות דברי, ככל שעדינותו הבלתי עשויה להוביל אותך להעמיד פנים; גילוי תשומת הלב שלך היו ברורים מכדי לטעות בהם. כמעט ברגע שנכנסתי לבית הזה, בחרתי בר להיות בת הווייתי לחים. אך בטרם יסחפו רגשותיך בנושא זה, אולי מן הראוי שאפרט את סיבותי לנישאים — ויתרה מכך, לבואו להרטפורדשייר מתוך כוונה לבחור לי אישה, כפי שאתה עשית".

הרעיון שמר קולינס, על כל ישות דעתו החגיגי, יסחף על ידי רגשותיו, הביא את אליזבת אל סוף צחוק זהה, שלא יכולה לנצל את ההפסקה הקצרה שננתן כדי לנסוט לעצור אותו, והוא המשיך:—

"סיבותי לנישאים הן, ראשית, שאני סבור כי זהה המעשה הנכון לכל איש דת במצב כלכלי נוח (כמוני) לתת דוגמה אישית לנישאים בקהילתנו; שניית, שאני משוכנע שהז' יוסיף רבות לאושר; ושלישית, שייתכן שהיא עלי להזכיר קודם לכן, שזו עצתה והמלצתה המפורשת של הגבירה הנעלאה מאוד אשר לה יש לך הכבוד לקרוא פטרונית. פעמים הואילה בטובה להביע בפניי את דעתה (אף מבלתי נשאלה!) בנושא זה; וזה היה רק בנסיבות השבת האחורה לפני שעצבתי את האנספורד, — בין משחקי הקדריל שלנו, בעוד גברת ג'נקינסון מסדרת את הדרגה לרגליה של מיס דה-ברג, — שהיא אמרה, 'מר קולינס, אתה חייב להתחנן. איש דת כmor חייב להתחנן. בחר כראוי, בחר בת טובים למען ולמען; שתיה אישה נמרצת ומוועלה, לא צו שחווכה בפינוק, אלא אחת שיודעת לננה הכנסה קטנה בתבונה. זהה עצת'. מצא אישה כזו בהקדם האפשרי, הבא אותה להאנספורד, ואני אבקש אותה. הרשי לך, דרך אגב, לצין, בת דודתי היפה, כי אין מונה את תשומת הלב והחביבות של לידי קתרין דה-ברג בין היתרונות הפחותים שבכוחו להציג. תמצאי שגינויה הם מעבר לכל מה שאוכל לתאר; ושניתה וחינוייה, אני סבור, ודאי ימצאו חן בעיניה, במיעוד כשירוסנו על ידי השתקה והכבוד שמעמדה יעורר בהכרח. עד כאן בנוגע לכוננות הכללית בזכות הנישאים; נותר להסביר מדוע פניתי לונגיבורן במקום לסביבתי שלי, שבה, אני מבטיח לך, ישן נשים צערות וונימות רבות. אך העובדה היא, שמכיוון שעתיד אני לרשות את האחוזה הזה לאחר מותו של אביך המכובד (אשר עשי, עם זאת, לחיות עוד שנים רבות), לא יכולתי להניח מבלתי להחליט לבחור אישה מבין בנותיו, כדי שההפסד שלhn יהיה קטן ככל האפשר כאשר האירע המלנכולי יתרחש — אשר, כפי שכבר אמרתי, עשוי לא לקרות עוד שנים רבות. זה היה המנייע שלי, בת דודתי היפה, ואני מתכבד להאמין שהז' לא יוריד מערכי בעניין. וכעת לא יותר לי דבר מלבד להבטיח לך, בשפה הנלהבת ביותר, את עצמת חיבתי. לעוזר אני אдиיש לחולוטין, ולא עלה שום דרישת

סוג זה בפני אביך, שכן ידוע לך היטב שאי אפשר יהיה להיענות לה; ושאלף פאונד בארכבה אחוזים, שלא היו שלך אלא לאחר פטירת אמרך, הם כל מה שאי פעם עם תה זכאיות לו. עניין זה, לפיכך, אשםך על שתיקת עקבית: ותוכלי להיות בטוחה ששם תוכחה קטנה לא תעבור על שפתי כמנהיה נשואים".

היה זה הכרחי לחולtin לקטוע אותו כתע.

"אתה נחץ מדי, אדוני", קראה. "אתה שוכח שטרם ענית. הרשה לי לעשות זאת ללא איבוד זמן נוסף. קיבל את תודתי על המחמה שאתה חולק לי. אני מעריכה מאד את הכבוד שהצעותיך, אך בלתי אפשרי עבורי לעשות דבר מלבד לדוחותן".

"אין זו הפעם הראשונה שאני לומד", השיב מר קולינס, בתנועת יד רשמית, "כי מקובל אצלulseות צוירות לדוחות את חיזורי של הגבר שבלבן הן מתכוונות לקבל, כאשר הוא פונה לראשונה בבקשת חסד; ולעתים הסירוב חוזר פעמי שנייה ואף שלישיית. لكن, אני נרתע כלל וכלל ממה שאמרת זה עתה, ואקווה להוביל אותך אל המזבח בקרוב".

"עלוי לומר לך, אדוני", קראה אליזבת, "שתקווותך היא יצאת דוף למדי לאחר הצהרתי. אני מבטיחה לך שאין אחת מאותןulseות צוירות (אםulseות קיימות כלל) שמעוזות כל כך לסכן את אשון בסיסי שיבקשו את ידך פעמי שנייה. אני רצינית לחולtin בסירובי. לא תוכל להסביר לי אושר, ואני משוכנעת שאני האישה האחורה בעולם שתוכל להסביר לך. יתרה מכך, לו חרטתך ליידי קתרין הייתה מכירה אותך, אני בטוחה שהייתה מוצאת אותך בלתי מתאימה לתפקיד מכל בחינה שהיא".

"לו היה זה ודאי שלידי קתרין תהשׁוב לך", אמר מר קולינס בכבוד ראש ר' — "אך אני יכול לדמיין שהוא מעלה תהסתיג ממך כלל. ותוכלי להיות בטוחה שכארה עצמה לראותה שוב, לדבר בשבחים הרבים ביותר על צניעותך, חסכנותך ושאר מעלותיך הנעימות".

"באמת, מר קולינס, כל שבך עלי יהיה מיותר. עלייך להרשות לי לשפוט בעצמי, ולהזכיר לך את המחמה של להאמין לדברי. אני מחללת לך אושר רב וועור רב, ובڌיות ידך, אני עושה כל שביכולתי כדי למנוע ממך גורל אחר. בהצעתך לך, ודאי השבעת עדינות רגשותיך כלפי משפחתי, ותוכלי לקבל לידיך את אחוזת לונגרון בכל עת שתיפול לידיך, ללא כל יסורי מצפון. נתנו, לפיכך, לראות עניין זה סגור סופית". ובוקמה בעוד היא מדברת, הייתה עזצת את החדר, אלמלא פנה אליה מר קולינס כך: —

"כאשר עצמה לכבוד לדבר איתך שוב בנושא, אקווה לקבל תשובה חיובית יותר מזו שננתה לך כתע; אף שרחוק אני מלהשים אותך באכזריות כרגע, כי ידוע אני שהזה המקביל אצל בני מין לךות גבר בפנייה הראשונה, וייתכן שאפילו כתע אמרתך כדי לעודד את חיזורי" באופן שתואם את העדינות האמיתית של האופי הנשי".

"באמת, מר קולינס", קראה אליזבת בחמימות מסויימת, "אתה מפליא אותי מאוד. אם מה שאמרתי עד כה יכול להציגך בעיני כעидוד, אני יודעת כיצד להביע את סירובי באופן שישכנע אותך שהוא אכן זהה".

"עליך להרשות לך להחמי לעצמי, בתודתי היקרה, שישריך לחיזורי אין אלא מן השפה ולחש. סיבות" להאמין לך הן בקצרה אלו: — לא נראה לי שידי אינה ראיתך לקבלתך, או שהמעמד שאני יכול להציג לך היה דבר מלבד רצוי ביותר. מעמד בחים, קשרים עמו משפחת דה-ברג וקרבת המשפחה שלו לשך, הם נסיבות הפעולות רבות לטובתי; ועליך להביא בחשבון, שעלה אף קסמייר הרכבים, אין זה ודאי כלל וכלל שהצעת נישאים נוספת תגש לך אי פעם. הנדונה שלך היא למרבה הצער כה קטנה, שסביר להניח שהיא תבטל את השפעת יופיך ומעלותיך הנעימות. מכיוון שעלי להסביר, לפיכך, שאינך רצינית בדעותך אותן, אבהיר לךיחס זאת לרצונך להגביר את אהבתך באמצעות המתח, כמו מגן המקביל של נשים אלגנטיות".

"אני מבטיחה לך, אדוני, שאין לך שום יומרה לאוטו סוג של אלגנטיות המורכב מייסורי של גבר מכובד. הייתה מדינפה לקבל את המחמה שיאמיןו לכונתי. אני מודה לך שוב ושוב על הכבוד שחקלת לי בהצעותיך, אך

לקבלן הוא בלתי אפשרי לחולוטין. רגשותיו מכל בחינה שהוא אסורים זאת. האם אוכל לדבר ברור יותר? אל תראה بي' כעת אישת אלגנטית המתכוונת להציג לך, אלא יצור רצינלי הדובר את האמת מליבו".

"את מקסימה כתמיד!" קרא באראשת של חיזור מגושם; "ואני משוכנע שברגע שהצעותי יזכה לאישור הסמכות המפורשת של שני הורייך המצויים, הן לא יחתיאו את מטרתן להתקבל בברכה".

להתעקשות צו' בהטעה עצמית מכוננת לא יכולת להשיב דבר,omid פרשה בשתייה; נחשפה בדעתה שאם יתמיד לראות בסירוביה החוזרים עידוד מחמי, תפנה לאביה, אשר דחיתו עשויה להיאמר באופן זהה שייהי מכريع, ושאת התנהגותו לפחות לא ניתן יהיה לפרש בעוטה כהעמדת פנים וגנדנות של אישת אלגנטית.

פרק כ'.

מר קולינס לא הושאר זמן רב להרהור שקט על האבטחו המוצלח; שכן גברת בנט, שהתמהמהה בפרוזדור כדי לעקוב אחר סיום הוועידה, אך ראתה את אליזבת פותחת את הדלת וחולפת על פניה בצד מהיר לעבר גרם המדרגות, מיד נכנסה לחדר ארוחת הבוקר ובירכה אותו ואת עצמה בלבבות על הסיכון המאושר לקרבה משפחתיות ביניהם. מר קולינס קיבל והшиб לברכות אלו בהנאה שווה, ואז ניגש לספר את פרטיה הרائعן שלהם, שעם תוכאותיו האמין כי יש לו כל סיבה להיות מרוצה, שכן הסירוב שבת דודתו נתנה לו בהתמדה נובע באופן טבעי מצניעותה הבישנית וمعدינותו האמיתית של אופייה.

מידע זה, עם זאת, הבהיל את גברת בנט: היא הייתה שמחה להיות מרוצה באותה מידת שבתה התכוונה לעודד אותו על ידי מתחאה נגד הצעוטיו, אך היא לא העזה להאמין בכך, ולא יכולה לומר זאת.

"אך סמור עליי, מר קולינס", הוסיףה, "שליזי תוחזר למوطב. אני אדבר איתה על כך בעצמי מיד. היא נערה עקשנית וטיפשה מאד, ואני יודעת מה טוב עבורה; אך אני אלמד אותה לדעת זאת".

"סלחי לי על שאינו מסכים איתך, גבירתי", קרא מר קולינס; "אך אם היא באמת עקשנית וטיפשה, אין יודע אם תהיה זו אישת רציה כלל וכלל לאדם במצביו, המלצה באופן טבעי לאושר בח' הנישואין. لكن, אם היא אכן מתמיהה בדוחית חיזורי, אולי מוטב שלא לאlez אותה לקבל אותו, שכן אם היא לוקה בפגמי אופי כאלו, היא לא תוכל לתרום רבות לאושרי".

"אדוני, אין מבחן אותו כלל", אמרה גברת בנט בבהלה. "לייזי עקשנית רק בעניינים כאלה. בכל דבר אחר היא הנערה טובת המזג ביותר שהיא אי פעם. אף מיד אל מר בנט, ואני נסדר זאת אליה מהר מאד, אני בטוחה".

היא לא נתנה לו זמן להשיב, אלא מיהרה מיד אל בעלה וקראה כשנכנסה לספריה:—

"הה, מר בנט, אתה נכון מידי; כולנו בעברוביה. אתה חייב לבוא ולגרום לייזי להינשא למר קולינס, שכן היא נשבעת שלא תיקח אותו; ואם לא תמהר הוא ישנה את דעתו ולא ייקח אותה".

מר בנט הרים את עיניו מספרו כשנכנסה, ונעץ אותן בפניה באדישות רגועה, שלא השתנתה כלל בשל דבריה.

"אין לי' העונג להבין אותו", אמר כהסימנה את דבריה. "על מה את מדברת?"

"על מר קולינס וליזי. לייזי מתחאה שלא תיקח את מר קולינס, ומר קולינס מתחילה לומר שלא ייקח את לייזי".

"ומה עלי' לעשות בהזדמנות זו? זה נראה עסוק חסר תקווה".

"דבר עם לייזי על כך בעצמו. אמרו לה שאתה עומד על כך שתינשא לו".

"קראו לה לרדת. היא תשמע את דעתך".

גברת בנט צילצלה בפעמון, ומיס אליזבת זומנה לספריה.

"בואי הנה, ילדתי", קרא אביה כשהופיעה. "שלחתך לקרוא לך בעניין בעל חשיבות. הבנתי שמר קולינס הציע לך נישואין. האם זה נכון?"

אליזבת השיבה שזה נכון.

"יפה מאד — ואת הצעת הנישואין זו דחיתת?"

"דוחיתתי, אדוני".

"יפה מאד. עצת הגענו לנוקודה. אמר עמדת עלך שתתקבלו אותה. האם לא כן, גברת בנט?"

"כן, או שלא אראה אותה שוב לעולם".

"ברירה אומללה ניצבת לפניך, אליזבת. מהיימם עלייך להיות זרה לאחד מההוריר. אמר לך תראה אותה שוב בעולם אם לא תינשא למר קולינס, ואני לא אראה אותה שוב לעולם אם תינשא לו".

אליזבת לא יכולה שלא לחזור אל מול סיום צזה להתחילה שכזו; אך גברת בנט, ששכנעה את עצמה שבולה רואה את העניין כפי שרצתה, התאכזבה קשות.

"למה אתה מתכוון, מר בנט, כשאתה מדבר לך? הבתחת לי שתעמוד עלך שתינשא לו".

"יקירתי", השיב בולה, "יש לי שתי בקשות קטנות. ראשית, שתאפשר לי להשתמש בתבונתי בחופשיות בהזדמנות הנוכחיות; ושנית, בחרדי. אשםה שהספריה תעמוד לרשותי בלבד בהקדם האפשרי".

אולם גברת בנט, למורת אכזבתה מבולה, לא ויתרה על העניין. היא דיברה עם אליזבת שוב ושוב; פעם ניסתה לשדרה ופעם לא יאהה עליה. היא ניסתה לגייס את ג'יין לצדיה, אך ג'יין, בכל העדינות האפשרית, סירבה להתערב; ואליזבת, לעתים ברצינות אמיתי ולעתים בעילצות משועשת, השיבה להתקפותיה. אף שסגנוןיה השתנה, נחיותה לא השתנתה מעולם.

מר קולינס, בינוים, הרהר בבדיקות על מה שאירע. הוא חשב טובות על עצמו מכדי להבין איזה מניע יכול להיות לבת דודתו לסרב לו; ואף שגאוותנו נפגעה, הוא לא סבל בשום דרך אחרת. חיבתו אליה הייתה דמיונית לחלוין; והאפשרות שהיא רואיה לתוכחת אמה מנעה ממנו כל צער.

בעוד המשפחה נתונה בבלבול זה, שRELLOT לוקאס באה לבנות את היום. היא נתקלה בפרוזדור בלבדיה, שרצה אליה וקוראה בחזי לחישה: "אני שמחה שבאת, כי יש כאן חוקים כאלה! מה את חושבת שקרה הבוקר? מר קולינס הציע נישואין לילד, והוא לא רוצה אותו".

לשRELLOT בקושי היה זמן לענות בטרם ה策פה אליהן קיטי, שבאה לספר את אותן החידשות; וברגע שנכנסו לחדר ארוחת הבוקר, שבו שהטה גברת בנט לבדה, החלה גם היא בנושא, מבקשת מmis לוקאס רחמים ומפצירה בה לשכנע את חברתה לידי להיעתר לרצון משפחתה. "אנא עשי זאת, mis לוקאס היקרה", הוסיף בטון מלנכולי; "כי אף אחד לאצד, אף אחד לא תומר بي; מנהגים אלך באכזריות, אף אחד לא מרחם על העצבים המסכנים שלי".

תשובהה של RELLOT נחסכה בזכות כניסה של ג'יין ואליזבת.

"הנה היא באה", המשיכה גברת בנט, "נראית אדישה ככל האפשר, ולא אכפת לה מאייתנו יותר מאשר אם הימנו בירוק, כל עוד היא מקבלת את מבוקשה. אבל אני אומרת לך מה, mis ליז, אם תכenis לך לראש

להמשיך לדוחות כל הצעת נישואין בדרך הזה, לעולם לא יהיה לך בעל בכלל — ואני באמת לא יודעת מי יפרנס אותך כשאביר ימות. אני לא אוכל להחזיק אותך — אז אני מזיהירה אותך. גמרתי איתך מהיום זהה ממש. אמרתني לך בספריה, את יודעת, שלא דבר איתך שוב לעולם, ואת תראי שאתה עומדת במילה שלי. אין לי שום הנאה לדבר עם ילדים חסרי כבוד. לא שיש לי הנאה הרבה, באמת, לדבר עם מישחו. אנשים שסובלים כמוינו מתלונות עצביות לא יכולים להיות בעלי נטייה גדולה לדיבורים. אף אחד לא יכול לתאר לעצמו מה אני סובלת! אבל זה תמיד ככה. אלו שלא מתلونנים אף פעם לא זוכים לرحمים".

בנויות הקשייבו בשתייה להתרפות זו, מבינות שכל ניסיון לדבר בהגין או להרגיע אותה רק יגביר את הרוגז. היא המשיכה לדבר, לפיכך, ללא הפרעה מכך אחת מהן עד שהצטרכ אליהן מר קולינס, שנכנס בראשת מכובדת מהרגיל, וכשראתה אותו, אמרה לבנות:

"עכשו, אני עומדת על כך שכולן תחזיקו את הלשון, ותתנו למאר קולינס וליה לנוהל שיחה קצרה ייחד".

אליזבת יצאה בשקט מהחדר, ג'יין וקייטי בעקבותיה, אך לידיה עמדה על שלה, נחושה לשמע כל מה שתוכל; ושרלוט, שעוכבה תחילת בשל נימוסיו של מר קולינס, שאלותיו עלייה ועל כל משפחתה היו מפורטים מאד, ולאחר מכן בשל סקרנות קלה, הסתפקה בהליך אל החדר והעמדת פנים שנייה שומעת. בקורס עגם החלה גברת בנת בשיחה המתוכננת:

"הו, מר קולינס!"

"גבירותי היקרה", השיב, "הבה נשתווק לעד בעניין זה. רוחוק ממוני", המשיך מיד בקול שהעד על מורת רוחו, "לנטור טינה על התנהוגותה של בתך. השלמה עם רעות בלתי נמנעות היא חובת כולנו: חובתו המיוחדת של אדם צער שהוא בר מזל כמוני בקידום מוקדם; ואני בווטח אני מושלם. אולי לא פחות מכך משומש שאני מרגיש ספק באשר לאושרי המוחלט לו בת דודתי היפה הייתה מכבדת אותו בידה; שכן שמתוי לב לעיתים קרובות, שהשלמה לעולם אינה מושלמת כל כך כמו כאשר הברכה שנמנעה מאייתנו מתחילה לאבד מעתה מערכת בעניינו. אני מקווה שלא תראי בי כדי שמפגין חוסר כבוד כלפי משפחתך, גבירותי היקרה, בכך שאני מושך את תביעותי לחסדה של בתך, מבלתי שחקתך לך ולמר בנת את המחמהה של לבקש מכם להפעיל את מרותכם לטובות. התנהוגות עשויה, אני חושש, להיות מעוררת התנגדות בך שקיבלת את פיטורי משפטיה של בתך במקומות משפטיך שלך; אך ככלנו מודדים לטעות. ודאי התכוונתי לטוב לאורך כל העניין. מטרתי הייתה להבטיח לעצמי בת לוויה נעימה, תוך התחשבות ראייה בטובה כל משפחתך; ואם סגנוןיה היה ראוי לגנאי כלשהו, אני מבקש כאן סליחה".

פרק כ"א.

הדיון בהצעתו של מר קולינס הגע כמעט לסיומו, ולאליזבת נותר רק לסבול מהתחששות הלא נעימות הנלוות לכך בהכרח, וmdi פעם מרמיזותיה הנרגנות של אמה. באשר לגאנטמן עצמו, רגשותיו לא התבטאו במובכה או בדכדוך, ואף לא בניסיון להימנע ממנו, אלא בנזקנות של גינונים ובשתיקה מלאת טינה. הוא כמעט ולא פנה אליה; ותשומת הלב השקנית שכחה החמיה בה לעצמו הועברה למשך שארית היום אל מיס לוקאס, שאדיבותה בהקשרה לו הייתה הקללה בעיטה לכולם, ובמיוחד לחברתה.

היום המחרת לא הביא עמו שום הפגיעה במצב רוחה או בבריאותה הלקויה של גברת בנת. מר קולינס היה שרוי גם הוא באותו מצב של גאותה פגועה. אליזבת קיotta שטינטו עשויה ל��ר את ביקורו, אך נראה שהיא שתוכננתו לא הושפעה מכך כלל. הוא תמיד התכוון לעזוב ביום שבת, ועד יומם שתב עדין התכוון להישאר.

לאחר ארוחת הבוקר, הלכו הבנות למריטון כדי לבירר אם מר ויקהאם חזר, ולקונן על היעדרותו מנשף נת'רפילד. הוא הצטרכ אליהן עם כניסה לעיריה, ולוועה אותן אל בית דודתן, שם דנו ארוחות בצלר ובמפה הנפש שלו ושל כלם. בפני אליזבת, לעומת זאת, הוא הודה מרצונו כי הכרח היעדרותו היה פרי החלטה עצמאית.

"מצאתי", אמר, "ככל שהתקרב המועד, כי מוטב לי לא לפגוש את מר דארס; — ששאהיה באותו חדר, באותו מסיבה אליו במשך שעות רבות כל כך, עלולה להיות מעבר ליכולת הסיבולת שלי, וועלולות להתעורר סכנות לא נעימות ליותר מאשר רק לעצמי".

היא העricaה מאוד את האיפוק שלו; והיה להם פנאי לדון בכך בהרבה, ובכל השבחים שחקקו זה לזה בינם, בעודם יקחאו וקצין נוסף צועדים איתן בחזרה לונగבורן, ובמהלך הצעידה הוא הקדיש לה תשומת לב מיוחדת. ליווּי היה יתרון כפול: היא חשה בכל המתח מהשהדבר הציע לה, וזה היה מקובל מאוד כהצדנות להציגו בפני אביה ואמה.

זמן קצר לאחר שובם, נמסר מכתב למיילס בנט; הוא הגיע מנת'רפילד ונפתח מיד. המעתפה הכתלה גילון של ניר אלגנטני וקטן, מכוסה היטב בכתב יד נשי, יפה וזרום; אליזבת ראתה את פניה של אחותה משתנים בעוד היא קוראת בו, וראית אותה מתעכבת בריכוז על קטיעים מסוימים. ג'יין התעשתה במהרה; ובמשיכת יד הניחה את המכתב וניסתה להצטוף, בעיצוצת הרגליה, לשיחת הכללית: אך אליזבת חשה דאגה בโนasha שהסיחה את דעתה אפילו מוויק האם; וברגע שהוא ובו לווייתו נפרדו מהן, מבט מג'יין החמין אותה לעלות בעקבותיה לקומה לעללה. כשהגיעו לחדרן, הוציאה ג'יין את מכתבה ואמרה: "זה מקרולין בינגאל: מה שכתוב בו הפטייע אותו מאד. כל החבורה עזבה את נת'רפילד בשעה זו, והם בדרכם לעיר; ולא שום כוונה לחזורשוב. שמעי מה היא כתבת".

לאחר מכן קראה את המשפט הראשון בקול, שככל שהיא מודיע על כך שהחליטו זה עתה לעקוב אחר אחיה לעיר באופן מיידי, ועל כוונתם לסעוד באותו יום ברחוב גראסבנור, שם היה לmor הרסט בית. המשפט הבא היה במילימ אלן: — "אני מת'ירת להצטער על דבר שאזעב בהרטפורדשייר בלבד חברתך, חברותי היקרה מכלל; אך נ��ואה, ביום עתידי כלשהו, להנות מחירות רבות של אותו קשר מענג שידען, ובינתיים נוכל להקל על כאב הפרידה באמצעות התכתבות תקופה וגוליה ביותר. אני סומכת עלייך בעניין זה." לביטויים מליציים אלו הקשيبة אליזבת בכל חוסר הריגשות של חשדנות; ואף שהפתאומיות של עזיבתם הפתיעה אותה, היא לא ראתה בכך דבר שבאמת יש לקונן עליו: לא היה מקום להניח שהיעדרותם מנת'רפילד תמנע ממර בינגאל להיות שם; ובאשר לאובדן חברתו, היא הייתה משוכנעת שג'יין תחדל בקרוב להתייחס לכך בתוך ההנהה שבחברתו של...

"זה חסר מזל", אמרה לאחר שתיקה קצרה, "שלא תוכל לראות את חברותיך בטרם יעזבו את האזור. אך האם לא נוכל לקוות שתקופת האשור העתידי, שמיס בינגאל מצפה לה, תגיע מוקדם מכפי שהיא משערת, ושהקשר המונג שידעתן חברותך יתחדש בסיפור גדול עוד יותר כגישות? מר בינגאל לא יועכ卜 בלונדון על דינה".

"קרולין" אומרת בפירוש שאיש מהחבורה לא יחזור להרטפורדשייר החורף. אקרא לך זאת.

"כשאחי עזב אותנו אתמול, הוא דמיין שהעסקים שהביאו אותו ללונדון עשויים להסתיים תוך שלושה או ארבעה ימים; אך מכיוון שאנחנו בטוחות שלאvr כר' היה, ובו בזמן משוכנעות שכשר צ'ארלס יגיע לעיר הוא לא ימהר לעזוב אותה שוב, החלטנו להצטוף אליו לשם, כדי שלא ייאלץ לבנות את שעותיו הפניות במלון חסר נוחות. רבים ממכריי כבר נמצאים שם לחורף: הלואוי ויקולטי לשימוש שeat, חברותי היקרה מכל, מתכוונות להיות אחת מן ההמוני, אך בכך אין תוליה תקוות. אני מקווה בנסיבות שחג המולד שלק' בהרטפורדשייר יופעם בעליונות השעונה מביאה בדרך כלל, ושמחרזריך' יהי כה רבים עד שלא תחש בחרסונים של השלושה שנשלול ממך".

"ברור מכך", הוסיף ג'יין, "שהוא לא יחזור עוד החורף".

"ברור רק שmailto בינגאל אינה מתכוונת שהוא יחזור".

"מדוע תהשמי כך? זה ודאי מעשו שלו; הוא אדון לעצמו. אך אין ידעת הכל. אקרא לך את הקטע שפוגע בי במיוחד. לא אסתייר מכך דבר. מר דארס קוצר רוח לראות את אחותנו; ולומר את האמת, אנו להוטות כמעט

באותה מידת פגוש אותה שוב. באמת איני חשבתי של ג'ORG'IANA דארט יש מתחילה ביופי, אלגנטיות וכיירות; והחיבתה שהיא מעוררת בלואיזה ובו מטעמת לכדי משני עוז יותר מהתקווה שאנו מעתה לטפח שתיה בעתיד גיסטינו. איני יודעת אם ההזכיר בפניך אי פעם את רגשותי בנושא זה, אך לא אעזוב את האזרע מבלי לחלק אותו איתך, ואני בוטחת שלא תראי בהם חוסר הגון. אחוי מעריץ אותה מאוד כבר עכשיו; תהיה לו הזדמנויות תכופה כתעת לראותה בקרבה גודלה ביותר; קרוביה כולם חפצים בקשר באותה מידה כמו קרוביו שלו; ומשוא פנים של אהות אינו מיטה אוטו, אני חשבתי, כשאני מכנה את צ'ארלס כמו שמסוגל ביותר לשבות לב של כל אישה. עם כל הנסיבות הללו התומכות בקשר, ודבר לא מונע אותו, האם אני טועה, ג'יין יקירתה, בטיפוח התקווה לאירוע שיבטיח את אושרם של רבים כל כך? מה דעתך על המשפט הזה, לייז' יקירתה?" שאלת ג'יין כהסימנה לקרו. "האם אינו מצהיר במפורש שקרולין אינה מצפה ואני חפצה שאהיה גיסטינה; שהיא משוכנעת לחלוון באדישותו של אהיה; ושם היא חשדת בטיב רגשותי כלפי היא מתכוונת (בטוב לב רב!) להזהיר אותן. האם יכולה להיות דעה אחרת בנושא?"

"כן, יכולה; שכן דעתך שונה לחלוון. התרצץ לשם אותה?"

"ברצון רב."

"תkeletal" אותה במיללים ספורות. מיס בינגלי רואה שאחיה מאוהב בר ורוצה שיישא את מיס דארט. היא עוקבת אחרי לעיר בתקווה להשאיר אותו שם, ומנסה לשכנע אותו שלא אכפת לו מכך.

ג'יין הנידה בראשה.

"אמת, ג'יין, עלייך להאמין לי. איש שראה אתכם יחד אינו יכול להטיל ספק בחיבתו; מיס בינגלי, אני בטוחה, אינה יכולה: היא אינה טיפה כזו. לו הייתה רואה חצי ממידת האהבה הזאת אצל מר דארט כלפי עצמה, כבר הייתה מזמין את בגדי החתונה שלה. אך המקרה הוא זה: — איןנו עשירות מספיק או רמות מעלה מספיק עבורם; והיא להוותה עוד יותר להציג את מיס דארט עבורי אהיה, מתוך המחשבה שכאשר יהיו נישאים הddsים פעמי אחת, היא תתקל בפחות קשיים בהשגת השניהם; שזהו ודאי תחכום מסוים, ואני מעזה לומר שזה היה מצליח לו לא מיס דה-ברג הייתה בדרך. אך ג'יין יקירתה, אין לך לדמיין ברצינות שרק בגלל שמייס בינגלי מספרת לך שאחיה מעריץ מאוד את מיס דארט, הוא פחות מודע לערכך מאשר שנפרד מך ביום שלישי; או שיהיה בכוחה לשכנע אותו שבמקום להיות מאוהב בר, הוא מאוהב מאוד בחברתך".

"לו היינו חשובות אותנו דבר על מיס בינגלי", השיבה ג'יין, "הציג הדברים שלך היה יכולה להרגיע אותנו לחלוון. אך אני יודעת שהביסיס אינו צודק. קרולין אינה מסוגלת להוליך שול איש במקוון; וכל מה שאני יכולה לקוות במרקזה זה הוא שהוא מוליכה שול את עצמה".

"זה נכון. לא הייתה יכולה להעלות רעיון מוצלח יותר, מכיוון שאין מוצאת נחמה בשל: האמינו שהוא טועה, בכל מחיר. כתעת מילאת את חובתך לפני, ועליך להפסיק להתייסר".

"אך אהותי היקרה, האם אוכל להיות מאושרת, אפילו בהנחה הטובה ביותר, בקבלת גבר שאחיזותיו וחבריו יכולים מיחלים שיתחנן במקום אחר?"

"עליך להחליט בעצמך", אמרה אליזבת; "ואם לאחר מחשבה מעמיקה תמצאו שהסביר שבעונות הרצון של שתי אהיזותיו שקול יותר מהאור שבלהיות אשתו, אני מייעצת לך, בכל מחיר, לסרב לו".

"איך את יכולה לדבר כך?" אמרה ג'יין בחזרה רפה; "את ודאי יודעת, שאף שהיית מוצעתה מאוד על חוסר הסכמתן, לא הייתה מהססת".

"לא חשבתי שתהסס; וכמיון שכך המצב, אני יכולה להתייחס למצבך ברחמים רבים".

"אך אם לא יחזור עוד החורף, בחירותי לעולם לא תידרש. אלף דברים יכולים לקרות בשישה חודשים".

את הרעיון שלא יჩזר עוד ביטה אליזבת בבוז מוחלט. זה נראה לה אך ורק כהצעה הנובעת משאלות הלב האינטנסטיביות של קולין; והיא לא יכולה להניח לרגע שמשאלות אלו, בין אם נאמרו בגלוי ובין אם בתחכם, יוכל להופיע על בחור צער שכחה בלתי תלי באיש.

היא הציגה בפני אחותה, בתוקף רב ככל האפשר, את מה שחשנה בנושא, ומחר מאוד זכתה לראות את השפעתו המבורכת. מצגה של ג'ין לא הייתה נוטה לייאוש; והיא הובלה בהדרגה לקוווט, אף שחושות האהבה גברו לעתים על התקווה, שבינגלי יচזר לנטרפילד ויענה על כל משאלות ליבה.

הן הסכימו שగברת בנט תשמע רק על עזיבת המשפחה, מבלי להיבהל באשר להתנהגוותם של הגאנטליםן; אך אפילו מידע חלקி זה גרם לה דאגה רבה, והיא קוננה על כך שהזה חוסר מזל משוער שהגבירות שעוזבות בדיק כשלומם הפכו כה קרוביים. לאחר שקוננה על כך בארכיות מה, הייתה לה הנחמה שבמחשבה שמר בינגלי יחזר בקרוב, ויסע בקרוב בלונגבוון; ווסף דבר הייתה ההצהרה המנחתת, שאף שהזמן רק לא רוחה משפחתייה, היא תדאג שייהיו שתי מנות עיקריות מלאות.

פרק כ"ב.

בני משפחת בנט היו מזומנים לסייע אצל לוקאס; ושוב, במהלך עיקר היום, הוואלה מיס לוקאס בטובה להקשיב למר קולינס. אליזבת ניצלה הזדמנויות להודות לה. "זה שומר עליו במצב רוח טוב", אמרה, "אני אסירת תודה לך יותר מכפי שאוכל להביע". שרלוט הבטיחה לחברתה כי היא שואבת סיפוק מהייתה מועילה, וכי הדבר גומל לה די והותר על ההקרבה הקטנה של זמנה. היה זה אקט חביב מאד; אך חסדה של שרלוט הרחיק לכת הרבה מעבר למה שאליזבת יכלה להעלות בעדתה:—מטרתו הייתה לא פחות מאשר להבטיח לעצמה הגנה מפני כל חזרה של חיזורי מר קולינס, על ידי הסתטם לעבר עצמה.

זו הייתה תוכניתה של מיס לוקאס; והנסיבות היו כה מפתיחות, שכשנפרדו בלילה, היא חשה כמעט בטוחה בהצלחתה, לו לא היה עליו לעזוב את הרטפורדשייר זמן קצר כל כך לאחר מכן. אך כאן היא עשתה עול להatte ולעצמות של אופיו; שכן אלו הובילו אותו לחמק מבית לונגברון בזורך המחרת בערמומיות ראייה לשבח, ולמהר ל"מצודת לוקאס" כדי להשתטח לרגליה. הוא היה להוט להימנע מתשומת הלב של בנות דודו, מתווך שכן שאמ' יראו אותו יוצא, הן לא יחטיאו מלחש את כוונתו, והוא לא חפש שהניסיון יודע בטרם תיוודע גם הצלחתו; שכן, אף שחש כמעט בטוח, ובצדק, שכן שרלוט עודדה אותו במידה סבירה, הוא היה ביישן יחסית מאז הרפקת יום רביעי.

עם זאת, קבלת הפנים שזכה לה הייתה מחייבת ביתר. מיס לוקאס הבחינה בו מחלון עליון בעודה צועד לעבר הבית, ומיד יצאה לקרהתו ב"מרקיות" בסמטה. אך מעט העזה לקוות שככל קר הרבה אהבה ורהיות ממתינות לה שם. בזמן קצר ככל שנאומי הארכויים של מר קולינס אפשרו, הכל הוסדר ביניהם לשביעות רצון שניהם; וכשכננו לבית, הוא הפzie בה בלחת קבוע את היום שהופיע אותו למאשור באדם; ואף שעלה בקשה צוז היה להידחות לעת עתה, העלה מלה לא חשה כל נטייה להשתעשע באושרו. הטעמים שבו חווון על ידי הטבע ודאי יגן על חיזורי מכל קסם שעול לגורם לאישה לחפות בהמשכם; ומיס לוקאס, שקיבלה אותו אך ורק מתוך הרצון הטהור והנטול פניות לביסוס מעמדה, לא דאגה כמה מהר יושג ביטוס זה.

סר ויליאם ולידי לוקאס נתקשו במהרה לתת את הסכםם; והיא ניתנה בזריזות עליזה ביותר. נסיבותיו הנוכחות של מר קולין הוכיחו זאת לשידוך ראוי ביותר בתם, שלא יכול להעניק נדונית מועטה; וסיכויי לעושר עתידי היו מזהירים למדי. לידי לוקאס החלה מיד לחשב, בעניין רב יותר מכפי שהונושא עורר אי פעם, עוד כמה שנים צפי מר בנט לחווות; וסר ויליאם הביע את דעתו הנחרצת, שככל עת שמר קולינס יחזק באחזות לונגברון, יהיה זה מן הראו שגם הוא וגם אשתו יופיעו בחצר סנט ג'יימס.

בקיצור, המשפחה יכולה הייתה שרואה בשמחה רבה לרגל המאורע. הבנות הצעירות טיפחו תקוות לצאת לחברה שנה או שנתיים מוקדם יותר מכפי שהיו עושות אחרית; והבנות נגלו מחשש ששרלוט תמומת כרואה זקנה. שרלוט עצמה הייתה מושבת בעדתה למדוי. היא השיגה את מטרתה, והיה לה זמן לשקלן זאת. הרהויה היה בדרך כלל משכיע רצון. מר קולינס, לבטח, לא היה נבון ואף לא נעים; חברתו הייתה מיגעת,

וחיבתו אליה ודאי הייתה דמיונית. אך עדין, הוא היה בעלה. מבל' להחזיק בדעה נעה על גברים או על מודע הנישואין, החתונה הייתה תמיד מטרתה: היא הייתה ההסדר המכובד היחיד עבר עלמות משכילות בעלות הון מועט, וככל שהייתה בלתי ודאית בהענקת אושר, ודאי הייתה המגן הנעים ביותר מפני מחסור. בגין זה השגעת עבורה; ובגיל עשרים ושבע, מבל' שהייתה אי פעם יפה תואר, היא חשה בכל המזל הטוב שבקן.

הנסיבות הפחות נעימות בעניין היו הפתעה שהדבר ודאי יגרום לאליצת בנט, שאת ידידותה העrica מעל לכל אדם אחר. אליזבת תחתמה, וכנראה תאשים אותה; ואף שנחישותה לא הייתה ניתנת לערעור, רגשותיה, ודאי ייפגעו מחווסף הסכמה שכזה. היא החליטה למסור לה את המידע בעצמה; ולכן הטילה על מר קולינס, בשובו לונగבורן לארכות הערב, לא לرمוז דבר ממה שאירע בפני איש מבני המשפחה. הבטחה לسودיות נתנה כМОון בזיכרונות הרבה, אך לא ניתן היה לשמר עלייה ללא קושי; שכן הסקרנות שהתעוררה בשל היעדרותו הממושכת התפרצה בשאלות ישירות כל כך עם שבו, שדרשו תחוכם מסוים כדי להתחמק מהן, ובזמן הוא הפעיל איפוק עצמי רב, שכן השתקוק לפרשם את אהבותיו המשגשגת.

麥יון שהיא עליו להתחיל את מסעו מוקדם מדי בבוקר המחרת מכדי לראות מי מבני המשפחה, טקס הפרידה בוצע כאשר הגברות פרשו ללילה; וגברת בנט, בנימוס ובביבות הרבה, אמרה עד כמה ישמחו לראותושוב בלונגבורן, בכל עת שהתחביבותיו האחירות יאפשרו לו לבקרם.

"గבירתי היקרה", השיב, "הזמן זו שמחת במיוחד, שכן זה מה שקיים לך; ותוכלי להיות בטוחה מאוד שאנצל אותה בהקדם האפשרי".

cols היו מוכים בתדימה; ומר בנט, שכלל לא היה יכול לחפש בשיבה מהירה שכזו, אמר מיד,—

"אך אם אין כאן סכנה למורת רוחה של ליידי קתרין, אדוני הטוב? מוטב שתזמין את קרוביך מאשר שתסתובב בהעלאת חממה של פטרונית".

"אדוני היקר", השיב מר קולינס, "אני אסיר תודה לך במיוחד על אזהרה יידידותית זו, ותוכל לסמור עליי שלא עשה צעד כה מהותי ללא הסכמה של הווד מעלהה".

"אין יכול להיות זהיר מדי. הסתכן בכל דבר מלבד במורת רוחה; ואם תמצא שביקורך אצלנו שוב עשוי לעורר זאת, מה שנראה לי סביר יותר, היואר בשקט בבייטר, והיה סמור ובתו שאמו לא ניעלב".

"האמן לי, אדוני היקר, הכרת התודה שלי מתעוררת בחמימות נוכח תשומת לך אהבתך; והיה בטוח שתתקבל ממני במהירה מכתב תודה על כך, כמו על כל גילוי אחר של הערכתך במהלך שהותך בהרטפורדשייר. באשר לבנות דודי היפות, אף שהיעדרותי עשויה לא להיות ממושכת דיה כדי להפוך זאת לנוח, אך לעצמיicut את החירות לאחל להן בריאות ואושר, מבל' להוציא מן הכלל את בת דודתי אליזבת".

בגינונים הולמים פרשו הגברות לחדריהן; ככל מופתעות במידה שווה לגלוות שהוא מתכנן שיבה מהירה. גברת בנט רצתה להבין מכך שהוא שוקל לחזר אחרי אחת מבנותיה הצעירות, ואת מררי ניתן היה לשכנע לקבלו. היא העrica את יכולותיו הרבה יותר מכל האחירות: הייתה מוצקות בהרהוריו שפעמים רבים הרשימה אותה; ואף שלא היה פיקח ממש פנים ואופן, היא חשה שם יעדדו אותו לקרו ולשפר את עצמו על ידי דוגמה כמו שלה, הוא עשוי להפוך לבטלויה נועימה מאוד.

אך בוקר למחرات בטלה כל תקוות מסווג זה. מיס לוקאס הגיעה זמן קצר לאחר ארוחת הבוקר, ובשייחת פרטיה עם אליזבת סיפרה את מאורעות היום הקודם. האפשרות שמר קולינס מדמה בנספו שהוא מאוהב בחברתה עלתה בדעתה של אליזבת פעמי אחד ביום או ביוםיהם האחרונים: אך שRALOT מעודד אותו נראה רחוק מהאפשרות כמעט כפי שהיא עצמה תעודד אותו; ותדמתה הייתה כתוצאה מכך כה גדולה, עד שפרצה תחילת את גבולות הנימוס, והוא לא יכול להימנע מלקרוא,—

"מאורסת למר קולינס! שRALOT יקירת, בלתי אפשרי!"

הארשת היציבה שמייס לוקאסו סיגלה לעצמה בעת סיוף המעשה פינטה את מקומה למבוכה רגעית נוכח תוכחה ישרה כל כר; אף שמאחר ולא היה זה יותר מכפי שציפתה, היא השיבה לעצמה במהרה את שלותה, עונתה ברוגע,—

"מדוע שתופתני, אליזה יקירתי? האם את סבורה שהה לא יאמן שמר קולינס יוכל לזכות בדעתה הטובה של אישה כלשהי, רק ממשום שלא שפר עליו מזל להצליח אצלך?"

אך אליזבת כבר התפעתה; ובמאיץ רב הצלחה להבטיח לה, בתקיפות סבירה, שהסיכוי לקרבה המשפחתי בינהן משמח אותה מאד, וכי היא מוחלת לה את כל האושר שניתן לדמיין.

"אני רואה מה את מרגישה", השיבה שרלוט; "את ודאי מופתעת, מופתעת מאד, שכן רק לאחרונה חוץ מר קולינס להינשא לך. אך כשייה לך זמן לחשב על הכל, אני מקווה שתה"י מודעת מה שעשית. אין רומנטית, את יודעת. מעולם לא הייתה מבקשת רק בית נוח; ובהתחשב באופיו של מר קולינס, קשרו עםמדו בחיים, אני משוכנעת שטיסטי לאושר אותו טובים כמו אלו שרוב האנשים יכולים להתפאר בהם עם כניסה לח' הנישואין".

אליזבת עונתה בשקט "לא ספק"; ולאחר שתיקה מביכה, הן חזרו אל שאר המשפחה. שרלוט לא נשarra זמן רב נסף; ואליזבת נותרה להרהר בימה ששמעה. זמן רב עבר בטרם השלים כלל עם הרעיון של שידוך כה בלתי מתאים. המוזרות שכרך שמר קולינס הגיע שתי הצעות נישואין תוך שלושה ימים הייתה כאין וכמעטה העובדה שהוא עצה ונעה בחיבוק. היא תמיד חשה שדעתה של שרלוט על הנישואין לא הייתה בדוקת כמו שלה; אך היא לא הייתה יכולה להניח שהה אפשרי, שכאשר הדברים יגיעו לידי מעשה, היא תקריב כל רגש געלת לטובת יתרון עולמי. שרלוט, אשתו של מר קולינס, הייתה תמונה משפילה ביותר! ואל הכאב שבידידה הממיטה חרפה על עצמה ושוקעת בעינוי, נספה ההכרה המצערת שבلت'י אפשרי עברו אותה ידידה להיות מאושרת במידה סבירה בגורל שבחורה לעצמה.

פרק כ"ג.

אליזבת ישבה עם אמה ואח'ותיה, הרהרה בימה ששמעה ותתיה אם היא רשאית להזכיר זאת, כאשר סר ויליאם לוקאסו הופיע בעצמו, נשלח על ידי בתו להודיע למשפחה על אירוסיה. בצייר מחמות רבות וברכות עצמיות על הסיכוי לקרבה בין הבתים, הוא כלל את העניין — בפני קהל שלא רק השותומים, אלא סירב להאמין; שכן גברת בתן, ביותר עקשנות מאשר נימוס, מתחה וטענה שהוא ודאי טועה לחוטט; ולידיה, ש תמיד הייתה חסרת רון ולעתים קרובות גסת רוח, קראה בקול:—

"אלוהים אדירים! סר ויליאם, איך אתה יכול לספר סיפור זהה? אם אין יודע שמר קולינס רוצה להתחנן עם לייז?"

שום דבר מלבד נעם הליכות של איש חצר לא היה יכול לשאת יחס כזה ללאicus: אך חינוכו הטוב של סר ויליאם עמד לו; ואף שביקש רשות לעמוד על אמונות המידע שלו, הוא הקשיב לכל חוצפן באדיבות מאופקת ביתר.

אליזבת, שחשה מחויבות לחץ אותו מסיטואציה כה לא נעימה, התיציבה כעת לאשר את דבריו בzion העובדה שכבר ידעה זאת משרלוט עצמה; היא ניסתה לשים קץ לקריאותיהם של אמה ואח'ותיה באמצעות ברכות נלהבות לסר ויליאם, שאליין הצטרכה ג'ין ברצון, ובאמצעות הערות שונות על האושר שניתן לצפות לו מהשידוך, על אופיו הממצוין של מר קולינס ועל המרחק הנוח של האנספורד מלונדון.

גברת בתן הייתה, למעשה, המומה מכדי לומר הרבה כל עוד סר ויליאם נכח; אך אף ברגע שעזב אותם, מצאו רגשותיה פורקן מהיר. ראשית, היא התעקשה לא להאמין לדבר; שנית, היא הייתה בטוחה שמר קולינס הופל בפחד; שלישיית, היא קיוותה שהם לעולם לא יהיו מאושרים יחד; ורביעית, שהשידוך יבוטל. אולם, שתי מסקנות הוסקו בבחירה מהעניינים כלו: האחת, אליזבת היא הגורם האמתי לכל הצרות; והשנייה, שהיא עצמה זכתה

לייחו בربבי מقولם; ועל שתי נקודות אלו התעכבה בעיקר במשמעות היום. דבר לא יכול היה לנחום אותה ודבר לא פיסס אותה. גם היום שחלף לא שחק את טינתה. שבוע עבר לפני שראה את אליזבת מלוי נזוף בה: חדש חלף לפני דבר עם סר ויליאם או לידי לוקאס מלוי להיות גות רוח; וחודשים רבים עברו לפני שהיא תוכל ללבתם כלל.

רגשותיו של מר בנט היו שלווים הרבה יותר לרגל המאורע, ואת אלו שחווה הגדייר כנעימים ביותר; שכן זה הסב לו נחת, אמר, לגלוות שRELATOT לוקאס, שנגה לחשוב עליה בעל נבונה למדוי, טיפה בדיקן כמו אשתו, וטיפה יותר מבתו!

ג'ין הודתה שהיא מעט מופתעת מהשידור: אך היא דיברה פחות על תדמתה ויוטר על רצונה הינה באושרים; ואליזבת לא הצליחה לשכנע אותה לראות את העניין כבלתי סביר. קיטי ולידיה היו רוחקות מלקנה במיס לוקאס, שכן מר קולינס היה רק איש דת; והדבר לא השפיע עלייהן בשום צורה אחרת מלבד חדשנות שיש להפיץ במריטון.

ליידי לוקאס לא יכולה להישאר אדישה לניצחון שבכמה להשיב לגברת בנט את הנחמה שבבת נשואה היטב; והיא ביקרה בלונגבוון לעיתים קרובות מהרגיל כדי לומר כמה היא מאושרת, למרות שבטיה החמורים של גברת בנט והערותיה המרושעות היו יכולים להספיק כדי להבריח כל אושר.

בין אליזבת לשRELATOT שרר איפוק שגרם לשתייה לשתקון בנושא; ואליזבת חשה משוכנעת ששום אמן-Amith לא יוכל להתקיים בינהן שוב. אכזבתה משלוטות מהרגיל להפנות בחיבה עמוקה יותר לאחותה, שבישר ובעודונות שלה הייתה בטוחה שדעתה לעולם לא תתעורר, ועבור אושרה דאגה מדי יומם ביום, שכן בינגלי נעדר כבר שבוע, ודבר לא נשמע על שמו.

ג'ין שלחה לקROLIN תשובה מוקדמת למכתבה, וספרה את הימים עד שתוכל ל��ות באופן סביר לשם עזמנהשוב. מכתב התודעה המובטח ממארק קולינס הגיע ביום שלישי, ממעון לאביהן, כתוב בכל כבוד הראש של הכרת תודה שהאות של שנה שלמה בחיק המשפחה הייתה יכולה לעורר. לאחר שפרק את מצפונו בעניין זה, המשיך לבשר להם, בביטחוןיהם להבטים רבים, על אושרו על זצחה בחיבתה של שכנתם הנעימה, מיס לוקאס, ואז הסביר שרך במטרה להנوت מחברתה הוא כה מיהר להיעתר לרצונם האדיב לראותםשוב בלונגבוון, לשם הוא מקווה לשוב ביום שני בעוד שבועיים; שכן לידי קתרין, הויסיף, אישרה את נישואיו לבח חוץ כל כך, עד שביקשה שם יתקיימו בהקדם האפשרי, מה שלבטה היה נימוק ניצה לשRELATOT הנעימה שלו לקבוע יום קרוב שיהפוך אותו למאושר באדם.

שובו של מר קולינס להרטפורדשייר לא היה עוד עניין של עוגג עבור גברת בנט. הנפור הוא, היא הייתה נתויה להתלונן על קר לא פחות מבעליה. זה היה מזור מאד שיגיע ללונגבוון במקום ל"מצודת לוקאס"; זה היה גם מאד לא נוח ומטריד ביותר. היא שנהה אורחים בבית כשביראותה כה רופפת, ואוהבים היו האנשים הבלטיים נעים ביותר מقولם. אלו היו רטינותה העדינות של גברת בנט, והן פינו את מקומן רק למצוקה הגדולה יותר של היעדרותו הממושכת של מר בינגלי.

לא ג'ין ולא אליזבת חשו בnoch בנושא זה. يوم אחר יומם חלף מלוי להביא ידיעות נוספות עליו, מלבד השמועה שפשטה במהרה במריטון כי לא יחוור עוד לנטרפילד במהלך כל החורף; שמועה שהכחישה מאד את גברת בנט, ושיהיא לעולם לא חדלה להכחיש כסקר שערורייתי ביותר.

אפילו אליזבת החלה לחושש — לא שבינגלי אדיש — אלא שאחיוותיו יצילחו להשאיר אותם רוחק. אף שלא רצתה להודות ברגעון כי הרסני לאושרה של ג'ין, וכשה מבהזה ליציבותו של אהובה, היא לא יכולה למנוע ממנו לשוב ולעלות בדעתה. המאמצים המשותפים של שתי אחיוותיו חסורת הרגש, ושל חברו המשתלט, בסיעו קסמייה של מיס דארסי ושותפי לונדון, עלולים להיות קשים מדי, חששה, עבור עצמת חיבתו.

באשר לג'ין, דאגתה תחת מתח זה הייתה, כמובן, מכאייה יותר מזו של אליזבת: אך כל מה שחשה חפה להסתיר; ובינה לבין אליזבת, לפיך, הנושא מעולם לא הוזכר. אך מכיוון ששום מעודנות צו לא ריסנה את

amaha, שעה כמעט לא חלפה מבל' שדיברה על בינגלי, הביעה את קוצר רוחה לבואו, או אפילו דרשה מג'ין להודות שם לא יחזק עליה לראות עצמה כמי שזכה ליחס רע מאוד. נדרש כל המזג המתון והיציב של ג'ין כדי לשאת את ההתקפות הללו בשלווה נסבלת.

מר קולינס חזר בדיקנות רבבה ביום שני בעוד שבועיים, אך קבלת הפנים שלו בלונדון לא הייתה לבבית כפי שהייתה בהיכרות הראשונה. הוא היה מאושר מדי, עם זאת, מכדי להזדקק לתשומת לב רבה; ולמרבה המזל עברו האחרים, מלצת החיזור פטרה אותם ממරבית חברותנו. את עיקר כל יום בילה ב"מצודת לוקאס", ולעתים חזר לונגבורן רק בזמן להתנצל על היעדרותו בטרם פרשה המשפחה לישון.

גברת בנט הייתה באמת במצב מעורר רחמים. עצם האזכור של דבר הנוגע לשידוך הטיל אותה לייסורי מצב רוח רע, ובכל מקום אליו הלכה הייתה בטוחה שתשמעו דבריהם על קר. מראה פניה של מיס לונגס היה מאו עליה. כירשת שלה בבית זה, היא ראתה בה תיעוב קני. בכל פעם ששרלוט באה לבקרם, היא הסיקה שהיא מצפה בקוצר רוח לשעת החזקה; ובכל פעם שדיברה בלחישה עם מר קולינס, הייתה משוכנעת שהם מדברים על אחזות לונגבורן, ומחליטים לסלק אותה ואת בנותיה מהבית ברגע שמר בנט ימות. היא התלוננה על כל זה במרירות בפני עצמה.

"באמת, מר בנט," אמרה, "קשה מאד לחשב ששרלוט לוקאס תהיה אי פעם בעלת הבית הזה, שאהיה חייבת לפנות לה מקום, ולהיות כדי לראות אותה תופסת את מקומי בו!"

"יקירתי, אל תיכנע למחשבות קודרות אלו. הבה נקווה לדברים טובים יותר. הבה נחמי לעצמנו שאלין אני אהיה זה שישרוד מבין שנינו".

זה לא היה מנחם מאד עבור גברת בנט; ولكن, במקום להшиб, המשיכה כבעבר.

"אני יכולה לשאת את המחשבה שהם יקבלו את כל האחוזה הזה. אלמלא ההסדר המשפטי של הירושה (The Entail), לא היה אפשר לי".

"מה לא היה אפשר לך?"

"לא היה אפשר לי ממש דבר בכלל".

"הבה נהי אסירי תודה על כך שנחסך מכך מצב של חוסר וגישות זהה".

"לעולם לא אוכל להיות אסירת תודה, מר בנט, על שום דבר שקשרו לירושה המוגבלת הזה. איך לאדם יכול להיות מצפונו להוריש אחוזה הרחיק מבנותיו שלו, אני יכולה להבין; והכל למען מר קולינס, גם כן למה שהוא קיבל אותה יותר מכל אחד אחר?"

"אשריך לך להחליט בעצמך," אמר מר בנט.

פרק כ"ד

מכتبת השם מיס בינגלי הגיע ושם קץ לספק. כבר המשפט הראשון נשא את האישור לכך שהם התמקמו כולם בלונדון למשך החורף, והוא בצעיר של אהיה על כך שלא היה לו פנאי לחלק כבוד לחבריו בהרטפורדשייר בטרם עזב את האזור.

התкова נמוגה, נמוגה לחולוטין; וכשגיין יכלה להתפנות לשאר המכטב, מצאה בו מעט מאוד, מלבד החיבה המוצחרת של הכותבת, שיכל היה להסביר לה נחמה כלשהי. שבחיה של מיס דארטี้ תפסו את עיקר המכטב. שוב הרוחב הדיבור על קסמייה הרבים; וקרוליין התגאהה בשמחה בקרבה הגוברת ביניהן, והעזה לחזות את התגשויות המשאלות שנפרשו במכتبת הקודם. היא כתבה גם בהנאה רבה על כך שאחיה מתגורר בביתו של מר דארטוי, והזכירה בהתלהבות תוכניות מסוימות של האחון בונגע לריאוט חדש.

אליזבת, שלה מסרה ג'ין במהירה את עיקרי הדברים, שמעה זאת במורת רוח שקטה. ליבת היה חצי בין דאגה לאחותה לבין טינה כלפי כל האחרים. היא לא נתנה שם אמון בטענותה של קרוולין בדבר נטיית ליבו של אחיה כלפי מיס דארט. בacr שהוא באמת מחבב את ג'ין לא פקפקה יותר מכפי שפקפקה אי פעם; ועם כל נטייתה לחబב אותו תמיד, לא יכולה לחשב לאו, וכמעט ללא בחז, על נוחות המזג הזה, על אותו חוסר בנסיבות רואיה, שהפכו אותו כעת לעבד של חברי התכנים, והובילו אותו להקריב את אושרו שלו לטובות גחמוותיהם. אילו היה אושרו שלו הקורבן היחיד, יתכן שהיא ניתן להניח לו להשתעשע בו בכל דרך שימצא לנוכח; אך אושרה של אחותה היה כורע בו, כפי שחויבה שחייב להבין בעצמו. היה זה נושא, בקיצור, שהרהוריהם בו היו ממושכים אף חסרי תועלת. היא לא יכולה לחשב על שום דבר אחר; עם זאת, בין אם חיבתו של ביגל אכן גועה, ובין אם דוכאה על ידי התערבותם חבריו; בין אם היה מודע למשמעות של ג'ין ובין אם הדבר נעלם מעיניו; בכל אחד מהmarket, אף שדעתה עליי ודאי תשפע מהותית מהבדל ביניהם, מצבה של אחותה נותר בעינו, ושלוותה פגועה באוותה המידה.

יום או יומיים חלפו בטרם אזהה ג'ין אומץ לדבר על רגשותיה עם אליזבת; אך לבסוף, כשגרת בנט השAIRה אותן לבדן, לאחר רגונות ממושכת מהרגיל בעניין נתרפILD ואדוני, לא יכולה שלא לומר,—

"הו, לו רק היה לאמי היקרה יותר שליטה עצמית! אין לה מושג כמה כאב היא גורמת לי בהערותיה הבלתי פיסוקות עליי. אך לא אתلون. זה לא יכול להימשך זמן רב. הוא יישכח, וכולמו נחזר להיות כפי שהיוו קודם".

אליזבת הביטה באחותה בדאגה ספקנית, אך לא אמרה דבר.

"את מפקחת בי", קראה ג'ין, מסמיקה קלות; "באמת שאין לך סיבה. הוא עשוי להישאר בזכרוני כגבר הנעים ביותר שהכרתי, אך זה הכל. אין לי למה לקוות או ממה לחושש, ואין לי על מה להאשים אותו. תודה לאל שאין بي את הכאב הזה. לכן, תוך זמן קצר — ודאי אנסה להתגבר——"

בקול יציב יותר הוסיף מיד, "יש לי את הנחמה המידית הזה, שזו לא הייתה יותר מטעות של דמיוני שלי, ושזה לא חזק לאיש בלבד לעצמי".

"ג'ין יקירתה", קראה אליזבת, "את טובה מדי. נועם הליכוטיך וחומר האנוכיות שלך הם באמת מלאכים; אין יודעת מה לומר לך. אני מרגישה כאילו מעולם לא עשיתי ערך צדק, או אהבת או תר כפי שתראיה".

מיס בנט מיהרה להתנער מכל מעלה יוצאה דופן, והשיבה את השבח אל חיבתה החמה של אחותה.

"לא", אמרה אליזבת, "זה לא הוגן. את רוצה לחשוב על כל העולם מכובד, ונפגעת אם אני מדברת סרה במישמו. אני רק רוצה לחשוב שאת מושלת, ואת מתנגדת לכך. אל תהששי שאסחף לך זיכרונות, או שאפגע בזכות היתר שלך לרצון טוב אוניברסלי. אין צורך. ישנים מעט אנשים שאני באמת אוהבת, ומעטים עוד יותר שאני מעריכה. ככל שאני רואה יותר מהעולם, כך גברת חוסר שביעות רצוני ממנה; וכל יום מחזק את אמונה כי בדבר חוסר העקבות של כל הדמיות האנושיות, ובדבר הביטחון המועט שניתן לתת במראית עין של מעלה או תבונה. נתקלתי בשני מקרים לאחרונה: באחד לא אדון, השני הוא נישואיה של שרלוט. זה בלתי נתפס! מכל בחינה שהוא, זה בלתי נתפס!"

"ליזי יקירתה, אל תיכנע לרגשות כאלה. הם יחרטו את אושרך. אין מתחשב מספיק בהבדלים במצבים ובמצג. שקלי את מכובdotו של מר קולינס, ואת אופיה ההזיר והיציב של שרלוט. זכריו שהוא חלק ממשפה גדולה; שמחינה כלכלית זהו שידוך ראוי ביבותך; והי מוכנה להאמין, למען כולם, שהוא עשוי לחוש משחו כמו הערקה וכבוד כלפי בן דודנו".

"כדי לרצות אותך, הייתי מנסה להאמין כמעט לכל דבר, אך איש מלבדך לא ירויח מאמונה כזו; שכן לו היהי משוכנעת שלשרלוט יש הערקה כלשהי כלפיי, הייתה חושבת רעות על תבונתה אף יותר מכפי שאני חשבתי כתע על ליבתך. ג'ין יקירתה, מר קולינס הוא אדם ייר, נפוח, צר אופקים וטיפש: את יודעת זאת בבדיקה כמובן; ואת ודאי מרגישה, בבדיקה כמובן, שהיא שמתהנתת אליו לא יכולה להיות בעלת דרך חשיבה רואיה. אל

תגני עליה, אף שזו שרלוט לוקאס. אל תנסיו, למען אדם אחד, לשנות את משמעותם של עקרונות ויושרה, ועל תנסיו לשכנע את עצמן או אותן שאנוכיות היא זהירות, וחוסר רגשות לסכנה הוא ערובה לאושר".

"אני חשבתי ששפטך חריפה מדי בוגע לשניהם", השיבה ג'יין; "ואני מקווה שתשתכנע בכך כשטראי אוטם מאושרים יחד. אך די בזה. רמזת למשהו נסוף. הzcרת שני מקרים. אני יכולה לטועות בכונתך, אך אני מפצרה בך, ליזי יקרה, אל תכאי לי במחשבה שאותו אדם אשם, ובאמירה שדעתך עליו צנחתה. אסור לנו למהר כל כך לדמיין שנגענו בכוונה. איןנו יכולים לצפות מבחר עיר ומלא חיים להיות תמיד כה זהיר וסקול. לעיתים קרובות זהה רק הגאווה שלנו שמטעה אותנו. נשים מדמיינות שהערצה פירושה יותר ממה שהיא באמת".

"וגברים דואגים שהן אכן ידמיינו לך".

"אם זה נעשה בכוונה, אין להם הצדקה; אך אין לי מושג שיש כל כך הרבה כוונה רעה בעולם כפי שכמה אנשים מדמיינים".

"רחוק ממי ליחס חלק כלשהו מהתנהגותו של מר בגין לכוונה רעה", אמרה אליזבת; "אך גם ללא תכנון לעשויות עולן או להפוך אחרים לאומליים, יתכן טויות ויתכן סבל. חוסר מחשבה, חוסר תשומת לב לרגשותיהם של אחרים וחוסר נחישות יעשו את העבודה".

"ואת מייחסת זאת לאחד מלאה?"

"כן; לאחרון. אך אם אמשיך,'accuis את כה שאומר מה דעתך על אנשים שאת מעריכה. עצרי אותו כל עוד את יכולה".

"אם לך, את מתעקשת להניח שאחיזותי משפיעות עליו?"

"כן, יחד עם חברו".

"אני יכולה להאמין בכך. מדוע שינסו להשפיע עליו? הן יכולות לחפש רק באושרו; ואם הוא קשור אליו", שום איש אחרת לא תוכל להבטיח אותו".

"הנחת היסוד הראשונה שלך נכונה. הן עשויות לחפש שיישא נערה שיש לה את כל החשיבות של כסף, קשרים גדולים וגואוו".

"לא ספק הן רוצחות שיבחר במיס דארט", השיבה ג'יין; "אך יתכן שזה נבע מרגשות טובים יותר מכפי שאתה מינהה. הן מכירות אותה זמן רב הרבה יותר מכפי שהן מכירות אותה; אין פלא אם הן אהבות אותה יותר. אך ככל שהיא משלמותה שלחן, לא סביר שהיא מתנגדות לאלו של אחיהן. איזו אחות תראה עצמה רשאית לעשות זאת, אלא אם כן היה שם ממשו מעורר התנגדות? לו האמינו שהוא קשור אליו, לא היו מנוסות להפריד בינינו; לו היה קשור, הן לא היו מצליחות. אך שאות מניחה חיבה כזו, את גורמת לכלם לפעול בזורה לא טבעית וגואה, וליאומלה ביתר. אל תצער אותי ברעון זהה. אני מתבוננת בך שטעתית — או לפחות, זהו צער קל, זהו כלום לעומת מה שארגיש אם אתה מושך רעות עליו או על אחיזותי. הניחו לי לראות זאת באור הטוב ביותר, אוור שבו ניתן להבין זאת".

אליזבת לא יכולה להתנגד למשאלת זו; ומАЗ ואילך שמו של מר בגין כמעט ולא הזכר בינהן.

גברת בנט המשיכה לתמונה ולהתלונן על כך שאינם חזור; ואף שיום כמעט לא חלף מבל' שאליזבת הסבירה זאת בבירור, נראה היה שיש סיכוי לקווש שתראה זאת אי פעם בפחות מובכה. בטה ניסתה לשכנע אותה במה שלא האמינה בו עצמה, שתשומת הלב שלו ליגין הייתה רק תוצאה של חיבה רגילה וחולפת, שפסקה ככל שהיא אותה עוד; אך אף שסבירות הטענה התקבלה באוטה רגע, היה עליה לחזור על אותו סיפור מדי יום. נחמתה הגדולה ביותר של גברת בנט הייתה שמר בגיןDOI ודי יחוור בקייז.

מר בנת התייחס לעניין באופן שונה. "אם כן, ליז", אמר יום אחד, "אני מגלת שאחותך נצבה באהבה. אני מביך אותה. אחרי נישואים, גערה אהבתה להתקצז מעט באהבה מדי פעם. זה נותן לה משחו לחשוב עליו, ומעניק לה מעין ייחוד בין חברותיה. متى יגיע תורך? בקושי תוכל לשאת שג'ין תעללה עלייך לאורך זמן. עכשו זה הזמן שלך. יש מספיק קצינים מריטון כדי לאזכה את כל העלומות העזירות במחוז. שווקה אם יהיה האיש שלך. הוא בחור נעים, והוא ינטוש אותך בזורה מרשיימה."

"תודה לך אדוני, אך גבר פחות נעים יספק אותך. לא יכולנו יכולות לצפות למזלחה הטוב של ג'יין."

"נכון", אמר מר בנת; "אך מוחם לחשב שכל דבר זהה שיקר לך, יש לך אם אהבתה שתמיד תפיק ממנו את המרבב".

חברתו של מר ויקהאם עצרה רבות בפייזר הקדרות שהAIRווים האחרונים הטילו על רבים מבני משפחת לונగבורן. הם רואו אותו לעיתים קרובות, ולשאר מעלוותיו נוספת כת הפתיחה הכללית. כל מה שאלייזבת כבר שמעה, תבעוותיו כלפי מר דארטי וכל מה שסבל מידי, הוכר כתע בגלי ונידון הציבור; וכולם שמחו לחשוב עד כמה תמיד סלדו מר דארטי עוד לפני שידעו דבר על העניין.

מיס בנת הייתה היצור היחיד שיכל היה להניח שייכנו נסיבות מלקות במקורה, שאין ידועות לחברה בהרטפורדשייר: יושرتה המתונה והיציבה תמיד ביקשה רחמים והדגישה את האפשרות לטיעויות; אך בעניין כל השאר, מר דארטי הורשעcadem הגרוע ביותר בעולם.

פרק כ"ה

לאחר שבוע שחלף בהצהרות אהבה ותוכניות לאושר, נקרא מר קולינס הרחק משלוט הנעימה שלו עם בוא יום השבת. הכאב שבפרידה, מכל מקום, יכול היה להיות ממוקם לצד ידי הכנוט לקרה קבלת פני קלטו, שכן הייתה לו סיבה לקוות כי זמן קצר לאחר שבו הבא להרטפורדשייר, יקבע היום שהופר אותו לאושר באדם. הוא נפרד מקרוביו בלונגבורן באותה חגיגות כבעבר; אישל שוב בריאות ואושר לבנות דודו היפות, ובבטיח לאביהן מכתב תודה נוסף.

ביום שני שלמחרת מכך, זכתה גברת בנת לעונג שבאיות אchia ואשתו, שהגיעו, כמוagem, לבנות את חג המולד בלונגבורן. מר גארדיינר היה אדם נבון וג'נטלמן, שעלה על אחוותם במידה רבה, הן בטבעו והן בחינוכו. גבירות נת'רפלד היו מתקשות להאמין כי אדם שחי על המסחר, ובתווך ראייה ממחסנו שלו, יכול להיות כה מחונן ונעים. גברת גארדיינר, שהיתה צעירה בכמה שנים מגברת בנת ומגברת פileyפס, הייתה אישה חביבה, אינטלקטואלית ואלגנטית, וחביבה מאוד על אחיניותה מלונגבורן. בין שתי הבכורות לבינה שררה הערקה מיוחדת במינה. הן הגיעו להתארח אצלם לעיתים תכופות בעיר.

חלוקת הראשון של מלאכתה של גברת גארדיינר עם הגעתה היה חלוקת מתנות ותייר אוופנות החדשות ביותר. משזה נעשה, היה לה תפקיד פחות פעיל למלא. הגיע תורה להקשיב. לגברת בנת היו טרוניות רבות לספר ולהיכון להקונן. התיחסו אל قول רע מאד מąż ראתה את אחותה לאחרונה. שתיים מבנותיה היו על סף נישואין, ובסוףם של דבר לא יצא מכך דבר.

"אני מאשימה את ג'יין", המשיכה, "כי ג'יין הייתה מושגה את מר בינגלי לו יכלה. אבל ליז! הוא, אחותי! קשה מאוד לחשב שהיא הייתה יכולה להיות אשתו של מר קולינס בשעה זו, אלמלא עקשנותה שלה. הוא הציע לה נישואין בחדר הזה ממש, והיא סירבה לו. התוצאה היא שלליידי לוקאס תהיה בת נשואה לפניי, ואחוזת לונגבורן נותרת תחת הסדר הירושה בדיוק כפי שהייתה. בני משפחת לוקאס הם אנשים ערומים מאוד, באמת, אחותי. הם חושבים רק על מה שהם יכולים להשיג. צר לי לומר זאת עליהם, אך כך הדבר. זה גורם לי להיות מאד עצבני וחלשה, כמשמעותם את רצוני כך בתוך משפחתי שלי, וכשיש לי שכנים חשובים על עצם לפני כל אחר. מכל מקום, בואר בדיוק בזמן זה הוא הנחמה הגדולה ביותר, ואני שמהה מאד לשמעו את מה שאית מספרת לנו על שרולדים ארוכים".

גברת גארדיינר, שעיקרה החדשנות הלווי כבר נמסרו לה קודם במלמר חליפת המכתבים של ג'ין ואלייזבת עמה, השיבה לאחותה תשובה קצרה, ומתווך רחמים על אח'ינוותיה, הסיטה את נושא השיחה.

כשנوتה לבדה עם אלייזבת לאחר מכן, דיברה יותר על הנושא. "זה נראה כאילו לא יכול להיות שידור רצוי עבור ג'ין", אמרה. "צר לי שזה התבטל. אך דברים כאלה קוראים לעיתים כה קרובות! בחור צער, כפי שאת מתארת את מר ביגלי, מתאהב כה בקלות בנערה יפה למשך כמה שבועות, וכאשר יד המקה מפרידה בינהם, שוכח אותה בקלות צו, שחוור עקביות מסווג זה הוא עניין שכיח מאד."

"נחמה מצינית בדרכה שלה", אמרה אלייזבת; "אך היא לא תסלח לנו. אנו לא סובלות מיד המקה. לא קורה לעיתים קרובות שהתרבעות של חברים תשכנעו בחור צער בעל הון עצמאו לחודל מלחשות על נערה שהיא מאוהב בה נואשת רק ימים ספורים לפני כן".

"אך הביטוי הזה 'מאוהב נואשת' הוא כה נדוש, כה מוטל בספק וככה מעורפל, שהוא נותן לי מושג מועט מאוד. הוא מיוחס לעיתים קרובות כל כך לריגשות שנבעים מהיכרות של חייו שעاه, בדיק כפי שהוא מיוחס לקשר אמיתי וחזק. אמר לי, עד כמה נואשת הייתה אהבתו של מר ביגלי?"

"מעולם לא ראייתי נטיית לב מבטיחה יותר; הוא הפרק מה חסר תשומת לב לאנשים אחרים, וככלו שקווע בה. בכל פעם שנפגשו, זה היה החלטי ובולט יותר. בנשף שלו עצמו הוא העלה שתי עמלות צערות או שלוש ככלא הזמן אותן לרקוד; ואני עצמי פניתי אליו פעמיים מבליל לקבל מענה. האם יכולם להיות תסמנים נאים מלאה? האם חוסר נימום כלל אינו תמציתה של האהבה?"

"הו, כן! מאותו סוג של אהבה שאני מנicha שהוא חש. ג'ין המסקנה! צר לי עליה, כיוון שעם מזגה, יתכן שלא תתגבור עלייך מיד. מוטב היה לו זה קרה לך, ליז; את הייתה צוחקת בדרכך אל מחוץ לזה מהר יותר. אך האם את חושבת שניתן היה לשכנע אותה לחזור איתנו? שניי אווירה עשוי להוועיל — ואולי מעט הקלה מהבית תהיה מועילה ככל דבר אחר".

אליזבת שמחה מאוד על הצעה זו, וחשה משוכנעת בהסכםתה המהירה של אחותה.

"אני מוקווה", הוסיףה גברת גארדיינר, "ששם שיקול הנוגע לבחור הצעיר הזה לא ישפיע עלייה. אנו גרים בחלקה השונה של העיר, כל קשרינו כה שונים, וכפי שאתה יודעת היטב, אנו יוצאים כה מעט, שאין זה סביר כלל שהם יפגשו בכלל, אלא אם כן הוא באמת יבוא לראותה".

"זה בלתי אפשרי לחלווטין; שכן הוא נמצא מתחת לשמרתנו של חברו, ומר דארטי לא ירצה לו בשום אופן לבקר את ג'ין בחלק הזה של לונדון! דודתי היקרה, איך יכולת להעלות זאת על דעתך? מר דארטי אולי שמע על קיומו של מקום כמו רחוב גרייסצ'רץ', אך הוא בקושי יחשוף שתרהרה של חדש תפיק כדי לנתקות אותו מזיהומיו, לו רק יכנס אליו פעם אחת; והי בטוחה בכך, מר ביגלי לעולם אין זו בלבד".

"מה טוב יותר. אני מוקווה שהם לא יפגשו כלל. אך האם ג'ין אינה מתכתבת עם אחותו? היא לא תוכל להימנע מלבקר".

"היא תנתק את הקשר לחלווטין".

אך למרות הביטחון שלאליזבת הת'ימרה להפגין בנקודה זו, כמו גם באותו המועד עוז יותר בדבר מניעת פגישתו של ביגלי עם ג'ין, היא חשה דאגה בנושא ששכנעה אותה, בבחינה עצמית, כי אינה רואה את המצד כחסר תקווה לחלווטין. זה היה אפשרי, ולעתים חשבה אף זהה סביר, שחויבתו עשויה להתעורר מחדש, והשפעת חברי תוכרעה בהצלחה על ידי ההשפעה הטבעית יותר של קסמה של ג'ין.

מיס בנט קיבלה את הזמן דodata בשמחה; ומשפחת ביגלי לא עלתה בעדעתה באותו זמן אלא רק בתקוויה שמאחר שקרולין אינה גרה באותו בית עם אחיה, היא עשויה מדי פעם לבളות אותה בוקר, ללא סכנה לראותו.

בני משפחת גארדיינר נשארו שבוע בלבדונגבורן; ועם בני משפחת פיליפס, בני משפחת לוקאס והקצינים, לא עבר יום ללא אירוע חברתי. גברת בנט דאגה כה רבות לבידורם של אחיה וגיסתה, עד שבאף הzdמנות הם לא ישבו לארכחה משפחתי רגילה. כאשר האירוע היה בבית, כמו מהקצינים תמיד לקחו בו חלק, וביניהם מר ויקהאם היה לבטח אחד; ובזהzmanיות אלו גברת גארדיינר, שהפכה חרדנית בשל שכחיה החמים של אליזבת עליו, בchner את שניהם מקרוב. אבל להניח מהם שראתה שהם מאוהבים אהבה عمוקה, העדפתם זה את זה הייתה ברורה דיה כדי להדאג אותה מעט; והיא החליטה לדבר עם אליזבת על הנושא לפני שתעזוב את הרטפורדשייר, ולהציג בפניה את חוסר הזהירות שבティופוח קשר צה.

עבור גברת גארדיינר, לויקהאם היה אמצעי אחד להסביר הנאה, שאיןו קשור ליכולותיו הכלליות. לפני עשר או שתים-עשרה שנים, לפני נישואיה, היא בילתה זמן ניכר באותו חלק של דרבישייר אליו הוא השתייך. לפיכך, היו להם מקרים מסווגים רבים; ואף שייקהאם כמעט לא היה שם מאז מות אביו של דארטי, חמש שנים לפני כן, עדין היה בכוחו למסור לה ידיעות טריות יותר על חבריה לשעבר מכפי שיכולה הייתה להשיג בדרך אחרת.

גברת גארדיינר ראתה את פמברלי, והכירה את מר דארטי המנוח היטב בזכות אופיו. אכן, כתוצאה מכך, היה נושא בלתי נדלה לשיחה. בהשוואת זיכרונותיה מפמברלי עם התיאור המפורט שיכול היה ויקהאם למסור, ובמתן שבחים לאופיו של בעליה המנוח, היא הסבה הנאה הן לו והן לעצמה. לאחר שנודע לה על יחסו של מר דארטי הנוכחי אליו, ניסתה להזכיר במשהו מאופיו הידוע של אותו ג'נטלמן, כשהיא נער צעיר, שיכול להתייחס עם הדברים; ולבסוף הייתה בטוחה כי היא זוכרת ששמעה בעבר על מר פיזיילאם דארטי ועל יד גאוותן מאוד ורע מזג.

פרק כ"א

ازהרתיה של גברת גארדיינר לאлизבת ניתנה בדיקנות ובנוועם בהזדמנות הנוחה הראשונה שבה יכולה לדבר אליה ביחידות: לאחר שסירה לה בכנות את אשר על ליבה, המשיכה קר:

"את נערה נבונה מדי, לייז, מכדי להתחייב רק ממשום שמחאים אותך מפניך; ולכן אין מפחדת לדבר איתך גליות. ברצינות, הייתי רוצה שתעמיד על המשמר. אל תסבכי את עצמך, ואל תנסי לסביר אותו, בקשר לשוחות הממון הופך אותו לבלי שקל לחלוון. אין לי דבר לומר נגדו: הוא בחור מעניין ביותר; ואילו היה לו ההון שראוי שהיה לו, הייתי חושבת שלא תוכל למצוות ידוך טוב יותר. אך כפי שהדברים עומדים — אסור לך להניע לדמיונו להוליך אותך שלוול. יש בר בינה, וככלנו מצפים שתשתתמשי בה. אביך סומר על נחישותך ועל התנהגותך הטובה, אני בטוחה, אני בטוחה. אסור לך לאכזב את אביך".

"דודתי היקרה, זה באמת נשמע רציני מאד."

"כן, ואני מקווה לרرتום גם אותך לרצינות הזה".

"ובכן, אין לך סיבה להחשש. אדאג לעצמי, וגם למר ויקהאם. הוא לא יהיה מאוהב بي, אם אוכל למנוע זאת".

"אליזבת, את לא רצינית עכשוו".

"אני מבקשת את סליחתך. אנסה שוב. כרגע אני מאהובת במר ויקהאם; לא, ודאי שלא. אך הוא, ללא כל השווואה, הגבר הנעים ביותר שראיתי מעודי — ואם הוא באמת יקשר אליו" — אני מאמין שמדובר שלא עשה זאת. אני מבינה את חוסר הזהירות שבדבר. הוא, מר דארטי המתועב ההוא! דעתו של אבי עלי' מסבה לי כבוד רב; וארגיש אומלה אם א Abed אודה. אבי, עם זאת, מחבב את מר ויקהאם. בקיצור, דודתי היקרה, צר יהיה לי מאוד להיות הגורם לאומלאות של מי מכמ; אך מכיוון שגם רואים מדי יום שבמקום שיש בו רגש, צעירים נדירים נרתעים מחתימת קשרי אירוסין בשל חוסר ממון מיידי, כיצד אוכל להבטיח להיות חכמה יותר מכל כך הרבה מבני מני, אם אסתפקה? או איך אוכל בכלל לדעת שהיא זה חכם יותר להתנגד? כל מה שאוכל

להבטיח לך, לפיך, הוא לא למהר. לא אמירה להאמין שאין מושא אהבתו הראשון. כשאשאה בחברתו, לא אשתקק לדבר. בקיצור, עשה ממשיכך יכளתי".

"אולי מוטב גם אם לא תעודדי את ביקורי כאן לעיתים כה תכופות. לפחות הפעם, אל תזכיר לאמר להזמין אותנו".

"כפי שעשית שלושים", אמרה אליזבת בחירות מודע לעצמו; "נון מאד, יהיה זה חכם מצדך להימנע מכך. אך אל תדמייני שהוא תמיד נמצא כאן בתדריות כזו. זה בשביבך הוא הזמן לעיתים כה קרובות השבוע. את מכירה את דעתיה של אמי בוגע ליזור בחברה מתמדת עברו חברה. אך באמת, ובכבוד, אנסה לעשות את מה שאחשוב לבונן ביותר; ועתה אני מקווה שתמרוץה".

דodataה הבטיחה לה שהיא אכן מרוצה; ואליזבת, לאחר שהודתה לה על טוב לבה במתן הרמזים, נפרדה ממנה — מקרה מופלא של עצה שנייתה בעין צזה מבלי לעורר טינה.

מר קולינס חזר להרטפורדשייר זמן קצר לאחר שבני משפחחת גארדיינר וג'ין עזבו אותה; אך מכיוון שהtagore האצל משפחחת לואאס, הגעתו לא היוותה מטרד גדול לאגרת בת. חתונתו הלהה וקרבה; והוא לבסוף השלימה עם המצב עד כדי כך שחשבה עליו כבלתי נמנע, אף אמרה שוב ושוב, בטון קנטרי, כי היא "מאחלת שייה מאושרים". يوم חמישי נקבע ביום החתונה, וביום רביעי ערכה מיס לואאס את ביקור הפרידה שלה; וכשהקמה להיפרד, אליזבת, שהתביעה באיחולי האשור הלא-נעימים והמוסיגים של אמה וחשה בעצמה צער כנה, ליוויתה אותה אל מחוץ לחדר. בעוד ירודות יחד במדרגות, אמרה שרלוט,

"אני סומכת עלך שאשמע ממך לעיתים קרובות מאד, אליזה".

"ך רדיי היה".

"ויש לי עוד בקשה אחת. האם תבואו לבקרני?"

"נפגש לעיתים קרובות, אני מקווה, בהרטפורדשייר".

"אני צפוי לעזוב את קנט למשך זמן מה. הבטיחי לי, לפיך, לבוא להאנספורד".

אליזבת לא יכולה לסרב, למחרות שצפתה עוגן מועט בביוקו.

"אבי ומרי צפויים לבוא אליו במרץ", הוסיף שרלוט, "ואני מקווה שתסתכימי להציגך אליהם. באמת, אליזה, את תהך רציה אצל לפחות מהם".

החתונה התקיימה: הכליה והחתן יצאו לדרךם ל凱נט היישר מפתח הכנסייה, ולכלום היה הרבה מה לומר או לשמעו בנושא כרגיל. אליזבת שמעה במחברתיה, והתכtabותן הייתה סDIRה ותכמה כפי שהיא יתה תמיד; אך שזו תהיה גליה באומה מידה — היה זה בלתי אפשרי. אליזבת מעולם לא יכולה לפנות אליה מבלי לחוש שככל הנחמה שבקבבה הסתיימה; ואף שהייתה נחושה לא להרפות מHALIFAX המכתבם, היה זה למען מה שהיא בעבר יותר מאשר למן מה שהוא. מכתבה הראשונית של שרלוט התקבלו במידה רבה של להיטות: לא ניתן היה שלא לחוש סקרנות לדעת כיצד תדבר על ביתה החדש, כיצד תחביב את לידי קתרין, ועוד כמה מאושרת תעז להציגו שהיא; אולם, כשקרה את המכתבם, חשה אליזבת שרלוט התבטה בכל נושא בדיקות כפי שהיא יכולה לצפות מראש. היא כתבה בעליונות, נראתה מוקפת בנוחות, ולא הזכירה דבר שלא יכולת לשבח. היה זו התיאור של מרקולינס על האנספורד ורוזינגס מרכך בצורה רצינלית; ואליזבת הבינה שעלייה להמתין לביקורה שלה שם כדי לדעת את השאר.

ג'ין כבר כתבה כמה שורות לאחותה כדי להודיע על הגעתם בטוחה לונדון; וכשכתבה שוב, אליזבת קיוותה שייהיה בכוחה לומר דבר מה על בני משפחת בינגלי.

קוצר רוחה למכתב השני זהה זכה לגמול שקוצר רוח זוכה לו בדרך כלל. ג'ין שהתה שבוע בעיר מבל' לראות את קרוולין או לשם ממנה. היא הסבירה זאת בקר שהנicha שמכתבה האחרון לחברתה מלונגבוון אבד בשל תקלת כלשה'.

"דודתי", המשיכה, "נוסעת מחר לאוטו חלק של העיר, ואני אנצל את ההזדמנות לבקר ברחוב גראסבוון".
היא כתבה שוב לאחר שהביקור נערך ולאחר שראתה את מיס ביגל.

"לא חשבתי שקרולין במצב רוח טוב", היו מילויה, "אך היא שמחה מאוד לראותי, ו振奋ה בי על קר שלא הודיעתי לה על בואי לונדון. צדקתי, אם כן; מכתבי האחרון מעולם לא הגיע אליה. שאלתי על אחיהן, כמובן. הוא בטוב, אך כה עסוק עם מר דארטי שהן בקשרו רואות אותו. התברר לי שמייס דארטי צפוי לאירועים הלואים ויכולתי לראותה. ביקורי לא היה ארוך, כיוון שקרולין וגברת הרסט עמדו לצאת. אני מניחה שאראה אותן כאן בקרוב."

אליזבת הנידה בראשה למקרא מכתב זה. הוא שכנע אותה שرك המקירה יוכל לגלוות למר ביגל שאותה נמצאת בעיר. ארבעה שבועות חלפו, וג'ין לא ראתה ממנה דבר. היא ניסתה לשכנע את עצמה שהיא מצירה על קר, אך היא לא יכולה עוד להיות עיורת לחסור תשומת הלב של מיס ביגל. לאחר שהמתינה בביתה מדי בוקר במשר שבושים, והמציאה מדי ערבית ירחץ חדש עבורה, האורחת סוף סוף הופיעה; אך קוצר רוחה, יותרה מכך, השיני בהתנהגותה, לא אפשר לג'ין להשלות את עצמה עוד. המכתב שכתבה בהזדמנות זו לאחותה יוכיח את מה שחשה:—

"לייזי היקרה שלי ודאי לא תהיה מסוגלת להתחדר בשיקול דעתה הטוב יותר על חשבוני, כשאודה שהלכתי שולל לחלוון בנוגע לחיבתה של מיס ביגל כלפי. אך, אחותי היקרה, אף שהAIROU הוכיחصدقתי, אל תחשבי שאני עקשנית אם עדין אטען כי בהתחשב בהתנהגותה, האמון שלי היה טבעי לבדוק כמו החשד שלך. אני מבינה היטב את סיבתה לחיות קרובה אליו; אך לו אוטן נסיבות היו קורות שוב, אני בטוחה שהייתי הולכת שולל שוב. קרוולין לא החזירה לי ביקור עד אtamול; ואך לא פתקה אחת, אף לא שורה, קיבלתי בinityim. כשהיא כבר באה, היה ניכר מאוד שאין לה שום עונג בך; היא נתנה התנצלות קלה ופורמלית על שלא ביקרה קודם, לא אמרה מילה על רצון לראיון שוב, ובכל מובן הייתה יצור כה שונה, שכשעצמה הייתה נחושה לחלוון לא להמשיך את ההיכרות עוד. אני מرحמתה עליה, למורות שאני יכולה שלא להאישים אותה. היא טעה מאד כשברחה بي כפי שעשתה; אני יכולה לומר בביטחון שכל התקדמות לקראת קרובת החללה מצדיה. אך אני מرحמתה עליה, כי היא ודי מרגישה שפעלה שלא כשרה, וכי אני בטוחה מאד שדאגה לאחיה היא הסיבה לך. אין לי צורך להסביר את עצמי יותר; ואף שאמנו יודעות שדאגה זו מיותרת לחלוון, הרי שאמ היא חשה בה, הדבר מסביר بكلות את התנהגותה כלפי; ובஹוטו כה יקר לאחותו בצדך, כל דאגה שהיא עבורי היא טבעיות וחביבה. אני יכולה שלא לתמוהו, עם זאת, על קר שיש לה חששות כאלו כעת, כי אילו היה אכפת לו ממני כל, הימנו נגשים מזמן, מזמן. הוא יודע על היומיות בעיר, אני בטוחה, ממשהו שהוא אמרה בעצמה; ועודין נראה, לפי אופן דיבורה, כאילו היא רוצה לשכנע את עצמה שהוא באמת נטה לטובות מיס דארטי. אני יכולה להבין זאת. ללא פחדתי לשפט בחומרה, ה'יתני' כמעט מטעפתה לומר שיש כאן מראית עין חזקה של כפל לשון בכל זה. אנסה לארש כל מחשבה מכאה, ולהשוו רק על מה שיעשה אותו מאושרת:

חיבתך, והטוב הקבוע של דודי ודודתי היקרים. תני לי לשמוע מפרק בקרוב מאד. מיס ביגל אמרה משחו על קר שהוא לא יחזור עוד לעולם לנתרפילד, על יתרו על הבית, אך לא בשום ורדות. מוטב שלא נזכיר זאת. אני שמחה ביותר שיש לך חדשות נעימות כל קר מחברינו בהאנספורד. אני לכי לבקרים, עם סר ויליאם ומריה. אני בטוחה שהיא לך נועים מאוד שם.

שלך וכו'."

מכتب זה גרם לאליזבת כאב מסויים; אך מצב רוחה חזר אליה כשחשיבה שג'ין לא תולך שולל יותר, לפחות לא על ידי האחות. כל ציפייה מהאה נגזה כעת לחלוון. היא אפילו לא רצתה בשום חידוש של חייזרו. דמותו צנחה בעיניה בכל פעם שחשבה עליה; וכעונש עבורי, כמו גם כיתרן אפשרי לג'ין, היא קיotta באמת ובתמים

שיsha לאישה את אחותו של מר דארט' בקרוב, שכן לפי תיאורו של ויקהאם, היא תגרום לו להתחרט בשפע על מה שהשלה מידי.

גברת גארדינר הזכירה לאלייזבת בערך בזמן זה את הבטחתה בנוגע לאותו ג'נטלמן, וביקשה מידע; ולאלייזבת היה מידע זהה לשלו ששמעה אולי את דודתה יותר מאשר עצמה. חיבתו הגליה דעה, חיזורי הסתיימו, הוא היה מעריץ של מישיה אחרה. אליזבת הייתה עירנית דיה כדי לראות את כל זה, אך היא יכולה לראות זאת ולכתוב על כך ללא כאב מהותי. ליבת נפגע רך קלות, וגאותה באהה על סיפוקה באמונה שהיא הייתה בחירותה היחידה, אילו רק הממון היה אפשר זאת. רכישה פתואמית של עשרה אלפיים ליש"ט הייתה הקסם הבולט ביותר של העלמה הצעירה שעבורה הפרק את עצמה כתעניט; אך אליזבת, שיתכן שהייתה פחותה חדת אבחנה במקורה זה מאשר במקורה של שרלוט, לא באהה אליו בטענות על רצונו בעצמות כלכליות. דבר, נחפה הוא, לא יכול היה להיות טבעי יותר; וכל עוד יכולה להניח שהדבר עלה לו בכמה מאבקים ליותר עלייה, הייתה מוכנה להכיר בכך כצעד חכם ורצוי עבור שניהם, ומוגילה לאחל לו אושר בכנות גמורה.

כל זה אושר בפני גברת גארדינר; ולאחר מכן שיפרה את הנסיבות, המשיכה קר: — "אני משוכנעת כתעניט, דודתי היקרה, שמעולם לא הייתה מאוהבת במיו'חן; שכן לו באמת חוויתי את התשוקה הטהורה והמרוממת ההיא, הייתה מתעבת כתעניט עצםשמו, ומאהלת לו כל רע. אך רגשותיי לא רק לבבאים בלבד, הם אפילו נוטלי פניו כלפי מיס קינג. אני מוצאת שנייה שונאית אותה כלל, או שאני מסרבת לו במעט לחשב עליה בעל בחורה טובה מאוד. לא יכולה להיות שם אהבה בכל זה. העירנות שלי הייתה עיליה; ואף שודאי היו לי מושא מעניין יותר לכל מכריי לו הייתה מאוהבת בו נואשת, אין יכולת לומר שאני מתחזרת על חוסר חשיבותי היחס". לעיתים המחר ששלמים עברו חשיבותו הוא יקר מדי. קיטי ולידיה לוחחות את נטייתו לב הרבה יותר ממני. הן צעריות בדרכי העולם, ועודין אין פתוחות להכרה המשפילה שצעירים יפי תואר חייבים שייהיה להם ממה לחיות בדיקון כמו המכוערים".

פרק כ"ז

לא אירועים גדולים מלאה במשפחה לנוגבורן, ובגיוון מועט מלבד הציעידות למריטון, לעיתים בבעז ולעתים בקור, חלפו חודשי ינואר ופברואר. מוץ נועד להביא את אליזבת לאנספורד. בתחילת לא חשבה ברצינות הרבה על הנסיעה לשם; אך שרלוט, קר גילתה במדהה, בנתה על התוכנית, ובדרגה למדה אליזבת לשкол זאת עצמה בהנאה רבה יותר ובוואות גוברת. המרחק הגביר את רצוניה לראות את שרלוט שוב, והחליש את תחושת המיאoso שלה מרמר קולינס. היה אלמנט של חידוש בתוכנית; ומכיוון שעם אם צדו ואחותיהם שאין חברותיות במיוחד בבית לא יכול היה להיות חסין מביקורת, שינוי קטן לא היה בלתי רצוי כשלעצמם. המשע עניך לה, יתרה מכך, הזדמנות להציג בג'יין; ובקיים, ככל שהזמן קרב, היא הייתה מצירה מאוד על כל עיכוב. הכל, מכל מקום, התנהל למשרין והוסדר סופית לפि המתווה המקורי של שרלוט. היא עמדה להתלוות לסר ויליאם ולבטה השניה. השיפור שבבילוי לילה בלונדון נסף בבוא העת, והתוכנית הפכה מושלמת ככל שתוכנית יכולה להיות.

הכאב היחיד היה בעזיבת אביה, שודאי יחש בחרונה, ואשר כשהגיע רגע האמת חפש כה מעט בנסיעתה, עד שאמר לה לכתוב לו וכמעט הבטיח לענות למכtabה.

הפרידה בין לבין מר ויקהאם הייתה יידידות לחלווטין; מצד אחד אף יותר מכך. עיסוקו הנוכחי לא יכול היה לגרום לו לשڪוח שאלייזבת הייתה הראונה לעורר ולזקוט בתשומת ליבו, הראונה להקשיב ולרחם, הראונה להיות נערצת; ובאופן שבו נפרד ממנה לשлом, איחיל לה כל הנאה, הzcיר לה למה עלייה לצפות מליד'י קתרין דה-ברג, והביע ביטחון שדעתם עליה — דעתם על כולן — תמיד תהיה תואמת, הייתה דאגה עניין שחשה כי ודאי יקשרו אותה אליו תמיד בהערכתה כנה ביותר; והיא נפרדה ממנה משוכנעת שבין אם יהיה נשוי או רווק, הוא תמיד יהיה עבורה המופת לאדם נעים ושובה לב.

חבריה למשך ימים המחרת לא היו מحسוג שיגרום לה לחשב עליון כפחות נעים. לסר ויליאם לוקאס ולבטה מריה, נערה טובת מזג אך ריקנית בדיקון כמותו, לא היה דבר לומר ששווה היה להאזין לו, והם זכו להקשבה בערך באותו עוגן שבו מאזורים לרעש הנסעה של הכרוכה. אליזבת אהבה דברים מגוחכים, אך היא הzcירה

את אלו של סר ויליאם זמן רב מדי. הוא לא יכול היה לספר לה דבר חדש על נפלאות הצגתו בפני המלך וקבלת תואר האבירות שלו; וニמוסיו היו שחוקים, ממש כמו המידע שבידיו.

היה זה מסע של עשרים וארבעה מיילים בלבד, והם החלו בו מוקדם כל כך עד שהגיעו לרחוב גרייסצ'רץ' בצהרים. בעודם נוסעים אל דלת ביתו של מר ארדינר, עמדה ג'יין ליד חלון חדר האורחים וצפתה בבואם: כשהיכנסו למבואה, היא הייתה שם לקבל את פניהם, ואלייזבת, שהביטה בבחינה בפניה, שמחה לראותם בראים יפים כתמיד. על המדרגות עמדה חבורת של ילדים וילדים, מכיוון שלא ראו אותה שנה תמיימה, מנעה מהם לדודטם לאפשרה להם להמתין בחדר האורחים, ובישנותם, מכיוון שלא ראו אותה שנה תמיימה, מנעה מהם לרדת נמוך יותר. הכל היה שמחה וטוב לב. היום חלף בנעים ביוטר; הבוקר בהמולה ובקניות, והערב באחד התיאטראות.

אליזבת הצליכה אז לשכת לצד דודטה. הנושא הראשון שלחן היה אחותה; והיא הצעירה יותר משנדהמה לשמעו, בתגובה לשאלותיה המפורשות, שאף שג'יין תמיד נאבקת לשומר על מצב רוחה, ישן תקופות של דודך. היה זה הגיוני, מכל מקום, לקוות שהן לא ימשכו זמן רב. גברת ארדינר מסרה לה גם את פרטיה ביקורה של מיס ביגל ברחוב גרייסצ'רץ', וחזרה על שיחות שהתקיימו בזמןם השונים בין ג'יין, שהוכחו כי האחونة ויתריה על ההיכרות עמוקה ליביה.

גברת ארדינר התלכזה אז עם אחיניתה על נטייתו של ויקהאם, והחמייה לה על שהיא מושאת זאת כה יפה.

"אך אליזבת קירתי", הוסיףה, "איזו מין נערה היא מיס קינג? יציר לי לחשב שחברנו הוא רודף בצע."

"אני ממרק, דודתי היקרה, מהו ההבדל בענייני נישואין בין מנייע של רדיפת בצע למניע של זיהירות? הין נגמר שיקול הדעת ומתחילה החמדנות? בחג המולד האחרון חשתה שמא יתרחן איתי כי זה יהיה חסר זיהירות; וכעת, כיון שהוא מנסה להציג נערת עם עשרה אלפי ליש"ט בלבד, את רצחה לקבוע שהוא רודף בצע."

"אם רק תספר לי איזו מין נערת היא מיס קינג, אדע מה לחשב."

"היא בחורה טובה מאד, אני מאמין. איני יודעת עליה שום רע."

"אך הוא לא העניק לה שמצו של תשומת לב עד שמות סבה הפר אותה לבעלת הרון זהה?"

"לא — ומדוע שיעשה זאת? אם לא היה זה מותר לו לנסוט לזכות בחיבתי כיון שלא היה לי כסף, איזו עילה הייתה לו לחזר אחריו נערת שלא היה לו עניין בה ושhayתעה ענייה באלהה מידה?"

"אך נראה שיש חוסר עדינות בהפניית חיזורי אליה זמן קצר כל כך לאחר המאורע זהה."

"לאדם השורי במצבה כלכלי אין זמן לכל גינוי הנימוס המעודנים שאנשים עושים להקפיד עליהם. אם היא אינה מתנגדת לך, מדוע שאחננו נתנגד?"

"זה שהיא אינה מתנגדתינו אינו מצדיק אותנו. זה רק מראה שחסר בה עצמה משהו — בינה או רגש."

"ובכן", קראה אליזבת, "שייה כרצונך. הוא יהיה רודף בצע, והוא תהיה טיפשה."

"לא, ליז', זה לא מה שאני רוצה. יציר לי, את יודעת, לחשב רעות על בחור צער שחי זמן רב כל כך בדרבישייר".

"הוא, אם זה הכל, יש לי דעה עלובה מאוד על בחורים צעירים שחיהם בדרבישייר; וחבריהם הקרובים שחיהם בהרטפורדשייר אינם טובים הרבה יותר. קצתם בכללם. תודה לאל! אני נסעת מחר למקום שבומצא גבר

שאין בו אף תוכנה נעימה אחת, שאין לו נימוסים ולא תבונה שימליצו עליו. גברים טיפשים הם היחידים ששווים להכיר, בסופו של דבר".

"הישMRI לך, לייז; הנאום הזה נגוע חזק באצבה".

בטרם הופרדו עם סיום ההצגה, זכתה אליזבת לאושר הבלתי צפוי שבזמןה להתלוות לדודו ודודתה לטיוול תענוגות שתכננו לעורך בקייז.

"טרם החלטנו עד לאן זה ייקח אותנו", אמרה גברת גארדיינר; "אך אולי אל אזור האגמים".

שם תוכנית לא הייתה יכולה להיות נעימה יותר לאלייזבת, וקיבלה הזמנה שלא הייתה מיידית ואסירת תודה נוספת. "דודתי היקרה, היקרה", קראה בתלהבות, "איזה עונגן! איזה אושר! את מעניקה לי חיים חדשים ומרץ. שלום לאצבה ולדכדוך. מה הם גברים לעומת סלעים והרים? הוא, אילו שעות של התעלות נבלח! וכשוחזר, לא יהיה כנועים אחרים, שאינם מסוגלים לתת לו רעיון מדויק אחד על שם דבר. אנחנו נדע לאן נסענו — אנחנו נזכיר את מה שריאנו. אגמים, הרים ונهرות לא יתערבבו זה בזה בדמיונו; ואשר ננסה לתאר סצנה מסוימת, לא נתחל להתוכוכ על מיקומה היחסי. יהיו פרצי הרגשות הראשונים שלנו פחות בלתי נסבלים מאשר של מרבית הנועעים".

פרק כ"ח

אליזבת מגיעה להאנספורד במצב רוח מרומם, מעודדת מצבאה של אחותה ומהציפיה לטיוול הקיץ המתוכנן. עם הגיעם לבית המכרים, הם מתקבלים בחמיימות על ידי בני הזוג קולינס. אליזבת מבחינה מיד שמר קולינס לא השתנה; הוא מקבל את פניהם בטקסיות מופרצת ומדגיש בגאויה את נוחות ביתו, ככל הנראה בניסיון לעורר בה חרטה על שסירבה לו. אליזבת, לעומת זאת, חשה בעיקר פליאה על יכולתה של שרלוט לשומר על קור רוח ושמחה לצד בעל צזה. היא מתרשתת מהסדר והנקיון בבית, ומיחסת את כל התוכנות החביבות הללו לניהולה הנבען של חברתה.

במהלך הסיוור בגינה, מר קולינס מציג בפניהם כל פרט ופרט בדקדקנות מעייפה, אך גולת הכותרת עבورو היא המראה של אחזות רוזינגס הנשקפת מבין העצים. הוא מרעיף שבחים על לידי קתרין דה-ברג ומבטיח לאלייזבת ולמריה שהן יזכו לכבוד רב מצדיה במהלך שהותן. בעבר, אליזבת מהררת ביכולת המרשימה של שרלוט לתממן את בעלה בזעם ולמצוא נחמה בביתה למורות נוכחותו.

למחרת, המולה בבית מבשרת על הגעתן של אורחות. אליזבת ומריה ממהירות לחולן ומגלות את מיס דה-ברג ומלוותה בתוך כרכרה ליד השער. אליזבת, שאינה מתרשתת מהמעמד, מבחינה במריה החלוש והצעוף של מיס דה-ברג ומוסיקה בצלינות שהיא אישת מטאימה ביוטר למර דארטי. הביקור הקצר מסתיים בהזמנה רשמית: כל החבורה מוזמנת לסעוד ברוזינגס למחרת, אירוע שמר קולינס רואה בו את שיא המזל והכבד.

האם תרצי שאסכם עבורך את האירועים בפרק הבא, בו אליזבת פוגשת סוף סוף את לידי קתרין דה-ברג פנים אל פנים?

פרק כ"ט

ニיצחונו של מר קולינס בעקבות הזמן זו היה מושלם. היכולת להציג לרואה את גאות פטרוניטו בפני אורחות המשותמים, ולהראות להם את אדיבותה כלפי וכלפי אשתו, הייתה בדיק מה שייחיל לו; והעובדת שהזדמנות כזו ניתנה כה מהר נחשבה בעיניו כ吉利 של חסド מצד לידי קתרין, שלא ידע כיצד להערכו מספיק.

במשך כל אותו יום ולמחרת בבוקר כמעט ולא דובר על דבר מלבד הביקור ברוזינגס. מר קולינס הדריך אותם בקפידה למה עליהם לצפות, כדי שהמראה של חדרים כאלה, משרותם כה רבים וועודה כה מפוארת לא יכריעו אותם לחולותין. הוא ייעץ לאלייזבת לא להילחץ בונגע לבושה, שכן לידי קתרין מעדיפה שייכרת הבדל המעמדות.

בזמן שהתלבשו, הוא עבר כמו פעם בין הדלותות כדי לזרע אותם, שכן לידי קתרין סלדה מהמתנה לאறחה. התיאורים המאיימים הללו הפחידו את מריה לואקeo הצעירה, אך אומץ ליבה של אליזבת לא עזב אותה; היא לא האמינה שמעמד וכסף לבדם צריכים לעורר בה רעד.

כאשר הגיעו לאחוזה, נתקפו סר ויליאם ומריה יראה עמוקה אל מול הפהар, אך אליזבת בדקה את הנוכחים בקורס רוח. לידי קתרין הייתה אישת גבואה וגדולה, בעלת תווי פנים חזקים ואווירה סמכותית מאוד, שהזכירela לאלייזבת את כל מה שוויקה האם סייר עליה. בתה, מיס דה-ברג, הייתה חיורתת, קטנה וחלוצה, וכמעט לא פצתה את פיה.

הסודה הייתה מפוארת כפי שהובטח. מר קולינס שיבח כל מנה בהתלהבות, והוא ויליאם הדיח את דבריו. לידי קתרין נהנתה מהערכה המופלגת וחילקה חוויכים חסדיים. לאחר הארוחה, בחדר האורחים, לידי קתרין שלטה בשיחה ביד רמה, חיותו דעה נחרצת על כל נושא — מניהול משק הבית ועד לגיידל פרות — והפנתה שאלות חתניות לאלייזבת על משפחתה, חינוכה ומעמדה.

אליזבת ענתה ברוגע ובביטחון, גם כאשר לידי קתרין הביעה עצוזו מכך שבנות משפחת בנט גדלו ללא אומנת, או מכך שככל חמיש האחיות יצאו לחברה לפני זמן נישואיהם. כאשר לידי קתרין ניסתה לחזור מאלייזבת את גילה המדויק, אליזבת התהמקה בתהkom שהדיהים את הגבירה, שלא הייתה רגילה לכך שמיישהו מעז להשתעשע מול חוסר הנימוס המופגן שלה.

הערב הסתיים במסחך קפלים שבו מר קולינס המשיך להסכים עם כל מילה של פטרוניו ולהודות לה על כל זכיה. כשיצאו לדרך חזרה בכרכרה שהועמדה לרשותם, ביקש מר קולינס מאלייזבת את דעתה על רוזינגו. למען שרלוט, היא נתנה תשובה חיובית יותר מכפי שהיא באמת, אך אפילו זה לא סיפק את מר קולינס, שמייהר לקחת על עצמו את מלאכת השבחים לידי קתרין.

פרק ל'

סר ויליאם עזב את האנספורד לאחר שבוע, משוכנע לחלוtin באושרה של בתו ובמזלה הטוב שזכה בשכנה כליידי קתרין. עם לכתו, חזרת משפחת קולינס לשגרת יומה. אליזבת מבינה בתבונה שבאה שרלוט מנהלת את משק הבית: היא בוחרת לשבת בחדר אחורי ופחות נעים, רק כדי שמר קולינס יבחר לשחות בחדר העבודה שלו הפונה לחזית, ובכך היא זוכה למעט שקט ופרטיות ממנו.

ליידי קתרין ממשיכה לבקר בבית הקרים, כשהיא חודרת לכל פרט ופרט — מייעצת כיצד לעבוד, מבקרת את סידור הרהיטים וונזפת במשרתים. אליזבת מבינה שלידי קתרין רואה בעצמה שופטת ומנהלת של כל ענייני הקהילה, קטנים גדולים. הארוחות ברוז'ינגס הופכות לשגרה דו-שבועית, ואלייזבת מוצאת נחמה בטווילים בנתיב מגן בעיר, שם היא חשה חופשיה מסקרנותה של הגבירה.

לאחר שבועיים, מגיע הדיווח על בואו הצפוי של מר דארטווין לריגל חג הפסחא. אליזבת משתעשעת מהמחשבה לראות כיצד תוכניותיה של מיס ביגל' לגביו יתבדו אל מול כוונתה של לידי קתרין להשייאו לבתה.

מר קולינס, הממתין בקוצר רוח להגעת המכובדים, ממהר לבשר על בואם של מר דארטווין ובן דודו, קולונל פיצ'ויליאם. להפתעת כולם, השניים מגיעים לביקור בבית הקרים זמן קצר לאחר מכן. שרלוט מייחסת את המהירות ההז לnochotta של אליזבת.

קולונל פיצ'ויליאם מתגלה כגבר נעים הליכות ושיח, בעוד מר דארטווין שומר על איפוקו הרגיל. אליזבת, המבוקשת לבחון את תגובתו, שואלת אותו אם פגש את אחותה ג'ין בלונדון בלושה החודשים האחרונים. דארטווין, שנראה מעט מובלבל, משיב שלא זכה למזל זהה, והשicha מסוימת זמן קצר לאחר מכן כשהאורחים עוזבים.

פרק ל"א

ニמוסיו של קולונל פיצויליאם זכו להערכתה רבה בבית הקרים, והנשים חשו כי מוכחותו תוסיף רבות להנאתן מהמפגשים ברוזינגס. עם זאת, חלפו מספר ימים באותו הזמן והזמננו שם שוב; שכן כל עוד שהוא אורחם בבית, אין לא היו נחוצות. רק ביום ראשון של חג הפסחא, כמעט שבוע לאחר הגעת הג'נטלטנים, הן זכו לתשומת לב זו, וגם אז רק הזמננו בזאתן מהכנסייה לבוא הערב. במהלך השבוע האחרון הן כמעט לא ראו את לידי קתרין את בתה. קולונל פיצויליאם ביקר בבית הקרים יותר מפעם אחת בתקופה זו, אך את מר דארטי הן ראו רק בכנסייה.

ההזמנה התקבלה, כמובן, ובשעה היעודה הן הצטרפו לחברותה בחדר האורחים של לידי קתרין. הווד מעלהה קיבלה אותן בנימוס, אך היה ברור שחברותן אינה רצiosa לה כפי שהיא לבדן; למעשה, היא הייתה כמעט שקופה כולה באחיהינה, ושותחה איתם, ובמיוחד עם דארטי, הרבה יותר מאשר עם כל אדם אחר בחדר.

קולונל פיצויליאם נראה באמת שמה לראותן; כל דבר היה עבורי הקללה מבורכת ברוזינגס; מה גם שחברתיה היפה של גברת קולינס מצאה חן בעיניו מאד. הוא התישב לצדה ושותח בנעימות צזו על קנט והרטפורדשייר, על נסיעות ועל שהות בבית, על ספרים חדשים ועל מוזיקה, עד שאלייזבת מועלם לא זכתה לבידור מה מוצלח בחדר ההוא; הם שוחחו בחיות ובטף כה רב עד שימושו ליבם של לידי קתרין עצמה ושל מר דארטי. עינו של דארטי הופנו לעברם שוב ושוב מבטב של סקרנות; והעובדת שגם הווד מעלהה החללה לחולק את התחששה ההזו הפוגנה בגלו, שכן היא לא היססה לקרוא בקהל.—

"מה זה שאתה אומר שם, פיצויליאם? על מה אתם מדברים? מה אתה מספר למייס בנט? תן לי לשמוע מה זה".

"דיברנו על מוזיקה, גבירתי", אמר כשהבין שלא יוכל להתחמק מהתשובה.

"על מוזיקה! אם כך, אני דברו בקוק. זה הנושא האהוב עלי' ביותר. אני חיבת לחתך חלק בשיחת אם אתם מדברים על מוזיקה. אני מניחה שיש מעט אנשים באנגליה שנהנים באמת מוזיקה יותר ממוני, או שיש להם טעם טבעי טוב יותר. לו רק למדתי פעם, הייתי מגיעה לרמה גבוהה מאד. וכך גם אן, לו בריאותה הייתה מאפשרת לה להתמיד. אני בטוחה שהיא הייתה מנגנת בצורה נפלאה. איך מתקדמת ג'ורג'ינה, דארטי?"

מר דארטי דיבר בשבח מיומנותה של אחותו בחיבת רבה.

"אני שמחה מאוד לשמע עליה דברים כה טובים", אמרה לידי קתרין; "ואנו אמור לה ממוני שאינה יכולה לצפות להצטיין אם לא תתאמן הרבה מאוד".

"אני מבטיח לך, גבירתי", השיב, "שהיא אינה זקופה לעצה כזו. היא מתאימה בהתמדה רבה".

"מה טוב יותר. אי אפשר להתאמן יותר מדי; וכשacaktır לה בפעם הבאה, אורה לה לא להזניח זאת בשום פנים ואופן. אני תמיד אומרת לעלומות צעירות ששםמצוות במוזיקה לא תושג ללא אימון מתמיד. אמרתני לweis בנט כמה פעמים שהיא לא עולם לא תנגן באמת טוב אלא אם כן תתאמן יותר; ואף שלגברת קולינס אין כל נגינה, היא מוזמנת מאד, כפי שאמרתי לה לעתים קרובות, לבוא לרוזינגס מדי יום ולנגן בפסנתר שבחרדרה של גברת ג'נקינסון. היא לא תפירע לאיש בחלק ההוא של הבית, את יודעת".

מר דארטי נראה מעט נבוך מחוסר הנימוס של דודתו ולא השיב.

cashesdays שלב הקפה, קולונל פיצויליאם הזכיר לאלייזבת שהבטיחה לנגן עבורי; והוא התישבה מיד ליד הפסנתר. הוא קירב כסא אליה. לידי קתרין הקשيبة למחצית השיר ואז חזרה לשוחח עם אחיהינה השנני; עד שהאחרון התרחק ממנה, ובצדדים שקוילים כהרגלו התקrab לפסנתר ונעמד כך שתיהיה לו תצפית מלאה על פניה של המבצעת היפה. אליזבת ראתה מה הוא עושה, ובהפסקה הראשונה פנתה אליו בחירות שובב אמרה:—

"אתה מתכוון להפחיד אותי, מר דארס', בבואר בכובד ראש צהה לשמעו אותך. אך לא איבהל, למחרות שאחותך מגננת כל כך טוב. יש בי עקשנות כזו שאינה יכולה לשאת פחד לפני רצונם של אחרים. האומץ שלי תמיד עולה עם כל ניסיון להפחיד אותך".

"לא אומר שאת טועה", השיב, "משום שלא יכולת באמת להאמין שיש לי כוונה להבהיר אותך; והיה לי העונג להזכיר אותך מספיק זמן כדי לדעת שאתה מוצאת הנאה רבה בהבעת דעתך ש מבחינה עובדתית אין דעתיך שלך".

אליזבת צחקה מכל הלב מהתיאור הזה של עצמה ואמרה לקולונל פיצוויליאם: "בן דודך יתן לך מושג נחמד מאוד עלי", וילמד אותך לא להאמין לאף מילה שאני אומרת. יש לי חוסר מזל מיוחד לפגוש אדם המסוגל לחשוף את אופי האמיתית דווקא חלק עולם שבו קיומיתי להציג את עצמי במידה מסוימת של כבוד. באמתך, מר דארס', זה מאד לא אבירי מצדך להזכיר את כל מה שידעתי לרעתך בהרטפורדשייר — והרשה לי לומר, גם מאד לא פוליטי — כי זה מדרבן אותך לנkom, ודברים אלה עשויים לצאת שיזעזו את קרוביך לשמעו".

"אני מפחד מכך", אמר בחיוור.

"אנא תני לי לשמעו بما אתה מאשרה אותו", קרא קולונל פיצוויליאם. "היהתי רוצה לדעת איך הוא מתנהג בין זרים".

"תשמע, אם כן — אך התכוון למשהו נורא ביותר. הפעם הראשונה שראיתי אותו בהרטפורדשייר, עלי לדעת, הייתה בנשף — ובנשף הזה, מה אתה חושב שהוא עשה? הוא רקד רק ארבעה ריקודים! צר לי להזכיר לך, אך כך היה. הוא רקד רק ארבעה ריקודים למרות שהיא מחסור בג'נטלמנים; ולפי ידיעתי הוודאיות, יותר מעלה מה צערה אחת ישבה מחוסרת בן זוג. מר דארס', אין יכול להכחיש את העובדה".

"לא היה לי באותו זמן הכבוד להזכיר אף גברת באותה התכונות מעבר לבני חבורתי שלו".

"נכון; ולעולם אי אפשר להציג אנשים זה זהה באולם נשפים. ובכן, קולונל פיצוויליאם, מה אנגן עכשו? אצבעותי מוחכות לפוקודתך".

"אול", אמר דארס', "היהתי שופט טוב יותר לו היהתי מבקש שיציגו אותך, אך אני מוכשר במיוחד להמליץ על עצמי בפני זרים".

"האם נשאל את בן דודך לסיבה לכך?" אמרה אליזבת, כשהיא עדין פונה לקולונל פיצוויליאם. "האם נשאל אותו מודיע אדם בעל תבונה וחינוך, שחי בעולם הגדול, אינו מוכשר להמליץ על עצמו בפני זרים?"

"אני יכול לענות על שאלתך", אמר פיצוויליאם, "ambil לפנות אליו. זה משומש שהוא לא מוכן לטrhoת".

"ב恰חלה אין לי הכישرون שיש לאנשים מסוימים", אמר דארס', "לשוחח בקהלות עם אלה שמעולם לא ראיתי לפני כן. אני יכול לאמץ את סגנון שיחתם, או להיראות מתעניין בענייניהם, כפי שאני רואה שנעשה לעתים קרובות".

"אצבעותי", אמרה אליזבת, "אין נעוט על הכלiji הזה באופן המיוני שאני רואה אצל נשים רבות כל כך. אין להן אותה עצמה או מהירות, והן אין מפיקות את אותה הבעה. אך תמיד הנקה שזורי אשמתך שלו — משום שלא הייתה מוכנה לטrhoת ולהתאמן. זה לא שאני מאמין שאצבעותי פחות מمسؤولות מלאה של כל אישת אחרת לביצועים מעולים".

דארס' חיך ו אמר: "את צודקת לחלווטין. ניצלת את זמנך הרבה יותר טוב. אף אחד שזכה בזכות לשמעו אותך לא יוכל לחשב שחרר דבר מה. שנינו איננו מופיעים בפני זרים".

כאן קטעו אוטם ל'ידי' קתרין, שקרה לעברם כדי לדעת על מה הם מדברים. אליזבת החלה מיד לנגן שוב.
לי'ידי' קתרין התקרבה, ולאחר שהקשיבת מספר דקוט, אמרה לדארט:—

"מיס בנט לא הייתה מנוגנת רע בכלל לו היהתה מתאמת יותר, ולו היה לה היתרון של מורה לנונדו. יש לה תפיסה טובה מאוד של עבודות אצבעות, אם כי טעמה איננו משתווה לזה של אן. אין היהת מבצעת נפלאה, לו בריאותה היהת אפשרת לה ללמידה".

אליזבת הביטה בדארט כדי לראות עד כמה הוא מסכים לבבויות לשבחים על בת דודתו; אך לא באותו רגע ולא בשום רגע אחר יכול להבחן בתסמן כלשהו של אהבה; ומכל התנהגו צלפי מיס דה-ברג היא שאה נחמה זו עבור מיס ביגנלי — שסביר להניח שהיא נשאה אותה באותה מידה, לו היהת קרובתו.

לי'ידי' קתרין המשיכה בהעורתיה על נגינתה של אליזבת, כשהיא מעربת בהן הנחיות רבות על ביצוע וטעם. אליזבת קיבלה אותן בכל אורך הרוח של הנימוס; ולבקשת האגנטלמנטים נשאה ליד הפנסטר עד שכרכרצה של הוד מעלה היהת מוכנה לקחת את כולם הביטה.

פרק ל"ב

אליזבת ישבה לבדה וכtabה לג'ין, בעוד שRELLOT ומריה יצאו לכפר, כשציצול בדלת בישר על בואו של אורח. להפתעתה הרבהה, לא היהת זו לי'ידי' קתרין אלא מר דארט בלבד. הוא נראה מופתע לא פחות למצוא אותה לבדה והתנצל, שכן היהת מוכנה לקחת את כלום הבית.

השיחה ביניהם החלה בכבדות. אליזבת, שביקשה לבחון אותו, העלתה את נשא עזיבתם הפתאומית את נת'רפילד בנובמבר האחרון. דארט ענה בקרירות ובזריזה כי יתכן شبינגלי לא יחוור לשם עוד לעולם. בהמשך עברה השיחה לנוחות ביתם של הזוג קולינס ולקראבתו למשפחתה של RELLOT. דארט טען שמרחץ של חמישים מיל הוא "מרחץ קל", דבר שעורר את התנדותה של אליזבת; היא טענה שמרחץ זה איננו אפשר בקיורם תכוונים למשפחה שאין לה הון רב. במהלך הדיון, דארט קירב את כסאו אליה באופן ממשמעוני ושאל על הקשר הרגשי שלו למקום מגורייה, אך כשראה את הפתעתה, נסוג מיד וחזר לאיפוקו הרגיל.

כשהRELLOT ומריה חזרו, דארט עזב במהרה. RELLOT תהטה בקול אם יתכן שדארט מאוהב באלייזבת, אך אליזבת ביטלה את הרעיון בגיחוך.

מאותו יום, דארט וקולונל פיצוויליאם החלו לבקר בבית הcamerims כמעט מדי יום. בעוד שההיא ברור שהkolonel נהנה מחברתן, סיבת ביקוריו של דארט נותרה תעלומה; הוא נתה לשבת בשתיקה ממושכת, וכשדייבור, נראה היה שהוא עונה זאת רק מתוך כורח הנימוס. RELLOT עקבה אחריו בסקרנות, והבחינה שהוא נועץ באלייזבת מבטים ממושכים, אם כי לא יכולה לקבוע אם מדובר בהערכתה או בהיסח הדעת. RELLOT השתעשעה במחשבה על שידור בין אליזבת לkolonel הנעים, אך לא יכולה להתעלם מהיתרון הכלכלי העצום שיש לדארט להציג.

פרק ל"ג

במהלך טויליה בפארק, אליזבת פוגשת את מר דארט שוב ושוב, באופן שנראה לה כמעט מכוון מצדיו, למראות שההיא לה כי זהו מסלולה המועדף. באחד המפגשים, דארט שואל אותה שאלות שונות על מידת האושר שלא בהאנספורד ואף רומז כי בביורה הבא בקנט היא ודאי תأتירה ברוזינגס עצמה. אליזבת, מבולבלת, תוהה אם הוא רומז לשידוך אפשרי בינה לבין kolonel פיצוויליאם.

יום אחד, בעוד אליזבת קוראת שוב במכתביה המדכדים של ג'יין, היא פוגשת דזוקא את kolonel פיצוויליאם. השניים פוצחים בשיחה על דארט, על חוביותם של בניים צעירים במשפחות אצולה (שחייבים להתחשב בממון בבואם להינשא), ועל תפקידו של דארט כאפוטרופוס של אחוות ג'ורג' אננה.

התפנית הדרמטית מתרכשת כאשר הקולונל חושף בפני אליזבת מידע שהגיעה אליו מדיםטי: דארטס' התגאה בכך ש"הצל" לאחרונה חבר קרוב מפני "ניסיונו לא נבונים". למרות שהקולונל אינו נוקב בשמות, לאлизבת אין ספק שמדובר בביביגלי ובג'יין. הקולונל מוסיף כי הוא "התנגידויות חריפות" מלפני העלה המדוברת.

אליזבת נסערת וזועמת עד עמקי נשמהה. היא מבינה עתה שדארטס הוא האחראי הריאלי לסבליה של ג'יין, ולא רק מיס בינגלי כפי שחשבה בתחילתה. היא מסיקה שה"התנגידויות" נבעו מගאוותו של דארטס וחוסר הערצתו ל羣衆 החברתי של משפחחת בנט.

הסערה הרגשית גורמת לאлизבת לכאב ראש עז. היא מחליטה להישאר בבית הcamerons ולוותר על הביקור המתוכנן ברוז'ינס בעוטו ערבית, כדי להימנע מהצורך לראות את דארטס. מר קוילנס, כדרכו, מביע חשש כי דבר שמא לידיו קתרין תיפגע מהיעדרותה.

פרק ל"ד

לאחר עזיבת חברותה, אליזבת נותרת לבדה ובחורה לקרווא שוב במכتبיה של ג'יין. הקרהיה רק מעכימה את עצמה לפני מר דארטס, שכן היא מזהה בכל שורה את אובדן שמחת החיים של אהותה ומשיכת זאת ישירות להתערבותו האונכית. בעוד היא שקועה במחשבותיה, נשמע צלצול בדלת, ולהפתעתה המוחלטת, מר דארטס נכנס לחדר.

לאחר דקות ספורות של שתיקה מתוחה ותנוועה חסרת מנוחה בחדר, דארטס מفتיע את אליזבת בהצהרת אהבה עזה. הוא מתווודה כי נאבק ברגשותיו זמן רב אך ללא הועל. עם זאת, הצעת הנישואין שלו רחואה מלאה של מחמיה; הוא מקדיש חלק ניכר לדבריו לפירוט המכשולים המשפחתיים והחברתיים שעמדו בדרכו, ומדגיש את תחושת הנחיתות של משפחתו ואת ה"השפלה" הכרוכה בחיבור כזה עבורה. נראה כי הוא בטוח בחילופין בתשובה חיובית.

אליזבת, המומה ופגועה מהאופן המתנשא של הצעה, דוחה אותו נחרצות. היא מטיחה בו כי גם לו הייתה חששה כלפי חיבת, לעולם לא הייתה נישאת לאדם שהרס את אהותה האהובה. היא מאשימה אותו בಗלי בפירוק הקשר בין בינגלי לג'יין ובaczarיות כלפי מר ויקהאם.

دارטס, מופתע ופגוע עד עמקי נשמתו, מנסה לשמר על קור רוח אך אינו מכחיש את מעורבותו בעניין ג'יין, ואף מציין כי עשה זאת לטובת חברותו. הוא מביע בז' צלצול ייקהאם ומאישים את אליזבת בכך שגאוותה נפגעה מהכנות שבה הציג את הסטייגיותו ממעמדה. אליזבת מסכמת ואומרת כי מהרגע הראשון שבו הכירה אותו, ניכר בה אופיו הבהיר והמזלזל, וכי הוא האדם האחרון בעולם אליו הייתה מוכנה להינשא.

دارטס עוזב את הבית במחירות, ואлизבת נותרת בסערת רגשות עצומה. היא בוכיה ונסערת, מנסה לעכל את העובדה שהאדם שכח תיעבה היה מאוהב בה חזושים ארוכים, אך עצמה על גאוותו ועל הנזק שגרם למשפחתה גורר על כל תחושת סיפוק מהחמאה.

פרק ל"ה

אליזבת מתעוררת בבוקר לאחרי בסערת רגשות, כשהיא אינה מסוגלת לחשב על דבר מלבד הצעת הנישואין המדהימה והמעיליבה של דארטס. בניסיון להירגע, היא יוצאת לטויל. במהלך הליכתה היא פוגשת את דארטס, שמתין לה כדי למסור לה מכתב אישי, ואז פונה לדרך בקידה קרה.

הכתב, שנכתב בטון מאופק אך גאה, אינו חוזר על הצעת הנישואין, אלא מוקדש כולו להגנה על שמו ועל אופיו אל מול שתי האשמות המרכזיות שהטיחה בו אליזבת:

1. ההפרדה בין בינגלי לג'יין

דארטס מודה כי עשה הכל כדי להרחק את חברו מג'ין, אך טוען כי פעל מתוך אמונה כנה שהג'ין אינה מאהובת בונגלי באמת. הוא מצין כי ג'ין נראה לו אדיש לרגשות חיבתה לבינגלי. בנוסף, הוא מפרט בכאב (ותוך התנצלות על הפגיעה באלייזבת) כי חוסר הנימוס וההתנהגות הבלתי הולמת של אמה, אביה ואחותיה הצעירות של אליזבת, הם שחייבים אצלו את התחשוה שקשר זה יהיה אסון עבור חברו. הוא מודה שהסתיר מבינגלי את דבר שהותה של ג'ין בלונדון, מעשה שהוא אינו גאה בו אך מצדיק אותו כניסיון להגן על חברו.

2. הפרשה עם מר ויקהאם

כאן חושף דארטס את פרצוף האמתי של ויקהאם. הוא מספר כי ויקהאם קיבל סכום כסף נכבדים (3,000 ליש"ט) בתמורה ליותרם המשרה בכנסייה שיעודה לו, אך בזבז את הכל על חייו הוללות והימורים. כשהגmr לו הכסף, חזר ויקהאם לדארטס בדרישות נוספות.シア הפרשה היה בקץ הקודם, כאשר ויקהאם ניסה לפנות את אחותתו הצעירה של דארטס, ג'ורג'יאנה בת ה-15, לבrho אתו כדי להינשא לו – במטרה להשתלט על הונה (30,000 ליש"ט) ולנקום בדארטס. המזימה סוכלה רק ברגע האחרון בזכות הودאותה של ג'ורג'יאנה לאחיה.

דארטס חותם את המכתב בהפנייה לקולונל פיצוויליאם עד לאמתות דבריו, ומסיים בברכת "אלוהים יברך אותך".

פרק ל"ז

אליזבת מתחילה לקרוא את מכתבו של דארטס בסערה רגשות ובדעה קדומה חריפה. בתחילת, דבריו על ג'ין רק מכעיסים אותה; היא מסרבת לקבל את טענתו שהג'ין הייתה אדישה ורואה בתיאורי על משפחתה עלבן גם ויהיר. היא מקטלתת את סגנוןם בגאוותני וחסר حرטה.

אך כשהיא מגיעה לחلك העוסק במר ויקהאם, עלמה מתחילה להתעורר. בתחילת היא צועקת כי מדובר בשקרים גסים, אך קריאה שנייה ושלישית מכריחה אותה לבחון את העובדות באובייקטיביות. היא מבינה שאין לה שום הוכחה ממשית לטוב לו של ויקהאם מעבר לקסמו האישי ולמראהו הנעים. היא נזכרת בפרטים שיוקהאם עצמו סיפר לה, ומגלה כיצד הם משתלבים בගרטונו של דארטס – אך עם פרשנות הופכה לחולותן.

אליזבת מתחילה להבחן בסותירות התנהגוותו של ויקהאם:

- הוא חשף מידע אישי ורגיש בפני זרה (אליזבת) כבר בערב הראשון להכרותם.
- הוא הצהיר שאינו מפחד מדארטס, אך מנע מהഗ'ין לנשף בנטרפילד.
- הוא השמיץ את דארטס בפני כל העיר רק לאחר שמשפחחת בינגלי עצבה.
- חיזוריו אחריו מיס קיג (בעלת היורשה) נראים כתעת כמעשה רודף בצע.

ההבנה שדארטס הפקיד את אמינותו בידי קולונל פיצוויליאם (אדם שלאлизבת מעריכה) מכריעה את הcpf. היא נתקספת בשזה עמוקה על כך שננטנה ליהירותה ורגשותיה לעוזר את שיקול דעתה. "עד הגיע זהה", היא קוראת, "לא הכרת את עצמי".

במחשבה שנייה על דבריו לגבי ג'ין, היא נאלצת להודות שגם שRELוט חשבה שהג'ין מאופקת מדי. אפילו הביקורת הקשה על התנהגוות משפחחתה בנשף בנטרפילד נראית לה כעת מוצדקת ומכאיבה. היא מבינה שאושראה של ג'ין נהרס במידה רבה בגין חוסר הנימוס של בני משפחתן שלהן.

אליזבת חוזרת לבית הcamiris תשושה ומדוכאת. היא לומדת שדארטס ופיקוויליאם הגיעו להיפרד בהיעדרה. בעוד שבמעבר הייתה מצטערת על החמצת הקולונל, כתעת מוחה שקווע אך ורק בתוכן המכתב ובשינוי המטלטל שעבירה בתפיסתה את מר דארטס.

פרק ל"ז

למחמת בבוקר עוזבים דארטס' ופייזויליאם את רוזינגן. מר קולינס, שארב להם ליד השער כדי לקוד קידת פרידה, ממהר לחזור הביתה ולברש שהם נראו בקן הבריאות, ואז אץ לנחם את לידי' קתרין על ה"אובדן". הגבירה, שחשה בודדה, מזמין אותה את כולם לארוחות ערבות.

אליזבת משתעשעת במחשבה על מה שהיא קורה לו הייתה מקבלת את הצעתו של דארטס: איך הייתה ליד' קתרין מגיבה לו הוצאה בפניה כאחיהניתה לעתיד? במהלך הארוחה, לידי' קתרין מתעתקשת שדארטס' נראתה עצוב במיוחד לעזוב השנה, ומיחסת זאת לחיבורו העמוק לרוזינגן. היא מנסה לשכנע את אליזבת להאריך את שהותה, ואף מציעה בפטרונותה להסייע אחת מהן בלונדון בינוי (אם המשרתת שלה לא תתנגד לשבת בחוץ), אך אליזבת עומדת על דעתה לחזור למתוכנן.

הגבירה מגינה את פטרוניתה הרגילה גם בענייני נסיעות: היא פוסלת את הרעיון ששתי נשים צעירות ייסעו לבדן ודורשת שיישלח איתן משרתת, תוך שהיא מזכירה בഗאוות את השמירה הדודקה שהעניקה לג'ורג'iana בנסיעתה לרמסגייט (אזכור שמעורר באלייזבת צמרמותת לאור מה שקרה במכtab).

אליזבת מקדישה את שעונתיה הבוגרות לניתוח המכתב של דארטס' עד שהיא כמעט יודעת אותו בעל פה. רגשותיה כלפי מעורבים: היא עדין כועסת על סגנון הצעה שלו, אך חששה חריטה עמוקה על האופן הבלתי' צודק שבו שפטה אותו. היא מעריכה את אהבותו אך אינה מתחרחת על הסירוב. במקביל, היא מוטרדת קשות ממצבה של משפחתה; היא רואה באביה אדיש, באמה חסרת בינה ובאחיזותיה הצעירות (קתרין ולידי') גננות ריקניות והוללות שאינן מקשיבות לעצותיהן של ג'יין ושלה.

החרדה הגדולה ביותר שלה היא עבר ג'יין. המכתב של דארטס' הוכיח שבינגלי' באמת אהב אותה, ורק התערבותו של דארטס' – שנבעה מהתנהגותה המבישה של משפחת בנט – היא שקטעה את האושר הזה. אליזבת מתקשה לשמור על ארשת פנים עלייה לנוכח הגילויים על ויקהם והאובדן של ג'יין.

הביקור מסתיים בערב אחרון ברוזינגן, שבו לידי' קתרין מרצה להן על הדרך ה"נכונה" לאזור שמלוות (מה שגורם למרייה לאזור חדש את מזווודה). בפרידתן, הגבירה מזמין אותן לבוא שוב בשנה הבאה, ומיס דה-ברג אפיו מתאמצת לקוד ולהושיט להן יד.

פרק ל"ח

בבוקר יומם שבת, רגע לפני היציאה לדרך, מוצא מר קולינס את אליזבת לבדה ומנצל את ההזדמנות לנאות פרידה אופייני. הוא מודה לה על ביקורה ו מביע תקווה שהצליחו להקל על השעומים ב"מעולם הצנע". הוא אינו שוכח להזכיר שוב את הברכה הנפלאה שבקרבתם לרוזינגן, ומתגאה בכך שהוא וח'י שרלוט נראים כמו עוצבים זה עבור זה בהתאם מושלמת של דעתות ומחשבות. אליזבת עונה לו בינויים מאופק, חששה רחמים על שרלוט שנותרת בחברתו, אך מתנחמת בכך שחברתה בחירה בחיים האלו בעניינים פקוחות וモצתת עיסוק ויפויוק בניהול הבית והמשק.

הכרכה מגיעה, המזווות נקשרות, וברגע האחרון מר קולינס נבהיר מכך שהוא השאיר מסר של "כבד עמוק ותודה" לידי' קתרין. אליזבת מסכימה כדי לסייע את העניין, והן יוצאות לדרך.

מרייה לוקאס, נרגשת מהחויה, מצינית כמה מהר עבר הזמן וכמה הרבה קרה – היא סופרת בගאוות תשע ארכחות ערבות ברוזינגן. אליזבתナンחת ומשיבת שכן קרו דברים רבים, אך בלב היא מוסיף: "וכמה הרבה יהיה עלי' להסתיר!".

לאחר ארבע שעות נסעה הן מגיעות לבית משפחת גרדינר בלונדון. אליזבת פוגשת את ג'יין, שנראית בטוב, אך המולת העיר והארוחה של דודתיה אינם מאפשרים לה לבחון לעומק את מצב רוחה של אחותה. אליזבת בוערת מרצון לספר לג'יין על הצעת הנישואין של דארטס' – הן בשל הפתעה שבדבר והן בשל הסיפוק שבחשיפת הערכתו כלפייה – אך היא עוצרת بعد עצמה. היא עדין לא החליטה כמה מהמכתב עליה לחסוף, וחוששת שדייבור על דארטס' יוביל בהכרח לדיבור על בינגלי', מה שעלול רק להכאיב לג'יין מחדש.

פרק ל"ט

השבוע השני של חודש מאי מגיע, ואליזבת, ג'ין ומריה יוצאות בדרך להרטפורדשייר. בבית הארחה שבו אמורה לפגוש אותן הרכרה של מר בנט, הן מוצאות את קיטי ולידיה, שהגיעו שעה קלה קודם לכן ובילו את זמן בקניית כובעים ובכפייה בחיללים.

לידיה וקיטי מציגות בגאוות שולחן עמוס בכיבוד ומודיעות שהן "מארחות" את אחיהותיהן – בתנאי שאלה ילוו להן את הכסף, שכן הן בזבזו את כל כספן בחנות הcovairs ממול. לידיה מציגה כובע שקنته רק כי "התחשך לה", ומצחיה שתפרק אותו ותעצב אותו מחדש, שכן מילא לא יהיה טעם להתגדר בקרוב: הגדור עוזב את מריטון בעוד שבובעים ועובד למchnerה ליד בריטון.

בעוד אליזבת חששה הקלה עצמה על עזיבת הגדור, לידיה מלאה בתוכניות לשכנע את אביהן לקחת את כל המשפחה לבריטון לקיץ. אליזבת נחרדת מהרעין של מchnerה צבאי שלם עבר אחיהותיה, שאיבדו את ראשן כבר בגל גדור אחד קטן.

lidiah חולקת איתן "חדשונות מרעישות": הקשר בין ויקהאם למלך קינג הסתיים, והוא עברה לאור אצל דודה בליברפול. אליזבת מעירה בזיכרונות שמלך קינג "ניצלה" מנישואין לא נבונים. היא מזדעת לשם את לידיה מדברת בಗשות על מלך קינג (מכננה אותה "מכוערת ומונומשת"), ובבינה שהיא עצמה החזיקה בעבר ברגשות דומים, גם אם לא ביטה אותם באותה בוטות.

הנסעה הביתה בלונדון רצופה בסיפורים בלתי פוסקים של לידיה על מעשי קונדס (כמו הלבשת חיל בגד אישה) ועל הפחד של דודtan פיליפס שמא ג'ין תהופיע ל"רואה זקנה" כי היא כבר כמעט בת עשרים ושלוש.

בבית, קבלת הפנים חממה. מר בנט מביע שמחה כנה על חזרתה של אליזבת. בארוחת הערב הבית הומה בבני משפחת לוקאס שבאו לשם חדש. מריו מנסה להשמיע דברי חוכמה על עדיפות הספרים על פני הנאות ריקניות, אך לידיה אינה מקשיבה לה כלל.

אליזבת מצילהה למנוע טויל למריטון כבר לאחר צהרים, שכן היא נחושה להימנע מפגש עם ויקהאם. היא מגלה שהתוכנית של אמה לנסעה לבריטון נמצאת בעיצומה; אביה אמן מתקoon להיכנע, אך תשובהתו המעורפלות מותירות לאם תקווה שתוכל לשכנע אותו בסופו של דבר.

פרק מ'

אליזבת אינה יכולה להתפרק עוד ומחליטה לשתף את ג'ין באירועים המטלטים שעברו עליה. בבורק המחרת היא מספרת לה על הצעת הנישואין של דארסי, תוך שהיא ממשיטה כל פרט הנוגע לג'ין עצמה כדי לא להכאב לה.

ג'ין, בטובה האינסופי, נדהמת מהגילוי. בעוד אליזבת עדין משועשת מהסתואציה, ג'ין חשה צער עמוק עבור דארסי; היא מצטערת על האופן שבו הציע את הנישואין, אך כואבת את עצמת האכזהה שחחש בשל דחיתתה של אליזבת. אליזבת, בזיכרון אופיינית, מшибה כי הרגשות של דארסי ודאי יחלפו מהר בזכות גאותו.

לאחר מכון עוברת אליזבת לחלק הקשה באמת: תוכן המכתב בנוגע לויקהאם. עבור ג'ין, שמתבקשת להאמין בקיומו של רוע בעולם, הגליוי על אופיו המושחת של ויקהאם הוא מכחה קשה. היא מנסה למצוא דרך לנוקות את שניהם מאשםה, אך אליזבת עצרת אותה בטענה שאין מספיק "טוב" עבור שניהם: "יש רק כמה מוגבלות של מעילות... מספיק לבדוק כדי ליזור אדם אחד טוב". אליזבת מודה שבמעבר היא נהנתה לתשבח את דארסי ללא סיבה ממשית, רק כדי להפגין את חריפות שכלה.

השתיים דנוות בשאלת האם לחשוף את פרצופו האmitt של ויקהאם בפני הציבור מריטון. הן מחליטות לשתחוק; דארסי לא הסמיר אותן לפרסום את המידע (במיוחד לא את הסיפור על אחותו), וויקהאם מילא עוזב

בקרוב עם הגדור. ג'ין מקווה שייקחאים אול' מתחכרת על מעשייו ורוצה להשתקם, ולכן אין טעם להפוך אותו לנאש.

בינתיים, אליזבת מתבוננת בג'ין ומבינה שהיא רוחקה מהליהות מאושרת. ג'ין עדין אוהבת את בינגלי בכל ליבה, ורק בגיןתה וטובה גורמים לה להסתיר את סבליה כדי לא להעיב על הסובבים אותה.

אםם, גברת בנט, אינה מקלה על המצב. היא מצהירה בדרמטיות שלועלם לא תדבר שוב על "העסק העצוב של ג'ין", רק כדי להמשיך ולדבר עלי' מיד לאחר מכן. היא מתייחסה בבינגלי האשומות ומתנצלת במחשבה המקabraית שג'ין תמות מלבד שבור והוא יתרחרט על כך. לאחר מכן היא עוברת לעקו'ז את הזוג קולינס, תוך שהיא מביאה קנאה בניהול הבית שלהם ובציפי'תם לרשות את לונగברון.

"כשהgcdוד של קולונל מילר הלך."

פרק מ"א

השבוע השני לחזרתן של אליזבת וג'ין עומד בסימן דכדוך כללי במריטון: הגדור עומד לעזוב. קיטי ולידיה שרויות ביואש, ואליזבת וג'ין סופגות גערות על ה"אדישות" שהן מגינות. גברת בנט מחזקת את בנותיה ונזכרת בגעגוע כיצד בכתה יומיים רצופים "כשהgcdוד של קולונל מילר הלך" לפני עשרים וחמש שנה.

האור בקצת המנחה עברו לידי מגיע בדמות הזמן מימי פורטסטר, אשת קולונל הגדור, להתלוות אליהם לברייטון. בעוד לידי באופוריה ואמה נרגשת, קיטי נתקפת קנאה ומרירות. אליזבת, לעומת זאת, רואה בהזמן זה סכנה חמורה. היא פונה לאביה בשיחה פרטית ומפצירה בו למנוע את הנסעה. היא מסבירת כי התנהוגותה הפרועה של לידי כבר פוגעת במוניטין של כל האחיות ("הכבד שלנו בעולם חייב להיפגע מהקלילות הפרועה הזה"), ומזהירה שלידייה תהפוך ל"פלירט" (פלרטטנית) מהסוג הזול והבזוי ביותר.

מר בנט, בעצלותו האופיינית, מסרב להתרבעב. הוא טוען בנסיבות שלידייה לא תירגע עד שתתברר את עצמה במקום ציבורי, ושבבריטון היא תהיה "dg קטן ביום גדול" ותבין את חוסר חשיבותה. אליזבת עוזבת את החדר מאוכזבת, חשה שמילאה את חובתה אך חששת מהباءות. היא שוב מבינה עד כמה צדק דארט בביטחוןיו על משפחתה.

ביום האחרון של הגדור במריטון, ויקחאים וקצינים נוספים בולונגבורן. אליזבת, שכעת רואה בבירור את הづくり שבקסמו, מחליטה לעמota בעדינות עם האמת. כשהיא שואל על שהותה בקטן, היא מצינית שビルתה זמן רב עם דארט ופיקויליאם ומוסיפה כי "מר דארט משתפר ככל שמכירים אותו". ויקחאים המופתע והمبוהל מנסה לטעון שדארט רק מעמיד פנים של אדם הган כדי להרים את דודתו, ידי קתרין. אליזבת מחייבת עצמה, מסרבת להמשיך בשיחה על "עלולות העבר" שלו, והשניים נפרדים בנימוס קר ובתוחשה הדדי שעדיף שלא יפגשו שוב.

ידייה עוזבת עם הזוג פורטסטר בראש גדול, כשהיא בקושי שומעת את דברי הפרידה של אחיוותיה מרוב התרגשות מהקצינים והבילויים המוצפים לה בבריטון.

פרק מ"ב

בפתח הפרק, הסופרת מספקת הצעה מפוכחת ומכאייה לח' הנישואין של מר וגברת בנט. מר בנט, שהוקסם בצעירותו מיופייה ומהcheinיות של אשתו, גילה מהר מאד שהיא אישת טיפשה וצרת אופקים. הוא בחר להתמודד עם אצבתו באמצעות הומו סרקטטי, ספרים וח' כפר, תוך שהוא לועג לאשתו בgalio. אליזבת תמיד ראתה בכך התנהוגות פסולה הפוגעת בכבוד המשפחה, אך כתע היא חשה ביתר שאת את הנזק שנגרם לחינוך בנותיו בשל חוסר מעורבותו וזלזולו.

בינתיים בולונגבורן, לאחר עדיבת הגדור, שורר שקט יחס. גברת בנט וקיטי מתלוננות על השעמום, אך בהדרגה רוחן משתפרת. מכתביה של לידי מבריטון קצרים ושטוחים, מלאים בתיאורים של קצינים, קניות ובילויים בים, ללא שמצ' של מחשבה מעמיקה.

אליזבת מצפה בכילוּן עיניים לטiol המובטח לאזור האגמים עם דודה ודודתה גרדינר. אולם, מכתב מהדודה מבשר על עיכוב בנסעה בשל עסקיו של הדוד, מה שמאפשרותם ל��וץ את הטיול ולסייע רק במקרה דרבישיר. אליזבת חשה אכזבה רגעית, אך עד מהרה היא מתמלאת סקרנות; דרבישיר היא המחוֹז שוכנת פמברלי, אחזתו של מר דארט.

כאשר משפחת גרדינר מגיעה לבסוף, הם משארים את ילדיהם בהשגתה המסורתה של ג'ין ויצאים לדרכם. לאחר סיור באתרים המפוארים של המחוֹז, הם מגיעים לעיירה למבטון, שם גדלה גברת גרדינר. הדודה מציעה לבקר בפמברלי הסמוכה, ואליזבת נתקפת חרדה עמוקה: מה אם תפגוש שם את מר דארט?

בניסיון להתחמק, היא טוענת שנמאס לה מ"בתים גדולים", אך דודתה מתעקשת שהגנים של פמברלי הם היפים ביותר במדינה. אליזבת מחליטה לברר בחשאי אם בעל האחזקה נמצא בביתו. כשהיא מקבלת תשובה מרגעה מהחדרנית שהמשפחה אינה נמצאת שם הקיץ, חששותיה נמוגים ובמקומם עולה סקרנות עזה לראות את המקום שבו גדל דארט.

אליזבת נותנת את הסכמתה, והחברה פונה לעבר פמברלי.

פרק מ"ג

בעודם נסועים, אליזבת צפתה בציפייה דרכאה להופעתם הראשונה של יערות פמברלי, וליבת פעם בחזקה כאשר פנו לבסוף אל בית השוער. הפארק היה רחב ידיים וככל נסעים מוגנים. הם נכנסו אליו באחת מנוקודותיו הנמוכות ונסעו במשך זמן מה דרך חורש יפהפה המשתרע על פני שטח נרחב.

מוחה של אליזבת היה גdots מכך לאפשר שיחה, אך היא ראתה והעריצה כל נקודה בולטת וכל מראה נוף. הם עלו בהדרגה במסדר כחץ מייל, ואז מצאו עצם בפסגת גבעה נישאה, שם פסק החורש, והעין מלכדה מייד במראה בית פמברלי, השוכן לצד השני של העמק, שלו התפותל הכבש בחודות מסויימת. זה היה מבנה אבן גדול ונאה, הניצב בגאון על קרקע עולה, ומאותרו רכס גבעות מיוערות וגבוחות; מלפנים, נחל בעל חשיבות טبيعית הורחב עוד יותר, אך ללא מראה מלאכותי. גdotות לא היו מעצבות באופן פורמלי או מוקשחות ביוירה. אליזבת התפעלה. היא מעולם לא ראתה מקום שהטבע עשה עבורו כה רב, או מקום שבו יופי טבעי עמד כה מעט בסתייה לטעם כושל. ככל היינו חמימים בהערכתם; ובאותו רגע היא חשה שלחיות גבירות פמברלי עשו להיות דבר מה ממשועות!

הם ירדו מהגבעה, חצו את הגשר ונסעו אל הדלת; ובعودם בוחנים מקרוב את חזית הבית, שבו אליה כל חששותיה מפני מפגש עם בעליו. היא פחדה שמא החדרנית טעתה. כביקשו לראות את המקום, הם הוכנסו לאולם; ולאליזבת, בעודם ממתינים לSOCNETT הבית, היה פנאי לתהות על הימצאותה במקום בו הייתה.

SOCNETT הבית הגיעה; אישת קשיישה בעלת מראה מכובד, פחות הדורה ויוטר אידיבת מכפי שציפתה למצוא. הם הלכו אחריה אל חדר האוכל. היה זה חדר גדול, בעל פרופורציות טובות ומרוחט בטוב טעם. אליזבת, לאחר שסקירה אותו קלות, ניגשה לחילון כדי ליהנות מהנוף. הגבעה המיוערתמנה ירדו הייתה מושא יופי מריהיב. כל סידור הקרקע היה משובח; והיא הביטה בנחל, בעציים המפוזרים על גdots ובעיטו העמק בהנאה רבה. החדרים היו רחבי ידיים וריהיטיהם תאמו את עושר בעלייהם; אך אליזבת ראתה, בהערכתה לטעמו, שהם לא היו צעקיים או מהודרים לשוו – עם פחות פאר ויוטר אלגנטיות אמיתית מאשר הריהיטים ברוזינגס.

"ובמקום זהה", חשבה, "היהתי יכולה להיות גבירה! את החדרים האלה יכולתי להכיר מקרוב! במקום לצפות בהם צירה, יכולתי לשמהם כשי, ולקבל בהם בברכה את דודי ודודתי כארחים. אך לא", הזכירה עצמה, "זה לא יכול היה ל��ות מועלם; דודי ודודתי היו אובדים לי; לא היו מרשימים לי להזמיןם". זיכרונו זה היה מזל טוב – הוא הציל אותה מרגש הדומה לחרטה.

היא השתקקה לשאול את סוכנת הבית האם אדונה אכן נעדך, אך לא היה לה האומץ לכך. לבסוף נשאלת השאלה על ידי דודה; והיא פנתה הצעידה בבהלה בעוד מיסץ ר'ינולדס מшибה שהוא אכן נעדך, אך הוסיף: "אננו מצפים לו מחר, עם חבורה גדולה של חברים". כמה שמחה אליזבת שטווילם לא התעכב אפילו ביום אחד!

דודתה קראה לה להבט בתמונה. היא התקרבה וראתה את דמותו של מר ויקהאם, תלויה בין מיניאטורות אחרות מעל האח. דודתה שאלת אותה בחירות כיצד היא נראית בעיניה. סוכנת הבית ניגשה ואמרה שזו תמונהו של ג'נטלמן עיר, בן של סוכן האחזקה של אדונה המנוח, שגדל על ידו על חשבונו. "הוא התגיים לצבאי עצת", הוסיףה; "אך אני חשושת שהוא הפך לפרווע מאד". אליזבת לא יכולה להסביר לחיוכה של דודתה.

"זה", אמרה מיסץ ר'ינולדס בהצבעה על מיניאטורה אחרת, "הוא אדוני – ודומה לו מאוד. היא ציירה באותו זמן כמו השנה – לפני כשמונה שנים".

סוכנת הבית המשיכה לשבח את אדוניה בהתלהבות רבה. כשנשאלת אם הוא אדם נוח, השיבה: "מעולם לא שמעתי מיליה קשה בחוי, ואני מכירה אותו מאז שהיא בן ארבע". זה היה שביחד צפוף ביותר עבור אליזבת, המングד לחלוין לדעתיה. "הוא בעל האחזקה הטוב ביותר והואון הטוב ביותר שחמי אי פעם", הוסיףה הסוכנת. "יש הקוראים לו גאה, אך אני מועלם לא ראיית זאת. לדעתינו, זה רק ממש שמי מפטפט ללא הרף כמו צעירים אחרים".

בעודם עולים בגין המדרגות הגדול אל גלריה התמונות, אליזבת מצאה עצמה מתבוננת בדיוקנו של מר דארטס. היה בו חירות שזכרה לעתים כשהשכbite בה. היא חשה רגש עדין יותר כלפי המקור מכפי שהשחשה אי פעם. שבחיו של משרט אינטלייגנטי אינם דבר של מה בכך. היא חשה על חשיבותו כאות, כבעל אחזקה וכאדון, ועל כמה אושר נמצא תחת חסותו.

כשסיימו את הסירוב בבית, הם יצאו אל הגנים. בעודם הולכים לכיוון הנהר, הופיע לפתע דארטס עצמו מחדך המוביל לאורות. המפגש היה כה מפתיע שהיה בלתי אפשרי להימנע ממנו. עיניהם נפגשו ושניהם הסמיכו עמוק. שבחיו של משרט אינטלייגנטי אינם דבר של מה בכך. היא חשה על חשיבותו כאות, כבעל אחזקה וכאדון, ועל כמה אושר נמצא תחת חסותו.

אליזבת הייתה נבוכה מכל מילה שהוציא מפיו, שכן התנהגותו השתניתה ללא היכר מאי פגישתם האחרונה. הוא התעניין בשלום משפחתה ברוך ובנימוס שלא הפגין מעולם. לאחר שיחה קצרה הוא נפרד מהם, ואлизבת נותרה המומה. "מדוע הוא כה השתנה? ממה זה נבע?" תהה.

לא עבר זמן רב והוא שב והצטרף אליהם. הוא ביקש מאлизבת להציג בפניו את חברותה. היא הציגה את דודה ודודתה, מצפה לראות את גאוותם מתעוררת למשמע עיסוקם במסחר, אך הוא נשאר אדיב מאיין כמהו ואף הזמין את מר גרדינר לדוג בנחל האחזקה.

ההפתעה הגדולה ביותר הגיעה כאשר דארטס ביקש מאлизבת רשות להציג בפניו את אחותו, ג'ורג' אנה, מייד עם הגעתה למחירתה. אליזבת הבינה שזהו כבוד עצום. היא חשה מוחמתת ומרוצה. דודה ודודתה התפעלו ממנה מאד: "הוא מתנהג ללא דופי, מנומס וצנונו", אמר דודה. אליזבת חלה להגן על אופיו של דארטס גם בנוגע לijkהאם, והסבירה שהדברים אינם כפי שנראו בהרטפורדייר.

היום הסתומים כשאליזבת שקרה במחשבות על אדיבותו של דארטס ועל רצונו שתכיר את אחותו.

פרק מ"ד

אליזבת החליטה שמר דארטס יביא את אחותו לבקרה ביום שלאחר הגעתה למברלי; ובהתאם לכך, גمراה אומר בדעתה שלא יצאת מטווח הראייה של הפונדק במשר כל אותו הבוקר. אולם מסקנתה הייתה מוטעית; שכן כבר בבוקר שלאחר הגעתם למברלי הגיעו המבקרים הללו. הם סיירו במקום עם כמה מידידיהם החדים, ורק שבו לפונדק כדי להתלבש לקרה סעודה עם אותה משפחה, כשלול מרכבה משר אוטם אל החלון, והם ראו ג'נטלמן וגברת בכרכרה דו-אופנית נועעים במעלה הרחוב. אליזבת, שזיהתה מיד את המדים

של המשרתים, ניחשה מה פשר הדבר, והפתיעה את קרוביה לא מעט כשבישרה להם על הכבוד המצפה להם. דודה ודודתה היו מוכי תדמהה; ומכותה בעת שדברה, בצירוף הנסיבות עצמן ורבות מהנסיבות של היום הקודם, פתחו בפניהם רעיון חדש בנוגע לעניין. דבר לא רמז על כך קודם לכן, אך CUT חשו שאין דרך אחרת להסביר תשומת לב צו מצד גורם שכזה, אלא בהנחה שקיימת חיבה מיוחדת לאחיניותם. בעבר הרעיגנות החדשים הללו חולפים מהם, סערת רגשותיה של אליזבת הלכה וגברת מרגע לרגע. היא נדמה עצם חוסר השקט שלה; אך בין שאר הסיבות למצוקתה, היא חששה שמא חיבתו של האח גרמה לו לומר עליה דברים טובים מדי; ובחרדתה לרצות, שעלתה על הרגיל, חשדה מطبع הדברים שככל יכולת להחן ע uninיהם תצדיב אותה.

היא נסoga מהחלון, חששת שמא תיראה; ובעוד היא מתהלהcit בחדר הלווי שוב, מנסה להרגיע את עצמה, ראתה עיני דודה ודודתה מבטים של פלייה חוקרת שהחמירו את המצב.

מייס דארטי ואחיה הופיעו, וההיכרות המאיימת הזה יצא אל הפועל. בתדממה ראתה אליזבת שבת לווייתה החדשה נבוכה לפחות ממנה. מאז הגעתה למבטון, שמעה שםיס דארטי גאה ביותר; אך התבוננות של דקות ספורות שככעה אותה שהיא רק בישנית ביותר. היה לה קשה לחוץ ממנה אפילו מילה מעבר להברה בודדת.

מייס דארטי הייתה גבוהה, ובונייה בקנה מידה רחב יותר מאשר אליזבת; ואף שהייתה אף מעט מעל גיל שש עשרה, גזרתיה הייתה מוצצתת והופעתה נשית וחיננית. היא הייתה פחות יפה מאחיה, אך בפניה ניכרו בינה ונעם, והליקותיה היו צנויות ועדינות לחלווטין. אליזבת, שציפתה למצוא בה משקיפה חריפה וחסרת עכבות כפי שמר דארטי היה תמיד, חשה הקלה הרבה בהבחינה ברגשות שונים כל כך.

לא עבר זמן רב מרגע שהי ייחדי ודארטי בישר לה שgam בינגלי בדרכו לחלוק לה כבוד; ובkowski היה לה פנאי להביע את שביעות רצונה ולהעירך למבקר זהה, כשצעדו המהיר של בינגלי נשמע על המדרגות, ותוך רגע הוא נכנס לחדר. כל כעסה של אליזבת כלפי חלוף עבר מזמן; אך לו הייתה חשהicus כלשהו, הוא בkowski היה יכול לעמוד מול הלבבות הכהנה שבה התבטא בראותו אותה שוב. הוא התענין בידידות, אם כי באופן כללי, בשלום משפחתה, ונראה ודיבר באותו נינוחות נעימה כפי שעשה תמיד. עברו מרוגברת גרדינר הוא היה דמות מעניינת לא פחות מאשר עבורה. הם השtopicק זו זמן רב לראותנו. החבורה כולה שלפניהם, אכן, עוררה עניין ח' החשודות שהתעוררו זה עתה בנוגע למר דארטי ואחיניהם כיוננו את התבוננותם לעבר כל אחד מהם בחקירה רצינית אף זהירה; ועד מהרה הגיעו המהדורות הללו למסקנה המלאה שאחד מהם לפחות יודע אהבה מה. בנוגע לתחשוויה של הגברת הם נותרו בספק מסוים; אך העובדה שהאdon היה חדש בהערכתה הייתה בhorah למד'.

אליזבת, מצדה, הייתה עסוקה מאד. היא רצתה לעמוד על רגשותיו של כל אחד מבקריםיה, רצתה להרגיע את רגשותיה שלה, ולמצוא חן עיני כולם; ובמטרה الأخيرة, שבה חששה ביותר להיכשל, הצלחתה הייתה המבוחחת ביותר, שכן אלו שלהם השתדלוה להסביר הנאה כבר נטו לטובהה מראש. בינגלי היה מוכן, ג'ורג'יינה השtopicקה, ודארטי היה נחוש, להיות מוכרים.

בראותה את בינגלי, מחשובותיה עפו בטבעיות אל אחותה; ואوها! כמה השtopicקה לדעת אם מחשובותיו של מופנות באופן דומה. לעיתים נדמה היה שהוא מדבר פחות מאשר בהזדמנויות קודמות, ופעם או פעמיים השtopicעה במחשבה שכאשר הוא מביט בה, הוא מנסה להתקקות אחר דמיון כלשהו. אך אף שייתכן וזה היה דמיוני, היא לא יכולה לטעת בזגוג להתנגדותו לפני מייס דארטי, שהזגה כיריבת של ג'ין. לא נראה מכך אף אחד מהם מבט המעיד על חיבה מיוחדת. דבר לא אירע בינם שיכל היה להצדיק את תקוותיה של אחותה. בנקודה זו היא נרגעת עד מהרה; ושתיים או שלוש נסיבות קטנות אירעו לפני שנפרד, שעיל פי פרשנותה החרדת העידו על זיכרון של ג'ין, שלא חסרה בו רכות, ועל רצון לומר יותר שעשו להוביל להזכרתנה, לו רק העז. הוא העיר לה, ברגע שבו האחרים שוחחו ביניהם, ובטון שהיה בו מן הצער האמתי, כי " עבר זמן רב מאוד מזאת שהיא לו העונג לראותה"; ולפni שיכלה להסביר, הוסיף, "זה מעל שמונה חודשים. לא נפגשנו מאז ה-26 בנובמבר, כשהיינו רקדנו יחד בננת'רפלד". אליזבת שמחה למצוא שזכירונו כה מדויק; ולאחר מכן הוא

ニיצל את ההזדמנות לשאול אותה, כשאף אחד מהאחרים לא שם לב, אם כל אחותה נמצאות בלונגבורן. לא היה הרבה בשאלת, וגם לא בהערה הקודמת; אך היו מבט וסגן ששהעניקו להן משמעות.

לא לעיתים קרובות יכולת עיניה למר דארט' עצמו; אך בכל פעם שתפסה מבט חתוּף היא ראתה הבהה של נעם כללי, ובכל מה שאמר שמעה נימה הרחוקה כל כך מהתעניינות או בז' קלפי בני לוייתו, עד שהשתכנע כי שיפור ההליכות לו הייתה עדיה אטמול, ולו גם יתרברר בזמן בלבד, שרד לפחות ים אחד. כשהראתה אותו מבקש כך את היכרותם ומחרור אחר דעתם הטובה של אנשים שכלי מגע עם לפני כמה חדשים היה נחשב לחרפיה; כשהראתה אותו כה אדיב, לא רק כלפי אלא כלפי עצמם קרוב משפחה שביהם צלצל בגלי, ונזכרה בסצנה הסוערת האחורה שלהם בבית הקומר בהנספורד, ההבדל, השינוי היה כה גדול, והכה בעוצמה כה רבה במוחה, עד שבקושי יכולת לרוץ את תדמתה מלאיראות לעין. מעולם, אפילו בחברת ידידי היקרים בנאט'רפלד, או קרוביו המכובדים ברוזינגט, לא ראתה אותו כה משתוקק לרצות, כה חופשי מחשיבות עצמית או מאיפוק נוקשה, כמו כתע, כאשר שום חשיבות לא יכולה לנבוע מהצלחת ממשיכו, ואשר אףלו ההיכרות עם אלו שאליהם הופנו תשומת לבו הייתה גוררת לעג וגינוי מצד הגברות הן בנאט'רפלד והן ברוזינגטו.

המבקרים שהוא אצלם מעל חצי שעה; וכש dikkeו לכת, קרא מר דארט' לאחותו להאטרפ' אליו בהבעת רצונם לראות את מר וגברת גרדינר ומיס בנט לסעודה בפמברלי לפני שייעברו את המחוֹז. מיס דארט', אם כי בהיסוי המUID על כך שאינה מוגלת בזמן, נשמעה לו ברכזון. גברת גרדינר הביטה באח'יניתה, מבקשת לדעת כיצד היא, שהזמן נוגעת לה ביותר, נוטה להסביר לה, אך אליזבת הפנתה את ראשה. בהניחה, עם זאת, שהימנעות מכונת זו מעידה על מבוכה רגעית ולא על סלידה מהצעה, וברואתה אצל בעל, שאהב חברה, נכונות מלאה לקבלה, היא העזה להתחייב על נוכחותם, והיום שאחרי המחר נקבע לכך.

בינגלי הביע שמחה רבה על הוודאות שיראה את אליזבת שוב, שכן עדין היו לו דברים רבים לומר לה ובירורים רבים לברר ברגע כל ידיהם בהרטפורדשייר. אליזבת, שפירשה את כל זה כרצן לשימושו אותה מדברת על אח'ינה, הייתה מרווחה; ושל סיבת זו, כמו גם כמה אחורות, מצאה את עצמה, כשמבקרים עזבו אותו, מסוגלת להתייחס לחצי השעה האחורה בסיפוק מסוים, אף שבעת שהתרחשה ההנהה ממנה הייתה מועטה. בהשתוקקה להיות לבדה, ובחששה מחיקרות או רמזים מצד דודתה, שהתה במחיצתם רק זמן מספיק כדי לשימוש את דעתם החיובית על בינגלי, ואך מיהרה לכת להתלבש.

אך לא הייתה לה סיבה לחושש מסקרנותם של מר וגברת גרדינר; לא היה זה רצונם לכפות עליה שיתוף. היה ברור שהיכרותה עם מר דארט' הייתה עמוקה בהרבה מכפי שהיא להם מושג קודם לכן; היה ברור שהוא מאוהב בה מאוד. הם ראו עניין רב, אך דבר לא הצדיק חקירה.

לגב' מר דארט', כתע הייתה זו שאיפה לחשב עלי' טובות; וכל עוד הגיעה היכרותם, לא נמצא כל פגם. הם לא יכולים להישאר אדישים לנימוסיו; ואילו היו מציריים את אופיו על פי תחומייהם שלהם ודיווחה של משרותו, ללא התייחסות לכל עדות אחרת, המעל החברתי בהרטפורדשייר שבו היה מוכר לא היה מזהה אותו דארט'. כתע, עם זאת, היה אינטרס לאמני לסתוכנת הבית; ועוד מהירה הם הבינו שאין לפטול על הסוף את סמכותה של משרותה שהכירה אותו מאז שהיא בן ארבע, ושהליך כויה שלה העידן על מכובדות. גם במידע שקיבלו מידיהם בلمבטון לא היה דבר שיגרע משמעותית ממשקללה. לא היה להם להאישמו מלבד גאוות; גאוות כנראה הייתה לו, ואם לא, היא בודאי הייתה מיוחסת לו על ידי תושבי עיררת שוק קטנה שבה המשפחה לא נήגה לבקר. הוכר, עם זאת, שהוא אדם נדיב ועובד טוב בקרבת העניים.

ביחס לijkהאם, המתילים גילו עד מהרה שהוא לא זכה שם להערכה רבה; שכן אף שעיקר עניינו עם בנו של פטרונו הובנו באופן חלקי בלבד, עובדה ידועה הייתה שעם עדיבתו את דרביש'יר הוא הותיר חובות רבים מאחוריו, שאוטם מר דארט' פרע מאוחר יותר.

באשר לאлизבת, מחשיבותה היו בפמברלי בערב זה אף יותר מאשר בקדם; והערב, אף שבעוודו עבר נראה ארוך, לא היה אורך די כדי להזכיר את רגשותיה כלפי אדם מסוים באוֹתָה אַחֲזָה; והיא שכבה ערה שעתים שלמות, מנסה לפענה אותם. היא בודאי לא שנאה אותם. לא; השנאה נעלמה מזמן, וכמעט זמן רב באותו

מידה היא התבונתה שחשנה א' פעם סלידה כלפי שניתן לכנותה כך. הכבוד שנוצר מהשכנוע בתכונותיו יקרות הערך, אף שבתבונתה התקבל בא' רצון, חדל זה מכבר להיות מואס על רגשותיה; וכעת הוא התעצם לכדי שהוא בעל אופי ידידותי יותר בזכות העדות כה לטובתו, שהציג אותה מזגו באור כה נעים, שהופקה אטמול. אך מעל לכל, מעלה לבבם ולהערכה, היה בתוכמה מניע של רצון טוב שלא ניתן היה להתעלם ממנו. זו הייתה הכרת תודה; הכרת תודה לא רק על שאהב אותה פעם, אלא על שהוא אהוב אותה עדיין מספיק כדי לסלוח על כל קוצר הרוח והמרירות של הליכותיה בעת שדחתה אותו, ועל כל האשמות הלא צודקות שליוו את דח'יתה. הוא שבו הייתה משוכנעת כי ימנע ממנה כאיבתו הגдолה ביוטר, נראה במפגש מקרי זה משתווק ביותר לשמר את ההיכרות; ומוביל כל הצגה חסרת טעם של חיבת, או כל ייחודיות בהליךווים כאשר שניהם בלבד היו מעורבים, בקש את דעתם הטובה של ידידה, ושקד על היכרותה עם אחותנו. שנייה צהה באדם בעל גאויה כה רבה עורר לא רק תדרמה אלא גם הכרת תודה – שכן לא אהבה, אהבה עזה, יש ליחס זאת; וככזו, השפעתה עליה הייתה מסווג שיש לעודדו, כלל נועמה בשום אופן, אף שלא ניתן היה להגדירה בדיק. היא כיבדה אותו, היא העrica אותו, היא הייתה אסירת תודה לו, היא חשנה עניין אמיתי ברווחתו; והוא רק רצתה לדעת עד כמה היא מאהלת שרוחה זו תהייה תלואה בה עצמה, ועוד כמה יהיה זה לאושרים של שניהם שתפעיל את הכוח, שדמיונה אמר לה שהיא עדיין מחזיקה בו, להביא לחידוש חייזרו.

בערב נקבע בין הדודה לאחינוות כי אדיבותה כה בולטות מצד מיס דארט', בבואם ביום הגעתה ממש לפמברלי – שכן היא הגיעו לשם רק לאחרות בוקר מאוחרת – רואיה לחיקוי, גם אם לא ניתן להשווותה, במאזן כלשהו של נימוס הצד; ובהתאם לכך, היה זה ראוי בוקר אותה בפמברלי בבוקר המחרת. לפיק, הן היו אמורות ללבת. אליזבת הייתה מוחצת; אם כי כשאללה את עצמה לסייע לכך, לא היה לה הרבה מה לומר בתגובה.

מר גרדינר עזב אותן זמן קצר לאחר ארוחת הבוקר. תוכנית הדיג חדשנו יומם קודם לכן, והתחייבות מפורשת נעשתה לפגישתו עם כמה מהגניםטלים בפמברלי עד הצהרים.

פרק מ"ה

אליזבת, שהייתה משוכנעת כעת כי סלידתה של מיס ביגל'(Clifford) מקורה בקנאה, לא יכולה שלא לחוש עד כמה הופעתה בפמברלי בזדון אינה רצiosa לה, והייתה סקרנית לדעת באיזו מידת אדיבותה תחודש כעת ההיכרות מצד אותה גברת.

עם הגעתן לבית, הן הובילו דרך האולם אל הטרקלין, שחזיתו הצפונית הפכה אותו לנעים ביותר לימי הקיץ. חלונותיו, שנפתחו עד הרצפה, אפשרו מבט מרענן ביותר אל הגבעות המיווערות והגבוזות שמאחוריו הבית, ועל עצי האלון והערמוניים הספרדיים היפים שהיו פזורים על פני המדרשה שביניהם.

בחדר זה הן התקבלו על ידי מיס דארט', שישבה שם עם מיס הרסט ומיס ביגל', והגברת שמהן התגוררה בלונדון. קבלת הפנים של ג'ורג'iana הייתה אדיבה מאוד, אך לוותה בכל אחת מובוכה אשר, אף שנבעה מביישנות ומחמד לטעות, עשויה הייתה לעורר בקרב אלו שחשו נחותים מהן את האמונה כי היא גאה ומרוחקת. גברת גרדינר ואחינוותה, לעומת זאת, עשו עמה צדק וריחמו עליה.

מצד מיס הרסט ומיס ביגל' הן זכו לקידה בלבד; ולאחר שהתיישבו, השתררה למשר כמה רגעים שתיקה מביכה, כפי ששתייקות כאלו נוטות תמיד להיות. היא הופרה לראשונה על ידי מיס אנדלי', אישת מעודנתה ונעימת מראה, שמאיצה לעורר שיחחה כלשהי הוכיחו כי היא בעלת חינוך טוב יותר מאשר משתי האחרות; ובינה לבין גברת גרדינר, בסיעו מזדמן של אליזבת, התנהלה השיחה. מיס דארט' נראתה כמו שמשתוקקת לאזרור די אומץ כדי להצטרף אליה; ולעתים אכן העזה לומר משפט קצר, כאשר הסכנה שיישמע היה פחותה ביותר.

אליזבת הבחינה במהרה כי היא עצמה נמצאת תחת מעקב צמוד של מיס ביגל', וכי אינה יכולה לומר מילה, במילויו למיס דארט', מוביל לעורר את תשומת לבה. הבחינה זו לא הייתה מונעת ממנה לנסוט דבר עם האחראונה, אלמלא ישבו במרחך לא נוח; אך היא לא הצעירה שנחוסף ממנה הצורך לדבר הרבה: מחשבותיה שלה העסיקו אותה. היא ציפתה בכל רגע שחלק מג'נטלים יכנסו לחדר: היא קיומה, וחששה, שадון

הבית יהיה בינויהם; ואם קיומה או חששה מכך יותר, התקשתה לקבוע. לאחר שיישבו כך רבע שעה, מביל' שקולה של מיס בינגלי ישמעו, אליזבת נדרכה שכ Kirby ממנה פניה קרה ובירור לגבי שלום משפחתה. היא השיבה באותה אדישות וקצנות, והאחרת לא הוסיף דבר.

הגיוון הבא בביטחון חל עם כניסהם של המשרתים הנושאים בשר קר, עוגה ומגון של מיטב פירות העונה; אך זה לא קרה אלא לאחר שמייסד אנזי שלחנה מבטים וחיצים משמעוניים רבים לעבר מיס דארט, כדי להזכיר לה את תפוקידה. בעת נמצאה תעסוקה לכל החבורה; שכן גם אם לא יכול כולם לדבר, יכולם לאכול; ופירמידות הענבים, הנקריניות והאפרסקים היפוט אספו את כולם במהרה סביב השולחן.

בעודן עסוקות בכר, ניתנה לאлизבת הזדמנות הוגנת להחליט אם היא חששת או משתוkeit יותר להופעתו של מר דארט, לפיה התחשות שగבויה עליה עם כניסהו לחדר; ואז, אף שרק רגע קודם לכן האמונה כי רצונה גובר, היא החלה להתרחק על בואו.

הוא שהה זמן מה עם מר גרדינר, שהיא עסוק ליד הנהר יחד עם שניים או שלושה ג'נטלמנים אחרים מהבית; והוא עזב אותו רק כשנודע לו כי גברות המשפחה מתכוונות לבקר את ג'ורג'iana באותו בוקר. ברגע שהופיע, החליטה אליזבת בתבונה להיראות נינה ובלתי נבוכה לחלוין; החלטה שהיא נחוצה לקלבלה, אך אולי לא היה קל כל כך לקיימה, שכן היא ראתה כי חשודותיה של החבורה כולה התעוררו נגדם, וכמעט לא הייתה עין שלא עקבה אחר התנהגותם שנכננו לראשונה לחדר. באף פנים לא ניכרה סקרנות דרוכה בעוצמה רבה כל כך כמו בפניה של מיס בינגלי, למחרות החוויכים שפשטו על פניה בכל פעם שדיברה עם אחד ממשuai סקרנותה; שכן הקנאה טרם הביאה אותה לידי ייאוש, ותשומת לבה למיר דארט לא פסקה כלל. מיס דארט, עם כניסה אחיה, התאמיצה הרבה יותר לדבר; ואлизבת ראתה שהוא חרד לכך שאחותו והוא יכירו זו את זו, וקידם ככל האפשר כל ניסיון לשיחה מכל צד. מיס בינגלי ראתה כל זאת גם היא; ובחווסף זהירות של הכעס, ניצלה את הזדמנות הראשונה לומר באדיבות מילגלאט:

"אםור לי, מיס אליזה, האם המיליציה של מחוז — לא עזבה את מריטון? הם בוודאי מהווים אובדן גדול למשפחתך."

בנוכחותו של דארט היא לא העזה להזכיר את שמו של ויקהאם; אך אליזבת הבינה מיד שהוא עומד בראש מעניינה; והזיכרון השוניים הקשורים בו גרמו לה לרגע של מצוקה; אך במאץ נמרץ להדוף את המתקפה המרושעת, השיבה מיד על השאלה בטון משוחרר למד'. בעוד היא מדברת, מבט חתוּפָן בלתי רצוי הראה לה את דארט שפניו האדים, מביט בה ברצינות, ואת אחותו מוכת מבוכה ואינה מסוגלת לשאת את עיניה. אילו ידעה מיס בינגלי איזה כאב היא גורמת באותו רגע לדידיה האהוב, היא לא ספק הייתה נמנעת מהרמז; אך היא התכוונה אך ורק לערער את שלוחותה של אליזבת, על ידי העלאת דמותו של אדם שהאמינה כי היא מחבבת, כדי לגרום לה להסיג רגש שעולול לפגוע בה בעיני דארט, ואולי להזכיר לאחרון את כל מעשי השטויות והאבוסוד שבהם חלק ממשפחתה היו קשורים לאוטו חיל. שום הברחה על ניסיון הבריחה של מיס דארט לא הגיע לאוזנה מעולם. לשם יוצר לא נחשף הדבר, ככל שהסודיות אפשרה זאת, מלבד לאлизבת; ומכל קרוביו של בינגלי, אחיה הקפידי במיוחד להסתיר זאת, מאותו רצון שאליזבת ייחסה לו זמן, שמייס בינגלי תהפוך בבוא העת לאשתתו. הוא לא ספק רקם תוכנית צזו; ובלי שהתכוון שהדבר ישפיע על מאציו להפרידו ממייס בנט, סביר להניח שזה הוסיף ממשו לדאגתו העמוקה לרוחות חברו.

התנהגותה המאופקת של אליזבת, עם זאת, הרגיעה במהרה את סערת רגשותיו; וכיון שגם מיס בינגלי מתוסכלת ומאכזבת, לא העזה להתקרב יותר לנושא ויקהאם, גם ג'ורג'iana התואושה בזמן, אם כי לא מספיק כדי להיות מסוגלת לדבר עוד. אחיה, שאות מבטו חשה לפגוש, בקשרי ذכר את מעורבותה בעניין; ועם הנסיבות שנעדו להסביר את מחשבותיו מאлизבת, נראה כמו שקיבעו אותן עליה יותר ויותר בשמה.

ביקוון לא נמשך זמן רב לאחר השאלה והתשובה שהוזכרו לעיל; ובעוד מר דארט מלאו אותן למרכיבתן, מיס בינגלי פרקה את רגשותיה בביטחון על הופעתה, התנהגותה ולובשה של אליזבת. אך ג'ורג'iana לא הסכימה להצטרף אליה. המלצהו של אחיה הספיקה כדי להבטיח את אהדתה: שיפוטו לא יכול היה לטעתו; והוא דבר

במנוחים כאלה על אליזבת, עד שלא נותר לג'ורג'iana אלא למצוא אותה מקסימה וחביבה. כשדרasti שבטרקלין, מיס בינגלי לא יכלה להתפקיד וחרבה בפניו על חלק מממה שאמרה לאחותו.

"כמה רע נראית אליזה בנת הבוקר, מר דארס", קראה; "מעולם לא ראיתי בח' אדם שהשתנה כל כך כפי שהיא השתנה מאז החורף. היא היפה כה שחוינה וגסה! לואיזה ואני הסכמנו שלא היינו מזוהות אותה שוב".

כל שמר דארס לא אהב פניה צו, הוא הסתפק בתשובה קרה כי לא הבחן בשום שינוי מלבד הייתה מעט שזופה – תוצאה לא מפתיעה של טיול בקייז.

"מצדי", המשיכה, "עליה להודות שמדובר לא יכולתי לראות בה יופי כלשהו. פניה רזים מדי; לעורה אין זהה; ותו פניה אינם כלל. לאפה חסר אופי; אין שום דבר בולט בקווין. שיניה סבירות, אך לא יוצאות דופן; ובאשר לעיניה, שלפעמים כונו כה יפות, מדובר לא יכולתי להבחן בהן בשום דבר יוצא דופן. יש להן מבט חד ומרדי שאינו אהבת כלל; ובכל הופעתה ייחד ישנה חשיבות עצמית חרצת טעם, שהיא בלתי נסבלת".

משמעות כל שהיא מיס בינגלי שדרasti מעריך את אליזבת, זו לא הייתה השיטה הטובה ביותר לביותם להמליץ על עצמה; אך אנשים כועסים אינם תמיד נבונים; ובראותה אותו סוף סוף נראה מעט מרוגז, היא זכתה בכל ההצלחה שציפתה לה. הוא התמיד בשתייקתו, עם זאת; ומתוך החלטה לגרום לו לדבר, המשיכה:

"אני זוכרת, כשפגשנו אותה לראשונה בהרטפורדשייר, כמה נדהנונו כלנו לגלות שהיא נחשבת ליפוי; ואני זוכרת במיוחד שאמרת לייה אחד, אחרי שהן סעדו בננט'רפיילד, 'היא יופי! באotta מידת היית קורא לאמה אישת שנוניה'. אך לאחר מכן נראה שהיא השתפרה בענין, ואני מאמין שחויבת שהיא די יפה בזמן מסוים".

"כן", השיב דארס, שלא יכול היה להתפקיד עוד, "אר זה היה רק כשהכרתי אותה לראשונה; שכן עברו חודשים רבים מאז שראיתי בה את אחת הנשים היפות ביותר בין מכרי".

לאחר מכן הוא הלך משם, ומיס בינגלי נותרה עם כל הסיפוק שכרך שאילצה אותו לומר דבר שלא גرم כאב לאיש בלבד לה עצמה.

גברת גרדינר ואלייזבת שוחחו על כל מה שאירע במהלך בירוקן בדרכן חזירה, פרט למה שעוניין את שתיהן במיעוד. המבטים וההתנהגות של כל מי שראו נדונו, פרט לאדם שהעסיק את מרבית תשומת לבן. הן דיברו על אהותן, חברים, ביתו, פירותיו, על הכל חזץ מאשר עליו עצמו; ובכל זאת אליזבת השתקוקה לדעת מה גברת גרדינר חושבת עליו, וגברת גרדינר הייתה מרצה ביותר לו אחינניתה הייתה פותחת בונשא.

פרק מ"א

אליזבת התאכזה מאוד מכך שלא מצאה מכתב מג'ין עם הגעתם הראשונה למפטון; אכזה זו התחדשה בכל אחד מהבקרים שבילו שם; אך בבוקר השליishi בא הקץ לקובלנותיה, ואחותה הצדיקה את עצמה עם קבלת שני מכתבים ממנה בבת אחת, שעל אחד מהם צוין כי נשלח בטיעות למקום אחר. אליזבת לא הופעה מכך, שכן ג'יין כתבה את המعن בכתב יד גרוע להפליא.

הם בדיק התכוונו לצאת לטיול כשางינו המכתבים; ודודיה, שהשאיו אותה ליהנות מהם בשקט, יצאו לדרך לבדם. היה עלייה להקדיש תשומת לב תחילת למכתב שנשלח בטיעות; הוא נכתב לפני חמישה ימים. תחילה הכילה תיאור של כל המסיבות וההתcheinויות הקטנות שלהם, עם החדשנות שסייע המחווז; אך המחזית השנייה, שתוארה יומ מאוחר יותר ונכתבה בסערת רוחות ניכרת, מסרה מידע חשוב יותר. וזה היה תוכנו:—

"מאז כתיבת השורות שלעיל, לייז'יקירטי, אירע דבר מה בלתי צפוי וחמור ביותר; אך אני חוששת להבהיר אותך — היא סמוכה ובתויחה שכולנו בקן טוב. מה שיש לי לומר נוגע ללילה המסכנה. הוועדה דחופה הגעה בשתיים עשרה ממש, בדיק כשכלנו הלאנו לישון, מוקלונל פורט, כדי להודיע לנו שהוא נמלטה לסקטולדנד עם אחד מקציניו; למען האמת, עם ויקהאם! דמייני את הפתעתנו. לךטי, לעומת זאת, זה לא נראה בלתי צפוי לחלווטן. אני מצטערת מאוד, מאד. שידוך כה פזיז משני הצדדים! אך אני מוכנה לקוות לטוב, ושאופיו לא הובן

כהלכה. אני יכולה להאמין בנסיבות שהוא חסר מחשבה ובלתי זהיר, אך צעד זה (הבה נשמח על כך) אינו מUID על רב רע. בחירתו היא לפחות חסרת פניה, שכן הוא בוודאי יודע שבאי אינן יכול לתת לה דבר. אמונה המסכנה שריה באבל כבד. אבי נשא זאת טוב יותר. כמה אסירות תודה אני שמעולם לא סיפרנו להם מה נאמר לנו; עליינו לשוכן זאת בעצמינו. הם נסעו בשבת בלילה בסביבות שתיים עשרה, כפי שמשוער, אף חסرونם לא הורגש עד אתמול בבוקר בשמונה. ההודעה נשלחה מיד. ליז'י קירטה, הם ודאי עברו בטוחות של עשרה מייל מאיתנו. קולונל פורטנר נתן לנו סיבה לצפות לו כאן בקרוב. לדיה השAIRה כמה שורות לאשתו, המודיעות לה על כוונתם. עלי לסייע, שכן איני יכולה להיעדר זמן רב מפני המסכנה. אני חוששת שלא תוכל לפענח את הכתוב, אך איני יודעת כמעט מה כתבתי".

בליל להותיר לעצמה זמן למחשבה, וכמעט בלי לדעת מה היא מרגישה, אליזבת, עם סיום המכתב הזה, תפסה מיד את השני, ובפתחה אותו בקוצר רוח עלי, קראה כדלקמן; הוא נכתב יומם לאחר מסיום המכתב הראשון.

"עד עכשיו, אחורי היקרה מכל, קיבלת את מכתבך החפוץ; אני מקווה שהזה יהיה מובן יותר, אך למרות שאין מוגבלת בזמן, ראשיו כה מבולבל שאיני יכולה להבטיח להיות עקבית. ליז'י היקרה, איני יודעת כמעט מה אכתוב, אך יש לי חדשות רעות עבורך, ולא ניתן לעכבר. עד כמה שנישואין בין מר ויקאהם לידיה המסכנה שלנו יהיו פזיזים, אנו חרדים כתולדה שלהם אכן התקיימו, שכן ישנה סיבה רבה מדוע לחוש שהם לא נסעו לסקוטלנד. קולונל פורטנר הגיע אתמול, לאחר שעזב את בריטיין יומם קודם לכן, לא שעות רבות לאחר שליח המכתב הדחוף. למרות שמכتبת הקצר של ליז'י המייד. נתן להם להבין שהם נסעים לארתונה גריין, דבר מה נפלט מפיו של דני המביע את אמוןתו שוויקאהם מעולם לא התכוון לנסוע לשם, או להתחנן עם ליז'יה בכלל, דבר ש חוזר באזני קולונל פ. אשר נבהל מכך ויצא מבריטיין מתוקן כוונה להתחקות אחר מסלולם. הוא התהקהה אחריהם בנסיבות עד קלאפהם, אך לא מעבר לכך; שכן עם הגיעם לשם, הם עברו לכרכרת שכירות ושחררו את הכרכרה שהביאה אותם מאפסום. כל מה שידוע לאחר מכן הוא שהם נראו ממשיכים בדרך לונדון. איני יודעת מה לחשוב. לאחר שערך כל חקירה אפשרית באותו צד של לונדון, קולונל פ. המשיך להרטפורדשייר, וחידש אותו בדאגה בכל המהסומים ובפונדקאים בברנט ובהטפילד, אך ללא הצלחה — שום אנשים לאו לא נראו עוברים שם. בדאגה הרבה הוא הגיע לונגברון, וחשף בפניו את חששותיו באופן המכובד מאוד את לבו. איני מצטערת בנסיבות עבורי ובעור מיסד פ'; אך איש איננו יכול להטיל עליו שם כלשהי. מצוקתנו, ליז'י קירטה, גדולה מאוד. אביו ואמי מאmins לגורוע מכל, אך איני יכולה לחשב עליו רעות כל כך. נסיבות רבות עשויות להופיע נישואין פרטיטים בעיר לעדיפים עבורים על פני מימוש תוכניתם הראשונה; ואפיון אם היה יכול לרקום מזימה כזו נגד צעריה מקשריה של ליז'יה, מה שאינו סביר, האם אוכל להניח שהיא לא איבדה את כל ערכיה? בלתי אפשרי! אני נעצבת לגלות, עם זאת, קולונל פ. איננו נטה לסתור על נישואיהם: הוא הניד בראשו כשההבעתי את תקוותי, ואמר שהוא חושש שוויקאהם אינם אדם שניין לבתו בו.امي המסכנה באמת חולה, ואני יצאת מחרדרה. לו הייתה יכולה להתאמץ, זה היה טוב יותר, אך אין לצפות לכך; ובאשר לאביו, מעולם בחוי לא ראתינו כה מושפע. קיטי המסכנה סופגת כעס על שהסתירה את הקשר ביניהם; אך מכיוון שהזה היה עניין של סודיות, אין לתמוה על כך. אני באמת שמחה, ליז'י היקרה, שנחסכו ממך חלק מהסכנות המכאיות הללו; אך כתע, כשהצעדו הראשון חלף, האם אודה שאני משתוkeit לשובר? איני כה אונכית, עם זאת, כדי ללחוץ על כף אם זה לא נכון. שלום! אני שוב ונוטלת את עטי כדי לушות את מה שזה עתה אמרתי לך שלא עשה; אך הנסיבות הן ככלה, ואני יכולה שלא להתחנן לפני כולכם לבוא לאן בהקדם האפשרי. אני מכירה את דודי ודודתי היקרים כה טוב, שאינו חשש לבקש זאת, למרות שיש לי עוד דבר מה לבקש מהראשון. אביו נסע לונדון עם קולונל פורטנר מיד, כדי לנסוטות לגנות אותה. מה הוא מתכוון לעשות, בטוחה אני שאני יודעת; אך מצוקתו המופרצת לא מאפשר לו לנ��וט בשום צעד בדרך הטובה והבטוחה ביותר, וקולונל פורטנר מחייב להיות שוב בבריטיין מחר הערב. בשעת חירום כזו, עצתו ועذرתו של דודי יהיו הכל בעולם; הוא יבין מיד מה עלי להרגיש, ואני סומכת על טוב לבו".

"הו! היקן, היקן דודי?" קראה אליזבת, מזנקת ממושבה עם סיום המכתב, בלהיותו לעקב אחריו, מבלי לאבד רגע מהזמן היקר כל כך; אך כשהגיעה לדלת, היא נפתחה על ידי משרת, ומර דארט הופיע. פניה החיוורות והתנהגותה הסוערת גרמו לו להירגע, ולפניהם השפיק להתואושש דיו כדי לדבר, היא, שבמוחה כל רעיון נדחק

מן מצבה של לידיה, קראה בחיפזון, "אני מבקשת את סליחתך, אך עלי לעזוב אותך. עלי למצוא את מר גרדינר ברגע זה בעניין שאין סובל דיחוי; אין לי רגע לאבד".

"אלוהים אדירים! מה קרה?" קרא הוא, ברגש רב יותר מאשר בנימים; ואז, בהתעשתו, "לא עכבר אותך ולן לרגע; אך הניחי לי, או למשרת, ללקת אחרי מר ומיס' גרדינר. אין חשה בטוב מספיק; אין לך יכולה ללקת בעצמך".

אליזבת היססה; אך ברכיה רעדו תחתיה, והיא חשה כמה מעט תשיג בניסונה לרדו' אחריהם. על כן, היא קראה למשרת בחרזה והטילה עליו, אם כי בnimma כה חנוקה מנשימה שעשתה אותה כמעט בלתי מובנת, להחזיר את אדונו וגבירתו הביתה מיד.

עם צאתו מהחדר, היא התישבה, לא מסוגלת להחזיק את עצמה, ונראתה כה חולה ואומלה, עד שהיא זה בלתי אפשרי עבור דארס' לעזוב אותה, או להימנע מלומר, בטעון של עדינות והשתתפות בצעיר, "הניחי לי לקרוא למשרתת שלך. האם אין דבר מה שתוכל ליטול כדי להקל עליך CUT? COO YIN; האם אביא לך אחות? את חולה מאד".

"לא, אני מודה לך", השיבה, מנסה להתאושש. "אין לי דבר. אני מרגישה טוב, אני רק מוטרדת מחדש אiomot שקיבلت זה עתה מלונגבוון".

היא פרצה בבכי כנסיטה להתייחס לכך, ובמשך כמה דקות לא יכלה להוציא מילה נוספת. דארס', במתוך אומלל, יכול היה רק לומר משהו בלתי מובן על דאגתו, ולהתבונן בה בדממה רחומה. לבסוף דיברה שוב. "קיבلت זה עתה מכתב מג'ין, עם חדשות אימות כל כך. לא ניתן להסתיר זאת מאיש. אחותי הצעירה ביותה עזבה את כל חבריה — נמלטה; השילכה את עצמה לחסדיו של — של מר ויקהאם. הם נסעו יחד מבריטון. אתה מכיר אותו טוב מדי מכדי להטיל ספק בשאר. אין לה כסף, אין לה קשרים, דבר שיכל לפתח אותו ל — היא אבודה לנצח".

דארס' קפה בתדהמה.

"כשאני חשבתי", הוסיף בקול נסוע עוד יותר, "שיכלתי למנוע זאת! אני שידעת מי הוא. לו רק הסברתי חלק מזה — חלק ממה שנណע לי, למשפחתי שלי! לו היה אופיו ידוע, זה לא היה יכול לקרות. אך הכל, הכל מאוחר מדי עכשו".

"אני מצטער באמת", קרא דארס: "מצטער — מזוועע. אך האם זה ודי, ודאי לחולוטין?"

"הו, כן! הם עזבו את בריטון יחד בלילה של יום ראשון, והתהפכו אחריהם כמעט עד לונדון, אך לא מעבר לכך: הם בוודאי לא נסעו לסקוטלנד".

"ומה נעשה, מה נושא, כדי להшибה?"

"אבי נסע לונדון, וג'ין כתבה לבקש את עזרתו המידית של דודי, והוא נצא בדרך, אני מקווה, בעוד חצי שעה. אך שום דבר לא ניתן לעשות; אני יודעת היטב ששם דבר לא ניתן לעשות. כיצד ניתן להשפיע על אדם זהה? כיצד ניתן בכלל לגלוות אותם? אין לי ולן תקווה קטנה ביותר. זה נורא מכל בחינה!"

דארס' הnid בראשו בהסכם שקטה.

"כאשר עיני נפקחו לאופיו האמיתי, היו לו ידעת מה עלי לעשות, מה עלי להעז לעשות! אך לא ידעת — פחדת לעשות יותר מדי. טעות אומלה, אומלה!"

דארס' לא ענה. הוא נראה כמעט כמו שאינו שומע אותה, והתהלך בחדר הלוך ושוב בהרהור עמוק; מצחן מכוז, חזותו קדורה. אליזבת הבחינה בכך במהרה, והבינה זאת מיד. כוחה דעך; הכל חייב לשקו תחת

הוכחה צו לחולשת המשפחה, ודאות צו לחופה העמוקה ביותר. היא לא יכולה להתפלה ולא לגנות; אך האמונה בניצחונו העצמי לא הביאה דבר מנחם ללבها, ולא הציעה שום הקלה למצוקתה. להיפך, זה בדיק גרם לה להבין את רצונותיה שלה; ומעולם לא חשה בכנות צו שיכלה אהוב אותו, כמו בעת, כאשר כל אהבה חייבת להיות לשוא.

אך העצמי, אף שנDAC פנימה, לא יכול היה להשתלט עליה. לצדיה — ההשפה, האומללות שהיא מביאה על قولם — בלעה במהרה כל דאגה פרטית; ובכسوתה את פניה במטפחתה, אליזבת אבדה ב מהרה לכל דבר אחר; ולאחר הפסקה של דקות אחדות, רק קולו של בן לווייתה החזיר אותה למציאות, אשר באופן שף שביטה חמורה, ביטא גם איפוק, אמר:

"אני חשש שאת משtopicת כבר זמן רב לעזיבתי, ואני לי דבר לטעון כתירוץ לשחותי, מלבד דאגה אמיתית, אף שאינה מועילה. לו יהי' שדבר מה יכול היה להיאמר או להיעשות מצדיך, שיציע נחמה למצוקה צו! אך לא אייסר אותך בבקשת שואה, שעולות להירותן כאלו הן מבקשות את תודתך בכוונה. הפרשה האומללה הזאת תמנע, אני חשש, מהחותי את העונג לראותך היום בפמברלי".

"הו, כן היה כה אדי להתנצל עבורנו בפני מיס דארט. אמרו שענין דחווף קורא לנו הביתה מיד. הסתר את האמת העגומה כל עוד הדבר אפשרי. אני יודעת שהה לא יהיה זמן רב."

הוא הבטיח לה מיד לשמר על סודה, הביע שוב את צערו על מצוקתה, אישל לה סיום מאושר יותר מכפי שיש סיבה לקוות לו בעת, ועזב, תוך שהוא משאיר את בררכותיו לקרובייה, עם מבט פרידה רציני אחד בלבד.

כשיצא מהחדר, אליזבת חשה כמה לא סביר שהם אי פעם יראו זה את זה שוב ביחסו לבכיות אלה שאפיינן את פגישותיהם השונות בדרביшир; וbosלה מבט רטרוספקטיבי על כל היכרותם, כה מלאה בסתירות וบทופכות,ナンחה על עקשותיהם של אותם רגשות שכעת הי' מקדים את המשכה, ובמעבר היו שמחים בסיוםה.

אם הכרת תודה והערכתה הן בסיס טוב לחיבה, הרי שניינו הרגשות של אליזבת לא יהיה בלתי סביר ולא מוטעה. אך אם לא כן, אם ההערכתה הנובעת ממוקורות כאלו אינה הגיונית או אינה טبيعית, בהשוואה לממה שמתואר לעיתים קרובות כנוצץ במפגש ראשוני עם מושאו, ואפילו לפניו שהוחלפו שתי מילימ', הרי שדבר לא ניתן לומר להגנתה, למעט העובדה שהיא נתנה הזדמנויות מסוימת לשיטה האחורה, בנטייתה לוייקהאם, ושיכלונה עשו, אולי, להעניק לה רשות לחפש את הדרך השנייה והפחות מעניינת של קשר. כך או כך, היא ראתה אותו הולך בצער; ובדוגמה ראשונית זו למה שחרפתה של לידיה חייבות להניב, מצאה CABIN בעת שההירה באוטה פרשה אומללה. מעולם, מאז קריית מכתבה השני של ג'יין, לא השתעשה בתקווה שייקחאים מתכוון להתחנן אליה. איש מלבד ג'יין, חשבה, לא יכול לשנות את עצמו בצדיפה צזו. הפתעה הייתה הפחותה שברגשותיה מול התפתחות זו. בעוד שתוקן המכתב הראשון נותר במוחה, היא הייתה יכולה פליה ותדמהה, שייקחאים יתחנן עם נערה שהזהה בלתי אפשרי שיתחנן אליה בית של כסף; וכייד לדייה יכולה אי פעם לקשר אותו אליה נראה בלתי מובן. אך כתעת הכל היהطبعי מדי. עבר קשור צזה, יתכן שהוא מספיק קסמים; ולמרות שלא הינה שלידייה יוצאה ממכoon להימלטות ללא כוונת נישואין, לא התקשתה להאמין שסגולותיה או הבנתה לא ישרמו עליה מליפול כתרף קל.

היא מעולם לא הבחינה, בעוד הגדור שהה בהרטפורדשייר, שלידייה הייתה נטיה כלשהי כלפיו; אך היא הייתה משוכנעת שלידייה נזקקה רק לעידוד כדי להיקשר לכל אדם. לעיתים קצין אחד, לעיתים אחר, היה המועד עליה, ככל שתשומת הלב שלהם העלתה אותם בעיניה. רגשותיה היו בתנודות מתמידות, אך מעולם לא לא מושא. הנזק של הזנחה ופינוק מוטעה כלפי נערה צזו — ה! כמה בחודות חשה זאת בעת!

היא השתוקקה להיות בבית — לשם, לראות, להיות במקום כדי לחלק עם ג'יין את הדאגות שבוגדי נופלות כתען עליה, במשפחה כה מעוררת; אבל, אם נעדר, אם שאינה מסוגלת למאיץ וזקוקה להשגה מתמדת; ולמרות שהיא כמעט משוכנעת בדבר לא ניתן לעשות עבור לידיה, התערבותו של דודה נראתה לה בעלת חשיבות עליונה, ועד שנכנס לחדר סבלה של קוצר רוחה היה חמוץ. מר ומה' גרד'ינר מיהרו לחזור בבהלה,

בהתניחסם, על פי תיאור המשרתת, שאחיה ניניתם חלה בפתאומיות; אך לאחר שהרגיעה אותם מיד בעניין זה, היא מיהרה למסור להם את סיבת קריאטם, בקראה את שני המכתבים בקהל, ובהתעכבה על הערת השולטים של האחרון באנרגיה רועדת. למרות שלידיה מעולם לא הייתה חביבה עליהם, מר ומיסץ גרדינר לא יכולו שלא להיות מושפעים עמוקות. לא לידיה לבדה, אלא ככלם היו מערבים בדבר; ולאחר קריאות התדמה והאימה הראשונות, מר גרדינר הבטיח ברצון כל עזרה שביבלו. אליזבת, למרות שלא ציפתה לפחות מכך, הודהה לו בדמויות של הכרת תודעה; ושלושתם, מונעים על ידי רוח אחת, הסדרו במהירות כל דבר הנוגע למסעתם. הם היו אמרומים לצאת לדרך בהקדם האפשרי. "אר מה יעשה בוג� לפמברלי?" קראה מיסץ גרדינר. "ג'ון אמר לנו שמר דארטי היה כאן כשלוחת לקחו לאנו; — האם זה נכון?"

"כן; ואמרתי לו שלא יוכל לעמוד בהתחייבותנו. הכל הויסדר".

"מה הכל הויסדר?" חזרה האחורה, בעוד היא רצתה לחדרה כדי להתכוון. "והאם הם ביחסים כאלה שמאפשרים לה לחשוף את האמת האמיתית? זו, לדעתך איך הדברים עומדים!"

אר המשאלות היו לשואו; או, לפחות היותר, יכול לשמש רק כדי לשעשע אותה בחיפזון ובלבול של השעה הבאה. אילו היה לאлизבת פנאי להתבטל, היא הייתה נותרת בטוחה שככל עיסוק הוא בלתי אפשרי לאדם כה אומלל כמויה; אך היה חלק בעובדה כמו לדודתה, ובין השאר היו פתקים להיכתב לכל חבריהם בלבטוון, עם תירוצים כוזבים לעזיבתם הפתאומית. שעה אחת, עם זאת, ראתה את הכל מושלם; ומר גרדינר, בינו לביןים, לאחר שהסדר את חשבונו בפונדק, לא נותר לו דבר לעשות מלבד לנסוע; ואлизבת, לאחר כל הסבל של הבוקר, מצאה את עצמה, בפרק זמן קצר מכפי שיכלה להניח, יושבת במרכבה ובדרך לונגבורן.

פרק מ"ז

"חשבתי על כך שוב, אליזבת", אמר דודה בעודם נסעים מהעירה; "ובאמת, לאחר שיקול דעת רציני, אני נוטה הרבה יותר מכפי שהיא היתה להסכים עם דעתה של אחותך הרכורה בעניין. נראה לי כי בלתי סביר שאיש צעיר יركום מזמן צזו נגד נערה שאינה חסרת הגנה או חסרת ידים כלל, ולשלמעשה התארחה אצל משפחתו של הקולונל שלו, עד שאני נוטה מאוד לקווות לטוב. האם יכול היה לצפות שידידה לא יתרבעו? האם יכול היה לצפות שהgcdוד יכיר בו שב לאחר עליון צזה לקולונל פורטסטר? הפיתוי שלו אינו שוקל לשיכוך".

"אתה באמת חושב לך?" קראה אליזבת, פניה מאירות לרגע.

"על דברתך", אמרה גברת גרדינר, "אני מתחילה להיות בעדתו של דודן. זו באמת הפרה גדולה מדי של הגינוי, כבוד ואינטראנס מכדי שהוא יהיה אשם בה. אני יכולה לחשוב רעות כל כך על ויקהאם. האם את עצמן, ליז', יכולה להתייחס ממני לחלווטין עד כדי להאמין שהוא מסוגל לכך?"

"אולי לא מסוגל להזניח את האינטראנס שלו עצמו. אך לפחות האזנה אמי מאמינה שהוא מסוגל. אם אכן כך הדבר! אך אין מעזה לקווות לכך. מודיעו שלא ימשיכו לסקוטלנד, לו זה היה המצב?"

"ראשית", השיב מר גרדינר, "אין הוכחה מוחלטת שהם לא נסעו לסקוטלנד".

"זה, אך המעבר מהכרכה לכרכנת שכירות הוא רמז מה חזק! וחוץ מזה, שום עקבות שלהם לא נמצאו בדרך לבארנט".

"ובכן, אם כך — בהנחה שהם בלונדון — הם עשויים להיות שם לצורך הסתרה, ולא לשום מטרה פסולה יותר. לא סביר שהכסף מצוי בשפע אצל מי מהם; ויתכן שעלה בדעתם שהם יכולים להינשא בלונדון בנסיבות חסכנות יותר, גם אם פחות מהירה, מאשר בסקוטלנד".

"אר למה כל הסודיות הזאת? למה הפחד מחשיפה? למה נישואיהם חייבים להיות פרטיים? הוא, לא, לא — זה לא סביר. חבורו הקרוב ביותר, כפי שהוא לפי התיאור של ג'יין, היה משוכנע שהוא מעולם לא התכוון לשאת אותה לאישה. ויקהאם לעולם לא ישא אישת ללא ממון. הוא אינו יכול להרשאות זאת לעצמו. ואילו

tabiuot ish liliya, ai lo kosim ish la melbod bneurim, beriatot vnoam hlichot, shicolim lagrom lo loitor lumenha ul kol sicci lihitib at mabzo ul idi nishoim mozchim? basher lemidat hritisun shchash mafni chrofa bgadod ushi lehatil ul beritha balti macobdat aitha, ani ykola lshofot; shkn aini yodat dabr ul hahelot shezeh ushi loholid. ar basher lehastigotzach achoret, ani choshesh sheia bkozhi tamud bmbchon. liliya ain achim shiytizib lohgantha; hoa ushi hia ldmyin, mahthengotz shlo abbi, mezalnoto vmochosor hahelot lab shlo gila tamid lanusa bmeshfachto, shlo usha mut vishuv mut ul haenin, cpi shel ab hia usha bmkraa zeh.

"ar ham at ykola lchoshov shlidya ca aibda cel regsh melbod ahavata alio, ud shatseim lehivot aitho bcal tannai achor melbod nishoain?"

"za acn neraha cr, zeh mazduz biyoter," shibba alizbat chadmutot buneiha, "shatchoset haginot vhemidut hebotot shel ahotz bnekoda zzo tihia ntuna lsfek. ar bamt, ani yodat ma lomr. aoli ani usha umma zdk. ar hia czura mado: hia muolm la lmda lchoshov ul nosaim rezinim; vbcchi shnna achrona, la, bshna achronona colha, hia hamsora ldrer melbod shushuvim vhablim. hoter la lklot at zmena bczora hbtlinot vhekilla biyoter, volamz kl duda shnkrta bdracha. maz sagdod ha —— htmakm lrasona bmeritun, drer melbod ahava, plrtoim vkcim la hia brasha. hia ushta cl shibkolha, ul idi mchsheva vdibor bnosha, cdi lanuik yotar — ar akra zeh? — regisot lrgsotia; shem mtevum urim msfik. vklomo yodutim shlyikham ish kl kosim aishy vdrer pniya shicolim lshvot lab aisha."

"ar at roa shg'in," amra doddha, "ainha choshet ruot cl cr ul ykhaim, ud cd'i lahamin shlo masogel leniszon zeh."

"ul mi g'in choshet ai pum ruot? omi ha adam, taea hthengotz uber asher taea, shai tamai ci hoi masogel leniszon zeh, ud shiych hdbar negdo? ar g'in yodat, bdiok cmuni, mho ykhaim bamt. shatno yodutot shlo hia mofek bcl mboz hmiyah; shain lo yosra vla bvd; shlo skri vbgdani bdiok cpi shlo molir sholol bch."

"oham at bamt yodat at cl zeh?" krala gbrat grdiner, shskrnotah labi mkor hmidu shla htauora chloutin.

"ani yodat, acn," shibba alizbat hsmika. "siferti lr lponi cmha yimim ul hthengotz hmcphira clpi mr dars; vlt bzman, shayit laachrona blongbor, shmutt bai'zo zora ha dbr ul adam shnoga umu bczo apok vndibot. vshen nsibot achrot shai rshait — shain tem — lsfpr; ar skri ul cl msfach pmbali hm anisopim. cmha shlo ul mis dars, hityi mohna lchlotin lratoz nura gawtonit, mrhokt vblti neyma. vbel zat hoi ydu bzmano at hifp. hoa vda ydu shai chibba vznova cpi smatzano otta."

"ar ham lidiya inha yodat dabr mcl zeh? ham ytkn shai borah labi mha shat vgo'in mbivut ca tov?"

"ho, ki! — za, za groyus mcl. ud shayiti bknut, vrayiti cl cr hrba hn at mr darsi vhn at krobo kollon fiziolyam, hityi borah labi amat bzman. vchazarati hbitha gdod ha —— hia amor leuzob at mruton tor shbou ao shbouim. ciyon zeh hia mtsb, la g'in, lah siferti at hcl, vla ani, chshnno zeh nchuz lprsum at hdyu shlon; shkn aiza towlat tzmach laish mkr shadua htevah, shel shchona rchsha lo, tihers az? vafiln shnkbu shlidya tsu um misz froshter, hzor lpkoh at unia laofov moulm la ulha bdut. som scnna mhoneah muolm la ulha brashi. shtzachca zzo tnbu mkr, at ykola lahamin bklot zeh hia rchok mado mmchshboti".

"shicolim ubru britisun, am cn, la hitya lr sibah, ani mnicha, lahamin shem mchbbim za at zeh?"

"לא הקלה ביוור. איני יכולה לזכור שום סימן של חיבה מצד מי מהם; ואילו דבר מעין זה היה ניכר, את וداع' מבינה שמשפחתנו אינה כזו שדבר כזה היה נעלם מעיניה. כשהנכנס לראשוña לאגדוד, היא הייתה מוכנה בהחלט להעריץ אותו; אךvr יכולו הינו. כל נערה בבריטון או סביבתה יצאת מעדתה בגללו בחודשים הראשונים: אך הוא מעולם לא ייחד אותה בשום תשומת לב מיוחדת; ובהתאם לכך, לאחר תקופה מתונה של הערצאה מופרצת פורועה, נתית הלב שלה אליו פינתה את מקומה, ואחרים מהגדוד, שהתייחסו אליה בitter "יחוד, הפכושוב למועדפה".

ניתן להאמין בנסיבות כי ככל שמעט חידוש יכול היה להתווסף לחששותיהם, תקווותיהם והשעותיהם בנושא מעניין זה על ידי דיון חוזר בו, שום נושא אחר לא יכול היה להסיח את דעתם ממנה לאורך כל המסע. ממחשבותיה של אליזבת הוא לא נודע לרגע. כשהוא מקובע שם על ידי הכאב החד מכולם, "יסורי המצפוני", היא לא מצאה רגע של מנוחה או שכחחה.

הם נסעו במהירות האפשרית; ולאחר שישנו לילה אחד בדרך, הגיעו לונגרבורן בשעת ארוחת הצהרים למחרת. נחמה הייתה לאלייזבת במחשבה שג'ין לא נאלצה להתעיף מציפיה ארוכה.

ילדי משפחת גרדינר הקטנים, שנמשכו למראה הרכרה, עמדו על מדרגות הבית בעת שנכנסו למכלאת הסוסים; וכשהמorcבה נעצרה ליד הדלת, הפתעה המאושרת שהAIRה את פניהם ובאה לידי ביטוי בכל גופם, במגוון דילוגים וקיפוצים, הייתה האות המהנה הראשון לקבלת הפנים שלהם. אליזבת קפזה החוצה; ולאחר שתנתנה לכל אחד מהם נשיקה חפוזה, מיהרה אל המבואה, שם פגשה אותה מיד ג'ין, שירדה בריצה במדרגות מדריתה של אמה.

אליזבת, בעוד היא מחבكت אותה בחיבה כshedמעות מלאות את עיני שתיהן, לא איבדה רגע ושאלה אם נשמע דבר מה על הנמלטים.

"עדין לא", השיבה ג'ין. "אך כתעת כshedוד היקר הגיע, אני מקווה שהכל יהיה בסדר."

"האם אבּי בעיר?"

"כן, הוא נסע ביום שלישי, כפי שכתבתי לך."

"והאם שמעתם ממנו לעתים הקרובות?"

"שמענו רק פעם אחת. הוא כתב לי כמה שורות ביום רביעי, לומר שהגיע בשלום ולתת לי את כתובתו, דבר שביקשתי ממנו במיוחד לעשותות. הוא רק הוסיף שלא כתוב שוב עד שהיא לו דבר מה בעל חשיבות לצין."

"ואמי — איך היא? איך כולכם?"

"אמי חשה בטוב למדוי, אני מקווה; אם כי רוחה מזועצעת מאוד. היא למעלה, ותשמה מאד לראות את כולכם. היא עדין אינה עוזבת את חדר ההלבשה שלה. מרוי וקיטי, השבח לאל! חשות בטוב לחלווטין."

"אך את — איך את?" קראה אליזבת. "את נראה חיוורת. כמה ודאי עבר עלייר!"

அחותה, עם זאת, הבטיחה לה שהיא חשה בטוב לחלווטין; ושיחתן, שהתנהלה בעוד מר ומיס' גרדינר עסוקים עם ילדיהם, הופסקה כתעת עם התקרכות החבורה כולה. ג'ין רצתה אל דודה ודודתה, וקיבלה את פניהם והודתה לשניהם בחיכוכים ובדמותות לטיוגין.

כשהיו יכולים בחדר האורחים, השאלות שלאליזבת כבר שאלה חזרו כਮובן על ידי האחרים, ועוד מהרה הם גילו שאין לג'ין שום מידע חדש למסור. התקווה האופטימית לטוב, עם זאת, שנעם לבה הציע לה, עדין לא נטהה אותה; היא עדין ציפתה שהכל יסתיים בטוב, וshall בוקר יביא עמו מכתב כלשהו, מלידיה או מאביה, שיסביר את מעשייהם ואולי יبشر על הנישואין.

מיסד בנט, אל דירתה פנו כולם לאחר כמה דקות של שיחה ייחדי, קיבלה אותם בדיקן כפי שניתן היה לצפות; בדמעות וקינות של צער, גידופים נגד התנהגותו הנבזית של ויקהאם, ותלונות על סבלה שלה ועל היחס הרע כלפי; כשהיא ממשימה את כלום בלבד את האדם שלפינוקו חסר השיקול יש לייחס בעיקר את טעויותיה של בתה.

"לו הייתה יכולה", אמרה, "למשת את רצוני לנסוע לבריטון עם כל משפחתי, זה לא היה קורה: אך לדידה הירקה והמסכנה לא היה איש שיגיח עלי. מודיע בני משפחת פורטסטר הניחו לה אי פעם לצאת מטווח ראייתם? אני בטוחה שהייתה הזרחה גדולה מצדם, שכן היא אינה מסווג הבנות שייעשו דבר כזה לו היו משגיחים עלי היטב. תמיד חשבתי שהם אינם מתאימים להשגיח עלי; אך דעתך בוטלה, כפי שהיא מבוטלת תמיד. ילדה מסכנה וקרחה! וכעת הנה מר בנט נסע לו, ואני יודעת שהוא יילחם בויקהאם בכל מקום שיפגש אותו, ואז הוא יירג, ומה יהיה על כולם? בני משפחת קולינס יגרשו אותנו לפני שגופתו תתקרר בקברנו; ואם לא תהיה נדיב כלפי, אח יקר, אין יודעת מה נעשה".

כלום קראו נגד רעינונות נוראים כאלו; ומר גרדינר, לאחר הבוחות כלליות על חיבתו אליה ועל כל משפחתה, אמר לה שכונתו להיות בלונדון כבר למחמתו, ושיעזר למר בנט בכל מאץ להשיב את לדידה.

"אל תיכנע לבהלה שוואו", הוסיף: "למרות שנכון להיות גרווע מכל, אין סיבה לראות בו ודאות. לא עבר אפילו שבוע מאז שעזבו את בריטון. בעוד ימים אחדים אנו עשויים לקבל חדשות מהם; ועד שנדע שאיןם נשואים ואין להם כוונה להינsha, אל לנו להתייחס לעניין כאבוד. ברגע שאגיע לעיר, אלר אלachi ואגרים לו לבוא איתי לביתי ברחוב גרייסצ'ר', ואז נוכל להתיעץ יחד מה לעשות".

"הו, אחוי הירק", השיבה מיסד בנט, "זה בדיק מה שיכולתי לאחל לו יותר מכל. וכעת, כשתגידי לעיר, מצא אותך, היכן שלא יהיה; ואם אין נושאים כבר, גרום להם להינsha. ובאשר לבגדי חתונה, אל תניח להם לחכות לכך, אלא אמר לילדיה שייהה לה כל סכום כסף שתבחר לקנותם לאחר שינshaו. וועל לכל דבר, מנע ממך בנט להילחם. אמרו לו באיזה מצב נורא אני נמצא — שאני מבוהלת עד אובדן חושים; ושיש לי רעדות כאלו, דפוקות לב כאלו בכל גופי, עוויותות כאלו בצד' וכאבים בראשי, ודפוקות כאלו בלב, שאני יכולה לנוח לא בלילה ולא ביום. ואמור לילדיה הירקה שלי שלא תיתן שום הוראות לגב' בגדי עד שתראה אותה אוט', שכן היא אינה יודעת אילו הן החניות הטבות ביותר. הו, אחוי, כמה נדיב אתה! אני יודעת שתסדר את הכל".

אך מר גרדינר, למרות שהבטיח לה שוב את מאמציו הנקנים בעניין, לא יכול היה להימנע מלמהלץ לה על מתניות, הן בתקוותיה והן בחששותיה; ולאחר שדיבר אותה באופן זה עד שהוגשה ארוחת הצהריים, הם השאירו אותה לפrox את כל רגשותיה בפני סוכנת הבית, ששירתה אותה בהיעדר בנותיה.

למרות שאחיה ואחותה היו משוכנעים שאין סיבה אמיתי להתבוזות צזו מהמשפחה, הם לא ניסו להתנגד לכך; שכן ידעו שאין לה מספיק תבונה כדי לנצור את לשונה בפני המשרתים בעודם מגישים לשולחן, ושפטו שטוב יותר שרק אחד מבני הבית, זהה שהם יכולים לבתו בו ביותר, יבין את כל חששותיה ודאגותיה בקשר.

בחדר האוכל הצטרפו אליהם במרה מר' וקייט', שהיו עוסקים מדי בחדריה הנפרדים מכדי להופיע קודם לכך. אחת הגעה מספריה והשנייה משולחן האיפור שלה. פניהן של שתיהן, עם זאת, היו רגועים למדוי; ושם שניין לא היה ניכר אף אחת מהן, למעט העובדה שאובדן אהותה המועדף, או הкусם שהיא עכבה ספה בעניין, העניקה נימה קצר יותר קנטרנית מהרגיל לקללה של קיטי. באשר למרי, היא הייתה בעלת שליטה עצמית מספקת כדי ללחוש לאלייזבת, בפנים של הרהורים רציני, זמן קצר לאחר שהתיעשו לשולחן: —

"זה עניין מצער ביותר, וכנראה ידברו עליו הרבה. אך עליינו לבлом את נחשול הזדוניות, ולצקת אל חיינו הפגוע של זה זו את צרי הנחמה האחותית".

ואז, בהבחינה באלייזבת שום נטייה להшиб, הוסיף:

"עד כמה שהARIOU ודאי אומלל עבור לידייה, אנו עשויים להפיק ממנו את הלקח המועל הזה: — שאובדן המידות הטובות אצל אישת הואר בלבתי הפיר, שצדד מוטעה אחד מסבר אותה בחורבן איינסופי, שם השם הטוב שביר לא פחות משווה יפה, וועליה להישמר מאד בתנהוגותה לפני הבלתי רואים מבני המין השני".

אליזבת נשאה את עיניה בתדהמה, אך היהתה מדוכדכת מדי מכך להשיב. מררי, עם זאת, המשיכה לנחם את עצמה בתמציאות מסוימת כלו מהרע שלפניהם.

אחר הצהרים יכולו שתי בנות בנט הבוגרות להיות במסך חצי שעה בלבד; ואלייזבת ניצלה מיד את ההזדמנות לעורף בירורים שג'ין השתווקה באותה מידת לספק. לאחר שהצטרכו בקינות כלליות על המשך הנורא של איירוע זה, שאליזבת החשיבה כמעט כוודאי ומיס בנט לא יכולה לטען שהוא בלתי אפשרי לחלוון, המשיכה הראשונה בנושא אמרה, "אר ספרי לי הכל, כל דבר שלא שמעתי עדין. תני לי פרטים נוספים. מה אמר קולונל פורסטר? האם לא היה להם שום חשש לפני שהבריחה התרחשה? הם ודאי ראו אותם יחד כל הזמן".

"קולונל פורסטר אכן הודה שלעתים קרובות חשב בחיבה מסוימת, במילוי הצד לידייה, אך שום דבר שעורר אצלם בהלה. אני כה מצהה עבורי. התנהוגותו היהתה קשובה ואדיבה עד למאוד. הוא היה בדרך כלל אלינו כדי להבהיר לנו את דאגתו, עוד לפני שהיא לו מושג שהם לא נסעו לסוקולנד: כשחשש זה עליה לראשונה, הוא זירץ את מסעו".

"והאם דני היה משוכנע שויקהם לא יתחתקן? האם ידע על כוונתם לבסוף? האם קולונל פורסטר ראה את דני בעצמו?"

"כן; אך כשןשאל על ידו, דני הכחיש שידע דבר על תוכניתם, ולא רצתה לחתן את דעתו האמיתית על כך. הוא לא חזר על אמונתו שהם לא ינשאו, ומכך אני נוטה לקוות שallow הוא לא הובן כהלכה קודם לכן".

"עוד שקולונל פורסטר הגיע בעצמו, אף אחד מהם לא הטיל ספק, אני מניחה, בכך שהם באמת נשואים?"

"אריך יתכן שרעין זהה יעלה בדעתנו? הרגשטי מעת חוסר נוחות — מעט חשש לאושרה של אחותי איתנו בנישואין, כי ידעת שהתנהוגות לא תמיד הייתה תקינה לחלוון. אבי ואני לא ידעו דבר מזה; הם רק חשו עד כמה זה ודאי שידוך פזיז. קיטי הודהה אז, בנייחון טبعי מאוד על כך שהיא יודעת יותר מכלנו, שבמכתבה האחרון של לידייה היא הכינה אותה לצעד זהה. נראה שהיא ידעה על כך שהם מאוהבים זה בזה כבר שבועות רבים".

"אר לא לפני שנסעו לבריטון?"

"לא, אני מאמין שלא".

"והאם קולונל פורסטר נראה כמו שחוشب רעות על ויקהם עצמו? האם הוא מכיר את אופיו האמיתי?"

"עליה להודות שהוא לא דבר בשבחו של ויקהם כפי שעשה בעבר. הוא האמין שהוא פזיז ובזבזן; ומazel שה הפרשה העגומה הזה קرتה, נאמר שהוא עזב את מריטון בחובות גודלים: אך אני מקופה שזה עשי להיות שקריה".

"הוא, ג'יין, לו היינו פחותות סודיות, לו היינו מספרות מה ידענו עליו, זה לא היה יכול לקרוטו!"

"אולי זה היה טוב יותר", השיבה אחותה. "אר לחשוף את פגמי הקודמים של אדם כלשהו, מבלתי לדעת מה הוא רגשותיו הנוכחיים, נראה בלתי מוצדק".

"פעלנו מתוך הכוונות הטובות ביותר".

"האם קולונל פורסטר יכול היה לחזור על פרטי הפטק של לידייה לאשתו?"

"הוא הביא אותו אליו כדי שנראה".

ג'ין הוצאה אותו אז מארנקה ונתנה אותו לאלייזבת. זה היה תוכנן:

"הארית יקירתה",

את תצחיק שתודיעו לאן הילכתו, ואני יכולה להתפרק מלצחוק בעצמי על הפתעתק מהר בבוקר, ברגע שיבחינו בהיעדרי. אני נועשת לגרטנה גריין, ואם איןך יכולה לנחש עם מי, אחשוב שאת פטייה, כי יש רק אדם אחד בעולם שאינו אהבתה, והוא מלאך. לעולם לא אהיה מאושרת בלבדיו, لكن אל תהשבי שהה רע שנמלטה.

איןך צריכה להודיע להם בלונגבורן על נסיעתי, אם איןך רוצה, כי זה יגדיל את הפתעה שכاكتוב להם ואחתום בשמי לידיה ויקחאים. איזו בדיחה טובה זו תהיה! אני בקושי יכולה לכתוב מרוב צחוק. أنا מסרי את התנצלותי לפראט על כך שלא עמדתי בהתחייבותו לרקוד איתנו הלילה. אמריו לו שאני מקווה שישלח ליCSI את הכל, ואמריו לו שארקוד איתנו בנשף הבא שנפגש בעוגן רב. אשלח לקבל את בגדי כשאגיע בלונגבורן; אך מסרי את אהבתי לקולונל פורסטר. אני מקווה שתשתחו לח'י מסענו המוצלח.

חברתך האוהבת,

לידיה בנט".

"הו, לדייה חסרת המחשבה, חסרת המחשבה!" קראה אליזבת כהסימלה לקרוא. "אייזה מכתב הוא זה, להיכתב ברגע זהה! אך לפחות הוא מראה שהיא הייתה רצינית לגבי מטרת נסיעתה. לכל דבר שהוא עשו לשכנע אותה מאוחר יותר, מצדה זו לא הייתה תוכנית של חרפה. אב' המסקן! איך ודאי הרגישי!"

"מעולם לא רأיתי אדם כה מזועצע. הוא לא יכול היה להוציא מילה במשך עשר דקות תמיינות.امي חלתה מיד, וכל הבית היה בכזו מהומה!"

"הו, ג'ין," קראה אליזבת, "אם היה משרת בבית שלא ידע את כל הסיפור לפני סוף היום?"

"אני יודעת: אני מקווה שהיא זהה. אך להישמר בזמן זה הוא דבר קשה מאוד.امي הייתה בתפקיד היסטריה; ולמרות שניסי להגיש לה כל עזרה שביכולתי, אני חוששת שלא עשית כפי שיכלתי לעשות. אך האימה ממה שעולול לקרות כמעט נטלה מבני את חושי".

"הטיפול שלו יהיה קשה מדי עבורך. איןך נראה טוב. הוא, לו הייתה איתך! כל הדאגה והחרדה היו עלייך לבדוק".

"מרי וקייטי היו אדיבות מאד, והיו חולקות בכל עקרונות, אני בטוחה, אך לא חשבתי שהן עברו מי מהן. קיטי רכה וудינה, ומרי לומדת כל כך הרבה שאין להפריע לשעות המנוחה שלה. דודתי פיליפ געה ללונגבורן ביום שלישי, לאחר שאבי נסע; והייתה כה טובה להישאר איתני עד יום חמישי. היא הייתה לעזר רב ולנאה לכולנו, ולידי לוקאס הייתה אדיבה מאד: היא הגיעה לכאנן ברגל בבוקר יומם רביעי כדי לנחות אותנו, והציגה את עצורתה, או את עצורת אחת מבנותיה, אם יוכלו להועיל לנו".

"モוטב היה לו נשarra בבית", קראה אליזבת: "אולי כוונתה הייתה טוביה, אך תחת אסון זה, מוטב לראות כמה שפחות את השכנים. עזרה היא בלתי אפשרית; ניחומים — בלתי נסבלים. שיחגגו את ניצחונם علينا מרחוק, ויסתפקו בכך".

היא המשיכה אז לברר לגבי הצעדים שאביה התכוון לנ��וט בהם בעודו בעיר לצורך השבת בתה.

"הוא התכוון, אני מאמין", השיבה ג'ין, "לנסוע לאפסום, המקום האחרון שבו החליפו סוסים, לראות את הרכבים ולנסות אם ניתן להפיק מהם דבר מה. מטרתו העיקרית ודאי הייתה לגנות את מספר כרכרת

השכירות שלקחה אותם מקלאפהם. היא הגעה עם נסועים מלונדון; וכיון שהמקרה של ג'נטלמן גברת שעוברים מכרכלה אחת לאחרת עשייה למשור תשומת לב, הוא התכוון לעורק בירורים בקלאפהם. לו יכול היה לגלות באיזה בית הוריד העגלון את נסעיו הקודמים, הוא החליט לעורק בירורים שם, וקיים שלא יהיה זה בלתי אפשרי לגלו את התחנה ואת מסטר הכרכלה. אין יודעת על שום תוכניות אחרות שרקם; אך הוא היה בכזה חיפזון לנסוע, ורוחו הייתה כה מעורערת, שהתקשתית לגלות אפילו את המעתזה".

פרק מ"ז

"חשבתי על לך שוב, אליזבת", אמר דודה בעודם נסועים מהעירה; "ובאמת, לאחר שיקול דעת רציני, אני נוטה הרבה יותר מכפי שהיא צריכה להסכים עם דעתה של אחותך הבכורה בעניין. נראה לי כי בלבתי סביר שאיש צער יركום מזמן כזו נגד נערה שאינה חסרת הגנה או חסרת ידים כלל, ולשלמעשה התארחה אצל משפחתו של הקולונל שלו, עד שאני נוטה מאד לקוות טוב. האם יכול היה לצפות שידידה לא יתרבעו? האם יכול היה לצפות שהgcdוד יכיר בו שב לאחר עליון כזה לקולונל פורטראן? הפיתוי שלו אינו שוקל לשיכוך".

"אתה באמת חושב לך?" קראה אליזבת, פניה מאירות לרוגע.

"על דברתך", אמרה גברת גרדינר, "אני מתחילה להיות בעדתו של דודך. זו באמת הפרה גדולה מדי של הגינות, כבוד ואינטראנס מכך שהוא אשם בה. אני יכולה לחשוב רעות כל כך על ויקאהם. האם את עצמה, ליז', יכולה להתייחס ממני לחלוות עד כדי להאמין שהוא מסוגל לך?"

"אולי לא מסוגל להזניח את האינטראנס שלו עצמו. אך לכל ההזנחה אחרת אני מאמינה שהוא מסוגל. אם אכן כך הדבר! אך אני מעזה לקוות לך. מודיעו שלא י Mishico לסקוטלנד, לו זה היה המצב?"

"ראשית", השיב מר גרדינר, "אין הוכחה מוחלטת שהם לא נסעו לסקוטלנד".

"הו, אך המעבר מהcrcלה לcrcלה שכירות הוא רמז כה חזק! וחוץ מזה, שום עקבות שלהם לא נמצאו בדרך לבארנט".

"ובכן, אם כך — בהנחה שהם בלונדון — הם עשויים להיות שם לצורך הסתרה, ולא לשום מטרה פסולה יותר. לא סביר שהכסף מצוי בשפע אצל מי מהם; ויתכן שעלה בעדתם שהם יוכלו להינשא בלונדון בנסיבות חסכנות יותר, גם אם פחות מהירה, מאשר בסקוטלנד".

"אך למה כל הסודות הזה? למה הפחד מחשיפה? למה נישואיהם חיבטים להיות פרטיים? هو, לא, לא — זה לא סביר. חקרו הקרוב ביותר, כפי שתאת רואה לפוי התיאור של ג'יין, היה משוכנע שהוא מעולם לא התכוון לשאת אותה לאישה. ויקאהם לעולם לא ישא אישת ללא ממון. הוא אין יכול להרשות זאת לעצמו. ואילו תביעות יש לילדיה, אילו קוסמים יש לה מלבד נערות, בריאות ונועם הליכות, שיכולים לגרום לו לוותר למנה להטיל על בריחתה בלבתי מוכבdat איתה, אין יכולה לשפטו; שכן אין ידעת דבר על ההשלכות שצעוד כזה עשו להולד. אך באשר להסתיגות האחורת, אני חשושת שהיא בקשרי תעמוד במבחן. לילדיה אין אחים שיתיעצבו להגנתה; והוא עשוי היה לדמיין, מהתנהגותו של אבי, מעצלנותו ומחוסר התשומת לב שהוא גילה תמיד לנעשה במשפחהו, שהוא יעשה מעט ויחשוב מעט על העניין, כפי שכל אבי היה עשה במקרה כזה".

"אך האם את יכולה לחשוב שלידיה כמה איבדה כל רגש מלבד אהבתה אליו, עד שתסכים לחיות אותו בכל תנאי אחר מלבד נישואין?"

"זה אכן נראה לך, וזה מזעע ביותר", השיבה אליזבת כshedmuot בעינה, "שתחושת ההגינות והמידות הטובות של אחות בנקודה כזו תהיה נתונה לספק. אך באמת, אין יודעת מה לומר. אולי אין עשה עמה צדק. אך היא צעירה מאוד: היא מעולם לא למדה לחשוב על נושאים רציניים; ובחצי השנה האחרונות, לא, בשנה الأخيرة כולה, היא התמסרה לדבר בלבד שעשויים ובלתיים. הותר לה לכלה את זמנה בזרה הבלתינית והקלילה ביותר, ולא מץ כל דעה שנקרתה בדרכה. מאז שgcdוד ה—— התמקם לראשונה בבריטון, דבר בלבד

אהבה, פלרטוטים וקצינים לא היה בראשה. היא עשתה כל שביכולתה, על ידי מחשبة ודיבור בנושא, כדי להעניק יותר — איך אקרה לזה? — רגשות לרגשותיה; שהם מטבחם ערים מספיק. וכולנו יודעים שלוקהם יש כל קסם אישי ודרך פנינה שיכולים לשבות לב אישת".

"אך את רואה שג'ין", אמרה דודתה, "אינה חושבת רעות כל כך על יוקהאם, עד כדי להאמין שהוא מסוגל לניסיון זהה".

"על מי ג'ין חושבת אי פעם רעות?ומי הוא האדם, תהא התנהגותו בעבר אשר תהא, שהיא תאמין כי הוא מסוגל לניסיון זהה, עד שיוכח הדבר נגדו? אך ג'ין יודעת, בדיק כמוני, מהו יוקהאם באמת. שתינו יודעתו שהוא היה מופקר בכל מובן של המילה; שאין לו יושרה ולא כבוד; שהוא שקר וborgani בדיק כפי שהוא מוביל שלו בוחן".

"והאם את באמת יודעת את כל זה?" קראה גברת גרדינר, שסקרנותה לגבי מקור המידע שלא התעוררה לחלוותין.

"אני יודעת, אכן", השיבה אליזבת והסמיקה. "סיפרתי לך לפני כמה ימים על התנהגותו המחפירה כלפי מר דארט; ואת你自己, כשהיית לאחרונה בלונדון, שמעת באיזו צורה הוא דבר על האדם שנרגע עמו בacz איפוק ונדיבות. וישן נסיבות אחרות שאיני רשאית — שאין טעם — לספר; אך שקרי על כל משפחחת פمبرלי הם אינסופים. ממה שהוא אמר על מיס דארט, הייתה מוכנה לחלוותן לראות גאותנית, מרוחקת ובלתי-נעימה. ובכל זאת הוא ידע בעצמו את הhipp. הוא ודאי ידע שהוא חביבה וצונעה כפי שמצאו אותה".

"אך האם לידיה אינה יודעת דבר מכל זה? אם יתכן שהיא בורה לגבי מה שאת ג'ין מבינות כה טוב?"

"הו, כן! — זה, זה הגrouch מכל. עד שהיית בקנט, ראיתי כל כך הרבה הן את מר דארט והן את קרובו קולונל פיצוייליאם, הייתה בורה לגבי האמת עצמו. וכשהזרתי הביתה גדור ה—— היה אמר לעזוב את מריטון תוך שבוע או שבועיים. כיוון שהיה היה המצב, לא ג'ין, לה סיפרתי את הכל, ולא אני, חשבנו זהה נחוץ לפרנס את הידע שלנו; שכן איזה תועלת תצמח לאיש מכך שהדעה הטובה, שככל השכונה רחשה לו, תיהרס אז? ואפיו נשנקבע לשידיה תשע עם מיס פורסטר, הצורך לפוקח את עיניה לאופיו מעולם לא עלה בדעת. שום סכנה מהונאה מעולם לא עלתה בראשי. שתוצאה צדו תנבע מכך, את יכול להאמין בקהלות שהזה היה רחוק מאוד ממחשובות".

"כשכלום עברו לבריטון, אם כן, לא הייתה לך סיבה, אני מניחה, להאמין שהם מחבבים זה את זה?"

"לא הקלה ביותר. אני יכולה לזכור שום סימן של חיבה מצד מי מהם; ואילו דבר מעין זה היה ניכר, את ודאי מבינה שמשפחתנו אינה צדו בדבר זהה היה נעלם מענייה. שנכננו לראשונה לאגדוד, היא הייתה מוכנה בהחלט להעריך אותו; אך כך כולם היו. כל נערה במריטון או סביבתה יצאה מדעתה בגללו בחודשים הראשונים: אך הוא מעולם לא ייחד אותה בשום תשומת לב מיוחדת; ובהתאם לכך, לאחר תקופה מתונה של הערצאה מופרצת ופרועה, נתית הלב שלה אליו פינטה את מקומה, ואחרים מהגדוד, שהתייחסו אליה ביתר ייחוד, הפכו שוב למועדפה".

ניתן להאמין בקהלות כי ככל שמעט חידוש יכול היה להתווסף לחששותיהם, תקווותיהם והשערותיהם בנושא מעניין זה על ידי דיון חוזר בו, שום נושא אחר לא יכול היה להסיח את דעתם ממנה לאורך כל המסע. ממחשבותיה של אליזבת הוא לא נעדר לרגע. כשהוא מקובע שם על ידי הכאב החד מכולם, יסורי המצחון, היא לא מצאה רגע של מנוחה או שכחה.

הם נסעו במהירות האפשרית; ולאחר מכן שישנו לילה אחד בדרך, הגיעו לונגבורן בשעת ארוחת הצהרים לmachart. נחמה הייתה לאлизבת במחשבה שג'ין לא נאלצה להתעיף מציפייה ארוכה.

ילדיו משפחת גרדינר הקטנים, שנמשכו למראה הרכרה, עמדו על מדרגות הבית בעת שנכנסו למכלאת הסוסים; וכשהמorcבה נעצרה ליד הדלת, הפתעה המאושרת שהAIRה את פניהם ובאה לידי ביטוי בכל גוף,

במגון דילוגים וקיפוצים, הייתה האות המנהה הראשון לקבלת הפנים שלהם. אליזבת קפיצה החוצה; ולאחר מכן כל אחד מהם נשיקה חפוצה, מירה אל המבואה, שם פגשה אותה מיד ג'ין, שירדה בריצה במדרגות מדריתה של אמה.

אליזבת, בעוד היא מחביקת אותה בחיבתה כshedmoת מלאות את עיני שתיהן, לא איבדה רגע ושאלה אם נשמע דבר מה על הנמלטים.

"עדין לא", השיבה ג'ין. "אך כתעת כshedoi היקר הגיא, אני מקווה שהכל יהיה בסדר."

"האם אבּי בעיר?"

"כן, הוא נסע ביום שלישי, כפי שככתבתי לך".

"וואם שמעתם ממנו לעתים קרובות?"

"שמענו רק פעם אחת. הוא כתב לי כמה שורות ביום רביעי, לומר שהגיע בשלום ולתת לי את כתובתו, דבר שביקשתי ממנו במיוחד לעשותו. הוא רק הוסיף שלא יכתוב שוב עד שייהי לו דבר מה בעל חשיבות לצין".

"ואמי — איך היא? איך כולכם?"

"אמי חשה טוב למדוי, אני מקווה; אם כי רוחה מזועצת מאד. היא למעלה, ותשמה מאוד לראות את כולכם. היא עדין אינה עוזבת את חדר ההלבשה שלה. מריו וקיטי, השבח לאל! חשות טוב לחלוון".

"אך את — איך את?" קראה אליזבת. "את נראה חיוורת. כמה ודאי עבר עלייך!"

அחותה, עם זאת, הבטיחה לה שהיא חשה טוב לחלוון; ושיחתן, שהתנהלה בעוד מר ומיסז גרדינר עוסקים עם ילדיהם, הופסקה כתע עם התקרכובות החבורה כולה. ג'ין רצתה אל דודה ודודתה, וקיבלה את פניהם והודתה לשניהם בחיכים ובדמותות לסירוגין.

cashio כולם בחדר האורחים, השאלות שלאליזבת כבר שאלת חזרו כموון על ידי האחרים, ועוד מהרה הם גילו שאין לג'ין שום מידע חדש למסור. התקווה האופטימית לטוב, עם זאת, שנעם לבה הציע לה, עדין לא נטהה אותה; היא עדין ציפתה שהכל יסתיים טוב, ושל בוקר יביא עמו מכתב כלשהו, מלדייה או מאביה, שיסביר את מעשיהם ואולי יبشر על הנישואין.

מיסז בנט, אל דירתה פנו כולם לאחר כמה דקotas של שיחה ייחידי, קיבלה אותם בדיקן כפי שניתן היה לצפות; בדמותות וקינות של צער, גידופים נגד התנהגותו הנבזית של ויקהאם, ותלונות על סבליה שלה ועל היחס הרע כלפיה; כשהיא ממשימה את כולם מלבד את האדם שלפינוקו חסר השיקול יש לייחס בעיקר את טעויותיה של בתה.

"לו הייתה יכולה", אמרה, "למש את רצוני לנסוע לבריטון עם כל משפחתי, זה לא היה קורה: אך לילדיה היקרה והנסכנה לא היה איש שישיגuch עליה. מדובר בני משפחת פורטסטר הנינו לה אי פעם לצאת מטבחם? אני בטוחה שהייתה הΖנזהה גודלה מצדם, שכן היא אינה מסווג הבנות שייעשו דבר כזה לו היא ראייתם? אכן בטוחה שהיא מילאה מיטב. תמיד חשבתי שהם אינם מתאימים להשגיח עליה; אך דעתך בוטלה, כפי שהיא מבוטלת משליחים עליה המיטב. ילדה מסכינה ויקירה! וכעת הנה מר בנט נסע לו, ואני יודעת שהוא יילחם בויקהאם בכל מקום שייפגש תמיד. ילדה מסכינה ויקירה! ומה יהיה על כולנו? בני משפחת קולינס יגרשו אותנו לפני שגופתו תתקרר בקברנו; ואם לא תהיה נדיב כלפינו, אח יקר, אין יודעת מה נעשה".

cols קראו נגד רעינונות נוראים כאלו; ומר גרדינר, לאחר הבתחות כלליות על חיבתו אליה ולא כל משפחתה, אמר לה שכוננו להיות בלונדון כבר למשך, ושיעזר למר בנט בכל מאמץ להשיב את לידה.

"אל תיכנע לבhalbת שואא", הוסיף: "למרות שנכון להיות מוכנים לגרוע מכל, אין סיבה לראות בו ודאות. לא עבר אפילו שבוע מאז שעזב את בריטון. בעוד ימים אחדים אנו עשויים לקבל חדשות מהם; ועוד שנדע שאיןם נשואים ואין להם כוונה להינשא, אל לנו להתייחס לעניין כאבוד. ברגע שאגיע לעיר, אלר אלachi ואגרים לו לבוא איתי לביתי ברחוב גרייסטרץ', ואז נוכל להתייעץ יחד מה לעשות".

"הו, אחוי היקר", השיבה מיסד בנט, "זה בדיק מה שיכלתי לאחל לו יותר מכל. וכעת, כשתגיעו לעיר, מצא אותם, היכן שלא יהיה; ואם אינם נשואים כבר, גרום להם להינשא. ובאשר לבגדי חתונה, אל תניח להם לחכות לך, אלא אמרו לילדיה שייהה לה כל סכום כסף שתבחר לקנותם לאחר מכן שיינשאו. ועל כל דבר, מנע ממר בנט להילחם. אמרו לו באיזה מצב נורא אני נמצאת — שאני מבוהלת עד אובדן חשושים; ושיש לי רעידות כללו, דפיקות לב כאלו בכל גופו, עוויתות כאלו מצד' וככאבים בראשי, ודפיקות כאלו בלבי, שאני יכולה לנוכח לא בלילה ולא ביום. ואמור לילדיה היקרה שלי שלא תיתן שום הוראות לגבי בגדייה עד שתתראה אותה, שכן היא אינה יודעת אילו הן החניות הטובות ביותר. הו, אחוי, כמה נדיב אתה! אני יודעת שתסדר את הכל".

אר מר גרדינר, למרות שהבטיח לה שוב את ממוציו הכספיים בעניין, לא יכול היה להימנע מלמהלץ לה על מתינות, הן בתקופתיה והן בחששותיה; ולאחר שדיבר אליה באופן זה עד שהוגשה ארוחת הצהרים, הם השאירו אותה לפרוק את כל רגשותיה בפני סוכנת הבית, ששירהה אותה בהיעדר בנותיה.

למרות שאחיה ואחותה היו משוכנעים שאין סיבה אמיתי להתבונDOT צו מהמשפחה, הם לא ניסו להתנגד לכך; שכן ידעו שאין לה מספיק תבונה כדי לנזור את לשונה בפני המשרתים בעודם מגשים לשולחן, ופטעו שטוב יותר שרק אחד מבני הבית, וזה מהם יכולים לבתווח בו ביותר, יבין את כל חששותיה ודאגותיה בנושא.

בחדר האוכל הצטרפו אליום ב מהרה מר' וקייט', שהיו עוסקים מדי בחרדריה הנפרדים מכדי להופיע קודם לכן. אחת הגעה מספירה והשנייה משולחן האיפור שלה. פניהן של שתיהן, עם זאת, היו רגועים למד', ושומם שינו לא היה ניכר באף אחת מהן, למעט העובדה שאובדן אהותה המועדף, או הensus שהיא עצמה סופה בעניין, העניקו נימה קצת יותר קנטרנית מהרגיל לקולה של קיטי. באשר למרי, היא הייתה בעלת שליטה עצמית מספקת כדי ללחוש לאלייזבת, בפניים של הרהור רציני, זמן קצר לאחר שהתיישבו לשולחן: —

"זהו עניין מצער ביותר, וכנראה ידברו עליו רבות. אך עליינו לבлом את נחשול הדזוניות, ולצקת אל חיינו הפטוע של זה זו את צרי הנחמה האחותית".

ואז, בהבחינה באלייזבת שום נתיה להשיב, הוסיף:

"עד כמה שהARIOוד ואדי אומלע עבר לידי, אנו עשויים להפיק ממנו את הליך המועל הזה: — שאובדן המידות הטובות אצל אישת הוא בלתי הפיך, שצדד מוטעה אחד מסביר אותה בחורבן אינסופי, שםמה הטוב שביר לא פחות משהוא יפה, וועליה להישמר מאוד בהתנהגותה לפני הבלתי ראיים מבני המין השני".

אליזבת נשאה את עיניה בתדהמה, אך הייתה מדוכדכת מדי מכדי להשיב. מר', עם זאת, המשיכה לנחם את עצמה בתמציאות מוסר כאלו מהרע שלפניהם.

אחר הצהרים יכולו שתי בנות הבוגרות להיות במשך חצי שעה בלבד; ואלייזבת ניצלה מיד את ההזדמנות לעורר בירורים שגיין השtopicה באומה מידה לספק. לאחר שהצטרכו בקינות כלויות על המהשך הנורא של אירוע זה, שאלייזבת החשיבה כמעט כוודה ומיס בנט לא יכולה לטעון שהוא בלתי אפשרי לחלוטין, המשיכה הראשונה בנושא ואמרה, "אך ספרי לי הכל, כל דבר שלא שמעתי עדין. תני לי פרטיהם נוספים. מה אמר קולונל פורסטר? האם לא היה להם שום חשש לפני שהבריחה התרחשה? הם ודאי ראו אותם יחד כל הזמן".

"קולונל פורסטר אכן הודה שלעתים קרובות חשב בחיבה מסוימת, במיוחד מצד לידי, אך שום דבר שעורר אצלו בהלה. אני כה מצהה עבורי. התנהגותו הייתה קשובה ואדיבה עד למאוד. הוא היה בדרכו אלינו כדי להבטיח לנו את דאגתו, עוד לפני שהיא לו מושג שהם לא נסעו לסקוטלנד: כשחשש זה עלה לראשונה, הוא זירץ את מסענו".

"והאם דני היה משוכנע שוייקהם לא יתחיתן? האם ידע על כוונתם לברוח? האם קולונל פורסטר ראה את דני בעצמו?"

"כן; אך כשנשאל על ידו, דני הבהיר שידע דבר על תוכניתם, ולא רצה לחתת את דעתו האמיתית על כך. הוא לא חזר על אמונתו שהם לא יינשאו, ומכך אני נוטה לקוות שאולי הוא לא הובן כהלהקה קודם לכך".

"ועד שקולונל פורסטר הגיע בעצמו, אף אחד מהם לא הטיל ספק, אני מניחה, בכך שהם באמת נשואים?"

"אייר יתכן שרעיון זהה עלה בדעתנו? הרגשתי מעט חוסר נוחות — מעט חשש לאושרה של אחותי איתו בניישואין, כי ידעת שהתנהגותו לא תמיד הייתה תקינה לחלוון. אבי ואני לא ידעו דבר מזה; הם רק חשו עד כמה זה ודאי שידוך פזיז. קיטי הודהה אז, ב寧 Zachor טبعי מאוד על כך שהיא יודעת יותר מכלנו, שבמכתבה האחרון של לידיה היא הכינה אותה לצעד זהה. נראה שהיא ידעה על כך שהם מאוהבים זה בזה כבר שבועות רבים".

"אך לא לפני שנסענו לבריטון?"

"לא, אני מאמין שלא".

"והאם קולונל פורסטר נראה כמו שחוש רעות על ויקהם עצמו? האם הוא מכיר את אופיו האמיתי?"

"עליה להודות שהוא לא דבר בשבחו של ויקהם כפי שעשה בעבר. הוא האמין שהוא פזיז ובזבזן; ומazel שה הפרשה העוגמה הזה קرتה, נאמר שהוא עזב את מריטון בחובות גודלים: אך אני מוקווה שהוא עשי להיות שקרי".

"הו, ג'יין, לו היינו פחות סודיות, לו היינו מספרות מה ידענו עליו, זה לא היה יכול לקרות!"

"אולי זה היה טוב יותר", השיבה אחותה. "אך לחשוף את פגמי הקודמים של אדם כלשהו, מבלי לדעת מה הוא רגשותיו הנוכחיים, נראה בלתי מוצדק".

"פעלנו מתוך הכוונות הטובות ביותר".

"האם קולונל פורסטר יכול היה לחזור על פרטי הפטק של לידיה לאשתו?"

"הוא הביא אותו אליו כדי שנראה".

ג'יין הוצאה אותו אז מארנקה ונתנה אותו לאלייזבת. זה היה תוכנן:

"הארית יקירתה",

את תצחקי כשתודיע לאן הילכתי, ואני יכולה להתפרק מלצחוק בעצם על הפתעתך מחר בבורק, ברגע שיבחינו בהיעדרי. אני נסעת לגרטנה גryn, ואם איןך יכולה לנחש עם מי, אחשוב שתת פתייה, כי יש רק אדם אחד בעולם שאינו אהבתה, והוא מלאך. לעולם לא אהיה מאושרת בלבד, لكن אל תהשבי שזה רע שנמלטה. איןך צריכה להודיע להם בלוגרבון על נסיעתי, אם איןך רוצה, כי זה יגדי את הפתעה כשاكتוב להם ואחתום בשם לידה ויקהם. איזו בדיחה טוביה זו תהיה! אני בקושי יכולה לכתוב מרוב צחוק. أنا מסרי את התנצלותי לפרט על כך שלא עמדתי בהתחייבותי לרകוד איתו הלילה. אמרי לו שאני מוקווה שישלח לי כשירוד את הכל, ואמרי לו שארקוד איתו בנשף הבא שניגש בעונג רב. אשלח לקבל את בגדי כshawgi ללוגרבון; אך יהיו רצחה שת Amarri לסתלי לתקן קרע גדול בשלמת המוסלן הרקומה שלו לפני שهما נארזים. להתראות. מסרי את אהבתי لكולונל פורסטר. אני מוקווה שתשתחו לח'י מסענו המוצלח".

חברתך האוהבת,

"לידיה בנת".

"הו, לידה חסרת המחשבה, חסרת המחשבה!" קראה אליזבת כשותימה לקרוא. "איזה מכתב הוא זה, להיכתב ברגע כזה! אך לפחות הוא מראה שהיא הייתה רצינית לגבי מטרת נסיעתה. לכל דבר שהוא עשו לשכנע אותה מאוחר יותר, מצדה זו לא הייתה תוכנית של חרפה. אבַי המסקן! איך ודאי הרגיש!"

"מעולם לא רأיתי אדם כה מזועצע. הוא לא יכול היה להוציא מילה במשך עשר דקות תמיינות. אמי חلتה מיד, וכל הבית היה בכזו מהומה!"

"הו, ג'ין", קראה אליזבת, "אם היה משרת בבית שלא ידע את כל הסיפור לפני סוף היום?"

"אני יודעת: אני מקווה שהיא כזה. אך להישמר בזמן כזה הוא דבר קשה מאד. אמי הייתה בהתקף היסטריה; ולמרות שניסיתי להגish לה כל עזרה שביכולתי, אני חששת שלא עשית כפי שיכולתי לעשות. אך האימה ממה שעולול לקרות כמעט נטלה מני את החוש".

"הטיפול שלך בה היה קשה מדי עבורך. איןך נראה טוב. הו, לו הייתה איתך! כל הדאגה והחרדה היו עליך בלבד".

"MRI וקיטי היו אדיבות מאד, והיו חולקות בכל עייפות, אני בטוחה, אך לא חשבתי שזה נכון עבור מי מהן. קיטי רכה וудינה, וMRI לומדת כל כך הרבה שאין להפריע לשעות המנוחה שלה. דודתי פיליפס הגיע לlongavor ביום שלישי, לאחר שאבי נסע; והיתה כה טובה להישאר איתך עד יום חמישי. היא הייתה לעזר רב ולנלחמה לכולנו, ולידי לוקאס הייתה אדיבה מאד: היא הגיעה לאכן ברגל בבוקר יומם רביעי כדי לנחם אותנו, והציגה את עזרתה, או את עזרת אחת מבנותיה, אם יוכל להוביל לנו".

"モוטב היה לו נשarra בבית", קראה אליזבת: "אולי כוונתה הייתה טוביה, אך תחת אשון כזה, מוטב לראות כמה שפחות את השכנים. עזרה היא בלתי אפשרית; ניחומים — בלתי נסבלים. שיחגוו את ניצחונם עליו מרחוק, ויסתפקו בכך".

היא המשיכה אז לברר לגבי הצעדים שאביה התכוון לנקוט בהם בעודו בעיר לצורך השבת בתה.

"הוא התכוון, אמי מאמין", השיבה ג'ין, "לנסוע לאפסום, המקום האחרון שבו החליפו סוסים, לראות את הרכבים ולנסות אם ניתן להפיק מהם דבר מה. מטרתו העיקרית ודאי הייתה לגלוות את מספר הכרכאות השכירות שלקחה אותם מקלאפהאמ. היא הגיעה עם נסועים מלונדון; וכיון שהחשב שהמקרה של ג'נטלמן וגברת שעוברים מכרכרה אחת לאחרת עשו היה למשוך תשומת לב, הוא התכוון לעורוך בירורים בקהלאפהאמ. לו יכול היה לגלוות באיזה בית הוריד העגלון את נסועי הקודמים, הוא החליט לעורוך בירורים שם, וקיווה שלא יהיה זה בלתי אפשרי לגלוות את התחנה ואת מסטר הכרכאה. אני יודעת על שום תוכניות אחרות שרקם; אך הוא היה בaczha חיפזון לנסוע, והוא היה מוכן לגלוות אפילו את המעת הזה".

פרק מ"ח

החברה יכולה קיומה למכתב מר בנט למחירת בובוק, אך הדואר הגיע מבלי לשאת ولو שורה אחת ממנו. בני משפחתו ידעו כי בכל הזדמנויות רגילה הוא מכתב רשלן ודוחין ביותר; אך בעת כזו הם קיוו למאץ מצדיהם. הם נאלצו להסיק כי אין לו חדשות ממשמעות לשולחן; אך אפילו בכך היו שמחים להיות בטוחים. מר גרדינר המתין רק להגעת המכתבם לפני שיצא לדרכו.

משנוסף, היו בטוחים לפחות שיקבלו מידע רציף על המתרחש; ודודם הבטיח, בפרידתו, לשכנע את מר בנט לשוב לlongavor בהקדם האפשרי, לנחותה הגדולה של אחותם, שראתה בכך את העורבה היחידה לכך שבעליה לא יירג בדו-קרב.

גברת גרדינר והילדים היו אמרורים להישאר בהרטפורדשייר ימים אחדים נוספים, שכן היא חשבה שנוכחותה עשויה להועיל לאחיניותה. היא חקרה אותן את הטיפול בגברת בתן, והייתה להן לנחמה גדולה בשעותיהן החופשיות. דודtan השניה ביקרה אותן אף היא לעתים קרובות, ותמיד, לדבריה, מתוך כוונה לעודד ולהזק את רוחן — אם כי, מכיוון שמדובר לא הגעה מבלי לדוח על מקרה חדש של פזיות או חוסר סדר מצד יקחאים, היא כמעט ולא עזבה מבלי להותיר אותן מדויקות יותר מכפי שמצויה אותן.

כל מריטון נראתה כמשמעות להשhir את פניו של האדם שrank לפני שלושה חודשים נחשב כמעט למלאך של אור. הוכחה כי הוא חייב כספים לכל סוחר במקומות, ומציגותיו, שזכה כלון לתואר "פיטוי", התפשטו לכל משפחת סוחרים. הכל הוכיחו כי הוא הצער המרושע ביותר בעולם; והכל החלו לגלות שתמיד חשדו במראית העין של טוב לבו. אליזבת, למרות שלא האמינה ליותר מחצית הדברים שנאמרו, האמינה מספיק כדי להפר את ביטחונה הקודם בחורבנה של אהותה לוודאי עוד יותר; ואפילו ג'יין, שהאמינה לדברים עוד פחות מכך, היפה כמעט חסרת תקוות, במיעוד כתעכוב השגיא הזמן שבו, לו היו נסועים לסוקוטלנד — דבר שמדובר לא התייאשה ממנה לחלוין קודם לכן — סביר להניח שהוא מתקבלות מהם חדשות כלשהן.

מר גרדינר עזב את לונדון ביום ראשון; ביום שלישי קיבלת אשתו מכתב ממנה: הוא בישר להם כי עם הגעתו מצא מיד את גיסו ושכנע אותו לבוא לרחוב גרייסטרץ'. שמר בנט ביקר באפסום ובקלאפהאם לפני הגעתו, אך מבלי להשיג מידע ממשיע רצון; וכי כתע הוא נחש לביר בכל בתיה המלון העיקריים בעיר, שכן מר בנט חשב שייתכן שהם פנו לאחד מהם עם בואם הראשונה לונדון, לפניו שכרכו מקום לינה. מר גרדינר עצמו לא ציפה להצלחה מצעד זה; אך כיון שהיה היה להוט לך, הוא התכוון לשיע לו בביטחון המשימה. הוא הוסיף כי מר בנט נראה כתע למי שאינו נוטה כלל לעזוב את לונדון, והבטיח לכתוב שוב בקרוב מאוד. הייתה שם גם הערת שוליים ברוח זו: —

"כתבתי לקולונל פורטסטר וביקשתי לברר, אם ניתן, מאחד מקורביו של הצער בגודו, האם לויקהאם יש קרובים או קשרים שסביר שידעו באיזה חלק של העיר הוא מסתתר כתע. אם היה מישeo שnitן לפנות אליו בסבירות להציג רמז זהה, עשויות להיות לכך השלכות חייניות. כרגע אין לנו דבר שינוי אותנו. קולונל פורטסטר יעשה, אני מעד לך, כל שביכולתו כדי להשיב את רצונם בעניין זה. אך במחשבה שנייה, אולי ליז'ה תוכל לומר לנו אילו קרובים חיים יש לנו כתע טוב יותר מכל אדם אחר".

לאлизבת לא היה קושי להבין מהיון נובעת הכאב הזה לסמכתה; אך לא היה בכוחה למסור מידע כה ממשיע רצון כפי שהחכמה הגיעה לה. היא מעולם לא שמעה שיש לו קרובים כלשהם, מלבד אב ואם, שניהם מתו לפני שנים רבות. יתרה, עם זאת, שחלק מחבריו לגודו זה — יכולו לתת מידע נוסף; ואף שלא הייתה אופטימית במיוחד בצייפיה לך, הפניה הייתה דבר מה שיש לצפות לו.

כל יום בלונדון היה כתע יומם של חרדה; אך החלק החדר ביוטר בכל יום היה כהה מהמתינו לדואר. הגעת המכתבים הייתה המתירה האגדולה הראשונה של קוצר הרוח בכל בוקר. דרך המכתבים יועבר כל מה שיש לספר, לטוב או לרע; ובכל יום שעבר ציפו שיביא עמו חדשות בעלות חשיבות.

אך לפני ששמעו שוב מר גרדינר, הגיע מכתב לאביהו מקור אחר, מר קולינס; ומכיון שהיון קיבלת הנחיות לפתח את כל המכתבים המගעים אליו בהיעדרו, היא קראה אותו; ואлизבת, שידעעה איזה דברים מוזרים ומעוררי סקרנות הם תמיד מכתביו, היצאה מעבר לכ��פה וקראה אותו אף היא. הוא היה כדלקמן: —

"אדוני היקר,

אני חשב כי קרבת משפחתנו ומעמדינו בחים מחייבים אותי לנחם אותך על האסון הכאב שבו אתה שרוי כתע, עליי נודע לנו אתמול ממכتب שהגיע מהרטפורדשייר. היה סמור ובטוח, אדוני היקר, שגבורת קולינס ואני משתתפים בכנותಚ' בצעריך ובצערך כל משפחתך המכובדת במצוותכם הנוכחית, אשר ודאי היא מהמרה ביותר, שכן היא נובעת מגורם ששם לא יכול להסתיר. לא אחסוך בשום טיעונים מצד שיכולים להקל על אסון כה חמור, או שנחמו אותך בנסיבות שווודאי הן המכאיות ביותר מכל עברך לב של הורה. מות בתר היה נחשב לברכה בהשוואה לך. יש להציגך על כך עוד יותר, משום שיש סיבה להניח, כפי ששלוט היקרה של'

מודיעה לי, כי התנהגות מופקרת זו של בתר נבעה ממידה קלואלקת של פינוק; אם כי, יחד עם זאת, לנחמתה ולנחמת גברת בתנ, אני נוטה לחשב שאופיה שלה ודאי רע מטבעו, שכן אחרת לא הייתה יכולה להחטא בתועבה כזו בגיל כה צעיר. היה הדבר אשר היה, אתה ראוי לرحمים עמוקים; דעה בה שותפות לא רק גברת קולינס, אלא גם לiedy קתרין ובתה, להן סיפרתי את העניין. הן מסכימות איתי בחשש שצעוד מוטעה זה של בת אחת יזק לסייעיהן של כל האחרות: שכן מי, כפי שלידי קתרין עצמה אומרת בנדיבותה, ירצה לקשור עצמו למשפחה כזו? ושיקול זה מוביל אותי, יתרה מכך, להרהר בסיפור מוגבר באירוע מסוים מוגבר האخرן; שכן לו היה המצב אחרת, הייתה מערב עת בכל צערכם וחרפתכם. הרשה לי לעזך לך, אם כן, אדוני היקר, להתנסם ככל האפשר, להשליך את בתר הבלתי ראייה מחייבת לנצח, ולהניח לה לקצור את פירות חטאה המתועב.

אני נותר, אדוני היקר וכו' וכו'".

מר גרדינר לא כתב שוב עד שקיבל תשובה מקולונל פורסטר; ואז לא היה לו שום דבר נעים לשלו. לא היה ידוע שלויקהם יש קרוב משפחה אחד שעמו הוא שומר על קשר כלשהו, והוא ודאי שאין לו שום קרוב מדרגה ראשונה בחיים. מכיוון בעבר היו רביהם; אך מאז שהctrף למיליציה, לא נראה שהיא ביחס יידות מיוחדות עם מי מהם. לא היה איש, אם כן, שניתן היה להצביע עליו כדי שעשוי לספק חדשות עלי. ובמצב האומלל של עניינו הכספיים, היה מניע חזק מאוד לסתור, בנוסף לפחדו מחשיפה על ידי קרוביה של לידיה; שכן זה עתה-nodeu כי השair אחורי חבות היומיומיים בסוכם ניכר מאוד. קולונל פורסטר האמין כי היה צורך ביורר מאלף לשיט' כדי לכטוט את הוצאותיו בבריטון. הוא היה חייב סכום נכבד בעיר, אך חבות הקבוד שלו היו מפחידים עוד יותר. מר גרדינר לא ניסה להסתיר פרטים אלו ממשפחה לנוגבורן; ג'ין שמעה אותם באימה. "מהמרא!" קראה. "זה בלתי צפוי לחולוטין; לא היה לי מושג על כך".

מר גרדינר הוסיף במא כתבו כי הן יכולות לצפות לראות את אביהן בבית למחרת, שהיא יום שבת. כשהוא חסר רוח בשל חוסר ההצלחה של כלอำนาจם, הוא נכנע להפצצות גיסו שישוב למשחתו וישאיר לו לעשות כל מה שהנסיבות יציעו כנкан להמשך החיפושים. כשס'פרו זאת לגברת בתנ, היא לא הבינה שביעות רצון כפי שילדיה ציפו, בהתחשב בכמה שחרדה לחיו קודם לכך.

"מה! הוא בא הביתה, ובלי לידיה המסכנה?" קראה. "בטוח שלא יעזוב את לונדון לפני שימצא אותם. מי יילחם בויקהם ויכריך אותו להתחנן אליה אם הוא יעזוב?"

כיוון שగברת גרדינר החלה להשתוקק להיות בביתה, נקבע שהוא יайлידיה יישעו לונדון באותו זמן שמר בנוט גיע ממנה. הרכירה, אם כן, לקחה אותם לשלב הראשון במסעם, והחזירה את אדוניה לנוגבורן.

גברת גרדינר עזבה כשהיא שרואה בכל אותה מבוכה לגבי אליזבת וידידה מדרבישייר, שלויותה אותה מאז אותו ביקור. שמו מעולם לא הוזכר ביזמת אחיניתה בפניהם; והمعنى חצי-ציפייה שטיפחה גברת גרדינר, שבעקבותיהם יגיע מכתב ממוני, הסתימה ללא כלום. אליזבת לא קיבלה שום מכתב מאז שובה שיכול היה להגיע מפמברלי.

המצב האומלל הנוכחי של המשפחה הפך כל תירוץ אחר לדכוכה למיותר; לפיכך, לא ניתן היה להסיק מכך דבר בביטחון — אם כי אליזבת, שהכירה בשלב זה את רגשותיה שלה הטוב למד', הייתה מודעת לחולוטין לכך שאינו יודע דבר על דבר על דארטי, הייתה יכולה לשאת את אימת חרפהה של לידיה קצר יותר טוב. זה היה חוסר לה, כך חשבה, לילה אחד של נדודי שינוי מתוך כל שניים.

כשמר בתנ הגיעו, הוא הפגין את כל חזות שלוותו הפילוסופית הרגילה. הוא דיבר מעט כפי שהיא רגיל תמיד; לא הזכיר את העניין שבעטיו נסע; עבר זמן מה בטרם אזרו בנותיו אומץ לדבר על כך.

רק אחר הצהרים, כשהctrף אליו לתחנה, העזה אליזבת להעלות את הנושא; ואז, כשהסבירה בקצרה את צורה על מה שווודה עבורי עליו, השיב: "אל תאמר דבר על כך. מי צריך לסבול אם לא אני? זה היה מעשה ידי, ועלי לחוש זאת".

"אל לך להיות מחרמיר מדי עם עצמן", השיבה אליזבת.

"את רשאית בהחלטת להזהיר אותי מפני רעה כזו. טבע האדם כה נוטה ליפול בה! לא, ליז', הניחי לי פעם אחת בחיה להרגיש עד כמה היא תי אשם. איני פוחד שיגמר כוח מהרושם הזה. הוא יעבור מהר מספיק".

"האם אתה מניח שהם בלונדון?"

"כן; היכן עוד יוכל להסתתר טוב כל כך?"

"וילדיה תמיד רצחה לנסוע ללונדון", הוסיף קיטי.

"היא מאושרת, אם כן", אמר אביה בזובש; "ושהותה שם וdae'i תתארך זמן מה."

ואז, לאחר שתיקה קצרה, המשיך: "ליז', איני נוטר לך טינה על כך שצדקה בעצמך אליו במא依 האחרון, מה שמעיד, בהתחשב באירוע, על גדלות נפש מסוימת".

הם הופרעו על ידי מיס בנט, שבאה לקחת את התה של אמה.

"זהוי הצגה", קרא הוא, "שעשה לאדם טוב; היא מעניקה כזו אלגנטיות לאסון! ביום אחר עשוה את אותו הדבר; אשב בספרייה שלי, במצנפת הלילה ובחולוק האיפור שלי, ואגרום לכל הטרחה שאוכל — או שאול' אדחה זאת עד שקייטי תברוח".

"אני לא הולכת לבrhoח, אבא", אמרה קיטי בקונטרנות. "אם אי פעם אסע לבריטון, אתנה טוב יותר מלידה".

"את תיסע לבריטון! לא הייתה מפקייד אותך קרוב אליה כמו איסטבורן, אפילו בעבר חמישים לש"ט! לא, קיטי, למדתי לפחות להיות זהה, ואת תרגישי בתוצאות. שום קץ לא יכנס לביתי שוב לעולם, ואפילו לא עבר בכפר. נשפים יאסו לחלוין, אלא אם תרകדי עם אחת מהחיותיך. ולעולם לא תצא מפתח הבית עד שתוכיחי שהקדשת עשר דקות מכל יום בצורה רצינלית".

קייטי, שלקחה את כל האיומים הללו ברכיניות, החלה לבכות.

"טוב, טוב", אמר הואה, "אל תה" אומללה. אם תה" ילדה טובה בעשר השנים הראשונות, אקח אותך למסדר צבא' בסופו".

פרק מ"ט

יומיים לאחר שבו של מר בנט, בעוד ג'יין ואלייזבת מטילות ייחדי בgan השיחים שמאחוריו הבית, הן רואות סוכנת הבית קרבה לעברן. בהסיכון כי באהה לקרה להן אל Amen, הן התקדמות לקראותה; אך במקום הזמן הצפוי, שניגשו אליה, אמרה האישה למיס בנט: "אני מבקשת את סליחתך, גבירותי, על ההפרעה, אך קיוויתי שאול' קיבלתם חדשות טובות מהעיר, ולכן הרשיתי לעצמי לבוא ולשאול".

"למה את מתכוונת, הייל? לא שמענו דבר מהעיר".

"גבירותי היקרה", קראה מרת היל בתדרמה גדולה, "האם אין יודעת שהגיא שליח מיוחד לאדוני מיאת מר גרדינר? הוא כאן כבר חצי שעה, ולאדוני נמסר מכתב".

הנערות פתחו בgrilyה, להוטות מכדי שייהה להן פנאי לדבר. הן רצוי דרך המבואה אל חדר ארוחת הבוקר, ומשם אל הספרייה; אביהן לא היה באף אחד מהם. הן עמדו לחפשו בקומה למעלה אצל Amen, כשפגשו בראש המשרתים, שאמר:

"אם אתן מחפשות את אדוני, גבירותי, הוא צועד לעבר החורשה הקטנה".

למשמעותו מידע זה, הן עברו שוב באולם באותו רגע ורצו לאורך המדשאה בעקבות אביהן, שהתקדם בначת עבר יער קטן לצדו של המגרש. ג'ין, שלא הייתה קיללה כל כך ולא הייתה רגילה בריצה אליזבת, נשתרכה מאוחר, בעוד אחותה, מתנשפת, השיגה אותו וקראה בלהיותה:

"הו, אבא, אילו חדשות? אילו חדשות? האם שמעת מהדוד?"

"כן, קיבלתי ממנו מכתב באמצעות שליח מיוחד."

"ובכן, אילו חדשות הוא מביא — טובות או רעות?"

"אילו טובות ניתן לצפות?" אמר והוציא את המכתב מכליסו; "אבל אולי תרצה לקרוא אותו בעצמך." אליזבת חטפה אותו מיד בחוסר סבלנות. ג'ין הגעה כעת גם היא.

"קראו אותו בקול," אמר אביהן, "כי אני עצמי בקושי יודע במה מדובר."

"רחוב גרייס'צ'רץ', יומ שני, 2 באוגוסט.

ACHI HIKER,

סוף סוף עלה בידי לשלוח לך ידיעות על אחינית, וכאליה שבאו פן כליל אני מקווה שייגרמו לך נחת רוח. זמן קצר לאחר שעזבת אותה ביום שבת, ספר גורלי למצוא באיזה חלק של לונדון הם שווים. את הפרטים אשמור לפגישתנו. די לדעת שהם נמצאו: ראייתי את שניהם —"

"אם כן, זה כפי שתמיד קיוויתי," קראה ג'ין: "הם נשואים!"

אליזבת המשיכה לקרוא:

"ראייתי את שניהם. הם אינם נשואים, וגם לא מצאתי שהייתה כל כוונה צאת; אך אם תואיל לקיים את ההתחייבות שהעדי להבטיח בשמי, אני מקווה שלא יהלוף זמן רב עד שייהו נשואים. כל שנדרש מכך הוא להבטיח לבתך, בהסדר חוק, את חילקה השווה בחמשת אלףים הליש"ט המוגבעתים לילדיך לאחר פטירתך ופטירת אחותך; ויתרה מכך, להתחייב להקציב לה, בימי חייך, מהה לשנה. אלו הם תנאים אשר, בהתחשב בכל הנסיבות, לא היססתי להסתכם בהם ככל שראיתי לעצמי זכות לעשות זאת עבורך. אני שולח זאת בבהילות כדי שלא יאביד זמן בהבאת תשובהך אליו. תבין בנסיבות מפרטים אלו שמצוות של מר ויק האם איננו חסר תקווה כפי שנוהג להאמין. העולם הוטעה בעניין זה; ואני שמח לומר שישאר סכום כסף קטן, גם לאחר פירעון כל חבותתו, שיוסדר עבור אחיניתך בנוסף לנזונה שלה. אם, כפי שאני מניח שיקרה, תשלח לי ייפוי כוח מלא לפעול לשמור בכל הנוגע לעניין זה, אתן מיד הוראות להאגרטון להכין הסדרណאות. לא תהיה כל סיבה לשובך לעיר; על כן היישאר בשקט בלונדון וסמור על חריצותי ודאגתי. שלח את תשובהך בהקדם האפשרי, והקפד לכתוב במפורש. מצאנו לנו שאחיניתך תינשא מבית זה, ואני מקווה שתתאשר זאת. היא מגיעה אלינו היום.acaktır שוב ברגע שיוחלט על דבר נוסף. שלך וכך,

אדו. גרדינר."

"היתכן?" קראה אליזבת כשמיימה. "היתכן שהוא באמות ישא אותה לאישה?"

"ויקחאים איננו כה בלתי ראו, אם כן, כפי שחשבנו", אמרה אחותה. "אבי היקר, אני מברכת אותך."

"והאם ענית למכtab?" שאלת אליזבת.

"לא; אבל זה חייב להיעשות בקרוב".

היא הפעירה בו בכל ליבה שלא יאביד רגע נוסף בטרם יכתב.

"הו! אבי היקר", קראה, "חזר וכתוב מיד. חשוב עד כמה כל רגע גורלי במרקחה צזה".

"הנה לי לכתב עבורה", אמרה ג'יין, "אם הטרחה אינה לרוחך".

"היא מאד אינה לרוחי", השיב, "אבל הדבר חייב להיעשות".

ובאומרו זאת, פנה לאחור עמן וצעד לעבר הבית.

"ואָהאם רשיי אני לשאול?" אמרה אליזבת; "אך לנסיבות, אני מניחה, חובה להיענות".

"להיענות! אני רק מתבונש בכך שהוא בקש כל כך מעט".

"וهم חיבים להינsha! ובכל זאת הוא אדם צזה".

"כן, כן, הם חיבים להינsha. אין דבר אחר שנייתן לעשות. אבל יש שני דברים שאני רוצה מאוד לדעת: האחד הוא כמה כסף דודך שלם כדי להביא לך; והשני הוא איך אוכל אי פעם להחזיר לך".

"כסף! דוד! קראה ג'יין, "למה אתה מתכוון, אדוני?!"

"כוונתי היא ששם אדם בדעתו הצלולה לא יהיה נושא את לידי עבר פיתוי דל כל כך של מהה לשיט לשנה בח", וחמשים לאחר מות".

"זה נכון מאד", אמרה אליזבת; "למרות צזה לא עלה בדעתך קודם. פירעון חובותיו, ועודין נשאר משהו! הוא זה ודאי מעשה ידייך של דוד! איש נדיב וטוב, אני חשש שתהוא הכניס את עצמו למצוקה. סכום קטן לא יכול היה לחול את כל צזה".

"לא", אמר אביה. "ויקחאים הוא שוטה אם הוא לוקח אותה עבר פחות מעשרה אלפיים לשיט: היה צריך לחשוב עליו רעות כל כך, ממש בראשית קרבתנו המשפחתייה".

"עשרה אלפיים לשיט! השמיים ישמרו! איך ניתן להסביר אפילו מחצית מסכום צזה?!"

מר בנט לא השיב; וכל אחת מהן, שקעה במחשבותיה, המשיכה בשטיקה עד שהגיעו לבית. אביהן פנה אז לספריה לכתוב, והנערות נכנסו לחדר ארוחת הבוקר.

"וهم באמת עומדים להינsha!" קראה אליזבת ברגע שעוזר לבדן. "כמה מוזר הדבר! ועל כך עליינו להודות. על כך שיינshaו, למרות שסיכוי אושרם קלושים ואופיו כה עליוב, אנו נאלצות לשמהו! הוא, לידי!"

"אני מנוחת את עצמי במחשבה", השיבה ג'יין, "שהוא ודאי לא יהיה נושא את לידי אלמלא רחש לה חיבה אמיתי. למרות שדוננו הטוב עשה דבר מה כדי לפרט את חובותיו, אני יכול להאמין שעשרה אלפיים לשיט, או שהוא קרוב לך, הוועדו לרשותו. יש לו ילדים משלו, ויתכן שיהיה לו עוד. איך יכול לוותר על מחצית מעשרה אלפיים לשיט?!"

"אם אָמַר פָּעֵם נִכְלָל לְדֹעַת מֵהַיִוָּן חֻבּוֹתֵיו שֶׁל וַיְקַהֵּל, "אָמְרָה אֱלִיזָבֶת, "וְכַמָּה הַבוֹטָח מִצְדָּךְ לְאַחֲתֵנוּ, נְדֻע בְּדִיקָה מָה עָשָׂה מֶרֶגֶדִינָר עֲבוּרָם, כִּי לַיְקַהֵּל פָּרוֹתָה מְשָׁלוֹ. לֹא נִתְעַנֵּן יְהִיה לְגַמְול לְעוֹלָם עַל טֻוב לְבָם שֶׁל דָודִי וְדוֹדָתִי. לְקַיְתָה לְבִינָתֶם וְהַעֲנָקָתֶם הַגָּנָה וְגַבְיוֹ אִישִׁים הַמִּקְרָבָה צֹו לְטוֹבָתָה, שְׁנָנִים שֶׁל הַכְּרָתָת תֹּודָה לֹא יַסְפִּיקָנוּ כָּדי לְהַזְדִּיחָת עַלְיהָ. בָשְׂעָה זוֹ הַיָּא כָּבֵר אַצְלָמָן! אָמָט טֻוב לְבָבָ צֹה לֹא גּוֹרָם לְהַהְרָגֵש אָמָלָלה כַּעַת, הַיָּא לְעוֹלָם לֹא תְהִיה רָאוּיה לְהַיּוֹת מְאֹשֶׁרֶת! אִיזֶוּ פָגִישָׁה זוֹ תְהִיה עֲבוּרָה, כְּשַׁתְרָאָה לְרָאשָׁוֹנה אֶת דָודָתִי!"

"עַלְיוֹן לְהַשְׁתְּדֵל לְשַׁכּוֹחַ אֶת כָּל מַה שַׁעֲבָר עַל כָּל צָד", אָמְרָה גַּיְין: "אַנְיַ מַקְוָה וּמַאמְינָה שְׁהָם עַד יְהִי מְאֹשֶׁרֶת. הַסְכָמָתוֹ לְשַׁאת אֶתְהָה הַיָּא הַכָּחָה, כִּי אַנְיַ רֹצֶה לְהַאֲמִין, שַׁהָא הַגִּיעַ לְדַרְךָ חַשְׁיבָה נְכוֹנוֹ. חַיְתָם הַהְדִידִית תִּיצְבֶּא אֶתְהָם; וְאַנְיַ מַשְׁלָה אֶת עַצְמֵי שְׁהָם יִשְׁתַקְעָו בְּשַׁקְט וְיִחְיוּ בְצָורה הָגִינוֹתִית, כִּי שְׁעַם הַזָּמָן פְּזִיזּוֹתָם מִהָּעֶבֶר תִּישְׁכַּח".

"הַתְּהִנְגָּוֹתָם הַיְיָה צֹו", הַשְּׁיבָה אֱלִיזָבֶת, "שָׁאָף אַחַת מֵאַיִתָנוּ, וְאָפָ אָדָם אַחֲרָ, לֹא יִכְלֶל לְשַׁכּוֹחַ לְעוֹלָם. אַיְן תּוֹעַלְתָה בְּדִיבָר עַל כָּךְ".

כָעַת עָלָה בְדֹעַת הַנְּעָרוֹת שָׁאַיִם, כָל הַנְּרָאָה, בָוָרָה לְחַלּוֹתִין לְגַבְיוֹ המִתְרָחָשׁ. הַן פָנוּ אָפָא לְסִפְרִיהָ וְשָׁאַלְוּ אֶת אֲבָיהֶן אֲמִירָץ שִׁבְשָׁרוּ לְהָאֶת הַחֲדָשָׁות. הַוָּא כָּתֵב, וּמְבָלִי לְהָרִים אֶת רָאַשׁ, הַשְּׁיבָ בְּקָרִירֹתָן: "כְּרַצּוֹנֶן".

"הַאָמָן נִכְלָל לְקַחְתָּ אֶת מַכְתְּבָוֹ שֶׁל הַדָּוד לְקַרְאוֹ בְּפָנָיה?"

"קָחוּ מָה שְׁתַרְצָוּ, וּהְסַתְלִיקָו מִכְאָן".

אלִיזָבֶת לְקַחְתָה אֶת הַמַּכְתֵּב מִשְׁולָחֵן הַכְּתִיבָה שֶׁלָוּ, וְהַן עַלְיָהוּ יְחִידָיו לְקוּמוֹה הַשְׁנִיָה. מַרְיַ וְקִיטִי שְׁהָוּ שְׁתִיָּה עַם מְרַת בְּנָטָן; לְפִיכְךָ, הוֹדָעה אֶחָתָה תְּסִפְיקָ לְכָלָן. לְאַחֲר הַכְּנָה קְלָה לְבִשּׁוֹרֹת טֻבּוֹת, הַמַּכְתֵּב הַוּקָרָא בְּקָול. מְرַת בְּקָושִׁי הַצְּלִיחָה לְשָׁלּוֹט בְּעַצְמָה. בָּרְגָע שְׁגַיְין קָרָאָה אֶת תְּקוּוֹתוֹ שֶׁל מֶרֶגֶדִינָר שְׁלִידָה תִּנְשָׁא בְּקָרָב, פְּרָצָה שְׁמַחְתָה, וְכָל מְשֻׁפֵט שֶׁבָא לְאַחֲר מְקַן הַסּוֹסִיף לְשָׁפָעָה. הַיָּא הַיִתָה כָעַת בְּסֻעָרָת וְגִגְשָׁוֹת עַזָה מְרֻובָּוֹגָן, כַּפִי שְׁהִיִּתָה קָוָדָם לְכָן מְרוֹב בְּהָלָה וְמוֹרָת רֹוח. הַיִדְעָה שְׁבַתָה תִּנְשָׁא הַסְּפִיקָה לְהָ. שָׁוֹם חָשָׁש לְאוֹשֶׁרָה לְהַטְּרִיד אַוְתָה, וְשָׁוֹם ذִיכְרוֹן לְהַתְּהִנְגָּוֹתָה הַנְּלֹזָה לְאַהֲשִׁיל אֶת רֹוחָה.

"לִידָה הַיִקְרָה, הַיִקְרָה שְׁלִי!" קָרָאָה: "זֶה אָכְן נִפְלָאָה הַיָּא תִּנְשָׁא בְּגַיְל שְׁשַׁ-עֲשָׂרָה! אֲחֵי הַטּוֹב וְהַנְּדִיבָ! יְדַעַתִּי שֶׁקְרָא הַיָּה — יְדַעַתִּי שֶׁהָא יְסִדר הַכָּל. כַּמָּה אַנְיַ מִשְׁתַּוקְקָת לְרָאֹת אֶתְהָה! וּלְרָאֹות גַם אֶת וַיְקַהֵּל הַיִקְרָה! אֲבֵל הַבְּגָדִים, בְּגַדְיוֹ הַחֲתּוֹנוֹ! אֲכַתּוֹב מִיד לְגַיסְטִי גַּרְדִּינָר בְּעַנְיִינָם. לִיזֶ, יִקְרָתִי, רֹצִי לְמַתָּה לְאַבְיךָ וְשָׁאַלְוּ אֶתְהָוֹת כָּסָף הָא יְתָן לְהָ. חַכִּי, חַכִּי, אַלְרַ בְּעַצְמָי. קִיטִי, צְלָצְלִי בְּפָעָמָן עַבְורַ הַיָּל. אַלְבָש אֶת בְּגָדֵי בָרְגָע זֶה. לִידָה הַיִקְרָה, הַיִקְרָה שְׁלִי! כַּמָּה עַלְיזָוֹת נְהִיא יְחִידָה כְּשַׁנְיִיגְשָׁי!"

בְּתַהְבָּכוֹרָה נִיסְתָּה לְמַתָּן מַעַט אֶת עִזְמָתְךָ הַרְגָּשָׁות הַלְּלוֹ, עַל יְדֵי הַסְּטָת מִחְשְׁבָוֹתָה אֶל הַמְחֹזִיבָוֹת שְׁבָה הַתְּהִנְגָּוֹתָו שֶׁל מֶרֶגֶדִינָר מַעֲמִידָה אֶת כָּלָן.

"כִּי עַלְיוֹן לִיְחַס אֶת הַסִּימָן המְאֹשֶׁר הַזָּה", הַוּסִיפה, "בָמִידָה רַבָּה לְטוֹב לְבָוֹ. אַנוּ מְשֻׁוְכְנָוֹת שְׁהָא הַתְּחִיבָב לְסִיעָע לְמֶרֶגֶדִינָר בְּכָסָף".

"זֶבְקָן", קָרָאָה אַמְּהָ, "זֶה נְכֹן מְאֹוד; מַיְצָרָה לְעַשְׂוֹת זָאת אָם לֹא דָודָה שֶׁלָה? אַילָוּ לֹא הַיִתָה לוּ מַשְׁפָחָה מְשָׁלוֹ, אֲנִי יַלְדִי הַיְיָנוּ מִקְבָּלִים אֶת כָל סְפוּ, אֶת יְדַעַתִּי; וְזֶה הַפָּעָם הַרְאָשָׁונה שְׁקִיבָלָנוּ מִמְנוּ מִשְׁהָוּ מִלְבָד כִּמְהָ מְתָנוֹת. וּבְכָן אֲנִי כָל כָּךְ מְאוֹשָׁרָת. תַּורְזָמָן קָצָר תָהִיה לֵי בַת נְשָׂוָה. גַּבְרָת וַיְקַהֵּל אֲמָת! כַּמָּה טֻוב זֶה נְשָׁמָע! וְהַיָּא הַיִתָה רָק בַת שְׁשַׁ-עֲשָׂרָה בְּיוֹנִי הַאֲחָרוֹן. גַּיְין הַיִקְרָה שְׁלִי, אֲנִי בְּכָזוֹ הַתְּרָגָשָׁות שָׁאַבְיָה בְּטוֹחָה שֶׁלָא אָוכֵל לְכַתּוֹב; לְכָן אֲנִי אֲכַתּוֹב וְאֶת תְּכַתּוֹב עַבְורי. נְסִדְיר עַמְּבָיךְ אֶת עַנְיִן הַכָּסָף אַחֲר כָּךְ; אֲבֵל אֶת הַדְּבָרִים יְשַׁלְּחָא הַזָּמָן מִיד."

הַיָּא הַחָלָה אֶז לְפָרָט אֶת כָל סּוֹגִי הַבְּדִים וְהַמְלָמָלּוֹת, וּמְהָרָה הַיִתָה מַכְתִּיבָה הַזָּמָנוֹת שְׁוֹפָעָוֹת בַּיּוֹתָר, אַלְמָלָא גַּיְין, אֲמִ כִּי בְּקָושִׁי מְסּוּסִים, שְׁכַנְעָה אֶתְהָאָה לְהַמְתִין עַד שָׁאַבְיָה יְהִיה פָנִי לְהַתְּיִיעָצָות. עִיכּוֹב שֶׁל יוֹם אֶחָד, צִינָה,

לא יהיה בעל חשיבות רבה; ואמה ה'ייתה מאושרת מכדי להיות עקשנית כדרךה. תוכניות אחרות עלו אף הן בראשה.

"אלך למרייטון", אמרה, "ברגע שאתה לבש, ואספֵר את החדשנות הטובות, הטובות כל כך, לאחותי פיליפּס. נבדכי חזרה אוכל לבקש אצל ליידי לוקאס ומרת לונג. קיטי, רצוי למטה והזמין את הרכרה. סיבוב באוויר הצח יעשה לי טוב מאד, אני בטוחה. בנות, האם אוכל לעשות משהו עבורן במרייטון? זו! הנה באה היל. הייל היקרה של', השמעת את החדשנות הטובות? מיס לידיה עומדת להינשא; וככלם תקבלו קערת פאנץ' כדי לחגוג בחתונתה".

مرة היל החלה מיד להביע את שמחתה. אליזבת קיבלה את ברכותיה יחד עם השאר, אז, מאiosa עליה הcessiations הזו, מצאה מפלט בחדרה כדי שתוכל לחשב בחופשיות. מצבה של לידיה המסכנה ודאי רע מפסיק במקורה הטוב; אך על אף שאיןו גרווע יותר, היה עליה להכיר תודה. היא חשה זאת; ולמרות שבמבעט קדימה, לא ניתן היה לצפות בכך לאוואר רצינלי או לשgasgoן חומרי עברו אהותה, הרי שבמבעט לאחר מה שחששו ממנו רק לפניו שעטיים, היא חשה את כל היתרונות של מה שהשיגו.

פרק נ'

לפני תקופה זו בחיו, קיווה מר בנט פעים רבים כי במקום לבזבז את מלאה הכנסתו, היה מפריש סכום שנתי לככלתם הטובה יותר של ילדיו ושל אשתו, אם תאሪיך ימים אחריו. כת קיווה לכך יותר מתמיד. לו מילא את חובתו בעניין זה, לידי לא הייתה צריכה לחוב לדודה על כל טיפת כבוד או מוניטין שנייתן כתעת לקנות עבורה. הספיק שבסכנוו אחד הציריים חסרי הערך ביותר בבריטניה הגדולה להיות לה לבעל, היה יכול אז לנוח במקומו הרואו.

הוא היה מוטרד ברצינות מכך שענין המניב תועלת כה מועטה לכל אדם שהוא, יקודם על חשבונו הבלעדי של גיסו; והוא היה נחוש, במידת האפשר, לגלוות את היקף סינוו ולפרוע את החוב ברגע שיוכל.

כאשר נישא מר בנט לראשונה, נחשב החיסכון למיותר לחלוטין; שכן, כמובן, עתיד היה להיוולד להם בן. בן זה היה אמור להצטרף לביטול הסדר היירושה (entail) ברגע שיגיע לפרקו, ובדרך זו היו האלמנה והילדים הציריים מובטחים. המש בנות נכנסו לעולם בזה אחר זה, אך הבן בושש לבוא; וגברת בנט, במשך שנים רבות לאחר הולמת לידה, הייתה בטוחה שהוא עוד יגיע. לבסוף אבדה התקווה לארוע זה, אך אז כבר היה מאוחר מדי לחסוך. לגברת בנט לא הייתה נטיה לחיסכון; ורק אהבת העצמות של בעלה מנעה מהם לחזור מהכנסתם.

סכום של חמישת אלף ליש"ט הוקצב בחוזה הנישואין לגברת בנט ולילדים. אך באיזה יחס יחולק הסכום בין האחראונים, היה תלוי ברצון ההורים. זו הייתה נקודה אחת, לפחות לגבי לידיה, שהיה ציריך להסדר כתעת, ומrb בנט לא היה לו היענות להצעה שלפנוי. במילות הקירה אסירת תודה על טוב לבו של אחיו, אף שהובעו בתמציאות רבה, הוא העלה אז על הכתב את אישורו המלא לכל מה שנעשה, ואת נוכנותו למילא את התהתיויות שנעשו בשמו. הוא לא שיער בנפשו קודם לכן שם ניתן היה לשכנע את ויקהאם לשאת את בתו, הדבר יעשה בטרחה כה מועטה עבורי כפי שנעשה בהסדר הנוכחי. הוא בקושי יפסיד עשרה ליש"ט בשנה בשל מהה הליש"ט שישולמו להם; שכן עם הוצאות מח'יתה, דמי הcis שלה ומוננות הכספי התמידיות שעבורי אליה מייד אמה, הוצאהיה של לידי היו נמוכות אך כמעט מסקום זה.

העובדת שהדבר יעשה במאזן כה פערת מצדו הייתה הפתעה מבורכת נוספת; שכן שאיפתו העיקרית כתעת הייתה שתיהיה לו טרחה מועטה ככל האפשר בעניין. משחלפו פרצי הזמן הראשונים שהלידו את פעילותם בחיפורים אחרים, הוא שב בטבעיות לכל עצლנותו הקודמת. מכתבו נשלח במהרה; שכן אף שהיא דחין בנטילת משימות, הוא היה מהיר בביצוען. הוא ביקש לדעת פרטיהם נוספים על חובו לאחיו; אך היה כועס מדי על לידי מכדי לשלוח לה הודעה כלשהי.

החדשנות הטובות פשוטו במהירות בבית; ובמהירות פרופורציונלית בשכונה. בשכונה הן התקבלו בפילוסופיה נאותה. ללא ספק, זה היה מועל יותר לשיחות הסלון לו מיס לידיה בנט הייתה מידדרת לח' רחוב; או, חלופה המאושרת ביותר, הייתה מבודדת מהעולם באיזו חוויה מרוחקת. אך היה הרבה על מה לדבר בעצם נשואיה; והאיכולים טובים הלב להצלחתה, שנבעו קודם מכל הנשים הצעירות והמרושעות במריטון, לא איבדו הרבה מחשיבותם בשינוי נסיבות זה, שכן עם בעל צהה, אומלולה נחשבה לוודאי.

שבועיים החלפו מאז ירצה גברת בנט במדרגות, אך ביום מאשר זה היא שבה לתפום את מקומה בראש השולחן, ובמצב רוח מרומם באופן עמוק. שום רגש של בושה לא העיב על ניצחונה. נישואיה של בת, שהיו המטריה הראשונה של שאיפותיה מאז הייתה ג'ין בת ששה-עשרה, עמדו כעת על סף הגשמה, ומחשבותיה ומילוטיה נסבו כולם על אותם נלויים של חתונה מהודרת: בדי מוסלי עדים, הכרחות חדשות ומשרתים. היא חיפשה במרחב בכל השכונה אחזקה מתאימה עבור בתה; ומכליל לדעת או לשקל מה עשויה להיות הכנסתם, פסלה רבות מהן כחסודות בגודלן או בחשיבותן.

"ה' פארק עשי להתאים", אמרה, "אם בני משפחת גולדינג יעזבו אותו, או הבית הגדל בסטוק, לו חדר האורחים היה גדול יותר; אך אשורות רחוק מדי. לא יכול לשאtet את המחשבה שהיא תהיה במרקח עשרה מיילים ממנה; ובאשר לדוג' פרויס, עלויות הגג שם אiomות."

בעלנה הניח לה להמשיך לדבר ללא הפרעה כל עוד המשרתים נכוו. אך משנסגו אלו, אמר לה: "גברת בנט, לפניהם שאות שוכרת את כל הבתים הללו עבר בנה וartner, הבה נגיע להבנה נכוונה. לבית אחד בשכונה זו לעולם לא תהיה להם דרישת רgel. לא אעוד את פזיותם של מי מהם על ידי קבלתם בלונגבון".

יכולות ארוך בא בעקבות הצהרה זו; אך מר בנט היה איתן. מחרה הוביל הדבר לויכוח אחר; וגברת בנט גילתה, בתדהמה ובאיומה, שבעה לה לא יקציב ולג'ני אחד לקניית בגדים לבטה. הוא הצהיר כי היא לא תקבל ממנו שום אות של חיבה לרגל האירוע. גברת בנט בקושי יכולה לתפום זאת. שמעו יכול להגיע לכך טינה כה בלתי נתפסת עד שימנע מבלתי זכות שבludeיה נישואיה בקושי נראים תקפים, עליה על כל מה שיכלה להאמין לאפשרי. היא הייתה רגישה יותר לחרפה שחוסר בגדים חדשים עלול להטיל על חתונת בתה, מאשר לכל רגש של בושה על בריחתה ומוגליה עם ויקהם שבועיים לפני שהתרחשה.

אליזבת הצעירה כתה בכל ליבה על כך שמתוך מצוקת הרגע הובלה להודיע למר דארט על חששותיהם לגבי אהותה; שכן מכיוון שנישואיה יתנו בקרוב סיום העולם לבירה, הם יכולים לסתור את תחילתה הבלתי מחמייה מכל אלו שלא היו בקשרת מקום באותה עת.

לא היה לה חשש שהדבר יופץ להלאה באמצעותו. היו מעט אנשים על סודיהם הייתה סומכת בביטחון רב יותר; אך יחד עם זאת, לא היה אדם שידיעתו על חולשת אהותה הייתה משפיר אותה כל כך. לא מתוך פחד מנתק איש לעצמה; שכן כמעט נראה כי פウורה ביניהם תהום בלתי עבירה. לו היו נישואיה של לידיה נחתמים בתנאים המכובדים ביותר, לא היה מקום להניח שמר דארט יקשר עצמו למשפחה שבה לכל הסטייגות אחרת תתווסף כת ברית וקרבה משפחתית מהסוג הקרוב ביותר עם האדם אותו הוא מתעב בצדקה רב כל כך.

מקרובה צזו לא יכולה להטפלא שהוא יתרע. השאייפה לזכות בהערכתה, שהיא בטוחה כי חש בדרכישיר, לא יכולה בצייפיה רצינלית לשרוד מכיה צזו. היא הושפלה, היא התעצבה; היא התחרטה, אף שבקושי ידעה על מה. היא החלה לקנה בהערכתו שכבר לא יכולה לקוות להפיק ממנה תועלת. היא רצתה לשמעו עליו כשנראתה היא כי הסיכוי הקלש ביותר להשיג מידע אבד. היא הייתה משוכנעת שיכלה להיות מאושרת אייתו, כשיותר לא היה סביר שייפגשו.

ازה ניצחון יהיה זה עבורו, כפי שחוונה לעתים קרובות, לו ידע שהצעות הנישואין אותן דחתה בגאווה רק לפני ארבעה חודשים, היו מתקבלות כת שמחה ובחכרת תודה! הוא היה נדיב, לא היה לה ספק, לנדייב שבין בני מינו. אך בעודו בן תמותה, חייב להיות כאן ניצחון.

היא הchallenge להבין כיצד הוא בדיקת האדם שבופיעו ובכישרונותיו יתאים לה ביתר. תבונתו ומצגיו, אף שהיו שונים משלה, היו עוניים על כל מושאלותיה. זהו איחוד שהיה חייב להוביל לשניהם: באמצעות נינוחותה וחינויוֹתָה, נפשו הייתה עשויה להתרחק ונימוסיו להשתפר; ומtower שיקול דעתו, ידיעותיו והיכרותו עם העולם, היא ודאי הייתה מפיקה תועלת בעל חשבות רבה יותר.

אך שום נישואים מאושרים שכאלו לא יכולו כתע ללמד את המנון המעריץ מהו אושר זוגי באמת. איחוד בעל נטיה שונה, המונע את האפשרות של الآخر, עמד להיווצר בקרוב בנסיבות.

כיצד יתכללו ויקחם ולידיהם בעצמאות נסבלת, זאת לא יכולה לדמיין. אך כמה מעט אושר בר-קימא יכול להיות שיר לזוג שחבר ייחדיו רק משומם שתשוקותיהם היו חזקות מממדותיהם הטובות, זאת יכולה לנחש בקלות.

מר גרדינר כתב שוב לאחיו תוך זמן קצר. להבעות התודה של מר בנט השיב בקצרה, תוך הבטחות על להיטותו לקדם את רוחותם כל בני משפחתו; וסימן בבקשתו שנונושא לא יזכיר בפניו שוב לעולם. מטרתו העיקרית של מכתבו הייתה להודיע להם שמר ויקחם החליט לעזוב את המיליציה.

"זה היה רצוני הגדול שיעשה כן", חוסיפ, "ברגע שנקבעו נישואינו. ואני חשב שתסכים איתני, בראית עזיבת הגדור ההוא כדבר רצוי ביותר, הן עבורו והן עבור אחיני. בכוננותו של מר ויקחם לעבור לצבא הסדר; ובין חברי בעבר ינסם עדין כאלה המסוגלים ורצוים לסיעו לו בצבא. מובטחת לו דרגת קצונה צוטרה (*ensigncy*) בגדרו של גנרל —, המוצב כתע בצפון. זהו יתרון שהמקומ מרווח כל כך מחלק זה של הממלכה. הוא מבטיח הבטחות יפות; ואני מקווה שבין אנשים שונים, שבינם לכל אחד מהם יהיה שם טוב לשומר עליו, שניהם יהיו זריים יותר. כתבתי לקלונל פורסטר להודיע לו על הסדרינו הנוכחים, ולבקש שישביע את רצונם של נושיו השונים של מר ויקחם בבריטון וסבירתה בהבטחות לפירעון מהיר, להן התיחסות עבצמי. והאם תואיל להטריח עצמן ולמסור הבטחות דומות לנושיו בבריטון, שאת רשיימתם א猝ף על פי המידע שמסר? הוא מסר את כל חובותינו; אני מקווה לפחות שלא הוליך אותנו שלו. האגרסטון קיבל את הוראותינו, והכל יושם תוך שבוע. לאחר מכן יctrפו לגדרו, אלא אם יוזמנו תחילת לונגברון; ואני מבין מגברת גרדינר שאחינו מתחזקתו מאד לראות את כולכם לפני שתעזוב את הדרכם. היא חשה טוב, ומקשת להזכיר בהכנה בפניך ובפני אמה. — שלך וכך,

א. גרדינר".

מר בנט ובנותיו ראו את כל היתרונות שבעז'יבת ויקחם את גדורו —zhirehs בבירור כפי שראה זאת מר גרדינר. אך גברת בנט לא הייתה כה מרוצה מכך. העובדה שלידיה תשתקע בצפון, בדיק כשרמתה לצפות להנאה וגאווה מרובות ביותר מחברתה — שכן היא לא ויתרה כלל על תוכניתה שיתגוררו בהרטפורדשייר — הייתה אכזבה קשה; ומלבד זאת, חבל היה שלידיה תילך מגדור שבו הכירה את כולם והוא לה כה הרבה מועדים.

"היא כה מחייבת את גברת פורסטר", אמרה, "זה יהיה פשוט מזעע לשלוות אותה ממש! וישנים גם כמה מהצעירים שהיא מחייבת מאד. יתכן שהקצינים בגדרו של גנרל — לא יהיו כה נעימים".

בקשת בתו, שכן כר ניתן היה להחשיב זאת, להתקבל שוב למשפחה לפני שתצא לצפון, נתקלה בתחיליה בסירוב מוחלט. אך ג'יין ואלייזבת, שהסכימו ברצונן — למען רגשותיה ומעמדה של אחותן — שהיא תזכה לתשומת לב מהורייה עם נישואיה, הפסיקו בו בלתיות כזו, אך יחד עם זאת בתבונה ובונעם, לקבל אותה ואת בעלה בלונגברון ברגע שיינשאו, עד שוכנע לחשוב כמותן ולפעול כרצונן. ולאמן היה הסופוק שבידיעה שתוכל להציג את בתה הנושאה בשכונה לפני שתוגלה לצפון. לפיכך, כשכתב מר בנט שוב לאחיו, שלח את רשותו לבואם; ונקבע שברגע שישתים הטקס, הם ימשיכו לונגברון. אליזבת הופתעה, עם זאת, שויקחם הסכים לתוכנית כזו; ولو הייתה מתיעצת רק עם נטיית לבה, כל פגישה איתו הייתה המטרה الأخيرة של שאיפותיה.

יום חתונתה של אחותן הגיע; וג'ין ואליזבת חשו עבורה כנראה יותר ממה שחשנה היא עבורה עצמה. הרכרה נשלחה לפגוש אותם ב——, והם היו אמרים לשוב בה עד שעת ארוחת הערב. הגעתם הייתה מושא לחשש עבור האחיות בנט הבוגרות — וUBEOR ג'ין במיוחד, שייחסה לידה את הרגשות שהיו מלאוים אותה עצמה לו הייתה היא האשמה, והייתה אומלה במחשבה על מה שעלה אחותה לשאת.

הם הגיעו. המשפחה יכולה התאספה בחדר ארוחת הבוקר כדי לקבל את פניהם. חייכים עיטרו את פניה של גברת בנט כשהכרירה קרבה אל הדלת; בעלה נראה חמור סבר באופן בלתי חדיר; בנותיה נראו מבוילות, חרדות וחסרות מנוחה.

קולה של לידה נשמע במבואה; הדלת נפתחה לרוחה, והיא רצתה אל תוך החדר. אמה צעדה קדימה, חיבקה אותה וקיבלה את פניה בתהלהבות; היא הושיטה את ידה בחירך מלא חיבה לוקהם, שעקב אחריו רעיתו, ואיחלה לשניהם אושר בערנות שלא העידה על שום ספק בשמהותם.

קבלת הפנים מצד מר בנט, אליו פנו לאחר מכן, לא הייתה לבבית כל כך. ארשת פניו היפה נוקשה עוד יותר, והוא בקושי פתח את פיו. הביטחון העצמי הנינוח של הזוג הצער היה בו, אכן, כדי להרגיז אותן.

אליזבת חשה גועל, ואףלו מיס בנט הזדעה. לידה נותרה לידה; פראיית, חסורת בושה, רעשנית וחסרת פחד. היא פנתה מתחות ותבעה את ברוכותיהן; וכשסוף סוף התישבו כלם, הביטה בלהיותם סביב החדר, הבחינה בשינוי קטן שנעשה בו והעירה בצחוק שעבר זמן רב מאז הייתה שם.

ויקהם לא היה מוטרד ממנה כלל וכלל; אך נימוסיו היו תמיד כה נעימים, שלו היו אופיו ונישואיו בדיקן כפי שהיו צריים להיות, חייכו ופניהם הנינוחה — בעודו טובע את קרבתם המשפחתית — היו משמחים את כלם. אליזבת לא האמינה קודם לכן שהוא מסוגל לעוזות מצח צח; אך היא התוישה, מחליטה בלבלה לא להציב בעתיד גבולות לחופשתו של אדם חזו. היא הסמיקה, וג'ין הסמיקה; אך לחיהם של השניים שגרמו למובכתן לא شيئا אט צבען כלל.

שיחה לא הייתה חסורה. הכלה ואמה לא יכולו לדבר מהר מספיק; וויקהם, שבמקרה ישב ליד אליזבת, החל להתענין בשלום מכך בשכונה בנינוחות טובת לב, שהיא חשה כי אינה מסוגלת להשתווות לה בתשיבותה. נראתה היא שלכל אחד מהם הזכירונות המאושרם ביוטר בעולם. דבר מעבר לא נזכר בכאב; ולידייה עברה מרצונה לנושאים שאחיזותיה לא היו רמזות עליהם بعد שום שביעולם.

"חשבו על כך שעברו שלושה חודשים", קראה, "מאז הלכתי מכאן: זה נראה כמו שבועיים בלבד, אני מצהירה; ובכל זאת קרו מසפיק דברים בזמן זהה. אלוהים אדירים! כנסועתי, אני בטוחה שלא היה לי מושג שאתחנן עד שאחזרו! למרות שחוותי זהה יהיה משעשע מאד אם כן".

אביה נשא את עיניו, ג'ין הייתה במצבה, אליזבת הביטה בלבד בלאיה במבט רב-משמעות; אך היא, שמעולם לא שמעה או ראתה דבר שבו בחרה לא להבחן, המשיכה בעזיות —

"הו,اما, האם האנשים כאן מסביב יודעים שהתחתנתנו היום? פחדתי שאלוי לא; וחילפנו על פני ויליאם גולדינג בכרכרה שלו, אז הייתה נחושה שהוא יידע, ולכן הורדתי את זכוכית הצד שלו, והסרתי את הכהפה שלו, והנחתתי את ידי ממש על מסגרת החלון, כדי שיוכל לראות את הטבעת, אז קדתי וחיכתי אליו בכל הכוח".

אליזבת לא יכולה לשאת זאת עוד. היא קמה ורצה אל מחוץ לחדר; ולא שבה אלא כ奢שומה אותם עוברים במסדרון לעבר חדר האוכל. היא הטרפה אליהם אז בדיקן בזמן כדי לראות את לידה, במפגן ראות חרדי, צועדת אל לימינה של אמה, ושומעת אותה אומרת לאחותה הבכורה —

"אה, ג'ין, אני תופסת את מקומך כעת, ואת ח'יבת לרדת נמור יותר, כי אני אישת נשואה".

אין להניח שהזמן יונק לידה את המבוכה ממנה הייתה חופשיה לחלוין בתחילת. נינוחותה ומצב רוחה הטוב רק גברו. היא השתקוקה לראות את גברת פיליפס, את משפחת לוקאס ואת כל שאר שכיניהם, ולשםו

את עצמה נקראת "גברת ויקהאם" בפי כל אחד מהם; ובינתיים הלהקה לאחר ארוחת הערב להראות את טבעתה ולהתפאר בנישואיה בפני גברת הייל ושתי המשרתות.

"ובכן, אמא", אמרה כשחזרו כולם לחדר ארוחת הבוקר, "ומה את חושבת על בעל? האם אינו אדם מקרים?" אני בטוחה שאחוותי ודאי מתקנות בי כולם. אני רק מקווה שייהיה להן חצי מהמזל שלו. כולם חיבות לנסוע לביריתון. זה המקום להציג בו בעליים. כמו חבלי, אמא, שלא נסענו כולם!"

"נכון מאד; ולוי היה הדבר תלוי ברכוני, הימנו עושות זאת. אבל, לידיה יקרתי, אני בכלל לא אוהבת את העובדה שאת נסעת למקום כה מרוחק. האם זה חייב להיות כך?"

"וואו, אלוהים! כן; אין בכך כלום. אני אוהבת את זה יותר מכל דבר אחר. את ואבא ואחוותי" חיבטים לבוא לבקר אותנו. נהייה בנזוקאסל כל החורף, ואני מעה לומר שהוא שם כמה נשפים, ואני אdag להציג לכלן בני הזוג טובים לרקודים".

"היא תרוצה בכך יותר מכל דבר!" אמרה אמה.

"ואז כשתלכו, תוכלו להשאיר אחת או שתים מאחוותי אצלך; ואני בטוחה שאשיג להן בעליים לפני שיסתים החורף".

"אני מודה לך על חלקי בטובה", אמרה אליזבת; "אבל אני לא מחבבת במיוחד את הדרך שלר להציג בעליים".

האוחרים לא היו אמרורים להישאר עם יותר מעשרה ימים. מר ויקהאם קיבל את מינויו כקצין לפני שעזב את לונדון, והוא עליו להצטרכן לאגדו בתום שבועיים.

איש בלבד גברת בנט לא הצטער על כך שהחותם תהיה קצרה כל כך; והיא ניצלה את הזמן עד תום בביורים עם בנה ובARIOCH מסיבות תוכיפות ביתית. מסיבות אלו היו מקובלות על הכל; הימנעות ממפגש משפחתי מצומצם הייתה רצiosa יותר לאלו שחשבו מאשר לאלו שלא.

חייבתו של ויקהאם לליידה הייתה בדיקת כפי שאליזבת ציפתה למצאו; היא לא השתוויתה לו של לידיה לפני. היא בקושי נזקקה למצוות הנוכחית כדי להשתכנע, מהגינום של דברים, שבריחותם נבעה מעוצמת האבתה שלה יותר מאשר משלו; והיא הייתה תוהה מדוע, ללא דאגה עצה כל כך לפני, בחר לברוח אליה כל, אלמלא הייתה בטוחה שטיסות הפקה נוחזה בשל מצוקת נסיבותין; ואם זה היה המצב, הוא לא היה העיר שיסרב להזדמנות מלאה לדרך.

ליידה הייתה מאהבתתו בעד מאד. הוא היה "ויקהאם היקר" שליה בכל הזדמנויות; איש לא יכול היה להתרחקת בו. הוא עשה הכל בכוחה הטובה ביותר בעולם; והוא היה בטוחה שהוא יצד יותר ציפורים בראשון בספטמבר מכל אדם אחר במחוז.

בוקר אחד, זמן קצר לאחר הגעתם, בעת שישבה עם שתי אחיוותיה הבכורות, אמרה לאлизבת—

"לייז, מعلوم לא ספירתית לך את קורות חתונתך, אני מאמינה. לא הייתה בסביבה כספירתית לאמא ולאחרות הכל עלך. האם אין לך סקרנית לשם או איך זה סודר?"

"לא, באמת", השיבה אליזבת; "אני חושבת שלא ניתן לומר מעט מדי בנושא זה."

"הה! את צו מזורה! אבל אני חיבת לספר לך איך זה עבר. התחתנו, את יודעת, בסנט קלמנט, כי מגורי של ויקהאם היו בקהילת היה. ונקבע שכולנו נהיה שם עד השעה אחת-עשרה. דודו, דודתי ואני הימנו אמרורים לנסוע יחד; והאחרים היו אמרורים לפגוש אותנו בכנסייה.

"ובכן, יומ שני בבוקר הגיע, והייתי בצד המולה! כל כך פחדתי, את יודעת, שימושו יקרה וידחה את זה, ואז הייתי יוצא מדעת לגמר. ודודתי הייתה שם, כל הזמן שהתלבשתי, הטיפה ודיברה כאילו היא מקריאה דרשה. עם זאת, לא שמעתי יותר מילאה אחת מתוך עשר, כי חשבתי, כפי שתא יכולה לתאר לעצמך, על ויקחאת היקר שלי. השתקוקקי לדעת אם הוא יתחנן במעלה הכלול שלו.

"ובכן, ואז אכלנו ארוחת בוקר בעשר כרגיל: חשבתי שזה לא יגמר לעולם; שכן, דרך אגב, עלייך להבין שדויד ודודתי היו פשוט בלתי נעים להחריד כל הזמן שהייתי איתם. אם תאמינו לי, לא יצאתי את כף רגלי מהביה אפלו פעם אחת, למרות שהייתי שם שבועיים. אף לא מסיבה אחת, או תוכנית, או שום דבר! נכון, לנכון, היהת הד' ריקה מאנשים, אבל בכל זאת התיאטרון הקטן היה פתוח.

"ובכן, ואז, בדיק שהכרה הגעה לדלת, קראו לדודי בענייני עסקים לאותו אדם נורא, מר סטון. ואז, את יודעת, ברגע שהם נפגשים, אין לך סוף. ובכן, הייתי כל כך מפוחדת שלא ידעתי מה לעשות, כי דודוי היה אמרו ללוות אותי לחופה; ואם היינו עוברים את השעה, לא היינו יכולים להתחנן כל היום. אבל למרבה המזל, הוא חזר תוך עשר דקות, ואז قولנו יצאנו. עם זאת, נזכרתי לאחר מכן שאפלו אם היו מונעים ממנו לлечת, לא היה צריך לדחות את החתונה, כי מרדארס היה יכול לעשות זאת באותה מידה".

"מר דארס! חזרה אליזבת בתדמה מוחלטת.

"או, כן! הוא היה אמר לבודא לשם עם ויקחאת, את יודעת. אבל אלהים אדים! שכחתי לגמר! לא הייתי צריכה לומר מילה על אף. הבטחתם להם כל כך בנאננות! מה ויקחאת יגיד? זה היה אמר לחייב צזה סוד!"

"אם זה היה אמר לחייב סוד", אמרה ג'יין, "אל תאמר מילה נוספת בנושא. את יכולה לסגור עלי של אחורך עוד."

"הו, בהחלט", אמרה אליזבת, למרות שבורה מסקרים; "לא נשאל אותך שום שאלות."

"תודה לך", אמרה לידיה; "כי אם הייתן שאלות, ודאי הייתי מספרת לך הכל, ואז ויקחאת היה כועס כל אף."

ונכח עידוד צזה לשאול, אליזבת נאלצה למנוע זאת עצמה על ידי בריחת מהחדר.

אר לחיות בברורות בנושא צזה היה בלתי אפשרי; או לפחות, היה בלתי אפשרי לא לנסוט להשיג מידע. מר דארס היה בחנותה אחותה. זו הייתה בדיק סצנה, ובדיק בין אנשים, שבهم לכואורה היה לו הicy פחות מה לחפש, והicy פחות פיתוי לcliffe. השערות לגבי משמעות הדבר, מהירות ופריאות, התרכזו במוחה; אך היא לא באה על סיפוקה אפילו אחת מהן. אלו שהיכ מצאו חן בעיניה, כיוון שהציגו את התנהגותו באור האצילי ביותר, נראו לה הicy פחות סבירות. היא לא יכולת לשאת מתח צזה; ובחתוף נטלה דף נייר וכתבה מכתב קצר לדודתה, לבקש הסבר למה שפהטה לידי, אם הדבר עולה בקנה אחד עם הסודות שתוכננה.

"תוכלי להבין בקלות", הוסיףה, "מה חייבת להיות סקרנותי לדעת כיצד אדם שאינו קשור לאף אחד מאייתנו, ובאופן יחס זר למשפחתו, נמצא בינו לבין צזה. אני כתבי מיד והסביר לי זאת — אלא אם כן, מסיבות כבאותן משקל ביותר, עליו להישאר בסוד שלידיה חושבת לנוח; ואז אלץ לנסוט ולהסתפק בברורות".

"לא שaussה זאת, בכל זאת", הוסיףה לעצמה כסימנה את המכתב; "ודודתי היקרה, אם לא תספר לי בדרכ של כבוד, ודאי איאלץ להשתמש בתכסיסים ומחימות כדי לגלות זאת."

חשש הכאב העדין של ג'יין לא הניח לה לדבר עם אליזבת ביחידות על מה שפהטה לידי; אליזבת שמחה על אף: עד שיתברר אם פניותיה יזכה למענה מספק, העדיפה להיות ללא אשות סוד.

מר ויקח האם היה כה שבע רצון מהشيخה הזו, עד שמעולם לא הטריד עוד את עצמו, או הרגיז את אחותו היקרה אליזבת, בהעלאת הנושא שוב; והיא שמחה לגלות שאמרה די כדי לשמר על שתיקתו.

יום צאתם של לידיה ושלו הגיעו במהרה; וمرة בנט נאלצה להיכנע לפירידה אשר — מכיוון שבולה לא הסכים בשום אופן לתוכניתה שכולם יסעו לנוקאסל — עתידה הייתה להימשך כנראה לפחות שנה תמיימה.

"או, לידיה יקירתי", קראה, "מתי נפגש שוב?"

"הו, אלהים! אני לא יודעת. אולי לא בשנתיים-שלוש הקרובות."

"כתב לי לעיתים קרובות מאוד, יקירתי."

"לעתים קרובות כל שאוכל. אבל את יודעת שלנשים נשואות אין אף פעם זמן רב לכתיבה. אח'וטי יכולות לכתוב לי. להן לא יהיה שום דבר אחר לעשות."

דברי הפירידה של מר ויקח האם היו מלאי חיבה הרבה יותר מalto של אשתו. הוא חייר, נראה נאה ואמר דברים נעימים רבים.

"הוא בחור כה חשוב", אמר מר בנט ברגע שיצאו מהבית, "כמוهو לא ראוי מעולם. הואழ'יך חיכים מעושים, מגחן ומתחנן לכלנו. אני גאה בו להפליא. אני מזמן אפילו את סר ויליאם לוקאס עצמו להציג חתן רב-ערוך יותר".

敖בדן בתה הפר אתمرة בנט לקודרת מאוד ממש כמו ימים.

"אני חושבת לעיתים קרובות", אמרה, "שאין דבר נורא כמו פירידה מידדים. אדם מרגיש כה בודד בלבדיהם".

"זהו התוצאה, גברתי, של השחתת בת", אמרה אליזבת. "זה ודאי גורם לך להיות מרוצה יותר מכך שארבעה האחירות שלך רוקחות".

"אין זה כך כלל. לידיה אינה עוזבת אותי בגלל שהיא נשואה; אלא רק בגלל שагדודה של בעלה נמצא במקורה רחוק כל כך. לו היה קרוב יותר, היא לא הייתה נסעה כה מהר".

אר מצב הרוח הירוד שלו נקלעה בעקבות אירוע זה תוך זמן קצר, ומוחה נפתח שוב לשערת התקווה בשל ידיעה שהחללה פשוט. סוכנת הבית בנאט'רפילד קיבלה הוראות להתכנס להגעתו של אדונה, שעמד להגיע תוך יומם או יומיים כדי לעסוק שם בצד המשך כמה שבועות.مرة בנט הייתה ככל השרה מנוחה. היא הביטה בג'ין, חייכה והנידה בראשה חליפות.

"ובכן, ובכן, אם כן מר בינגלי מגיע, אחוטי", (שכןمرة פיליפס הייתה הראשונה להביא לה את החדשות). "ובכן, מה טוב. לא שזה אכפת לי, בכל זאת. הוא אינו דבר עבורנו, את יודעת, ואני בטוחה שלא יכולים לא ארצת לראות אותו שוב. אבל, מכל מקום, הוא מוזמן בהחלט לבוא לנאט'רפילד אם ירצה בכך.ומי יודע מה עשו לךות? אבל זה לא נוגע לנו. את יודעת, אחוטי, הסכםנו כבר מזמן לא להזכיר מילה על כך. ואם כן, זה ודאי לחולוין שהוא מגיע?"

"את יכולה לסמוך על כך", השיבה האחורת, "כיمرة ניקולס הייתה במריטון Ames; ראיתי אותה חולפת ויצאת' בעצמי בכוננה כדי לדעת את האמת; והיא אמרה לי שזה ודאי נכון. הוא מגיע ביום חמישי לכל המאוחר, וסביר מאד שכבר ביום רביעי. היא הולכה לקצב, כך אמרה לי, בכוננה להזמין בשאר ליום רביעי, ויש לה שלושה זוגות ברוחזים בדיקן מוכנים לשחיטה".

מיס בנט לא יכולה לשמוע על באו מבלי שצבע פניה ישנה. חודשים רבים עברו מאז הזיכירה את שמו בפני אליזבת; אך כתע, ברגע שהוא לבדן, אמרה:

"ראיתי אותה מביטה بي הימים, לייזי, כשודותי ספירה לנו על השמואה; ואני יודעת שנראית מוטרדת; אך אל תדמייני שהיא מסיבה טיפשית כלשהי. רק הiyti נבוכה לרגע, כי הרגשת שיבתו בי. אני מבטיחה לך שהחדשנות אין משפיעות עלי' לא לטובה ולא לרעה. אני שמחה על דבר אחד, שהוא מגיע בלבד; כי כך נראה אותו פחות. לא שאני מפחדת על עצמי, אלא שאני חוששת מהערותיהם של אנשים אחרים".

אליזבת לא ידעה מה לחשב על כך. לו לא ראתה אותו בדרכישיר, הייתה עשויה להניח שהוא מסוגל להגיע לשם ללא שום כוונה אחרת מזו המוצהרת; אך היא אכן חשבה שהוא נוטה חיבה לג'ין, והיא הtalbeta מה סביר יותר — שהגיא לשם ברשותו של חברו, או שהיא נועז די לבוא בלבד.

"ובכל זאת זה קשה", חשבה לעיתים, "שהאדם המשק הזה אינו יכול לבוא לבית ששכר כחוק מלוי לעורר את כל ההשערות הללו! אני לו לנפשו".

למרות הצהרותיה של אחותה, ומה שהיא באמת האמונה שהם רגשותיה, אליזבת הבחינה בקלות שמצב רוחה הושפע מהציפייה לבואו. היא הייתה מוטרדת יותר, ופחות יציבה ממה שנראיתה בדרך כלל. הנושא שנדון בלהט כה רב בין הוריה לפני השנה, הועלה-cut שוב.

"ברגע שמר בינגלי יגיא, יקירים", אמרה מרת בנט, "אתה תבקר אותו, כמובן".

"לא, לא. אילצת אותי לבקר אותו בשנה שעברה, והבטחת שם אלר' לראותו, הוא ישא את אחת מבנותי. אך זה נגמר בלי כלום, ולא אשלח שוב למשימת סרק".

אשתו הסבירה לו עד כמה תשומת לב צו מצד כל הגאנטליםנים בשכונה תהיה הכרחית לחלוtin עם שובי לנאת'רפייד.

"זהו כללי טקו (etiquette) שאני בואז לו", אמר. "אם הוא חופשי בחברתנו, שיחפש אותה. הוא יודע היכן אנו גרים. לא אבלה את שעוני" בritchach אחרי שכני בכל פעם שהם נוסעים וחוזרים".

"ובכן, כל מה שאני יודעת הוא שהיא גס רוח בצורה נתבעת אם לא תבקר אותם. אך מכל מקום, זה לא ימנע ממני להזמן אותו לסעוד כאן, אני נחושה בכך. עליינו לארח את מרת לונג ואת משפחת גולדינג בקרוב. זה יהיה שלושה-עשר איש ייחד איתנו, כך שייהי בדיק מקומ בשולחן עבורי".

מנוחמת בהחלטה זו, הייתה מסוגלת לשאת טוב יותר את חוסר הנימוס של בעלה; למרות שהיא זה משפיל מאד לדעת שכן השכינה עשויים לראות את מר בינגלי, כתוצאה מכך, לפניהם. ככל שהתקרב يوم הגעתו —

"אני מתחילה להצטער שהוא מגיע בכלל", אמרה ג'ין לאחותה. "זה היה כלל כלום; הייתי יכולה לראות אותן באדיישות מוחלטת; אך אני בקושי יכולה לשאת לשם עליך דיבורים בלתי פוסקים כללה.امي מתכוונת לטוב; אך היא אינה יודעת, איש אינו יכול לדעת, כמה אני סובלת ממנה שהיא אומרת. מאושרת אליה כשתסתיים שהוות בנאת'רפייד!"

"הלוואי שהייתי יכולה לומר דבר מה כדי לנחם אותך", השיבה אליזבת; "אך הדבר איינו בידי כלל. עלייך לחוש זאת; והסבירו הרגיל שבהתפת סבלנות לשובל נמנע ממוני, כי תמיד יש לך כל הרבהה ממנה".

מר בינגלי הגיע. מרת בנט, בעזרתם של המשרתים, הצלחה להציג את הידיעות המוקדמות ביותר על כך, כדי שתקופת החדרה וחוסר המנוחה מצדיה תהיה ארוכה ככל האפשר. היא ספרה את הימים שחיבטים לעברם תוכל להישלח הזמנתם — ללא תקווה לראותו לפני כן. אך בבוקר השלישי לאחר הגעתו להרטפורדשייר, היא ראתה אותו מחלון חדר ההלבשה שלה נכנס למגרש ורוכב לעבר הבית.

בונותיה נקרוו בלהיותם להשתתף בשמחתה. ג'ין נותרה בנוחות במקומה ליד השולחן; אך אליזבת, כדי להשיב את רצון אמה, הלכה אל החלון — היא הביטה — היא ראתה את מר דארט איתה, והתיישבה שוב ליד אחותה.

"יש ג'נטלמן איתנו, אמא," אמרה קיטי; "מי זה יכול להיות?"

"מכר זה או אחר, יקירתי, אני מניחה; אני בטוחה שאיני יודעת."

"הו!" השיבה קיטי, "זה נראה בדיק כמו האיש ההוא שהוא איתנו פעם. מר מה-שמו — האיש הגבוה והיהר ההוא".

"אלוהים אדירים! מר דארט! — ואכן כך, אני נשבעת. ובכן, כל חבר של מר בינגלי יהיה תמיד רצוי כאן, ללא ספק; אך חוץ מזה עלי לומר שאני שונאת את עצם מראהו."

ג'ין הביטה באלייזבת בהפתעה ובדאגה. היא ידעה אף מעט על פגישתם בדרבישייר, ולכון חששה את המבוכה שווודה תלווה את אחותה בראותה אותו כמעט לאחר שקיבלה את מכתב ההסביר שלו. שתי האחוות חשו אי-נוחות רבה. כל אחת חששה עבר האחורה, וכמובן עבר עצמה; ואמן המשיכה לדבר על סלידתה ממארטס, ועל החלטתה להיות מונומסת לפני רק בתור חברו של מר בינגלי, מבלי ש愧 את מהן שמעה אותה. אך לאלייזבת היו מקורות לא-שקט שג'ין לא יכולה לחשוד בהם עדיין, שכן אליזבת טרם מצאה עוז להראות לה את מכתבה של מרת גרדינר, או לספר על שני רגשותיה כלפי. עברו ג'ין, הוא יכול היה להיות רק אדם שהצעותיו נדחו ואשר מעלותו זכו להערכת חסר; אך עברו יד'עה הרחבה יותר של אליזבת, הוא היה האדם לו חבה המשפחה יכולה את הטובה שבtbody, ואלי היא עצמה התייחסה בעניין שאם לא היה כה רך, היה לפחות הגיוני וצדוק כמו זה שחששה ג'ין כלפי. תדמיתה על בואה — על באו לנט'רפילד, לונגברון, ועל כך שchipset אותה שוב מרצונו — הייתה כמעט שווה לזה שחששה כשראתה לראשונה את התנהגוות השונה בדרבישייר.

הצבע שנסוג מפניה שבלחצ'י דקה בזהר נוסף, וחיויר של עוגן הויס' ברק לעיניה, בעוד שבמשך אותו רגע חשבה שחייבתו ומשאלותיו ודאי נותרו איתנות; אך היא לא רצתה להיות בטוחה מד'

"תחליה אראה כיצד הוא מתנהג," אמרה בלבها; "از יהיה זה מוקדם מספיק לציפיות."

היא ישבה שקוועה בעבודתה, מתחמת להיות שלווה, ומבל' להעז לשאת את עיניה, עד שסקרנות חרדה נשאה אותו אל פניהם אחותה כשהמשרת קרב אל הדלת. ג'ין נראתה מעט חיוורת מהרגיל, אך מיושבת בדעתה יותר ממה שאלייזבת ציפתה. עם הופעת הג'נטלמנים, צבע פניה התחזק; ובכל זאת היא קיבלה אותן בנינוחות נסבלת, ובニימוס שהיא חופשי הן מכל סימן לטינה והן מכל אדיבות יתרה מיותרת.

אליזבת אמרה לשניהם מעט ככל שהניסיונות אפשר, והתיישבה שוב לעבודתה בלהיותם שלא תמיד אפיינה אותה. היא העזה לשלווח רק מבט אחד בדארט. הוא נראה רציני כרגע; והוא יותר כפי שהיא רגיל להיראות בהרטפורדשייר מאשר כפי שראתה אותו בפמברלי. אך אולי לא יכול היה בנסיבות אמה להיות כפי שהיא בפני דודה ודודתה. הייתה זו השערת מכאייה, אך לא בלתי סבירה.

גם בינגלי הבחינה לרגע, ובאותה תקופה קצחה ראתה אותו נראת מרווחה והן נבור. הוא התקבל על ידי מרת בנט במידה של אדיבות שגרמה לשתי בונותיה להתבייש, במיוחד כשהעמדה בנגדו לנימוס הקר והטקי' שבו קיבלת את פני חברו. אליזבת במיוחד, שידעה שמרת בנט חבה לאחרן את הצלת בתה האהובה מקלון שאין לו מרפא, נפגעה והוטרדה במידה מכאייה ביוטר מהבחןנה כה לא מוצדקת.

דארט, לאחר ששאל לשולומם של מר ומרת גרדינר — שאלת שלא יכולה לענה לעילו לא מבוכה — כמעט לא אמר דבר. הוא לא ישב לצידה; אולי זו הייתה הסיבה לשתקותנו; אך לא כך היה בדרבישייר. שם שוחח עם ידידה כשלא יכול היה לשוחח איתה. אך כת חלפו דקות אחדות מבלי שקהלו נשמעו; וכאשר מדי פעם, מבלי יכולת לעמוד בפני דחף הסקרנות, נשאה את עיניה אל פנוי, מצאה אותם מביט בג'ין באותה תדריות שבה

הבית בה, ולעתים קרובות אינו מביט בשום דבר מלבד הקrukע. הרהורים רבים יותר ופחות להיות לרשות מאשר בפיגישתם האחורה הובעו בו בבירור. היא חשה אכזבה, וכעסה על עצמה על אף שהיא חשה כך.

"האם יכולתי לצפות שהיא אחרת?" אמרה בלבها. "ובכל זאת, מדוע הוא בא?"

היא לא הייתה במצב רוח לשיחה עם איש מלבד עצמו; ואלו בקושי העזה לדבר. היא שאלת לשלום אחוטו, אך לא יכולה לעשות יותר מכך.

" עבר זמן רב, מר בינגלי, מאז הלכת מכאן", אמרהمرة בנתן.

הוא הסכים לכך מיד.

"התחלתי לחושש שלעולם לא תשופ. אנשים אמרו שבכונתך לעזוב את המקום לחלוון בחג המיכאל; אך מכל מקום, אני מקווה שהזה לא נכון. שניות רבים מאד הגיעו בשכונה מאז הלכת. מיס לואס נישאה והשתקעה; ואחת מבנותיו של. אני מניחה ששטעת עלך; אכן, ודאי ראתה זאת בעיתונים. זה היה בטיימס' וב'קוריר', אני יודעת; למחרות שהזה לא הוכנס כפי שהיא צריכה להיות. נאמר רק, 'לאחרונה, ג'ורג' ויקהאם, אסקוויר', למים לידיה בנתן, מבלי שנאמרה מילה על אביה, או על המקום שבו חיה, או שום דבר. זה היה ניסוח של אחי גרדינר, ואני תהה איך יצאה לו בעודה מגושמת צזו. האם ראתה זאת?"

빙גלי השיב שראה, והביע את ברכותו. אליזבת לא העזה לשאת את עיניה. כיצד נראה מר דארס, לפיכך, לא יכולה לדעת.

"זה דבר ממש, ללא ספק, שבת נישאת היטב", המשיכה אמה; "אך ייחד עם זאת, מר בינגלי, קשה מאוד שהיא נלקחת ממני. הם נסעו לנוקאסל, מקום צפוני למדוי כרך נראה, שם הם אמרו ליחסאר, אני יודעת כמה זמן. גודו נמצא שם; שכן אני מניחה ששטעת על עזיבתו את השire ועל מעברו לצבע הסדר. תודה לאל! יש לו כמה חברים, למחרות שואלי לא רבים כפי שmagiu לו."

אליזבת, שידעה שדברים אלו מכוננים למר דארס, הייתה במצבה של בושה עד שבkowski יכול להישאר בכיסאה. הדבר הניע אותה, עם זאת, למאץ של דבר, דבר ששם דבר אחר לא עשה ביעילות צזו לפני כן; והיא שאלת את בינגלי אם בכוונתו להישאר באזרע כתעת. כמה שבועות, כרך האמין.

"כאשר תצד את כל הציפורים שלך, מר בינגלי", אמרה אמה, "אני מבקשת שתבוא לבאן ותצד כמה שתרצה באחוזה של מר בנט. אני בטוחה שהוא ישמח מאוד לעשות לך טובה, וישמור עבורה את כל הלהקות הטובות ביותר".

מצוקתה של אליזבת גברה לנוכח תשומת לב כה מיותרת וטרדיינית! לו היה אותו סיכוי נאה עולה כתעת כפי שהחניף להם לפני שנה, הכל, היא הייתה משוכנעת, היה מההרא לאווטו סיום מרגיז. באותו רגע חשה שניים של אושר לא יוכל לפצצת את ג'יין או אותה על רגעים של מבוכה מכאה צזו.

"משאלת לבי הראונה", אמרה לעצמה, "היא לא להיות עוד לעולם בחברת אף אחד מהם. חברתם אינה יכולה להעניק שום עוגג שכיפר על אומללות צזו לו רק לאERAה עוד לא את האחד ולא את השני!"

ובכל זאת האומללות, שעבורה שנים של אושר לא היו אמורים להציג פיצוי, זכתה זמן קצר לאחר מכן להקללה משמעותית, מתוך הבדיקה עד כמה יופיה של אהותה הצית מחדש את הערכתו של מאהבה לשעבר. כשהונכו לראשהונה, שוחח אליה אך מעט, אך נראה שהיא שיכל ממש דקות הוא מעניק לה יותר מתשומת לבו. הוא מצא אותה נאה כפי שהיא בשנה שעברה; טובת לב וחסרת עמדת פנים כפי שהיא, אם כי לא פטפטנית כל כך. ג'יין הייתה חרדה שלא יבחינו בה בשום שינוי כלל, והייתה משוכנעת באמת שהיא מדברת באותה מידת כה תמיד; אך מוחה היה כה עסוק, עד שלא תמיד ידעה מתי היא שותקה.

כאשר קמו הغانטלים לילכת, זכרה מרת בנט את כוונתה להיות מנומסת, והם הוזמנו והתחייבו לשועוד בלונגבורן בעוד ימים אחדים.

"אתה חייב לי ביקור שלם, מר בגין", הוסיף; "כי כשנסעת לעיר בחורף שעבר, הבטחת לשועוד איתנו סועודה משפחתיית ברגע שתשוב. לא שכחתי, אתה רואה; ואני מבטיחה לך שההתאכזבת מואוד שלא חזרת וקיימת את הבטחתך".

בינגלי נראה מעט נבוך מהערה זו, ואמר דבר מה על צערו על כך שעסקים מנעו זאת ממנו. אך הלאו לדרcum. מרת בנט נתה מואוד לבקש מהם להישאר ולסועוד שם באותו יום; אך למורת ש תמיד ניהלה מטבח משובח, היא לא חשבה שפחות משתה מנות עיקריות עשויות להיות טובות דין עבר אדם שככלפי היו לה תוכניות כה חרדיות, או להסביר את תאבונו וגאוותו של מי שיש לו עשרה אלפי ליש"ט לשנה.

פרק נ"ד

ברגע שהלאו, יצא אליזבת לטoil כדי להшибו לעצמה את שלוחות רוחה; או במילים אחרות, כדי להגוט ללא הפרעה באותו נושא שבודאי ידכוו אותה עוד יותר. התנהוגותו של מר דארס הדהימה והכעיסה אותה.

"מדוע", אמרה בלבها, "אם בא רק כדי לשוטק, להחמיר פנים ולהפגין אדישות, מדוע בא כלל?"
היא לא הצליחה לישב את העניין בשום דרך שתעניק לה נחת.

"הוא ידע להיות חביב ונעים לדודתי ולדודיו כשהיה בעיר; מדוע לא אליו? אם הוא ירא מפני, מדוע בא הנה? אם איני יקרה לבו עוד, מדוע הוא שותק? אדם מעיך ומטריד! לא אושיפ לחשוב עליו".

ההחלטה נשמרה לזמן קצר, שלא מרצונה, עקב התקרבותה של אחותה, שהצטרפה אליה במבט עליז שהיעיד כי היא מרצה מהמבקרים הרובה יותר מאליזבת.

"כעת", אמרה ג'יין, "משעbara הפגישה הראשונה זו, אני מרגישה נינוחה לחנותין. אני מכירה בכחותי, ולא אהיה נבוכה עוד מבואו. אני שמחה שהוא סודך כאן ביום שלישי. אז יראה לעין כל כי משני הצדדים אנו נפגשים רק כמכרים רגילים ואדישים".

"כן, אדישים מאד, אכן", אמרה אליזבת בצחוק. "הו, ג'יין! היזהר!"

"לייזי יקירתה, איןך יכולה לחסוב שנייה כי חלה עד כדי להימצא בסכנה עצה".

"אני חושבת שאת בסכנה גדולה מאוד לגרום לו להיות מאוהב בר כבעבר".

הן לא ראו את הغانטלים שוב עד يوم שלישי; ובינתיים, גברת בנט התמסרה לכל התוכניות המאושרות שהתעוררו מחדש בזיכרון רוחו הטוב ונימוסיו הרגילים של בגין במלר ביקור של חצי שעה.

ביום שלישי התאספה חבורה גדולה בלונגבורן; והשניים שציפו להם בכילוין עניינים רב ביותר, לשבח דיוקנותם כחוובי ציד, הגיעו מוקדם מאד. כשפנו לחדר האוכל, עקיבת אליזבת בהיותה לראות את בגין, יתפוא אט המקום שליד אחותה, שבכל המסיבות הקודמות היה שיר ל. אמה הנבונה, שהיתה טרודה באותו מחשבות, מנעה מלהזמין אותם לשבט לצידה. שנכנסו לחדר, נראה היה שהוא מהסס; אך במקרה הביטה ג'יין סביבה, ובמקרה ח'יכה: הגורל הוכרע. הוא התיישב לצידה.

אליזבת, בתחשות ניצחון, הביטה לעבר חברו. הוא נשא זאת באדישות אצילה; והוא הייתה מדמיינת שבינגלי קיבל את אישורו להיות מאושר, לו לא ראתה שגם עיניו של בגין הופנו לעבר מר דארס, בהבעה של חרדה חצי-מוחיקת.

התנהגו צפוי אחותה בזמן הסעודת העידה על הערצה כלפי, ש愧 שהייתה מאופקת מבעבר, שכונעה את אליזבת שאמ' יונח לנפשו, אושרה של ג'ין — ואושרו שלו — יובתו בmahra. אף שלא העזה להסתמך על התוצאות, היא שאהה עוגג מהתובנות בהתנהגו. הדבר העניך לה את כל החינויות שמצב רוחה יכול היה לגיס; שכן היה לא הייתה שריה במזג עלי. מר דארטי היה מרוחק ממנה כמעט ככל שהשולחן אפשר. הוא ישב לצד אמה. היא ידעה כמה מעט עוגג ישב מצב צה למי מהם, או יגרום למי מהם להיראות במשיטו. היא לא הייתה קרובה דיה כדי לשמעו את דבריהם; אך יכוללה לראות כמה מעט שוחחו זה עם זו, וכמה רשמיים וקרים היו נימוסיהם בכל פעם שעשו זאת. חוסר החיבה שהפגינה אמה הפך את תחושת החוב שהן חבות לו למכיבה עוד יותר במוחה של אליזבת; לעיתים הייתה נתנת הכל לו רק ניתנה לה הזכות לומר לו שחשידותם אינה נעלמת מעני המשפחה ואני נותרת ללא הוקה.

היא קיוותה שהערב יזמן הזדמנויות כלשהי לקרב ביניהם; שהvikor יכול לא יהלוף מבלי שיעליה בידם לנחל שיחה מעט מעבר לברכה הטקסית שליוותה את כניסה. הזמן שעבר בחדר האורחים לפניה באו הגנטלמנים היה מיגע ומשעמם עד כדי כך שכמעט הפך אותה לבלאי מנוחת. היא ציפתה לכניותם נקודה שבה תלוי כל הסיכוי שלא להנאה באותו ערב.

"אם לא יבוא אליו איז", אמרה בלבבה, "ואוთר עליו לעולם".

הגנטלמנים נכנסו; והיא חשבה שהוא כאלו עמד להיענות לציפיותה; אך ابوו! הנשים הצטופפו סביב השולחן שבו הכינה מיס בנט את התה ואלייזבת מזגה את הקפה, בברית כה הדקה שלא נותר לידה אף מקום פניו לכיסא. ועם התקראות הגנטלמנים, אחת הנערות התקרבה אליה יותר מאי פעם ואמרה בלחשיה:

"גברים לא יבואו ויפרידו בינוינו, אני נחושה בכך. איןנו זיקות לאף אחד מהם, נכון?"

דארט' התרכז לחלק אחר של החדר. היא עקבה אחריו בעיניה, קינאה בכל אדם איתו שוחח, בקושי מצאה סבלנות למזוג קפה לאיש, ואז התמלאה חמה על היותה כה טיפשי!

"אדם שנדהה פעמי אחית! איך יכולתי להיות כה פותה ולצפות לחידוש אהבתו? אם יש גבר אחד שלא ימחה נגד חולשה צזו כהצעת נישואין שנייה לאותה אישה? אין שום חרפה המאושה עליהם יותר מכך."

עם זאת, רוחה התעודדה מעט כשחשיב בעצמו את ספל הקפה שלו; והוא ניצלה את הזדמנות לשאול:

"אם אחותך עדיין בפרברלי?"

"כן; היא תישאר שם עד חג המולד."

"לבד לגמר? האם כל חברותה עזבו אותה?"

"גברת אנגלי אותה. האחרים נסעו לסקרים לפני שלושה שבועות."

היא לא מצאה עוד דבר לומר; אך לו חוץ לשוחח אליה, יכול היה להצליח יותר. הוא עמד לצידה, עם זאת, במשר דקוט אחותה בשתקה; ולבסוף, כשהעלמה הצערה לחסה שוב לאלייזבת, הוא פנה והלך משם.

כאשר פנו כל התה והוציאו שלוחנות הקלפים, כמו כל הנשים; אליזבת קיוותה אז שיצטרף אליה בmahra, אך כל תקוותיה התנופקו כשראתה אותו נפל קורבן לתאוותה של אמה לשחקני וויסט, ותוך רגעים ספורים כבר ישב עם שאר החבורה. כתעת איבדה כל ציפייה להנאה. הם היו מרותקים במשר הערב לשולחות שונים; ולא יותר לה אלא לקוות שעינוי יופנו לעתים קרובות כל כך לעבר הצד שלה בחדר, עד שישחק בחוסר הצלחה כמוותה.

גברת בנט התכוונה להשאיר את שני הגנטלמנים מנאת'רפילד לארוחת הערב; אך כרכרתם, לרוע המזל, הוזמנה לפני כל האחרות, ולא הייתה לה הזדמנות לעכבר.

"ובכן, בנות", אמרה ברגע שנותרו לבדן, "מה אתן אומרות על היום הזה? אני חושבת שהכל עבר בצד
יצאת מן הכלל, אני מבטיחה לך. ארוחת הערב הייתה עשויה היטב כפי שלא ראיתי מעוד. בשיר הצד נצלה
בדיוק במידת הנכונה — וכולם אמרו שמדובר לא ראו ונתח שמן כל כך. המرك היה טוב פי חמישים מזה
שאכלנו אצל משפחת לוקאס בשבוע שעבר; ואפילו מר דארס הודה שהפרדריג'ים (חוללות) היו עשוים היטב
באופן ראוי לציוו; ואני מניחה שיש לו לפחות שניים או שלושה טבחים צרפתים. וגיין יקירתה, מעולם לא ראיתי
אותך יפה יותר. גברת לוגן אמרה זאת גם כן, כי שאלתי אותה אם לא נראהית כך. ומה אתן חושבות שהיא
אמרה בנוסף? 'אה! גברת בנט, בסוף היא תהיה בנת'רפיילד!' כך היא אמרה, באמת. אני חושבת שగברת
לוגן היא יוצר טוב כפי שאי פעם ח' — ואחריינוותה הן גערות מוחנכות מאוד, ולא יפotta בכלל: אני מחייבת אותך
להפליא".

בקיצור, גברת בנט הייתה במצב רוח מרומם מאד: היא ראתה מספיק מהתנהגותו של בגיןלי לפני ג'ין כדי להשתכנע שהיא תשיג אותו בסופו; וציפיותה לתועלת המשפחה, כשהייתה במצב רוח טוב, חרגו מכל היגיון, עד שהתאכזרה מאד שלא לראותו שם שוג למחורת כדי להציג את העצמה.

"זה יהיה יום נעים מאוד", אמרה מיס בנט לאלייזבת. "החברה נראית כה נבחרת, כה מתאימה זה לזו. אני מקווה שנוכל להיפגש שוב לעיתים קרובות."

אליזבת חייכה.

"ליז', אל תעשי זאת. אל תהשדי ב'. זה משפיל אותך. אני מבטיחה לך של למדתי כתע ליהנות משיחתו כבחור צער נעים ונבון מבלתי שתהיה לי שום שאלה מעבר לכך. אני משוכנעת לחלוtin, מהתנהגוותם כתע, שמיעולם לא היהת לו כוונה לרכוש את אהבתך. זה רק שהוא התבקר בענום הליכות רב יותר ובשאייפה חזקה יותר לרצות את הכלל מכל אדם אחר".

"את אכזרית מאד", אמרה אחותה, "אין לך מנוחה לי לח'יר, ואת מגרה אותה לעשות זאת בכל רגע."

"כמה קשה במרקירים מסוימים שיאמיןו לך! וכמה בלתי אפשרי אחרים! אך מודיע תרצי לשכנע אותה שאנו מרגישה יותר ממה שאנו מודה בו?"

"זהו שאלת שאלני יודעת כמעט כיצד לענות עליה. כולנו אוהבים להטיף, למרות שהוא יכולם ללמד רק את מה שאינו ראוי לדעת. סלח לי; ואם את מתעקשת על אדישותך, אל תהפכי אותה לאשת סודך."

פרק נ"ה

ימים אחדים לאחר הביקור ההוא, הגיע מר ביגלי שוב, והפעם לבדו. חבירו עזב באותו בוקר לונדון, אך עמד לשוב כעבור עשרה ימים. ביגלי שהה במחיצתם למשך משבה והוא במצב רוח מרומם במיוחד. גברת בנט האמיןנה אותו לסייע עמם, אך הוא הודה בצלע כי הוא כבר מחויב למקום אחר. היא הביעה תקווה כי בפעם הבאה יתmezל מזלם יותר, והוא ענה בהתלהבות להזמנתה לבוא כבר למחרת.

הוא הגיע במועד זה מוקדם למחזרת, עד שהנשימים טרם הספיקו להתלבש. גברת בנט מיהרה לחדר בנותיה בביהילות, כשהיא מאיצה בגיון להתכנס במהירות ולהתיעצב בפניו. למורת חיפזונה של האם, ג'ין סירבה לרדת לחדר האורחים ללא ליווי של אחת מהבנות.

בערב, שוב ניכר היה רצונה של האם להותיר את הזוג לבדוק. לאחר שמר בנט פרש לספריתו ומרי פנתה לנגן, החלה גברת בנט לرمז בעיניה ובקריזותיה לאלייזבת ולקתרין (קייטי) שעלייהן לעזוב את החדר. אליזבת בחירה להתעלם, וקייטי, בתמיימותה, תחתה בקול רם מודיע אמה קורצת לה. לבסוף, בתירוצים שונים, הצלילה האם להוציא את קייטי ואת אליזבת מהחדר, למרות מבטי התchingה של ג'ין. אליזבת שבה לחדר רק לאחר שווידאה שאמה ואחותה עלן לקומה העליונה.

תוכנויותיה של גברת בנט לא נשאו פרי באותו ערב; בингלי היה מוקסם ונעים כהמיד, אך לא הצהיר על אהבתו. עם זאת, הוא הסכים בשמחה להישאר לארוחת ערב אף קבע עם מר בנט לצאת לצד למחרת בבוקר. אליזבת הלכה לשון בתחשוה שהעוניים הגיעו לכדי פתרון בקרוב, והאמינה כי כל זה קורה בהסתמכו של מר דארט.

למחרת, לאחר בוקר של ציד משותף, הצטרף בינגלי למשפחה לארוחות צהרים. בערב, שוב ניסתה גברת בנט את מזלה בפנים השטח. אליזבת פנתה לחדר ארוחת הבוקר כדי לכתוב מכתב, אך כשבאה לחדר האורחים, הופתעה לגלוות שג'ין ובינגלי עומדים צמודים זה לזה בשיחה ערה ורצינית. כניסה גרמה לשניהם להסתובב בבהילות ובמבהכה. בינגלי לחש דבר מה לג'ין ומיהר לצאת מהחדר כדי לשוחח עם מר בנט.

ג'ין הנרגשת מיהרה לחבק את אליזבת ולהזכיר שהיא היצור המאושר בתבל. היא מיהרה לבשר לאמה על החדשות המשמעות, בעוד אליזבת מחייכת לעצמה על הקלות שבה הכל נפטר בסופו של דבר, למרות כל המכשולים שהציבו בעבר חבריו ואחיוויו של בינגלי.

bingeli שב לחדר לאחר שיחתו הקצרה עם מר בנט ובייש את ברقتה של אליזבת כjis לעתיד. הערב עבר באושר עילאי על כלום; ג'ין נראתה יפה מותميد, וגברת בנט לא חדלה מלhalbיע את שביעות רצונה. אפילו מר בנט, בדרכו הצינית אך האוהבת, בירך את ג'ין וצין בבדיחות הדעת שהם מתאימים זה לזה באופןם הנוח והנדיב מדי.

הידיעה על האירוע פשוטה במרה בשכונה. משפחת בנט, שרק שבועות ספורים קודם לכן נחשבה למקוללת בגלל בריחתה של לידיה, הוכרצה כתםזה ביותר בעולם.

bingeli הפרק למבקרים קבוע בלונדון, וג'ין חלקה עם אליזבת את אושרה ואת העבודה שבינגלי כלל לא ידע שהיא שהתה בלונדון באביב האחרון — מה שאישש את חשודותיה של אליזבת לגבי התערבותן של אחיוויו. ג'ין, בטוב לבה, כבר החלה לקוות שלאлизבת תמצא אשור דומה בקרוב.

פרק נ"ז

בוקר אחד, כשבוע לאחר אירועיהם של בינגלי וג'ין, בעוד ובנות המשפחה יושבים יחד בחדר האוכל, משכה את תשומת לבם כרכרה רתומה לארבעה סוסים המתקרבת אל המדשאה. היה זה מועד מוקדם מכדי לצפות למבקרים, והציד לא דמה לזה של איש משלכיהם. בינגלי מיהר להציג לג'ין לצאת עמו לטוויל בגין כדי לヒימנו מהפרעה, והשניים יצאו לדרך. השערותיהן של שלוש הנשים הננותרות נמשכו עד שהדלת נפתחה והמבקרים נכנסו: הייתה זו לידי קתרין דה-ברג.

תודהמן הייתה מעבר לכל ציפיה. לידי קתרין נכנסה ברוח קצרת רוח וזעופה מהרגיל, השיבה לברقتה של אליזבת בנדנון ראש קל בלבד, והתישבה מבלתי לומר מילה. מרת בנט, למרות פלייתה, חשה מוחמתה מנוכחותה של אורחתה כה רמת מעלה וקיבלה את פניה בנימום מופלג. לידי קתרין העירה הערות מזלאות על גודל האחזקה ועל חדר האורחים, וסירבה לקבל כבוד כלשהו. לבסוף קמה ואמרה: "מייס בנט, נראה שיש מעין חורש קטן לצד המדשאה שלכם. אשכח לטויל בו, אם תכבד אותנו בחברתך".

אליזבת צייתה, ויחד הן יצאו אל החורש. ברגע שהיו לבדן, פתחה לידי קתרין בדברים: "מייס בנט, אין לך יכולת לטעתה בסיבת בואי הנה. לבך ומצפונך ודאי אומרים לך מודיע הגעתך".

אליזבת הביטה בה בפליאה כנה והשיבה כי אין לה מושג מהו כבוד האירוע. לידי קתרין, בטעון זעם, הצהירה כי שמוועה מדאגה הגיעה לאוזניה: לא רק שאחחותה עומדת להינשא בשידוך מצין, אלא שלאлизבת עצמה עומדת להתאחד בקרוב עם אחיננה — מר דארט. לידי קתרין תבעה כי אליזבת תכחיש את השמוועה באופן מיידי.

אליזבת השיבה בקורס רוח כי עצם בואו של הליד' לולונגרון רק יחזק את השמואה, אם היא אכן קיימת. כשנשאלה ישירות האם מר דארט' הציע לה נישאים, סירבה אליזבת לענות, בטענה שלליד' אין זכות לחבר את עניינה הפרטאים.

ליידי קתרין זעמה: "מר דארט' מאורס לבתי! מאי ינקותם הם נועדו זה לזה. האם תעז' להפריע לשידוך שתכננו שת' אחות עברו לידיה? האם את חסרת כל רגש של הגינות?" אליזבת השיבה שם מר דארט' אינו כבוי לבת דודתו לא בכבודו ולא ברצונו, אין לה שום סיבה שלא לקבל את הצעתו, אם תינן.

הויכוח הסלים. ליידי קתרין השתמשה בכל כוחה — מהמעמד החברתי, דרך המסורת המשפחתית ועד להטחת עלבונות על משפחתה של אליזבת ועל בריחתה המבישה של לידיה. היא תבעה מאלייזבת להבטיח שלעולם לא תינsha למאר דארט'.

"לא אבטיח שום הבטחה מסווג זה", ענתה אליזבת בנחישות. "חרגת לחלוtin מגבולותיך. אין לך שום זכות להתערב בענייני. העובדה שאבטיח לך לא תהפוך את נישואיו לבבתר לסבירים יותר."

ליידי קתרין, רותחת מזעם, הכריזה כי אליזבת היא נערה עקשנית, חסרת רגש ואנוכית, שבוחרת להמית קלון על מר דארט' בעניין כל מכрюו. אליזבת סימעה את השיחה באומרה: "ליידי קתרין, אין לי מה להוציא. אני נחושה לפעול בדרך שתסבב לי אושר, לפ' הבנתי של', ללא התחשבות בר או בכל אדם שכח איינו קשור אליו".

הן חזרו לכרכרה. ליידי קתרין סירבה להיפרד לשולם או להعبر ברכות למרת בנט, ועדבה את המיקום בזעם כבוש. כששלה מרת בנט בסקרנות על מה שוחחו, נאלצה אליזבת להסתפק בשקר קטן ולא גילתה את תוכן השיחה הסוערת.

פרק נ"ז

אליזבת לא הצליחה להטאושש בקהלות מהסערה שעורה בה הביקור יוצא הדופן הזה; במשך שעות ארוכות לא יכולת להפסיק לחרר בו. נראה היה שלליידי קתרין אכן הטריחה את עצמה למסע מרושינגן אך ורק כדי לסקל את אירוסיה המשוערים למאר דארט'. תוכנית הגיונית להפליא, ללא ספק! אליזבת תחתה מנין צמחה המשועה, עד שנזכרה כי די בידידותם הקרובה של דארט' עם ביג'ל ובעובדה שהיא אחotta של ג'יין כדי להציג את דמיונם של;brיאות בתקופה שבה ככל מצפים לחותנה נוספת. היא הסיקה כי השמואה הגיעו לליידי קתרין דרך משפחת לוקאס וקשריהם עם מר קולינס.

עם זאת, כשניתהה את דבריה של ליידי קתרין, חשה אליזבת אי-נוחות לגבי ההשלכות האפשריות. היא חששה שהליד' תפנה כתעת לאחיה; ואלייזבת לא העזה לנחש כיצד הוא יגיב להצגת ה"רעות החולות" שבשידוך עמה. היא לא ידעה עד כמה הוא מעיריך את דעתה של דודתו, אך היה ברור שהיא תנסה לפגוע בנקודות התויפה שלו — תחשות הכבוד והמעמד.

"אם בתוך כמה ימים יגיע לחברו תירוץ מודיע אין הוא יוכל לעמוד בהבטחתו לשוב", חשבה אליזבת, "אדע כיצד להבין זאת. אך אוטר על כל תקווה. אם הוא מסתפק בלhalbצער על אובדן' כשיוכל היה להציג את ידי, אפסיק להצער עליו בעצמי".

למחרת בוקר פגש אותה אביה כשיצא מספרייתו ומכתב בידו. הוא ביקש ממנה להיכנס לחדרו, וסקרנותה גברה; היא חששה לרגע שהמכתב הגיע מלידי קתרין.

"קיבלתי הבוקר מכתב שהדחים אותו מאד", אמר מר בנט. "מכיוון שהוא נוגע בעיקר אליך, עלייך לדעת את תוכנו. לא ידעת שיש לי שתי בנות על סף נישאים. הרשי לי לברך אותך על כיבוש חשוב מאד".

לחיה של אליזבת האדים בביטחון שמדובר במכתב מהאחין ולא מהדודה, אך אביה המשיך: "נראה שאתה מודעת לעניין. לנשים צעירות יש חוש הבחנה חד בנושאים כאלה; אך אני חשב שאפילו תבונתך לא תספיק כדי לנחש את שם מוחרך. המכתב הוא ממאר קולינס".

"ממר קולינס! ומה יש לו לומר?"

"הוא כותב על אירוסיה של ג'יין, ואז מוסיף רמז על אירוע נוסף: הוא מזהיר אותו, ליז', מפני סגירה חפוצה של הצעת נישואים מגנטלמן שבמקרה הוא אחד האנשים הנכבדים בארץ — מר דארט! הוא מצין שודדתו, ליז' קתרין, אינה רואה את השידור בעין יפה. עכשו, ליז', אני חושב שהפתעתך יותר. האם יכול הלווקאים לבחור באדם שהוא מפறיך את השמואה בצורה מוחלטת יותר? מר דארט, שמעולם לא הביט באישה אלא כדי למצאו בה פגם, ושכנראה לא הביט בר מימי! זה פשוט נהדר!"

אליזבת ניסתה להציגו לצחוקו של אביה, אך הצלחה להפיק רק חיוך מאולץ. מעולם לא היה השינויים שלו כה לא נעימה עבורה.

מר בנט המשיך לקרוא בלהג את עצותיו של מר קולינס לגבי "השידור המביש" והטפות המוסר שלו על כך שקיבלו את לידיה וויקחיהם לביתם. "לשם מה אנו חיים", אמר מר בנט, "אם לא כדי לשמש שעשו לשכנים, ולצחוק עליהם בתורנו?"

כשאביה שאל בבדיקות הדעת אם ליז' קתרין הגיעו כדי להביע את התנגדותה, אליזבת רק צחקה; מכיוון שהשאלה נשאלת ללא שום של חשד, היא לא נאלצה להסביר. היה לה קשה לצחוק כשבעצם רצתה לבקש דבריו של אביה על האדישות המוחלטת של מר דארט כלפיה פגעו בה עמוקות, והוא החלה לחושש שהוא דמיינה רגשות שלא היו קיימים מצדיהם מעולם.

פרק ג'ח

במקום לקבל מכתב התנצלות מבינגלי, כפי שהזתה אליזבת בחשש, הופיעו בингלי ודארט בלונדון ימים ספורים לאחר ביקורה של ליז' קתרין. בингלי, שרצה להתבודד עם ג'יין, הצע שוכלם יוצאות לטויל. אליזבת, דארט וקיטי הלכו יחד, אך כשייט פנתה לבקר בבית משפחת לואס, נותרו אליזבת ודארט בלבד.

אליזבת החליטה שהזו הרגע לפעול. באומץ רב היא פנתה אליו: "מר דארט, אני יוצר אונכי מאד, וכך להקל על רגשותי שליל לא אכפת לי כמה אפגע בשלה. איןני יכולה עוד שלא להודות לך על טוב לך חסר התקדים כלפי אהותי המסכנה".

דארט, מופתע ונרגש, הצביע על כך שהדבר נודע לה, אך הבHIR מיד: "אם ברצונך להודות לי, עשי זאת עבור עצם בלבד. לא אכחש שהרצן להעניק לך אושר הויסיף כוח למניעי, אך משפחתך אינה חבה לי דבר. עם כל הכבוד שאני רוחש להם, חשבתי רק עלייך".

אליזבת הייתה נבוכה מכדי להשיב, ודארט המשיך: "את נאצלת מדי מכדי להשתעשע ברגשותי. אם רגשותיך הם עדין כפי שהוא באפריל האחרון, אמר לי זאת מיד. חיבתי ומשאלותיך לא השתנו; אך מילה אחת ממך תשתקיך אותי בנושא זה לעולם".

אליזבת, חנוקה מהתרגשות, הביאה את עצמה לומר כי רגשותיה עברו שינוי מהותי מאז אותו זמן, עד שהיא מקבלת את דבריו כתודה ובווגג. דארט הביע את אשרו בחום ובריגושים של אדם מאוהב נואשנות.

בעודם מתילים ללא מטרה, גילתה אליזבת כי הם חבים את ההבנה המחדשת בינם לביןם ליז' קתרין. היא ביקרה את דארט בלונדון ומספרה לו על פגישתה עם אליזבת ועל סירובה של האחראונה להבטיח של תינsha לו. דארט הסביר כי דבריה של דודתו הפיצו בו תקוות: "ידעתי שאילו הייתה נחושה בדעתך נגדי באופן בלתי הפיך, הייתה מודה לך בפני ליז' קתרין בכנות וגבלי".

הם שוחחו על העבר; דארס' הודה כי דבריה הנוקבים של אליזבת בנאט'רפיילד — "לו הייתה מתנהגת כג'נטלמן" — ייסרו אותו וגרמו לו לבחון מחדש את התנהגותו המתנשאת. הוא סיפר כיצד חונך הילד היחיד להיות אנווייהיר, וכייך היא זו שהשפילה אותו כראוי ולימדה אותו לקח יקר ערך.

דארס' גם חשף את חלוקו באירועיהם של ביגלי וג'ין. הוא הודה בפני חברו כי טעה כשחשה שג'יין אדישה כלפיו, והתוודה בפניו על כך שהסתיר ממנו את נוכחותה בלונדון בחורף שעבר. ביגלי, בטוב לבו, סלח לו במהרה לאחר שהשתכנע שג'יין אכן אהובתו.

אליזבת חשה אושר עצום, אך גם צביטה של מבוכה הכל שדארס' פירט את עומק רגשותיו. כשהבינו בשעוניהם, גילו שחילפו שעות וכי הגיע הזמן לשוב הביתה. הם נפרדו בפתח הבית, כשהבלבם ידיעת ברורה על עתידם המשותף.

פרק נ"ט

כשהליזבת שבה הביתה, היא נאלצת להציג תירוצים מעורפלים למשך הזמן הארוך שבו נעדירה, אך איש אינו חשד באמת הערב עובר בשקט; בעוד שג'יין וביגלי נהנים ממעמדם כזוג رسمي, אליזבת ודארס' שומרים על שתיקה מתוחה, כשהליזבת חוששת מתגובה משפחתה לבשורה, בידיעת שדארס' אינו אהוד עליהם.

בלילה, אליזבת חושפת את סודה בפני ג'ין. תחילתה, ג'ין מסרבת להאמין וחושבת שאחותה מתולצת, בשל הבוז המוגן שהליזבת חשה כלפי דארס' בעבר. רק לאחר הבתוות חוזרות ונשנות וג'ין עמוק רגשותיה, ג'ין משתכנעת ומתמלאת אושר עבור אחותה. אליזבת מסבירה כי רגשותיה השתנו בהדרגה, וחושפת בפני ג'ין את התפקיד המכרי שדארס' מילא בהצלת המוניין של לידיה.

למחרת בבוקר, שדארס' וביגלי מגיעים שוב, מרת בנט עדין מתיחסת לדארס' בביטול ובחשור נעימות, ואף מציעה לאליזבת "להזכיר את עצמה" ולצאת איתו לטיול רק כדי שלא יפריע לביגלי וג'ין. במהלך הטיול, דארס' ואליזבת מחליטים שהגיע הזמן לבקש את ברכת ההורים.

המתה מגיע לשיאו כshedars' נכנס לספריה כדי לשוחח עם מר בנט. כשהליזבת נקרת פנימה לאחר מכן, היא מוצאת את אביה המומם ומודאג. הוא מטיל ספק בשיקול דעתה ותוהה כיצד היא יכולה להינsha לאדם שכיר תיעבה. אליזבת נאלצת להסביר בפירוט את השני שחל בה, את הערכתו לאופיו האמתי של דארס' ואת מעשי החסד שעשה למען המשפחה בסתר. מר בנט, שמשתכנע לבסוף שדארס' ראוי לבת המעודפת עליו, מעניק את ברכתו בשמחה ובשניות האופיינית לו.

לבסוף, אליזבת מבשרת לאמה את חדשותות. התגובה של מרת בנט היא קיצונית: לאחר הלם ראשוני של שתיקה, היא מתפרצת בשמחה היסטרית, כשהיא מוקסמת מהעושר, המעמץ והתארים שדארס' מביא עמו. אליזבת חשה הקלה שהענין הוסדר, אך גם מבוכה מהתנהגוותה של אמה, שמתחלת מיד לתכנן תפירותים וסידורי חתונה מפוארים.

פרק ס'

מצבר רוחה של אליזבת שב להיות עלייז' ומשתעשע, והוא החלה "לחקור" את מר דארס' כיצד בכלל התאהב בה. היא תהתה איך הצליחה בתה庵ב במישיה שהתנהגה אליו בחسور נימוס והפגינה כלפי חוץפה. דארס', בכנות גמורה, השיב כי הוא נשבה בחיות שבסכלה. אליזבת, בדרךה השנונה, פירשה זאת עבורה: הוא פשוט קץ בנימוס המוגזם ובתשומת הלב החנפנית שקיבל מנשים אחרות, והיא, שלא חיפשה את אישורו, עוררה בו עניין דווקא כי הייתה כה שונה מהה.

הם שוחחו על המבוכה שליוותה את פגישותיהם האחרונות. דארס' הודה כי שתקתו נבעה מחשש ומחוסר ביחסו, בדיק כפי שהיא אצל אליזבת. הוא הבHIR כי המנייע האמתי להגעתו לנאט'רפיילד היה הרצון לראותה ולבדק אם יש לו סיכוי לזכות בלבבה, וכי מאמיצה של ידי קתרין להפריד ביניהם היו דווקא אלו שהטיסו את ספקותיו והעניקו לו את התקווה לשוב ולבקש את ידה.

דארט'sti התישב לכתוב ליל'ידי קתרין כדי לבשר לה על הבשורה המرة (עבורה), בעוד אליזבת כתבה מכתב נלהב לדודתה, גברת גרדינר. היא הودתה לה על עזרתה והכריזה שהיא "היצור המאושר בעולם", ואף הזמינה את הדודים לחגוג את חג המולד בפמברלי. מר בנט, מצדיו, שלח מכתב קצר ועוקצני למר קולינס, בו הציע לו לנחות את ליל'ידי קתרין אך המליץ לו "לעמוד לצד האחין, כי יש לו יותר מה לתת".

התשובות לא איחרו לבוא: מיס בינגלי שלחה ברכות חממות אך חסרות כנות; ג'ורג'ינה דארט'sti שלחה מכתב מלא שמחה אמיתי על אהותה החדש; ומר קולינס ושרלוט הגיעו בעצם לולאסו לודג' כדי להימלט מזעםה של ליל'ידי קתרין ברוסינגן.

אליזבת נאלצה לצפות בדארט'sti מתמודד עם חנפנותו של מר קולינס ועם וולגריותה של דודת פיליפס. דארט'sti נשא זאת באיפוק ראי להערכתה, מה שגרם לאлизבת להעריך אותו עוד יותר. עם זאת, היא ציפתה בכליון עניינים לרגע שבו יוכל לעזוב את החברה המתישה הזה ולבור לחיהם המשותפים בפמברלי, שם יהנו מנוחות, אלגנטיות ושקט.

פרק ס"א

יום מאושר לכל רגשותיה האימהיים היה היום שבו נפטרה גברת בנט משתי בנותיה הראוות ביתר. באיזו גאווה מלכetta ביקרה לאחר מכן בינגלי, ובאיזו גאווה דיברה על גברת דארט'sti – זאת ניתן רק לנחש. הלואו שיכולתי לומר, למען משפחתה, כי הגשמת תשוקתה העזה בסידורן של כל כך הרבה מבנותיה הניבת השפעה מבורכת כל כך, עד שהפכה אותה לאישה נבונה, נעימה ו邏輯ית לשארית חייה; אם כי, אולי, היה זה מזלן של בעלה, שלא היה נהנה מאושר بيתי בצורה כה בלתי רגילה, שהוא נותרה פה ושם עצבנית ותמיד מטופשת.

מר בנט התגעגע לבתו השנייה עד מאד; חיבתו אליה משכה אותו מביתו לעיתים קרובות יותר מכל דבר אחר. הוא התענג על הביקורים בפמברלי, במיוחד כאשר הגיע בזמן הכי פחות צפוי.

מר בינגלי וג'ין נשארו בנאת'רפיילד רק שנים-עשר חודשים. קרבאה גדולה כל כך לאמה ולקרובייה בבריטון לא הייתה רציה אפילו למזגו הנוח או ללבת האוב. אז התגשמה שאלהן היקרה של אהיותו: הוא קנה אחזקה במחוז שן לדרבישייר; וג'ין ואлизבת, בנוסף לכל מקור אושר אחר, היו במרקח של פחות משלשים מייל זו מזו.

קיטי, לטובה המשית מאד, בילתה את מרבית זמנה עם שתי אהיותיה הגדולות. בחברה כה נעה מזו שהכירה בדרך כלל, שיפורה היה ניכר. היא לא הייתה בעלת מג פרוע כשלה של לידה; וכשנהלצתה מהשעטה של לידה, היא הפכה, תחת תשומת לב והדראה נכונה, לפחות רגנית, פחותה בורה וPOCHOTOT TEPHILA מהנק הנוסף של חברתה של לידה היא נשمرة כМОבן בקפידה; ואף שגברת ויקהאם הזמין אותה לעיתים קרובות לבוא ולהתארח אצלה, בהבטחות לנשפים וגברים צעירים, אביה מעולם לא הסכים לכתה.

MRI הייתה הבית היחיד שנשarra בביות; והוא נאלצה לזמן את מרדפה אחר הישגים תרבותיים בשל חוסר יכולתה של גברת בנט לשפט לבדה. MRI נאלצה להתערבב יותר עם העולם, אך היא עדין יכולה להטיף מוסר בכל ביקור בוקר; ומכיון שלא הושפלה עוד על ידי השוואות בין יוּפִין של אהיותה לשלה, אביה חשב שהיא השילמה עם השינוי ללא התנגדות רבה.

אשר לויקהאם ולידה, דמיותיהם לא עברו כל מהפכה בעקבות נישואיהם אהיותה. הוא השלים בפילוסופיות עם הידעשה של אליזבת ודאי מודעת בעת כל כפיות הטובה והשקרים שלו שלא היו ידועים לה קודם; ולמרות הכל, לא איבד תקווה שדארט'sti עוד עשוי להשתכנע לסדר לו את עתידו הכלכלי. מכתב הברכה שקיבלה אליזבת מלידיה לרגיל נישואיה הבahir לה שלפחות מצד אשתו, אם לא מצד, תקווה צו אכן קיימת. המכתב היה ברוח :

"לייזי היקרה,

אני מאהלת לך אושר. אם את אהבת את מר דארטי חצי מכפי שאני אהבת את ויקהאם היקר שלי, את ודאי מאושרת מאד. זו נחמה גדולה שתת כלך עשרה; וכשלא יהיה לך ממשו אחר לעשות, אני מקווה שתתחשב עליינו. אני בטוחה שוויקהאם היה רוצה מאד משרה בחצר המלוכה; ואני לא חשבתי שהיא לנו מספיק כסף לחיות עליו ללא עזרה כלשהי. כל משרה תואם, בסביבות שלוש מאות או ארבע מאות לשנה; אבל בכל מקרה, אל תדברי על כך עם מר דארטי אם את מדיפה שלא.

麥基翁 שאליזבת אכן העדיפה שלא, היא השטדלה בתשובתה לשים קצת לכל הנסיבות וציפיות מסווג זה. עם זאת, סייע ככל שהיא ביכולתה להעניק – באמצעות חיסכון בהוצאותיה הפרטניות – היא שלחה להם לעיתים קרובות. תמיד היה ברור לה שהכנסה שלהם, תחת הנהגמתם של שני אנשים כה פזירניים וחסרי דאגה לעתיד, תהיה בלתי מספקת למחיתם; ובכל פעם שהחליפו את מקום מגוריהם, היה זה ודאי שהגין או היא עצמה יקבלו בקשה לעזרה קטנה בתשלום חשבונותיהם. אורח חייהם היה לא יציב באופן קבוע קיצוני. הם ננדדו תמיד למקום אחר מגורים זולים, ותמיד הוציאו יותר מכפי שהיו צריכים. חיבתו אליה שקרה מההעניקו לה מאוד לאדישות; שלחה החזיקה מעמד מעט יותר; ולמרות נעוריה וסגוננה, היא שמרה על המוניטין שהעניקו לה נישואה. אף שדארטי מעולם לא הסכים לקבלו במברלי, הרי שלמען אליזבת הוא סיעול בהמשך דרכו המקצועית. לידיה התארחה שם מדי פעם, כאשר בעלה הלך לבנות בלונדון או באבאט'; ואצל בני בינגלי שניהם שהוא לעתים קרובות זמן רב כל כך, עד שgam מזגו הטוב של בינגלי פקע, והוא הגיע לכך שדיבר על רמיזה שעיליהם ללכט.

מיס בינגלי הושפלה עמוקות מנישואיו של דארטי; אך כיון שהחשבה שהיא זה גבון לשומר על הזכות לבקר במברלי, היא זנחה את כל מרירותה; הייתה קשורה לג'ורג'ינה יותר מתמיד, קשובה לדארטי כמעט כבעבר, ושילמה כל חוב של נימוס לאליזבת.

פמברלי הייתה CUT ביתה של ג'ורג'ינה; והקשר בין האחיות היה בדוק כפי שדארטי קיווה לראות. הן הצליחו לאחוב זו את זו כפי שהתכוונו. ג'ורג'ינה רחשה לאליזבת את הערכה הגבוהה ביותר בעולם; אם כי בתחום הקשייה לעתים קרובות בתדהמה הגובלת בבהלה לאופן הדיבור השובב והמשוחרר שלה עם אחיה. הוא, ש תמיד עורר בה כבוד שכך גבר על חיבתה, נראה CUT כדי להתלוצחות גלויה. מוחה ספג ידע שימושים לא נתבלה בו קודם. דרך הדרכתה של אליזבת היא החלה להבין כי אישת רשות ליטול חירויות עם בעלה, שאח לא תמיד יאפשר לאחות הצערה ממנו ביותר מעשר שנים.

ליידי קתרין עצמה עד מאד על נישואיו אחינינה; ומכיון שננתנה דרור לכל הכנות המולדת של דמותה, היא שלחה לו בתגובה למכתב שהודיע על הנישואים מילימס כה פוגעניות, במיוחד כלפי אליזבת, עד שבמשך זמן מה פסק כל קשר ביניהם. אך לבסוף, בשכנועה של אליזבת, הוא נutter להעלים עין מהעלבן ולבקש פיוו; ולאחר התנגדות קלה נספתח מצד דודתו, מרירותה שככה – אם בשל חיבתה אליו ואם בשל סקרנותה לראות כיצד אשטו נוהגות; והוא הואלה בטובה לבקר אותן במברלי, למותות ה"זיהום" שספגו יערותיה לא רק מנוחותה של גברת בית צו, אלא גם מביקורייהם של דודה ודודתה מהעיר.

עם בני גרדינר הם תמיד נשארו ביחסים קרובים ביוונה. דארטי, כמו גם אליזבת, באמת אהב אותם; ושניהם חשו תמיד הכרת תודה חמה כלפי האנשים שעל ידי הבאתה לדרבישייר, היו האמצעי שאחד בינם.

